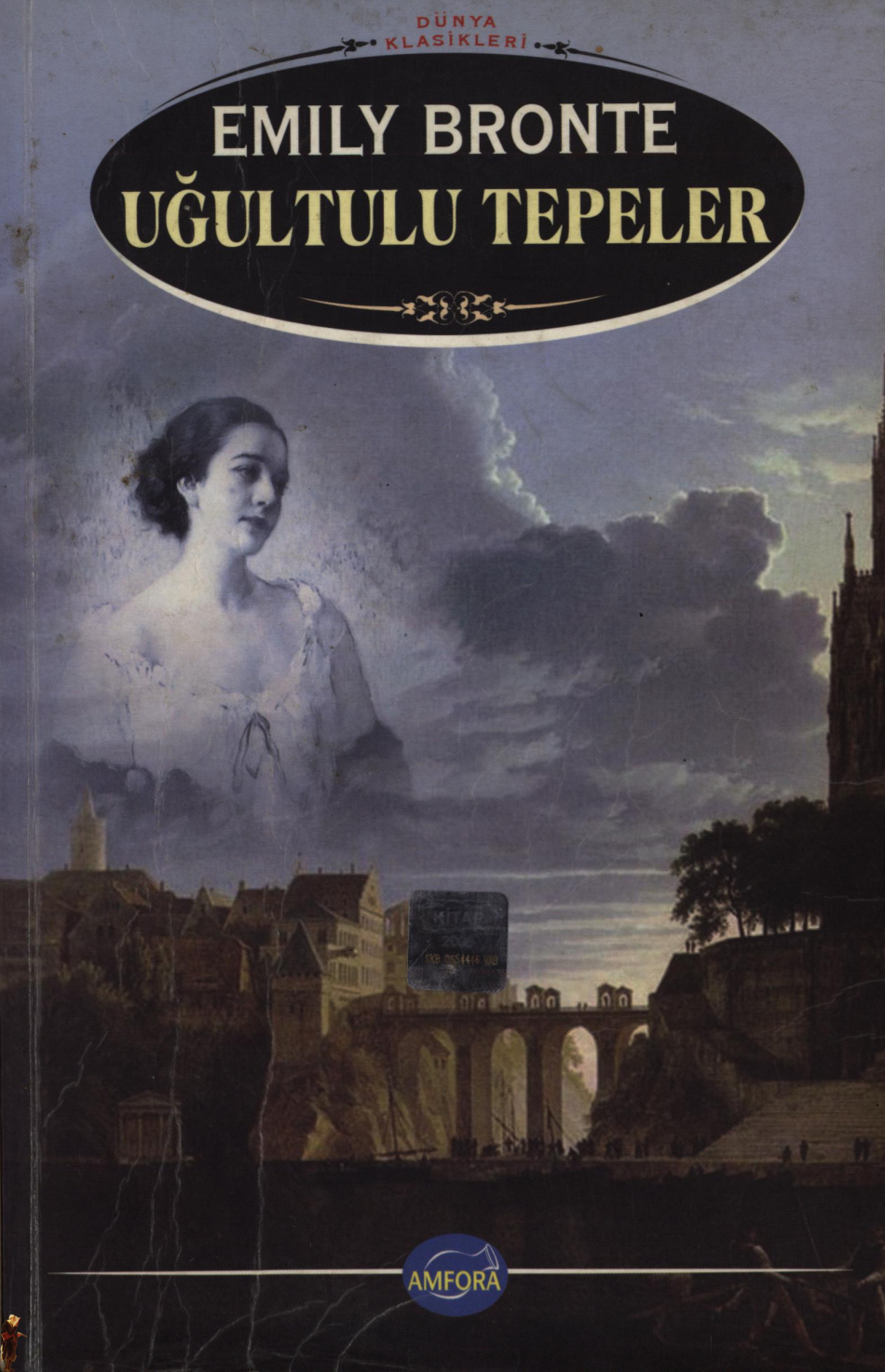
DÜNYA KLASİKLERİ

EMILY BRONTE

UĞULTULU TEPELER

MİTAP

AMFORA

AMFORA YAYINLARI
Dünya Klasikleri - 29

ISBN: 975-999-213-2

UĞULTULU TEPELER / *EMILY BRONTE*

© 2006 Amfora Yayınları. Tüm Hakları anlaşmalı olarak Amfora Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

© Amfora Yayınları bir Beyaz Balina Yayınları markasıdır.

Türkçesi: Burak Ergin
Redaksiyon: Esra Genç
Kapak ve iç tasarım: Salih Koca
Baskı&Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Amfora Yayınları, İstanbul, 2006

AMFORA YAYINLARI
Binbirdirek Mah. Suterazisi Sok. No: 4/2
34122 Sultanahmet-İstanbul
Tel. : 0212 638 62 63-64 / 516 70 60
Faks 0212 638 62 65
E-posta : info@beyazbalina.com.tr
Web www.beyazbalina.com.tr

DÜNYA KLASİKLERİ

UĞULTULU TEPELER

EMILY BRONTE

Türkçesi
Burak Ergin

EMILY JANE BRONTE (1818 - 1848)

Romantizm akımının en güçlü eserlerinden birini yazmış İngiliz edebiyatçı. Kaleme almış olduğu tek roman, Uğultulu Tepeler (Wuthering Heights) bugün İngiliz edebiyatının en önemli eserlerinden biri olarak anılmaktadır.

Emily'nin şiirdeki yeteneğinin ailesi tarafından keşfedilmesiyle, kız kardeşleri Charlotte ve Anne ile birlikte, 1846'da ortak bir şiir kitabı yayımlamışlardır. Eseri, dönemin kadın yazarlara karşı önyargılı tavrından sıyrılabilmek amacıyla, hem erkek hem de kadın ismi olarak kullanılan mahlaslarla basmışlardır. Kullandıkları mahlaslar gerçek isimlerinin baş harfleriyle aynı baş harfe sahipti: Charlotte için Currer Bell, Emily icin Ellis Bell ve Anne için Acton Bell. 1847'de tek romanı olan Uğultulu Tepeler'i yayımlamıştır ki bu roman üç ciltlik bir setin ilk iki cildini oluşturmaktaydı. Son cilt kız kardeşi Anne tarafından yazılan Agnes Grey isimli romandır.

Romanın yenilikçi yapısı eleştirmenleri bir anlamda şaşırtmıştır. Her ne kadar ilk çıktığında hem iyi hem de kötü yorumlar alsa da, roman zamanla bir İngiliz edebiyatı klasiği haline gelmiştir. 1850'de Charlotte romanı yayına hazırlayıp, düzenlemiş ve Emily'nin gerçek ismiyle, tek başına bir eser olarak Uğultulu Tepeler ismiyle yayımlamıştır.

Kız kardeşleri gibi Emily'nin sağlığı da evde ve okuldaki zor şartlar sebebiyle zayıflamış, kötüleşmiştir. Erkek kardeşinin Eylül'deki cenazesi sırasında soğuk algınlığı kapmış, ve her türlü tıbbî müdahaleyi reddettikten sonra 19 Aralık 1848'de tüberküloz sebebiyle vefat etmiştir.

1801 YILI

Biraz önce, ileriki zamanlarda sıkıntıya girmeme neden olacak, yalnızlık meraklısı komşum olan ev sahibimi ziyaretten döndüm. Burası gerçekten çok güzel bir yer! Bütün İngiltere'de, insanların birbirine böylesine soğuk olduğu bir çevre bulabileceğimi hiç ummuyordum. İnsanlardan kaçan bir kişi için burası tam bir cennetti. B. Heathcliff de ben de, bu sakinliği paylaşmak için öylesine uygun iki kişiydik ki!

Bu Heathcliff esaslı bir adamdı! Ben at üstünde ona yaklaşırken kaşlarının altından siyah gözleriyle beni tereddütle incelediği, ona kendimi tanıtırken parmaklarını utangaçlıkla yeleğinin cebine soktuğu anda da ona ısındığımı fark etmedi bile.

— Bay Heathcliff sizsiniz, değil mi? diye sordum.

Cevabı başını eğmek oldu.

— Ben yeni kiracınız Lockwood, efendim. Buraya gelir gelmez, sizi ziyaret etme şerefinde bulunmak istedim. Niyetim, Thrushcross Grange'e kiracı olarak gelmemde bu kadar ısrarcı olmamın sizi rahatsız edip etmediğini öğrenmekti. Dün duyduğuma göre, bazı düşünceleriniz varmış.

Yüz ifadesini değiştirerek sözümü kesti.

— Thrushcross Grange benim malımdır bayım! Elimden geldiğince kimsenin beni tedirgin etmesine izin veremem. İçeri girin!

"İçeri girin!" sözlerini dişlerinin arasından söylemiş, "canın cehenneme!" demeye getirmişti. Yaslandığı bahçe kapısı bile efendisinin bu sözlerini yadsıyan bir harekette bulunmadı. Yanılmıyorsam, durumdan dolayı daveti kabul ettim. Benden daha çekingen olan bu adama karşı içimde bir ilgi uyanmıştı.

Atımın kapıyı ittiğini görünce kapının zincirini çözdü, sonra zoraki bir tavırla önüme düştü, avluya girerken de bağırdı:

— Joseph, Bay Lockwood'un atını al sonra da şarap getir.

Bu iki emir bende, bütün işlerin tek bir hizmetçi tarafından görüldüğü düşüncesini uyandırdı. Döşeme taşlarının arasından otların fışkırmasına şaşmamalı. Otları da büyük bir olasılıkla otlayan hayvanlardan başka düzelten yoktu diye düşünüyordum.

Joseph, güçlü görünmesine rağmen, oldukça yaşlı bir adamdı.

Atımı alırken, ters bir tepkiyle: "Tanrı yardımcımız olsun!" diye söylendi. Bir yandan da yüzüme öyle soğuk bakıyordu ki, yediği yemeği sindirebilmesi için ilahi bir yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm, bu davranışlarının da benim beklenmedik ziyaretimle ilgisi olmadığını anladım.

Uğultulu Tepeler, Bay Heathcliff'in malikânesinin adıdır. Rüzgârın uğultu yaparak çıkardığı sesi anlatmak için kullanılırdı. Gerçekten de burada, havanın her zaman çok temiz ve sert olduğunu kabul etmek gerekir. İnsan burada, kuzey rüzgârının gücünü, evin arkasındaki birkaç köknar ağacının devrilmesinden, bir dizi cılız çalılık dallarının güneşten sadaka istermişçesine yan yatmasından anlayabilir. Ne mutlu mimara ki bunları önceden düşünüp binayı sağ-

lam yapmış. Daracık pencereler duvarların içine iyice oturtulmuş, köşeler ise iri taşlarla sağlamlaştırılmış.

Eşiği geçmeden önce durdum, ön kısma, özellikle sokak kapısının üstüne serpiştirilmiş kabartmaları hayranlıkla izledim. Kapının üstünde eskimiş ejderhalar, çıplak küçük çocuk kabartmaları arasında 1500 tarihini ve Hareton Earnshaw adını gördüm. Bu konuda birkaç söz söylenebilirdi. Asık yüzlü ev sahibinden buranın öz bir tarihçesini öğrenmek isterdim ama onun kapıdaki davranışları, ya içeriye girmemi ya da çıkıp gitmemi ifade eder nitelikteydi. Ben ise henüz evin içini görmeden ev sahibinin sabrını taşırmak niyetinde değildim.

Sofa ya da koridor gibi bir yerden geçmeden tek adımda oturma odasına girdik. Bu çevrede, böyle bir plana doğal olarak ev deniliyor, çünkü çoğunlukla mutfak ve oturma odası birbirine yakın yerlerde bulunuyordu fakat Uğultulu Tepeler'de mutfak binanın ayrı bir bölümündeydi.

Çünkü mutfak gereçlerinin çıkardığı sesler, mırıldanmalar oldukça derinden geliyordu, ayrıca büyük ocakta yemek hazırlığı yapıldığına dair en küçük bir belirti yoktu; duvarlarda da bakır tavalar, teneke süzgeçler asılı değildi. Sadece bir köşede, büyük meşe dolabının üstünde, ışığın yanı sıra ısıyı da yansıtarak tavana kadar sırayla dizilmiş, gümüş maşrapalar, ibrikler, kalaylı sahanlar bulunuyordu. Tavan, kaplanmadan olduğu gibi çıplak bırakılmıştı, sadece bir bölümünde tutturulmuş tahtalara asılı sığır, koyun, domuz butları bulunuyordu. Ocağın üstünde değişik modellerde antika tüfekler ve bir çift horozlu tabanca vardı. Rafa, hoş bir görüntü sergilemek adına süslü çay takımları dizilmişti. Döşeme beyaz, düzgün taştan oluşuyordu. Yeşil renge boyanmış, içlerinde koyu renkli birkaç tanesinin karanlık köşelere yerleştirilmiş olan iskemleler, yüksek arkalıklıydı,

kaba görünümlüydü. Mutfak gereçlerinin bulunduğu tezgâhın altındaki kavisli bölümde koyu kahve, iri dişi bir av köpeği mırlayan yavruları arasında uyuyordu. Diğer köşelerde de başka köpekler dönüp dolanıyordu.

Bu ev, bu eşyalar, kuzeyde doğmuş büyümüş, kısa pantolonlu, inatçı, kendi halinde bir çiftçiye ait olsaydı yadsınan bir durum olmazdı. Zamanlamanın en iyi olduğu yani akşam yemeğinden hemen sonra, şu tepelerde sekiz, on kilometre boyunca dolaşırsanız, böyle bir adamı, koltuğuna oturmuş, önündeki yuvarlak masada duran köpüklü birasını yudumlarken görebilirsiniz. Fakat Bay Heathcliff, hem çevresiyle, hem de yaşam tarzıyla tam bir tezat oluşturmaktadır. Görünümü esmer bir çingeneden farksızdır ama giyimiyle, davranışlarıyla kibar bir beyefendiyi anımsatır, elbette ki bir köy ağası ne ölçüde kibar olabilirse o kadar... Biraz aptal görünse de, dik, düzgün fiziği nedeniyle umursamazlığı göze batmaz. Bazıları onun, oldukça kaba, burnu havada bir adam olduğunu düşünebilirler. Ben içtenlikle, böyle olmadığını hissediyorum. Eminim ki onun, içine kapanık olması duygularını belli etmekten, karşılıklı nezaket gösterilerinde bulunmaktan hoşlanmamasından kaynaklanıyor. Onun sevgisi de, nefreti de aynı ölçülerde gizlidir fakat yeniden sevilmeyi de, nefret edilmeyi de bir çeşit küstahlık olarak algılayacaktır. Ben de fazla abartıyorum galiba, hiç çekinmeden kendi özelliklerimi ona mal ediyorum. Belki de benim gibi ileride samimi olacağı biriyle hemen kaynaşmamasının başka nedenleri var. Yaradılış bakımından kimseye pek benzemediğime inanmak isterim, sevgili anacağım da hiçbir zaman huzurlu bir yuvaya kavuşamayacağımı söyler dururdu, böyle bir yuvaya layık olmadığımı da daha geçen yaz ispatladım.

Deniz kenarında güneşli havanın tadını çıkarırken, ola-

ğanüstü bir varlıkla tanışmıştım. O, benimle ilgilenmemiş olsa da, gerçek bir tanrıçaydı. Aşkımı asla dile getirmemiştim ama bakışların da bir dili varsa, dünyanın en aptal insanı bile benim bakışlarımdan ona deli gibi âşık olduğumu anlayabilirdi. Sonunda, o da anladı, bakışlarıyla karşılık verdi. Hem de bakışların en tatlısıyla, ya ben peki ne yaptım? Sıkılarak itiraf edip, buz kesilip tıpkı bir salyangoz gibi kabuğuma çekildim. Her bakışım diğerinden biraz daha soğuk, biraz daha uzaktı. Sonunda, zavallı duygularından şüphelenmeye başladı, yaptığı hatanın şaşkınlığı içerisinde, annesini oradan uzaklaşmak için zorladı. Durumun, böyle ilginç bir hal almasıyla da duygusuz damgasını yedim. Bunu, hangi ölçüde hak etmediğimi de ancak ben bilirim.

Ocak taşının yanında, ev sahibimin yöneldiği sandalyenin karşısında bulunan bir sandalyeye oturdum, aramızdaki sessizliği, yavrularının yanından uzaklaşan dişi köpeği okşayarak yok etmeye çalıştım. Köpek de, dudakları kıvrılmış, beyaz dişleri sulanmış, aynı bir kurt gibi ayağımın arkasını ısırmaya hazırlanıyordu. Benim okşamam köpeğin uzun uzun hırıldamasına neden oldu.

Heathcliff köpeğin hırıltısından farksız bir sesle:

— Hayvanı rahat bırakırsan iyi olur! dedi. Köpeğe bir tekme atarak hayvanın şiddet göstermesini önledi. Şımartılmaya alışkın değildir. Zaten, bir süs köpeği olarak beslenmiyor, dedi.

Sonra da yan kapıya yönelerek yeniden bağırdı:

— Joseph!

Joseph, kilerin derinlerinden anlaşılmaz bir şeyler geveledi ama yukarı çıkmaya da hiç niyeti yok gibi görünüyordu. Bunun üzerine efendisi beni, her hareketimi bir çift çoban köpeğiyle birlikte, öfkeli bakışlarla izleyen o dişi canavarla, baş başa bırakıp aşağıya indi.

Hayvanlar tarafından ısırılmaya pek meraklı olmadığım için de, ses çıkarmadan, kımıldamadan oturdum, ama onların sessizlikten anlamayacaklarını tahmin ettiğim için bu üçlüye baş sallamaya, göz kırpmaya başladım. Yüzümün aldığı şekillerden biri dişi olanı rahatsız etmiş olmalı ki birden öfkeyle kucağıma atladı.

Onu geri itip hemen masanın arkasına çekildim. Bu durum hepsini hareketlendirmişti. Yarım düzine, farklı boylarda ve yaşlarda dört ayaklı canavarlar, gizlendikleri köşelerden ortaya çıktılar. Topuklarıma, paltomun etek kısmına saldırdıklarını hissediyordum. Bir yandan saldırıların şiddetli olanlarını ocağın demiriyle, gücüm yettiğince önlemeye çalışıyordum, diğer yandan da kurtulmak için ev halkından yardım istemek amacıyla bağırmaya başlamıştım.

Heathcliff'le yardımcısı, kilerden, insanı çıldırtacak derecede büyük bir soğukkanlılıkla belirdiler. Ocak başında kıyamet koptuğu halde, onların her zamankinden biraz daha hızlı yürüdüklerini sanmıyorum.

Allah'tan, mutfak görevlilerinden biri, eteğinin bir ucu beline kıstırılmış, kolları çıplak, yanakları fırın ateşinden kızarmış, şişman bir kadın, elinde tavayı sallayarak geldi, zehir gibi diliyle tavasını silah niyetine kullandı da fırtına dindi. Efendisi sahneye geldiği zaman da, kadın odanın ortasında fırtınadan sonra dalgalanan deniz misali derin derin nefes alıp veriyordu.

Evin beyi beni, hele o kaba karşılayışından sonra dayanılması güç bir tavırla yüzüme bakarak sordu:

— Burada neler oluyor?

— Neler olmuyor ki! diye mırıldandım. Cin çarpmış bir domuz sürüsü bile şu hayvanlarınızdan daha kötü ruhlu olamazlar, beyefendi. Konuklarınızı aç kaplanların ortasın-

da bırakmanız bile bundan daha iyidi.

Şişeyi önüme koydu ve masayı düzeltirken:

— Onlar, hiçbir şeye dokunmayan kişilere kötülük yapmazlar, dedi. Köpeklere dikkatli olmak yakışır. Bir bardak şarap alır mısınız?

— Hayır, teşekkür ederim.

— Isırmadılar ya?

— Öyle olsaydı, ısıranın hesabını görürdüm.

Heathcliff rahatlamış bir halde gülümsedi:

— Hadi, hadi, Bay Lockwood korktunuz işte, dedi. Bir yudum şarap için, bu eve o kadar seyrek konuk gelir ki, ben ve köpeklerim onlara karşı nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyoruz. Sağlığınıza, efendim.

Başımı sallayarak bu dileğe karşılık verdim. Bir grup uyuz köpeğin vahşi davranışına küsüp oturmanın aptallık olacağını anlamaya başlamıştım. Sonra, bu adamın benimle daha fazla alay etmesini de istemiyordum, çünkü halinden bunu sezmiştim.

O da, iyi bir kiracıyı kızdırmanın saçma bir iş olduğunu düşünmüştü ki, resmi konuşmayı bırakmış, beni ilgilendireceğini tahmin ettiği konularda samimi bir ifadeyle konuşmaya başlamıştı. Konumuz da, benim herkesten uzak yaşamak için seçtiğim bölgenin iyi ve kötü yanlarıydı.

Onun, değindiğimiz konularda çok bilgili olduğunu fark ettim, eve dönmek üzere ayrılmadan önce de ertesi gün, onu tekrar ziyaret edebileceğimi söyleme cesaretini buldum.

Kendisini tekrar rahatsız etmemi istemediğini biliyordum. Fakat ben yine de gitmek istiyordum. Onun yanında, kendimi daha insancıl buluyordum, bu da, şaşılacak bir şeydi.

Dün öğleden sonra hava sisliydi ve soğuktu. Çamurlara girerek, çalılara takılarak Uğultulu Tepeler'e gitmektense, zamanımı çalışma odamda, ocağın başında geçirmeye kararlıydım. Ama yemekten sonra, tembellik etme düşüncesiyle merdivenleri çıkıp odaya girdiğim sırada, odanın ortasında bir hizmetçi kızın, fırçalar, süpürgeler arasında diz çökmüş olduğunu gördüm. Ocağın ateşine kül atıp söndürmeye çalışırken de öyle toz çıkıyordu ki. Ben on iki ile bir arasında yemek yerim. Evle beraber devredilen kâhya kadın, benim saat beşte de yemek isteyebileceğimi anlamıyordu, ya da anlamak istemiyordu. Bu manzara beni hemen geri dönmeye itti, şapkamı aldım, yedi kilometrelik mesafeyi yürüdükten sonra, Heathcliff'in bahçe kapısına ulaştım, tam o sırada lapa lapa yağmaya başlayan karın tanelerinden de kurtulmuş oldum.

O çıplak tepede toprak zemin dondan sertleşmişti. Hava da beni iliklerime kadar dondurdu. Zinciri açamayınca üstünden atladım, iki tarafında böğürtlenler bulunan o taşlı yoldan koşa koşa kapıya geldim, parmaklarım uyuşuncaya, köpekler havlayıncaya kadar da durmadan kapıya vurdum.

İçimden, sefiller! diye mırıldanıyordum. Hemcinslerinizden, bu konuk karşıtlığınız yüzünden ayrı düşmeyi hak ettiniz. Ben, hiç olmazsa gündüz vakti kapımı kilitli tutmayı düşünmezdim. Ama bana vız gelir. Nasıl olsa içeri gireceğim!

Bu kararı aldıktan sonra kapının tokmağını tuttum, hırsla çevirdim. Mahkeme suratlı Joseph ahırın yuvarlak pencerelerinin birinden başını uzattı.

— Burada ne işin var? diye bağırdı. Efendiyi arıyorsan,

orada, kümeste, ahırın az ilerisinde. Onunla konuşacaksan oraya git!

Buna karşılık ben:

— İçeride kapıyı açacak kimse yok mu? diye bağırdım.

— Bacıdan başka hiç kimse yok, o da sana kapıyı açmaz, akşama kadar vursan da, gene açmaz.

— Neden? Ha Joseph, benim kim olduğumu ona söyleyemez misin?

— Ben mi? Ben bu işe karışmam, diye söylenirken başı pencereden kayboldu.

Kar şiddetini arttırmıştı. Bir kere daha denemek için tokmağı kavradım. O sırada, arka avluda omzunda başak tırmığıyla, ceketsiz bir delikanlı belirdi, peşinden gelmemi işaret etti. Çamaşırhaneyi, tulumbayı, güvercin kafesini geçtikten sonra, daha önce buyur edildiğim o büyük, iç açıcı, ılık salona vardık.

Kömür, odun karışımı yakacakla yanan ocağın ateşi, salona girer girmez insanın yüzüne çarpıyordu. Yemek çeşitleriyle donanmış masanın yanı başında da varlığından hiçbir zaman şüphe etmediğim hanımın oturduğunu görmek hoşuma gitti.

Başımla selam verdim, bana oturmamı önermesini bekledim. Kadın, koltuğuna yaslanarak bana baktı, hiç sesini çıkarmadığı gibi yerinden de kıpırdamadı.

— Hava çok sert, dedim. Bayan Heathcliff, uşaklarınızın vurdumduymazlığının cezasını, ne yazık ki kapınız çekiyor. Kapıyı, onlara sesimi duyurmak için oldukça hırpaladım.

Kadın ağzını hiç açmadı. Ben ona, o da bana baktı. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Soğuk, sevimsiz, insanı

utandıracak, canını sıkacak bir ifadeyle bakıyordu.

Delikanlı, alçak bir sesle:

— Oturun, dedi. Bey de neredeyse gelir.

Dediğini yaptım, bir şeyler kekeledim, sonra da beni ikinci kez görünce tanıdığını belli etmek için kuyruğunu sallayan o alçak Juno'ya seslendim.

— Çok güzel bir hayvan, diyerek yeniden laf attım. Yavrularını dağıtmayı düşünüyor musunuz hanımefendi?

Sevimli ev sahibi, Heathcliff'inkinden bile daha sert bir tavırla:

— Onlar bana ait değil, diye söylendi.

Ben de kediye benzeyen hayvanlarla dolu yastığa doğru dönerek:

— Sizin gözdeleriniz şunlar olmasın? dedim.

Kadın, öfkeli öfkeli:

— Aman! Ne de gözde olacak şeyler! dedi.

Aksilik bu ya, meğer bunlar bir yığın ölü tavşanmış. Yine kem küm ettim, ocağa yaklaşıp havanın durumu konusundaki sözlerimi tekrarladım.

Kadın yerinden kalkıp, ocağın rafı üstündeki yaldızlı çay bardaklarından ikisini almak için uzanırken:

— Dışarı çıkmamalıydınız, dedi.

Daha önce kadın gölgede kalmıştı, şimdi ise onu daha iyi görebiliyordum. İncecikti, genç kızlık çağını yeni geçmiş olmalıydı. Fiziği düzgündü, yüzü de şimdiye kadar gördüğüm küçük yüzlerin en şiriniydi. Lepiska. Hayır, altın sarısı bukleler incecik boynundan aşağı sarkıyordu, bakışları biraz daha yumuşak olsaydı, onlara kimse dayanamazdı. Ama Tanrı'ya şükür, bu gözlere hiç de yakışmayan, küçüm-

seme ile umutsuzluk arası tek bir ifade hakimdi.

Çay bardakları oldukça yüksekteydi, erişemeyeceğini anlayınca, ona yardım etmek için kalktım. Tıpkı, altınlarını sayan cimri bir adamın, kendisine yardımcı olmak isteyen birini geri çevirmek için takındığı bir tavırla, hışımla bana döndü:

— Sizden yardım istemedim, diye kestirip attı. Onları kendim alabilirim.

Anında:

— Affedersiniz, dedim.

Kusursuz siyah elbisesinin üstüne bir önlük bağladı, elinde bir kaşık çayla, çaydanlığa doğru eğilirken:

— Çaya davet edilmiş miydiniz? diye sordu.

— Bir bardak ikram ederseniz zevkle içerim, dedim.

Kadın sorusunu yineledi:

— Davet edilmiş miydiniz?

— Hayır, dedim, hafifçe gülümseyerek. Beni davet etmesi gereken sizsiniz.

Çayı kaşığıyla birlikte yerine koyarak öfkeyle yerine oturdu, alnı buruşmuştu, o kıpkırmızı alt dudağı, ağlamaya hazır bir çocuğunki gibi titremişti.

Bu arada, delikanlı da omuzlarına eski püskü bir ceket almış, ateşin karşısında dimdik duruyor, sanki aramızda paylaşılmamış bir koz varmış gibi göz ucundan ters ters beni inceliyordu. Onun, bir uşak olup olmadığından da şüphelenmeye başlamıştım. Kıyafeti, konuşması kabaydı, Bay ve Bayan Heathcliff'lerde göze çarpan üstünlük kompleksi onda yoktu. Kıvırcık kumral saçları gürdü ancak çok bakımsızdı, favorileri yanaklarına doğru uzuyordu, elleri de işçilerinki gibi kir içerisindeydi. Yalnız davranışları serbestti,

hatta biraz da gururluydu, evin hanımına hizmet ederken de bir uşaktan beklenen atiklik onda yoktu.

Durumunu öğrenmemi sağlayacak ipuçlarını elde edemediğim için adamın garip davranışlarını görmezlikten gelmeyi tercih ettim, zaten, beş dakika sonra da Heathcliff'in içeri girmesiyle ben de bu huzursuz ortamdan biraz olsun kurtuldum.

Neşeli bir tavır takınarak:

— Gördüğünüz gibi, söz verdiğim saatte geldim efendim, diye bağırdım. Havanın kötülüğü yüzünden de yarım saat kadar sizinle kalmam gerekecek ama elbette evinizde kalmama izin verirseniz.

Elbisesinin üstündeki kar tanelerini silkeleyerek:

— Yarım saat mi? diye mırıldandı. Buralara gelmek için böyle karlı, fırtınalı bir havayı seçmenize şaştım, doğrusu. Bataklıkta, yolunuzu kaybetme tehlikesinin bulunduğunu biliyor musunuz? Bu kırları iyi bilenler bile bu havalarda yollarını şaşırabilirler. Hem size bir şey söyleyeyim, şimdilik havanın düzelme olasılığı hiç yok.

— Belki de, adamlarınızdan biri bana rehberlik edebilir, sabaha kadar da Grange'de kalır. Bana birini verebilir misiniz?

— Hayır, veremem.

— Ya, öyle mi? O halde, ben de işimi kendim hallederim.

— Öf!

O eski ceketli, vahşi bakışlarını benden ayırıp, genç kadına çevirerek sordu:

— Çayı servis edecek mısınız?

Kadın da, Heathcliff'e dönerek:

— Ona da çay verilecek mi? diye sordu.

Cevap, "Haydi, hazırla!" oldu. Bu, öyle sert bir sesle söylenmişti ki, yüreğim hopladı. Bu sözlerdeki tarz, adamın huyunun kötülüğünü açığa vuruyordu. Artık Heathcliff için esaslı bir adam demek de içimden gelmiyordu.

Hazırlıklar tamamlanınca beni:

— Haydi bakalım, efendi, çek sandalyeni, sözleriyle masaya çağırdı.

Kaba delikanlı dahil, hepimiz masanın etrafına toplandık, ciddi bir sessizlik içerisinde yiyip içmeye başladık.

Masa başındaki gergin havaya nasıl ben sebep olduysam, bu gerginliği dağıtmak da yine bana düşüyordu. Bu insanlar Tanrı'nın her günü masaya böyle ciddi, öfkeli bir halde oturamazlardı. Ne kadar kötü huylu olurlarsa olsunlar, yine de bu öfkeli ifade yüzlerinin her zamanki normal ifadesi değildi, herhalde.

Birinci bardağı içip ikincisini beklerken:

— Çok garip, diye söze başladım, geleneklerin zevklerimize, fikirlerimize şekil vermesi çok garip. Bay Heathcliff birçokları sizin, dünyadan uzak tam bir sürgün hayatı yaşayışınızda mutlu bir taraf bulunabileceğini akıllarına bile getirmezler. Fakat şunu da belirtmek isterim ki, aile çevresi içerisinde bulunurken, kalbinizle evinizi başarıyla çekip çeviren sevimli bir hanımınız varken...

Yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle sözümü kesti:

— Benim sevimli hanımım mı? Nerede o? Yani, şu benim sevimli hanımım nerede?

— Bayan Heathcliff, yani hanımınızı kastetmek istedim.

— Ha, evet. Yani bedeni çürüdükten sonra da ruhunun koruyucu bir melek olduğunu, Uğultulu Tepeler'i koruma

görevini üstlendiğini söylemek istiyorsunuz, öyle mi?

Pot kırdığımı fark ederek bunu düzeltmeye çalıştım. İkisi arasında, karı koca olmalarına olanak vermeyecek derecede, büyük yaş farkı bulunduğunu tahmin etmeliydim. Biri kırk yaşlarındaydı, bu da bir erkeğin bir kızla aşk evliliği yapma olasılığının çok zayıf olduğunu anlayacak kadar olgun bir yaştır. Böyle bir hayal da, ancak bizim ileriki yaşlarımızda tek hayalimiz olur. Diğeri ise henüz on yedisinde bile görünmüyordu.

Beynimde birden bir şimşek çaktı. Dirseğimin dibinde oturup, çanaktan çay içen, ekmeğini kirli elleriyle yiyen palyaço, mutlaka onun kocasıydı. Heathcliff'in de oğlu olsa gerek.

İşte diri diri gömülmek buna denir. Ondan daha iyilerin varlığından habersiz olduğu için zavallı kız kendini bu höddüğün kollarına atmıştı. İçler acısı bir durum! Onda pişmanlık duygusu uyandırmamaya dikkat etmeliyim.

Bu düşüncemden dolayı kendimi biraz beğendiğim sanılabilir ama öyle değil. Komşum bana dünyanın en berbat insanı olarak görünmüştü. Edindiğim tecrübeler de oldukça yakışıklı olduğumu gösteriyordu.

Heathcliff:

— Bayan Heathcliff benim gelinimdir, diyerek düşüncelerimi doğruladı. Konuşurken nefret dolu bir bakışla ona bakıyordu. Yüzündeki kaslar, diğer insanlardakinin tersine, içinden geçenleri ifade etmeyecek kadar anormal yapıda değildi.

Yanımdakine dönerek:

— Tabi, şimdi anladım, dedim. Bu koruyucu meleğin şanslı sahibi sizsiniz. Bu, önceki gafımdan daha da kötüydü. Delikanlının yüzü kıpkırmızı kesildi, hücum etmeye hazır-

lanır gibi yumruklarını sıktı. Sonra, kendini çabuk topladı, çok kaba bir şekilde ulu orta küfür etti. Esasında bunu bana söylemişti ama ben duymazlıktan geldim.

Ev sahibim:

— Ne yazık ki, tahminlerinde hep yanılıyorsun efendi, dedi. İkimiz de sizin iyilik perinize sahip olma şansını elde edemedik. Onun eşi öldü. Onun gelinim olduğunu size daha önce söylemiştim, demek ki oğlumla evlenmiş.

— Öyleyse bu genç adam da...

— Elbette oğlum değil.

Heathcliff, kendisini bu ayının babası sanmam çok garip bir şeymiş gibi gülümsedi.

Diğeri de:

— Benim adım Hareton Earnshaw, diye gürledi. Bu ada saygı göstermeni tavsiye ederim.

Adamın, böbürlenerek kendini tanıtmasına içimden gülerek:

— Saygıda kusur etmedim ki, diye karşılık verdim.

Gözlerini ısrarlı bir şekilde üzerime dikmişti, kendi bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım, çünkü kulak tozuna bir tokat sallamaktan, ya da kendimi tutamayıp kahkahalarla gülmekten korkuyordum. Bu sevimli ailede, kendimi oldukça yabancı hissetmeye başlamıştım. Buranın havasındaki huzursuzluk, maddi yaşamlarındaki bütün rahatlıklarını hiçe sayıyordu. Üçüncü bir defa bu çatı altına girmeden önce uzun uzun düşünmeye karar verdim.

Yemek sona erdikten sonra, hiç kimse ağzını açıp güzel bir çift söz etmeye niyetli görünmeyince, havanın durumuna bakmak üzere pencerelerden birinin önüne gittim.

Gördüğüm manzara pek iç açıcı değildi. Çevre gecenin

zamansız karanlığına bürünmüştü, gökyüzü ve tepeler, soluk kesici acı bir rüzgârın esintisiyle kar fırtınası içerisinde birbirine girmişti.

— Yanımda bir rehber olmadan eve ulaşmamın mümkün olacağını sanmıyorum, diye elimde olmadan bağırdım. Yollar, daha şimdiden karla kaplanmıştır. Öyle olmasa bile, bir adım ilerisini görmem olanaksız.

Heathcliff:

— Hareton, koyunları ahıra sür, dedi. Bütün gece ağılda kalırlarsa üstlerine kar yağar. Önlerine bir kalas koymayı da unutma.

Gittikçe artan bir öfkeyle:

— Peki, ben nasıl gideceğim? diye sordum.

Soruma yanıt alamadım. Çevreme bakınca, köpeklere bir kap dolusu yulaf getiren Joseph'le, ocağın üstündeki raftan çay fincanlarını alırken yere düşürdüğü kibritleri teker teker yakarak oyalanmaya çalışan Bayan Heathcliff'ten başka kimseyi göremedim.

Joseph elindekini bıraktıktan sonra, odaya eleştirel bakışlarla şöyle bir bakındı, cırlak sesiyle söylenmeye başladı:

— Herkes bir yana dağılıp bir şeyler yaparken, sen nasıl burada boş boş oturuyorsun anlamıyorum. Sen hiçbir işe yaramazsın. Kulağına da hiç bir şey girmiyor! Kötü huylarında da vazgeçmiyorsun. Tıpkı anan gibi seni de şeytan çarpacak!

Bir an, bu sözlerin bana söylendiğini sandım, öfkelenerek yaşlı bunağı tekmeleyerek dışarı atmak için ona doğru yürüdüm. Bayan Heathcliff'in yanıt vermesi beni durdurdu.

— Seni utanmaz, ikiyüzlü bunak! Şeytanın adını ağzına

alınca, çarpılacağını hiç aklına getirmiyor musun? Söylüyorum sana, benimle uğraşmaktan vazgeç, yoksa seni işten attırırım. Kadın raftan, cildi koyun renkten olan bir kitap alarak seslendi. Büyücülükte ne kadar ilerlediğimi sana kanıtlayacağım. Pek yakında da yapamayacağım hiçbir şey kalmayacak. Kızıl inek rastlantı sonucu ölmedi, senin romatizmalarının da alın yazısı olduğuna inanmak güç.

Yaşlı adam:

— Ah! Şeytan kadın, şeytan kadın! diye söylendi. Tanrı bizi kötülüklerden korusun.

— Sus... Dinsiz! Sen lanetlisin. Defol, yoksa canını çok fena yakarım. Bana karşı koymaya kalkanı dahil hepinizi, burada muma çevireceğim. Ona ne yapacağımı söylemeyeceğim, ama sen göreceksin! Defol, unutma gözüm üzerinde!

Küçük cadı, güzel gözlerine ürkütücü bir ifade yüklemişti. Joseph de, içten gelen dehşet duyguları içerisinde, bir yandan dua ederek bir yandan da, "Cadı!" diye söylenerek, titreye titreye dışarı çıktı.

Kadının davranışının, sıkıntıdan kaynaklanan bir çeşit oyun olduğunu düşündüm, onunla yalnız kalınca da içerisinde bulunduğum sıkıntılı durumla, onun ilgisini çekmeye çalıştım.

Ciddi ciddi:

— Bayan Heathcliff, dedim. Sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın beni. Yalnız, sizde bu güzel yüz varken, mutlaka yufka bir yüreğiniz de vardır. Bana, evime ulaşmama yardım edecek bir iki ipucu verin. Siz Londra'ya nasıl, nereden gidileceğini bilmediğiniz gibi ben de, buradan evime nasıl gideceğimi bilmiyorum.

Kadın, sandalyesine iyice büzülerek oturmuştu. Önünde bir mum vardı, koca kitap da, kucağında açılmış duru-

yordu:

— Geldiğiniz yoldan geri dönün, dedi. Belki yetersiz bir öneri ama size bundan daha iyisini veremem.

— Beni, bataklıkta ya da karla kaplanmış bir hendekte ölü bulurlarsa, buna biraz da sizin sebep olduğunuzu düşünerek vicdanınız sızlamayacak mi?

— Ben nasıl sebep olabilirim ki? Sizinle beraber gidemem ya. Bahçe duvarının önüne kadar bile gitmeme izin vermezler.

— Siz mi? Böyle bir gecede, benim için eşikten dışarı adımınızı atmanıza bile gönlüm razı olmaz! diye bağırdım. Bana yolumu tanımlamanızı istiyorum, göstermenizi değil. Ya da, yanıma bir rehber vermesi için Bay Heathcliff'i ikna etmenizi istiyorum.

— Kimi versin? Burada yalnızca, o, Hareton, Zillah, Joseph, ve ben var.

— Çiftlikte çalışan yanaşma falan yok mu?

— Hayır, hepsi bu kadar.

— O halde, ben de geceyi burada geçirmek zorundayım.

— Bunu, ev sahibinizle görüşün. Bu beni ilgilendirmez.

Mutfağın önünden Heathcliff'in sert sesi duyuldu:

— İnşallah bu sana ders olur da, bu tepelerde aklına estiği gibi dolaşmaktan vazgeçersin! Burada kalmaya gelince de; konuklar için boş yatak bulundurmam ben. Kalacak olursan, Hareton'ın ya da Joseph'in yatağında yatmayı göze alırsın.

— Ben bu odadaki sandalyelerden birinin üstünde uyuyabilirim, dedim.

Kaba herif:

— Hayır! dedi. Zengin de olsa fakir de olsa yabancı yi-

ne yabancıdır. Ben, bir yabancıyı göz hapsinde bulundurmadıkça ortalıkta başıboş bırakmak işime gelmez.

Bu davranış sabrımı tüketmişti. Bir küfür savurdum, onu itip avluya çıkmak üzere telaşla yürürken Hareton'a çarptım. Çevre o kadar karanlıktı ki çıkış yolunu göremiyordum, elimle araştıra araştıra dolanırken, aralarında geçen medeni konuşmalardan birine daha kulak misafiri oldum.

Başlangıçta, delikanlı benimle dost olmaya niyetli gibi görünüyordu.

— Ben parka kadar ona eşlik ederim, dedi.

Efendisi ya da her neyi ise:

— Cehenneme kadar yolun var! diye bağırdı. Atlara kim bakacak?

Bayan Heathcliff umduğumdan çok daha yumuşak bir ifadeyle söylendi:

— Bir insanın hayatı, atların bir gece ihmal edilmesinden çok daha önemlidir. Birinin ona eşlik etmesi gerek.

Hareton tersledi:

— Ama senin emrinle değil. Ona abayı yaktıysan çeneni tutman hakkında daha hayırlı olur.

— O halde dilerim Tanrı'dan, ruhu hepinizi rahatsız eder, inşallah Bay Heathcliff de Grange yıkılıncaya kadar kiracı bulamaz.

Joseph'in yanına yaklaştım.

— Bakın hele! diye bağırdı. Kadın hepimizi lanetliyor.

Konuşulanları işitebileceği bir yere çömelmiş, lamba ışığı altında inekleri sağıyordu. Lambayı hızla kaptığım gibi:

— Yarın geri yollarım! diye bağırarak en yakın kapıya

koştum.

Yaşlı adam:

— Bey, bey! diye bağırarak peşime düştü. Adam lambayı çalıyor! Kuçu kuçu, köpek, kurt yakalayın şu adamı!

Ön kapı açılınca uzun tüylü iki canavar boğazıma saldırdı, beni yere yıktı. Bu arada lamba da sönmüştü, Heathcliff ve Hareton'ın birbirine karışan kahkahaları öfkemi ve utancımı doruk noktasına çıkarmıştı.

Allah'tan, o iki canavar beni diri diri parçalamaktan ziyade, patilerini uzatıp gerinerek, kuyruk sallayarak, esnemeye meraklıydılar. Fakat benim yerden kalkmama da izin vermeyecekti, bu nedenle, o kötü kalpli efendilerinin gönlü olana kadar, yerde yatmak zorunda kaldım. Sonra da haydutlara, başım açık, sinirden titreye titreye beni serbest bırakmalarını emrettim. Beni bir dakika daha orada tutmaları, kendi aleyhlerine olacaktı. Bu arada, öyle büyük tehditler savurdum ki, benim kinim yanında Kral Lear'inki hiç kalırdı.

Aşırı stres burnumun kanamasına neden oldu. Heathcliff gülmeye, ben ise tehdit savurmaya devam ediyordum. Benden daha sakin, benimle alay edenden de daha insaflı biri gelip işe el koymasaydı bu oyun nasıl sona erecekti bilmiyorum. O birisi de, şu şişman kâhya kadın Zillah idi. Kopan gürültünün nedenini anlamak için dışarı fırlamıştı. Birilerin bana kötülük ettiğini düşünmüş. Efendisine karşı gelme cesaretini gösteremediği için de vicdansızların gencini sözle yaylım ateşe tuttu.

— Daha neler, Bay Earnshaw! diye bağırdı. Bakalım bundan sonra ne halt karıştıracaksınız! Kapımızın eşiğinde cinayet mi işleyelim? Yok, bu ev bana göre değil. Şu zavallı adama bakın, neredeyse boğulacak. Şşşt, sus! Bu böyle devam etmez. Haydi, gel de yaralarını sarayım. Ha şöyle, kı-

mıldama.

Bu sözlerle birlikte bir kova dolusu buz gibi suyu başımdan aşağı döktü, sonra da beni zorla mutfağa götürdü. Bay Heathcliff de peşimizden geldi. Yüzündeki neşe kaybolmuştu, her zamanki suratsız, kederli haline dönmüştü.

Çok hastaydım, başım dönüyordu, bayılacak gibiydim. Bu nedenle de adam, beni evinde barındırmak zorunda kaldı. Zillah'ya, bana bir bardak konyak vermesini söyledi, sonra da içerideki odaya geçti. Bu sırada Zillah da dil dökerek beni teselli etmeye çalıştı, efendisinin emrini de yerine getirdikten sonra, kendimi biraz daha iyi hissedince, yatmaya götürdü.

Beni üst kata çıkarırken, mumu gizlememi, gürültü yapmamanı söyledi, çünkü beni yatıracağı oda hakkında efendisinin garip bir inancı varmış, orada hiçbir zaman birilerinin yatmasına izin vermezmiş. Nedenini sordum, bilmediğini söyledi; çünkü buraya geleli ancak bir - iki yıl olmuştu, bu süre içerisinde de o kadar garip olaylarla karşılaşmışlardı ki artık merak bile etmiyordu.

Ben de merak edemeyecek kadar aptallaşmış olduğum için kapımı kapadım, çevreme bakınıp yatağı aradım. Odanın bütün eşyaları, bir koltuktan, bir elbise dolabından, bir de tepesine posta arabalarının pencerelerine benzeyen dört köşe pencere açılmış kocaman bir meşe sandıktan ibaretti.

Yanına gidip inceleyince, çok eski model bir yatak olduğunu fark ettim, ailenin her üyesini oda konusundaki ihtiyacını karşılayacak şekilde yapılmıştı. Daha doğrusu, küçük bir odacıktan farkı yoktu, içindeki bir pencerenin alt kenarı da masa görevi görüyordu.

Kapının kanatlarını açtım, mumla içeri girdim, kanatları tekrar kapadım. Artık Heathcliff'in denetlemelerine ve başkalarına karşı kendimi güvenlikte hissediyordum.

Mumu yerleştirdiğim pencere kenarının bir köşesinde üst üste yığılmış birkaç eski kitap vardı, tahtanın boyalı kısımlarına ise çeşitli yazılar kazınmıştı. Daha doğrusu bu yazılar, büyüklü küçüklü, çeşit çeşit harflerle tekrar tekrar yazılmış bir isimden ibaretti. Catherine Earnshaw, bazı yerlerde Catherine Heathcliff, bazı yerlerde de Catherine Linton oluyordu.

Miskinlikten kaynaklanan bir kayıtsızlık içerisinde başımı pencereye dayadım. Uykuya dalıncaya kadar, Catherine Earnshaw, Heathcliff, Linton diye okumaya devam ettim. Gözlerimi kapatalı beş dakika olmamıştı ki, karanlığın içerisinden beyaz harfler belirdi, boşluk Catherine'lerle dolmaya başladı, bu yılışık adın etkisinden kurtulmak için yerimden doğrulduğum zaman, mumun eski kitaplardan birinin üzerine eğilmiş olduğunu, ortalığı da yanık deri kokusunun yayıldığını fark ettim.

Mumu üfleyip söndürdüm, soğuktan üşümüş, mide bulantısından huzursuz bir halde oturup, kenarı yanmış kitabı dizlerimin üstüne koydum. Bu, ince harflerle yazılmış bir İncil'di, çok ağır küf kokuyordu. İlk sayfanın boş kısmına: Bu kitap Catherine Earnshaw'nundur, diye yazılmış, bir çeyrek yüzyıl öncesine ait bir tarih atılmıştı.

Onu kapadım, başka bir tane aldım, sonra ötekini, daha sonra ötekini derken hepsini gözden geçirdim. Catherine'in kütüphanesinde seçme eserler vardı, hallerine bakılınca da bir hayli kullanıldıkları belli oluyordu ama hepsinin de uygun amaçlarla kullanıldığı söylenemezdi, çünkü hemen hemen hiçbir bölüm başı yoktu ki, kitap basılırken boş bırakı-

lan yerlere mürekkeple bir takım yorumlar - yorum olmazsa bile ona benzer şeyler - yazılmış olmasın. Kimisi tutarsız cümlelerdi kimisi de kişiliğini bulamamış, çocuksu bir el yazısıyla karalamış hatıralardı. Boş bir sayfanın üst kısmında, gerçekleştirildiği zaman oldukça kıymetli bir sanat eseri havası taşıyan, dostum Joseph'in kabataslak çizilmiş bir karikatürünü görünce pek sevindim.

İçimde bu bilinmeyen Catherine'e karşı bir ilgi uyandı, onun hiyeroglifi andıran silik yazılarını, şifre çözer gibi çözmeye koyuldum.

Alttaki paragraf: Berbat bir Pazar, diye başlıyordu. Babam geri dönebilseydi. Onun yerini Hindley hiç dolduramıyor. Özellikle Heathcliff'e karşı çok kötü davranıyor. H. İle beraber isyan çıkaracağız. İlk adımı bu akşam attık.

Bütün gün yağmurdan her yanı seller götürdü. Bunun için kiliseye gidemedik, Joseph de bizi tavan arasına toplayıp ayin yapmak istedi. Bu yüzden Hindley ile karısı, aşağıda ocak başında rahat rahat oturup İncil okumaktan başka her işi yaparlarken - buna kalıbımı basarım Heathcliff'e, bana ve zavallı yamak çocuğa, dua kitaplarımızı alıp yukarı çıkmamızı emrettiler. Orada bir mısır çuvalının üstüne dizilmiş, inleyip titrerken, duayı kısa kesmesi ve Joseph'in de titremesi için dua ediyorduk. Ne kadar saçma bir düşünce! Ayin tam üç saat sürdüğü halde, ağabeyim bizim aşağıya indiğimizi görünce:

— Ne o? Bu kadar mı çabuk bitti? diye bağırdı.

Eskiden pazar akşamları, fazla gürültü yapmadığımız takdirde, oyun oynamamıza izin verilirdi, şimdi ise en ufak ses hepimizi birer köşeye dağıtmaya yetiyor. Zalim diktatör: "Burada bir efendinin bulunduğunu unutuyorsunuz!" diyor. "Tepemi attıranı fena yaparım. Tam bir sessizlik isti-

yorum. Ay Allah! Sen miydin? Frances, sevgilim, şunun yanından geçerken saçını çek çünkü parmaklarını oynattığını duydum."

Frances, çocuğun saçlarını var gücüyle çektikten sonra kocasının kucağına oturdu ve iki küçük bebek gibi öpüşüp koklaşarak, bizi bile utandıran cinsten saçma sapan sözler söyleyerek saatlerce böyle devam ettiler.

Biz de, mutfak tezgâhının altında büzülmüş, kendi olanaklarımızla oyalanmaya çalışıyorduk. Önlüklerimizi birbirine bağlamış, perde niyetine asmıştım. O sırada Joseph bir iş için ahırdan geldi. Perdeyi çektiği gibi emeklerim boşa gitti, kulaktozuma bir tokat attıktan sonra cırlak sesiyle söylendi:

— Bey gömüleli şunun şurasında kaç gün oldu ki! Edilen dualar hâlâ kulaklarınızda çınlıyordur. Bir de kalkmış eğleniyorlar. Utanın kendinizden, utanın! Oturun çocuklar, oturun! Okumak isterseniz güzel kitaplar var. Oturun da derdinize yanın!

Joseph bunları söyledikten sonra, bizi dörtgen şeklinde oturttu, böylece ilerideki ocaktan gelen sınırlı ışık, kucağımıza fırlatıp attığı kitapları okumamıza yardımcı olacaktı.

Ben buna dayanamadım, elimdeki kitabı köpeklerin bulunduğu yere fırlatırken, iyi kitaplardan da nefret ettiğimi söyledim. Heathcliff de kendisininkini de bir tekmeyle aynı yere savurdu. Bunun üzerine kıyamet koptu.

Bizim vaiz:

— Bay Hindley! diye bağırdı. Yetişin küçük bey! Catherine, Miğfer ve Kurtuluş kitabını yere attı, Heathcliff de Mahva Giden Yol'un birinci cildini tekmeledi. Bunları kendi havalarında bırakırsan senin için iyi olmaz. Ah! Büyük bey onların haklarından gelirdi ama ne çare ki o da göçüp gitti!

Hindley, ocak başındaki keyfini bozdu, birimizi yakamızdan, diğerimizi kolumuzdan yakaladığı gibi arka mutfağa attı. Joseph, orada bizi mutlaka şeytanın yakalayacağını söylüyordu. Biz de farklı köşelere çekilip, sakin sakin şeytanın gelmesini beklemeye başladık.

Ben bu kitaba uzandım, raftan bir hokka aldım, gözüme ışık gelsin diye dış kapıyı araladım, yirmi dakikadan beri de yazıyorum. Fakat arkadaşım sabırsızlanmaya başladı, sütçü kadının pelerinine sarınıp kırlarda dolaşmamızı teklif ediyor. Güzel bir fikir, suratsız ihtiyar da gelirse, düşündüklerinin gerçekleştiğini sanır. Herhalde, yağmur altında buradakinden daha fazla ıslanıp üşümeyiz.

Catherine bu tasarladıklarını uygulamış olmalı ki, bundan sonraki cümlede başka bir konuya geçmiş. Gözlerinden sel gibi yaş akıyormuş. Hindley'in beni bu kadar ağlatacağını hiç aklıma getirmemiştim, diye yazmıştı. Başım o kadar çok ağrıyor ki, yastığa koyamıyorum ama yine de ümitsizliğe kapılamam. Zavallı Heathcliff, Hindley ona serseri diyor, artık bizimle oturmasına, yemek yemesine izin vermeyecekmiş, onunla oyun oynamayacakmışım, emirlerine karşı gelirsek de onu evden kapı dışarı edecekmiş. H.'ye fazla yüz verdiği için de babamı suçluyor, buna nasıl cesaret ediyor ki? Ona haddini bildireceğine yemin ediyor.

Uyku bastırmış, başım rengi atmış sayfanın üstüne düşmeye başlamıştı. Bakışlarım, el yazısından kitabın kendi yazılarına kaydı. Süslü kırmızı renkli harflerle yazılmış bir başlık gördüm: Yetmiş Kere Yedi, Yetmiş birincinin İlki, Sayın Rahip Jabes Branderham tarafından Gimmer'den Sough'da söylenen dini söylev. Yarı uykulu bir halde, Jabes Branderham'ın neler söylediğini düşünmeye beynimi zorlarken, kendimi yatağa attım ve uykuya daldım.

Ne yazık ki, iyi hazırlanmamış bir çayın bozduğu sinirlerin etkisi kötü oluyor. Yoksa böylesine korkunç bir gece geçirmem, başka neden kaynaklanıyor olabilir ki? Acı çekmenin ne demek olduğunu öğrendiğimden bu yana, buna benzer bir gece daha geçirdiğimi anımsamıyorum.

Uykuya dalar dalmaz rüya görmeye başladım. Sözde sabah olmuştu, eve dönmek üzere yola çıkmıştım, Joseph de bana rehberlik ediyordu.

Birkaç metre kalınlığında karla kaplı yolda, bata çıka ilerlemeye çalışırken yol arkadaşım, bir hacı asası almadığım için durmadan beni azarlıyor, asasız eve giremeyeceğimi söylüyor, bana elindeki kocaman topuzlu sopasını böbürlene böbürlene gösteriyor.

Bir an, kendi evime girmek için böyle bir silaha ihtiyacım olması bana saçma geldi. Derken, aklıma başka bir düşünce geldi: Ben eve gitmiyordum, ünlü Jabes Branderham'ın Yetmiş Kere Yedi kitabından okuyacağı vaazları dinlemeye gidiyorduk. Ayrıca Yetmiş Bir Günah'ın birincisini işlediğimiz için, ya Joseph, ya vaaz, ya da ben, halka gösterilip aforoz edilecektik.

Kiliseye geldik. Yürüyüşe çıktığım zamanlar, gerçekten iki üç kere kilisenin önünden geçmiştim. İki tepe arasında yükseltilmiş bir çukurda, bir bataklığın kıyısındadır. Oraya gömülü olan birkaç ölünün mumyalanmış gibi bozulmadan kalmasının da, bataklıktaki nemli yosunlardan ileri geldiği söylenir. Kilisenin çatısı bugüne kadar, nasıl bilinmez sağlam kalmış, fakat papaza verilen ücret yılda yirmi sterlin olduğu, iki göz odanın her an bir göz oda haline gelmesi beklendiği için hiçbir papaz burada çalışmak istemez, hele cemaatin ona, açlıktan öleceğini bilse daha çok para vermeyeceğini duyduktan sonra da kim gelir ki! Ama rüyamda Jabes'in kalabalık bir cemaati vardı, hepsi de onu dikkatle din-

liyorlardı. O da, aman Tanrım ne vaaz verdi! Dört yüz doksan parçaya bölünmüştü, her bölüm ayrı bir günahla ilgili. Bunları arayıp nereden buldu, bilemiyorum, deyimlerinin de kendine göre böyle bir yorumlayışı vardı! Ona göre insan her durumda değişik günahlar işlemek zorundadır. Bu günahlar da çok garip şeyler. Daha önce aklımın köşesinden geçmeyen şeyler.

Ah, ne kadar da yorulmuştum! Nasıl da kıvrandım, esnedim, başım düştü, sonra yine açıldım. Kendimi nasıl da çimdikleyip tokatladım, gözlerimi ovuşturdum, ayağa kalkıp tekrar oturdum, Joseph'i dirseğimle iterek vaazını bitirmeye niyetli olup olmadığını sordum.

Sonuna kadar dinlemek zorundaydım. Sonunda, yetmiş birin birincisine geldi. İşte o sıkıntılı anımda, bana da bir coşku geldi, silkinip yerimden kalktım. Jabes Branderham'ın hiçbir Hıristiyan'ın bağışlamayacağı bir günah işlediğini söylemek istedim.

— Efendim! diye bağırdım. Burada dört duvar arasında oturup bir çırpıda günahlarınızın dört yüz doksan beşini bağışladım. Yetmiş defa yedi kere şapkamı alıp çıkmaya niyetlendim, yetmiş defa yedi kere beni yerime oturmaya zorladınız. Dört yüz doksan birinci ise pek fazla. Ey, ölümden besbeter olan bu eziyete benimle beraber katlanan kardeşlerim, yakalayın şunu! Onu yere yıkın, parça parça edin ki buralarda izi bile kalmasın!

Jabes, bir süre bekledikten sonra:

— Asıl parçalanması gereken adam sensin! diye bağırdı. Yetmiş defa yedi kere esnedin, yetmiş defa yedi kere ben ruhumun sesini dinledim. İşte bu da bir insanın güçsüzlüğüdür, bu da bağışlanabilir, diye düşündüm. Yetmiş birin birincisi ortaya çıktı. Kardeşlerim, onun hakkındaki yazılı

hükmü yerine getirin! Tanrı'nın bütün azizleri böyle bir şerefe nail olmuştur.

Bu son cümleden sonra, bütün cemaat hacı asalarını kaldırarak üzerime yürüdü. Benim ise kendimi savunacak hiçbir silahım yoktu, onun için yakınımda bulunan, ayrıca hainee en çok saldıran Joseph'in sopasını almaya çalıştım. Kargaşa esnasında sopalar çarpıştı, bana yöneltilmiş sopaların başkalarının kafalarına indiğini gördüm. Kilisenin içi karşılıklı vuruşmalarla yankılanıyordu. Herkesin eli yakın komşusunun yakasındaydı. Branderham da boş durmamak adına, var gücüyle minberi yumruklayıp ortalığı gümbürdetiyordu. Öyle ki, sonunda uyanıp derin bir oh çekmeme de bu gürültü neden oldu.

Bu gürültüyü çıkaran neydi, kavgada Jabes'in kim oynamıştı? Penceremin camına sadece, rüzgâr uğuldayarak estikçe bir köknar dalının kuru kozalakları vuruyordu.

Bir süre kuşku içerisinde dinledim, gürültünün nedenini anladıktan sonra diğer yanıma dönüp uykuya dalmış, yine rüya görmeye başlamıştım, hem de birincisinden daha korkunç bir rüya.

Bu defa da meşe dolabın içinde yattığımı hatırlıyorum. Rüzgârın uğultusunu, karların savruluşunu, köknarın o aldatıcı vuruşunu da duyuyor, bu gürültünün nedenini de uyanıkmışım gibi biliyordum. Fakat bu gürültü beni o kadar rahatsız ediyordu ki, durdurmaya karar verdim. Sanırım kalkıp pencereyi açmaya çalıştım. Kanadın kancası yuvasına sıkışmış, açılmıyordu. Bunu uyanıkken de görmüştüm ama unutmuşum.

— Ne yapıp edip bu gürültüyü kesmeliyim! diye söylendim, camı yumruğumla kırdıktan sonra, dalı yakalamak için kolumu dışarı uzattım ama elim dal yerine, soğuktan

buz kesmiş küçük bir eli yakalamıştı.

Bir kâbus görmüş gibi dehşete kapıldım. Kolumu geriye çekmeye çalıştım, el sıkı sıkı yapışmış, bırakmıyordu. Son derece hüzünlü bir ses: Beni içeri alın, beni içeri alın! diye yalvardı.

Elimi kurtarmaya çalışarak:

— Kimsin sen? diye sordum.

Ses titreyerek cevap verdi:

— Ben Catherine Linton'ım. Aklıma neden Linton adı geldi? Earnshaw adını Linton adından belki yirmi kere daha fazla okumuştum. Eve geldim. Kırda yolumu kaybetmiştim!

O konuşurken pencerede belli belirsiz bir çocuk yüzünün göründüğü dikkatimi çekti. Korku beni de acımasız yapmıştı. O varlığı kovmak için boşuna uğraştığımı anlayınca bileğini kırık cama doğru çektim, kanlar fışkırıp çarşafı ıslatıncaya kadar camın üstünde ileri geri sürttüm. O ise hala: "Beni içeri alın!" diye yalvarıyor, elimi de bir türlü bırakmıyordu. Korkudan deliye dönmüştüm.

Sonunda:

— Seni nasıl içeri alabilirim? dedim. Seni içeri almamı istiyorsan beni rahat bırak.

Parmakları gevşedi, elimi hemen içeri çektim, kitapları hızlıca pencerenin önüne üst üste dizdim, sonra da o acı dolu yalvarışları duymamak için kulaklarımı tıkadım.

On beş dakikadan fazla kulaklarım tıkalı kaldı, sonra yeniden dışarıya kulak verince, o acıklı iniltilerin devam ettiğini duydum.

— Defol! diye haykırdım. Seni asla içeri almam, yirmi yıl yalvarsan yine de almam!

Dışarıdaki ses üzgün üzgün:

— Zaten yirmi yıl oldu, diye söylendi. Ben yirmi yıldır kayıp bir çocuğum.

Derken, dışarıdan hafif bir tırmalama sesi geldi, biri itmişçesine kitaplar oynadı.

Yerimden kalkmaya çalıştım ama bir parmağımı bile oynatamadım, bunun üzerine korku içerisinde bir çığlık attım.

Çığlık atmanın bir kurtuluş yolu olmadığını anlayınca tamamen sustum. Yatak odama telaşlı ayak sesleri yaklaşıyordu. Birisi kapıyı kuvvetle itti, yatağın üstündeki dört köşe deliklerden içeri ışık sızdı. Bir yandan oturduğum yerde titriyor, diğer yandan alnımda biriken terleri siliyordum. İçeri giren de, ne yapacağına karar verememiş gibiydi, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

— Kimse var mı burada?

En iyisi orada olduğumu söylemekti, çünkü gelenin Heathcliff olduğunu sesinden tanımıştım, sessiz durursam, içerisini aramak isteyeceğinden korkuyordum.

Bu düşünceyle, hücremin kapaklarını açtım. Bu durumun bıraktığı etkiyi kolay kolay unutamayacağım.

Heathcliff oda kapısına yakın duruyordu, üzerinde bir gömlek, bir pantolon vardı. Elindeki mum eridikçe parmaklarına akıyordu, yüzü de arkasındaki duvar gibi bembeyazdı. Meşe kapaklar gıcırdamaya başlayınca elektrik çarpmış gibi sarsıldı, mum elinden fırlayıp birkaç adım ilerisine düştü, öylesine şaşkındı, heyecanlıydı ki eğilip mumu alacak hali yoktu.

Onu, bu korkaklığının daha fazla anlaşılmasından duyacağı utançtan kurtarmak için:

— Burada konuğunuzdan başka kimse yok, dedim. Uy-

kuda kâbus görünce bağırmışım. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

— Allah seni kahretsin Lockwood! Burada olacağına keşke... Ev sahibim mumu elinde dik tutamayacağını anlayınca bir sandalyenin üstüne bıraktı.

Sonra, ellerini avuçlarında sordu:

— Seni bu odaya kim soktu? Dişlerini sıkmış gıcırdatıyordu. Kim soktu? Onları hemen şimdi evimden kovacığım!

Kalkıp aceleyle üstümü başımı giymeye çalışırken:

— Hizmetçiniz Zillah getirdi, dedim. Onu kovmanız umurumda değil Bay Heathcliff, o çoktan bunu hak etti. Bana öyle geliyor ki kadın, beni kullanarak buranın tekin bir yer olup olmadığını ölçmek istedi. Doğrusu, burası da emin bir yer değil. Emin olun, hayaletlerle, yaratıklarla dolu bu odayı kapalı tutmakta haklısınız. Hiç kimse size, böyle bir yerde uyumasına izin verdiğiniz için teşekkür etmez.

Heathcliff:

— Ne demek istiyorsun? dedi. Burada ne yapıyorsun? Geldiğine göre hiç değilse geceyi geçir, ama Allah rızası için bir daha öyle korkunç çığlık atma. Gırtlağın kesilmediği sürece bu sesi çıkarman hoş karşılanmaz.

— O küçük şeytan pencereden içeri girebilseydi, belki de beni boğazlayacaktı, diye karşılık verdim. Konuksever dedelerinizin işkencelerine artık katlanmayacağım. Sayın rahip Jabes Branderham anne tarafından akrabanız değil miydi? Ya o kötü ruhlu küçük yaramaz Catherine Linton ya da Earnshaw, her neyse işte, durmadan isim değiştiriyordu. Yirmi yıldır dünyayı yürüye yürüye dolaşıyormuş, bana öyle dedi. İşlediği günahların cezasını bu şekilde çektiğinden şüphem yok.

Bu sözleri söyler söylemez, kitapta Heathcliff ile Catherine'in isimleri arasında yakın bir bağlantı bulunduğunu hatırladım, bunu nasıl olduysa unutmuşum. Düşüncesizliğimden dolayı yüzüm kızardı, kırdığım potun farkında olduğumu daha fazla belli etmeden hemen şöyle dedim:

— Gerçek şu, efendim: Gecenin bir bölümünü... Sözlerimin bu kısmında yine durakladım. Eski kitapları karıştırarak geçirdim diyecektim ama eski kitapların kendi yazılarıyla beraber, boş yerlerine elle yazılmış olanları da okumuş olduğumu açığa vurmuş olacaktım. Onun için hatamı düzeltmek adına; pencere kenarına kazınmış isimleri heceleyerek okudum, dedim. Çok can sıkıcı, sayı saymak gibi uyku getirici bir iş ya da...

Heathcliff bir yabani gibi gürledi:

— Benimle bu şekilde konuşmaktaki amacın nedir? Benim çatımın altında buna nasıl cesaret edebiliyorsun? Tanrım, bu adamın böyle konuşması için çıldırmış olması gerek!

Heathcliff, öfkeyle elini alnına vurdu. Bu sözlere karşın kızmak mı, yoksa anlatmaya devam etmek mi gerektiğini bilmiyordum, fakat sözlerimden öyle çok etkilenmiş görünüyordu ki, ona acıdım, sözü yine gördüğüm rüyalara getirdim. Daha önce Catherine Linton'ın adını bile duymadığımı, fakat tekrar tekrar okuduğum için hayal gücümün irademin dışına çıktığı bir sırada bu isme uygun bir şekli görür gibi olduğumu anlattım.

Ben konuşurken Heathcliff de ağır ağır yatağın gerideki boşluğuna doğru çekilmiş, nihayet oturmuştu. Bulunduğu yerden görünmüyordu. Kesik kesik, düzensiz soluk alışlarından aşırı heyecanını gidermeye çalıştığını anlamıştım.

Şaşkınlığını fark ettiğimi belli etmek istemediğim için

giyinirken özellikle fazla gürültü yaptım, saatime baktım, gecenin uzunluğu konusunda bir şeyler söylemeye koyuldum.

— Saat daha üç bile olmamış. Altıya geldiğine yemin edebilirdim. Burada zaman duruyor. Herhalde akşam saat sekizde odalarımıza çekilmiş olacağız.

Ev sahibim iniltisini güçlükle bastırıp, duvara vuran gölgesinden anladığıma göre de, koluyla gözlerinin yaşını silerek:

— Kışın daima dokuzda yatıp dörtte kalkarız, dedi. Benim odama gidebilirsiniz, Bay Lockwood. Bu kadar erken aşağıya inerseniz herkes rahatsız olur. Sizin o çocukça bağırışınız bana uykuyu haram etti.

— Benim de uykum kaçtı, dedim. Gün ağarıncaya kadar bahçede dolaşacağım, sonra gideceğim. Bir daha da sizi tedirgin edecek değilim, korkmayın. Köyde olsun, şehirde olsun, insanlar arasında yaşamanın zevkli bir tarafını araştırmak derdinden artık kurtuldum. Aklı başında bir kimse, dostluk konusunda kendi kendine yetmeli.

Heathcliff:

— Aman ne hoş bir dostluk! dedi. Mumu al, canın nereye istiyorsa, git. Ben de hemen yanına geleceğim. Yalnız, avludan uzak dur, köpekler bağlı değil, eve de girme, Juno orada nöbette... Hayır, hayır sen sadece merdivenlerle koridorlarda dolaşabilirsin. Tamam, yürü bakalım. İki dakika sonra ben de geleceğim.

Emrin odadan çıkmama dair olan kısmım yerine getirdim, dar koridordan nereye gidildiğini bilmediğim için olduğum yerde, kımıldamadan durdum. Ev sahibimin aklı başında görünüşüyle hiç de bağdaşmayan boş inançları olduğunu görüyordum.

Yatağın üzerine çıktı, kanatları hızla açtı, gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı.

— Gir içeri, gir içeri! diye hıçkırdı. Cathy, ne olur, gel... Ah, ne olur bir kere daha gel... Ah, benim biricik sevgilim! Bu defa beni duy. Catherine, nihayet!

Hayalet yine kendisinden beklenen oyunu oynamıştı. Varlığını göstermiyordu ama karla karışık rüzgâr, hızla içeriye girmiş, hatta benim bulunduğum yere kadar gelip ışığı söndürmüştü.

Bu rüzgâr dalgasıyla beraber gelen rahatlama duygusunda öyle ürkütücü bir şey vardı ki, heyecanımdan bunun saçmalığını fark edemedim, adamın anlattıklarını dinlediğim için kendi kendime kızarak, üzüntüye neden olduğumdan dolayı o saçma rüyalarımı anlatmış olmaktan dolayı da pişmanlık duyarak, oradan ayrıldım ama bu üzüntünün nedenini de anlamaktan acizdim.

Dikkatli dikkatli aşağıya indim, arka mutfağa girdim, üzeri külle örtülmüş ateşten elimdeki mumu yaktım.

Burada, beni kızgın kızgın tıslayarak karşılayan çizgili bir tekir kediden başka kimse yoktu.

Daire dilimleri biçiminde iki tahta kanepe ocağın başını hemen hemen kaplamış gibiydi bunlardan bir tanesine ben uzandım, öbürüne de tekir kedi yerleşti. Bulunduğumuz yere başka biri gelmeden ikimiz de uyuklamaya başlamıştık. Derken, Joseph, tavan arasına çıkıp gözden kaybolan ağaç merdivenden inmeye başladı. Bu merdiven onun inine gidiyordu belli ki.

Çalı çırpı ile tutuşturduğum ocağa kötü kötü baktıktan sonra kediyi yere itip ondan boşalan yere kendisi yerleşti. Yedi buçuk santim uzunluğundaki piposunu tütünle doldurmaya başladı. Onun kutsal yerinde benim de bulunma-

mı bir şey söylemeye değmeyecek kadar küstahça bir davranış sayıyor olmalıydı. Sesini çıkarmadan piposunu dudaklarına yerleştirdi, kollarını kavuşturdu, piposunu tüttürmeye başladı.

Keyfini bozmak istemedim. O da piposundan son nefesi çektikten sonra derin derin içini çekti, ayağa kalktı, geldiği gibi sessizce gitti. Derken, daha hızlı adımlarla başka biri geldi, bu defa ben de günaydın demek için ağzımı açmışken, bir şey söylemeden tekrar kapadım; çünkü Hareton Earnshaw, dokunduğu her eşya için bir sürü küfür savurarak sabah dualarını tekrarlıyordu, bir yandan da karları küremek için kürek ya da kazma arıyordu. Burun deliklerini şişirerek kanepenin arkasına şöyle bir göz attı, benimle de, dostum kediyle de selamlaşmayı aklından bile geçirmedi.

Onun hazırlıklarını görünce gitmeme izin çıktığını tahmin ettim, kanepeden kalkıp onun peşinden gitmeye koyuldum. O da bunu fark etti, elindeki küreğin sapıyla iç kapılardan birini itip açtı, bir takım sesler çıkararak, bir yere gitmeyi düşünüyorsam oraya gidebileceğimi anlatmaya çalıştı.

Kapı kadınların çoktan işe koyuldukları eve açılıyordu. Zillah kocaman bir körükle alevleri bacaya kadar yükseltmeye çalışıyordu. Bayan Heathcliff de ocağın önüne diz çökmüş, alevin aydınlığında bir kitap okuyordu.

Ocağın sıcağından korunmak için bir elini yüzüne siper etmişti ancak üstüne kıvılcım sıçrattığı için bir hizmetçiye çıkışmak, ya da burnunu onun yüzüne doğru uzatan bir köpeği kovmak için başını kitabından kaldırıyordu.

Heathcliff'in de orada olduğunu görünce şaşırdım. Sırtı bana dönük, ocağın yanında durmuş, zavallı Zillah'yı azarlamakla meşguldü. Kadıncağız ise ikide bir işini bırakıp ön-

lüğünün ucuyla gözlerini kuruluyor, acı acı da inliyordu.

Ben içeri girdiğim sırada Heathcliff gelinine dönerek gürledi:

— Ya sen, ciğeri beş para etmez... dedikten sonra aslında koyun, ördek cinsinden zararsız bir hayvan olduğu halde genellikle adı noktalarla belirtilen bir hayvanın sıfatını ekledi. Yine oturmuş kim bilir ne dalavereler çeviriyorsun! Ötekilerin hepsi yedikleri ekmeği hak etmek için bir şeyler yapıyorlar. Sen ise benim sadakamla yaşıyorsun. At o elindeki süprüntüyü de yapacak bir iş bul. Tanrı'nın günü gözümün önünde bulunmanın karşılığını ödeyeceksin, anlaşıldı mı, lanetli cadı?

Genç kadın:

— Süprüntümü kaldıracağım, çünkü ben istemesem bile bunu bana zorla yaptırabilirsin, diye cevap verdi. Kitabını kapayıp koltuklardan birinin üzerine attı. Ama sen ne dersen de hoşlanmadığım şeyi yapmayacağım.

Heathcliff, elini havaya kaldırınca kadın da daha tehlikesiz bir köşeye kaçmaya çalıştı. Adamın elinin ağırlığını iyi bildiğine şüphe yoktu.

Kedi köpek kavgasını seyretmeye hiç de niyetli olmadığım için sanki kavgadan haberim yokmuş da sırf ısınmak için ocağa yaklaşıyormuş gibi yaptım. Onlar da savaşı kısa bir süre kesmek nezaketini gösterdiler. Heathcliff, yumruklarını ceplerine sokup kendini tuttu. Bayan Heathcliff dudaklarını kıvırıp uzaktaki kanepeye doğru yürüdü, ben orada olduğum sürece de bir heykel gibi hiç yerinden kıpırdamadan oturdu.

Bu da fazla sürmedi. Onlarla birlikte kahvaltıya oturmayı reddettim. Şafak sökerken de bir fırsatını bulup kendimi dışarıya, temiz havaya attım. Hava açık, sakin, buz gibi

de soğuktu.

Ben bahçenin sonuna gelmeden ev sahibim arkamdan seslendi. Benimle beraber gelmek istiyordu. İyi ki gelmiş, çünkü tepenin hemen arkası göz alabildiğine uzanan dalga dalga bembeyaz bir engin deniz halini almıştı. İnişler, çıkışlar, toprağın her zamanki normal inişlerine, çıkışlarına benzemiyordu. Çukurların çoğu karla dolmuş, toprak seviyesine gelmişti. Dünkü yürüyüşüm sırasında hafızama resim gibi işlenmiş olan sıra sıra taş kümeleri de ortadan yok olmuşlardı.

Yolun bir kıyısında, her beş - altı metrede bir dikilmiş taşlar gözüme ilişti. Bunlar, gece karanlığında kolayca görülebilsin diye kireçle sıvanmışlardı. Şimdi ise şurada burada göze çarpan kirli birer noktadan başka bir şey değildiler. Ben yolun dönemeçlerini doğru takip ettiğimi sanarken, arkadaşım ya sağa, ya da sola gitmemi öğütleyip duruyordu.

Yolda pek az konuştuk, Thrushcross'un bahçesine geldiğimiz zaman da rehberim durdu, yolun bundan sonrasını kolayca bulabileceğimi söyledi. Vedalaşmamız birer baş selamından ibaret kaldı, sonra ben tek başıma yürümeye başladım. Kapıcı kulübesi henüz boş olduğu için sadece kendime güvenerek yoluma devam etmek zorundaydım.

Bahçe kapısıyla Grange arasındaki uzaklık üç kilometredir ama ağaçlar arasında ikide bir yolumu şaşırarak, bazen de çeneme kadar sulara gömülerek bu uzaklığı altı kilometreye çıkardım sanıyorum. Her neyse ben, eve girdiğim zaman saat de on ikiyi vurdu bu da Uğultulu Tepeler'den eve kadar olan yolun her kilometresine bir saat düştüğünü gösteriyordu.

Bizim kâhya kadınla yardımcıları beni karşılamaya koşuştular. Bir yandan da benden iyice umudu kestiklerini an-

latıyorlardı. Herkes o gece donduğumu sandığı için cesedimi aramak üzere nasıl yola çıkacaklarını düşünmeye başladıklarını bir ağızdan söylüyorlardı.

Donmadan geldiğimi gördükleri için biraz sakin olmaları gerektiğini anlattım. İliklerime kadar ıslanıp üşümüştüm, yukarı kata zorla çıktım, kuru elbiseler giydikten sonra da ısınmak için yarım saat kadar aşağı yukarı gezindim, daha sonra da sudan çıkmış bir kedi yavrusu kadar halsiz, hatta hizmetçinin beni kendime getirebilmek için hazırladığı dumanı tüten kahveden, gümbür gümbür yanan ateşten bile zevk alamayacak kadar bitkin bir halde çalışma odama çekildim.

Bizler ne değersiz, fırıldak gibi dönek insanlarız! Her türlü toplum bağlantılarından uzak kalmayı kararlaştıran ben, istesem de böyle bağlar kurmama olanak olmayan bir yere geldiğim için Tanrı'ya şükreden ben, zavallı sefil yaratık, yalnızlıkla, sinir bozulduğuyla ancak akşamın alacakaranlığına kadar mücadele edebildim. Ondan sonra da, teslim bayrağını çekerek, akşam yemeğimi getiren Bayan Dean'i karşıma oturttum, yemeğimi yedim. İçinden de, İnşallah, iyi bir dedikoducudur da ilgimi çekecek şeyler anlatır, beni oyalar, ya da ninni gibi uykumu getirecek şeyler söyler diye dua ediyordum.

— Uzun zamandan beri buradasınız değil mi? diye söze başladım. On altı yıldır burada olduğunuzu söylememiş miydiniz?

— On sekiz yıldır buradayım, efendim. Hanım evlendiği zaman ona yardım etmek için geldim o öldükten sonra da, evin işlerine bakmam için, Bey beni alıkoydu.

— Ya, demek öyle?

Bir sessizlik oldu. Kendisini ilgilendiren olaylardan söz etmedikçe dedikodu yapmaktan hoşlanmayan bir tip olmasından korkuyordum onu ilgilendiren olaylar da benim için bir değer ifade etmeyecekti.

Fakat elleri dizlerinin üzerinde, pembe yüzünü bir düşünce bulutu kaplamış, bir süre beni süzdükten sonra konuştu:

— O zamandan beri devir çok değişti!

— Evet dedim, herhalde siz de birçok değişikliklere tanık olmuşsunuzdur.

— Evet... Ayrıca bir sürü de karışıklığa tanık oldum.

Kendi kendime, "Oh, sözü ev sahibimin ailesine getireceğim!" diye düşündüm. Başlangıç için çok iyi bir konuydu bu. Şu genç, güzel dulun hikâyesini de öğrenmek isterdim; acaba buraların yerlisi miydi, yoksa daha büyük bir olasılıkla, kimin nesi olduğu belirsiz hoppanın birisi miydi?

Bunları anlamak niyetiyle Bayan Dean'e Heathcliff'in Thrushcross Grange'i neden kiraya verip kendisinin daha kötü şartlar içinde yaşamaya razı olduğunu sordum.

— Malikâneyi gerektiği şekilde çekip çevirmeye yetecek kadar parası mı yok? dedim.

— Para mı dediniz? Onun ne kadar parası olduğunu hiç kimse bilmiyor, her yıl da parasının miktarı artıyor. Evet, evet, o buradan çok daha güzel bir evde rahatça yaşayabilecek kadar zengin. Fakat nasıl söyleyeyim, biraz eli sıkıdır.

Thrushcross Grange'e iyi bir kiracı buldu mu da birkaç yüz sterlin daha fazla para kazanmak için hiç düşünmeden kiraya verir. İnsanların böyle aç gözlü, hele yeryüzünde kimi kimsesi olmayan insanların bu derece aç gözlü olmaları

çok garip!

— Bir oğlu varmış galiba?

— Evet, vardı ama öldü.

— Bu genç hanım, yani Bayan Heathcliff de onun dul kalan eşi mi?

— Evet.

— Onun yeri, yurdu neresi?

— O mu? Benim ölen efendimin kızıdır. Genç kızlık adı Catherine Linton'du. Zavallı yavrucağı ben büyüttüm. Bay Heathcliff de buraya taşınsa yine beraber olurduk.

Hayretle:

— Ne! Catherine Linton mu? diye bağırdım. Fakat bir dakika düşününce onun gördüğüm hayalet Catherine olmadığını anladım. Demek benden önce burada oturan beyin soyadı Linton'du? diye devam ettim.

— Öyleydi.

— Peki, Bay Heathcliff'in evinde oturan şu Earnshaw, Hareton Earnshaw kim? İkisi akraba mı oluyor?

— Hayır, o ölen Bayan Linton'ın yeğenidir.

— Öyleyse genç hanımla da kardeş çocuğu oluyorlar, öyle mi?

— Evet, hanım da kocasıyla kardeş çocuğu olurdu. Biri annesinin tararından, öbürü de babası tarafından. Heathcliff, Bay Linton'ın kız kardeşiyle evlendi.

— Uğultulu Tepeler'deki evin kapısının üzerinde Earnshaw yazılı. Eski bir aile mi bunlar?

— Hem de çok eski, efendim Hareton da bu ailenin son ferdi. Nasıl ki Cathy'miz de bizim yani Linton'ların son ferdi. Uğultulu Tepeler'e hiç gittiniz mi? Bunu sorduğum için

özür dilerim ama Cathy'nin nasıl olduğunu merak ediyorum da.

— Bayan Heathcliff mi? Çok iyi görünüyor, çok da güzel fakat bana sorarsan pek de mutlu değil gibi.

— Vah yavrucak! Buna hiç şaşmam. Beyi nasıl buldunuz?

— Biraz kaba bir adam, Bayan Dean. Öyledir, değil mi?

— Testere ucu gibi kaba, kaya gibi de serttir. Onunla ne kadar az düşüp kalkarsanız o kadar iyi olur.

— Hayatında pek çok inişlerin, çıkışların bulunması onu bu derece kaba bir adam yapmış olmalı. Geçmişi hakkında bir şeyler biliyor musunuz?

— Onun hayatı guguk kuşunun hayatına benzer efendim. Nerede doğduğu, anasının, babasının kim olduğu, başlangıçta nasıl para kazandığı bir yana, geri kalan her şeyini bilirim. Zavallı Hareton da tüyü bitmeden yuvadan atılan son leylek yavrusundan farksızdır. Talihsiz çocuğun nasıl insafsızca dolandırıldığını bu çevrede kendisinden başka bilmeyen yoktur.

— Doğrusu Bayan Dean, bana komşularım hakkında biraz bilgi vermekle büyük bir iyilikte bulunmuş olacaksın. Şimdi yatağa girersem, dinlenebileceğimi hiç sanmıyorum onun için şöyle bir saat kadar otur da gevezelik edelim.

— A, hayhay, efendim. Yalnız, gidip dikişimi alayım, ondan sonra istediğiniz kadar otururum. Ama siz üşütmüşsünüz, titrediğinizi gördüm. Biraz lapa yemelisiniz, iyi gelir.

İyi yürekli kadın telaşla gitti, ben de ocak başına biraz daha yaklaştım. Başım yanıyor, vücudumun geri kalan yerleri üşüyordu; üstelik bütün sinirlerim gerilmiş, budalaca

denilebilecek kadar heyecanlanmıştım. Bu ise beni rahatsız etmiyordu ama bugünün, dünün olaylarının üzerinde ciddi bir etki bırakmasından korkuyordum.

Kadın, çok geçmeden, dumanları tüten bir kâseyle, bir de dikiş sepetiyle geldi. Kâseyi ocağın üzerine koyduktan sonra iskemlesini çekip oturdu, beni bu derece arkadaş canlısı bulmaktan pek memnun olduğu belliydi.

Hikâyesine başlaması için yeni bir davet beklemeden, anlatmaya koyuldu:

Ben buraya gelmeden önce hemen her günüm Uğultulu Tepeler'de geçerdi. Çünkü annem, Hareton'ın babası olan Bay Hindley Earnshaw'nun dadılığını yapmıştı, ben de çocuklarla oynamaya alışkındım. Getir götür işlerine de bakar, hasat işlerine yardım ederdim. Her zaman, kim ne isterse yapmaya hazır, çiftlikte dolanır dururdum.

Güzel bir yaz sabahı - hiç unutmam hasat yeni başlamıştı. Bay Earnshaw, yani Büyük bey, aşağıya indi. Yol kıyafeti giymişti. Joseph'e o gün yapılması gereken işleri sıraladıktan sonra bize, yani Hindley'e, Cathy'ye, bana döndü ben de onlarla beraber yulaf lapası yiyordum - oğluna seslendi:

— E, oğlu, ben bugün Liverpool'a gidiyorum. Sana ne getireyim? Ne istiyorsan söyleyebilirsin yalnız, küçük bir şey olsun, çünkü oraya yürüyerek gidip geleceğim gidiş de, geliş de yüz kilometre, yani bir hayli uzun yol.

Hindley bir keman istedi. Bey sonra da Cathy'ye ne istediğini sordu. Kız o zaman daha altı yaşında bile yoktu

ama ahırdaki atların hepsine binebilirdi, o da bir kırbaç istedi.

Bey, beni de unutmamıştı çünkü ara sıra çok sert görünmesine rağmen, iyi kalpli bir adamdı. Bana da bir cep dolusu elma ile armut getirmeye söz verdi. Çocuklarıyla öpüşüp vedalaştıktan sonra yola çıktı.

Onun yokluğu pek uzun gelmişti. Yolculuk üç gün sürecekti. Cathy'cik durmadan babasının ne zaman döneceğini soruyordu. Bayan Earnshaw onun üçüncü günün akşamı yemek zamanında eve geleceğini hesaplamıştı, onun için de, yemek saatini geciktirdikçe geciktiriyordu. Bey görünürlerde yoktu. Sonunda, çocuklar da durmadan bahçe kapısına koşmaktan usanmışlardı.

Derken, hava kararda, hanım onları yatağa yatırmak istedi ama onlar biraz daha oturmak için acıklı acıklı yalvardılar. Saat on bire doğru, kapının kolu yavaşça kalktı. Bey içeri girdi. Kendini hemen bir koltuğa attı. Hem gülüyor, hem de inliyordu.

Ev halkına da neredeyse ölecek duruma geldiğini, bunun için ondan uzak durmalarını söyledi. Bir daha da kendisine üç ülkeyi birden bağışlayacak olsalar bile böyle bir yürüyüşe katlanmayacağını söylüyor: "Sonunda ölüme gidecek olduktan sonra ne değeri var!" diyordu.

Sonra, kollarına sarılı olarak tuttuğu paltosunu açarak:

— Şuraya bak hanım, dedi. Ben ömrümde böyle şey görmemiştim. Gerçi, şeytanın ininden çıkmış gibi kapkara bir şey ama sen onu Tanrı'nın bir hediyesi olarak kabul etmelisin.

Hepimiz çevresine toplandık. Ben, Cathy'nin başının üstünden bakınca, yürüyecek, konuşacak kadar büyük, üstü başı lime lime olmuş, kara saçlı, pis bir çocuk gördüm.

Yüzü de onun Catherine'den büyük olduğunu gösteriyordu ama ayaküstü bırakılınca etrafına şaşkın şaşkın bakındı, hiçbirimizin anlamadığı bir şeyler mırıldandı durdu. Ben korkmuştum, Bayan Earnshaw da onu kapı dışarı etmeye hazırdı. Parladı da:

— Kendi çocuklarının bakımı, büyütülmesi yetmiyormuş gibi bir de bu çingene piçini eve getirmenin âlemi var mıydı? Bey bu çocuğu ne yapacaktı? Yoksa aklını mı oynatmıştı?

Bey, olayı anlatmaya çalıştı ama yorgunluktan yarı ölü gibiydi. Hanımın bağırıp çağırmaları arasında, beyin anlattıklarından öğrendiğime göre, çocuk evsiz barksızmış, açlıktan ölmek üzere Liverpool sokaklarında dolaşıyormuş.

Bey onun kime ait olduğunu araştırmış ama kimsenin sahip çıkmadığını görmüş, parası da, vakti de az olduğu için oralarda boş yere masraf etmektense yanına alıp evine getirmeyi düşünmüş, çünkü orada bırakmamaya bir kere karar vermiş.

Eh, sonunda bizim hanım, bir iki söylendikten sonra yatıştı Bay Earnshaw da bana çocuğu bir güzel yıkamamı, temiz üst baş verip çocukların yanına yatırmamı söyledi.

Hindley ile Cathy, ortalık yatışıncaya kadar olup bitenleri seyredip söylenilenleri dinlemekle yetinmişlerdi. Sonra ikisi de babalarının getirmeye söz verdiği hediyeleri aramak üzere ceplerini karıştırmaya başladılar. Hindley, on dört yaşında, kocaman bir oğlandı ama babasının paltosunun arasından bir kemanın kırık dökük parçalarını çıkarınca hüngür hüngür ağlamaya başladı. Cathy de babasının bu yabancı çocukla uğraşayım derken kırbacı düşürüp kaybettiğini öğrenince, çocuğa sırıttıktan sonra yüzüne tükürdü, katlandığı bu zorluklara karşılık da kibar davranmasını öğ-

renmek için babasından bir güzel tokat yedi.

Çocuklar yeni geleni, değil yataklarına almak, odalarına bile sokmak istemediler. Ben de başka bir çıkar yol bulamadığım için çocuğu merdiven başına bırakıverdim. Ertesi sabah çekip gitmiş olduğunu görürüz diye umuyordum. Tesadüfen mi yoksa beyin sesini duyduğu için mi orasını bilemeyeceğim. Çocuk, Bay Earnshaw'nun kapısına gelmiş, bey de, dışarı çıkarak onu orada bulmuş. Çocuğun oraya nasıl gittiği araştırıldı. Herkes sorguya çekildi. Ben de suçumu itiraf etmek zorunda kaldım. Korkaklığımdan ve insan gibi davranmadığımdan dolayı evden dışarı kovuldum.

İşte, Heathcliff'in aile içine ilk girişi böyle oldu. Kovulmamı süresiz sürgün cezası olarak kabul etmediğim için birkaç gün sonra eve dönmüştüm. Çocuğa Heathcliff adını verdiklerini öğrendim. Bu, bebekken ölen oğullarının adıydı. O zamandan beri de çocuğun hem adı, hem de soyadı olarak kaldı.

Cathy ile çocuk artık pek sıkı fıkı dost olmuşlardı. Hindley ise ondan nefret ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de nefret ediyordum. İkimiz de fırsat buldukça canını yakıyorduk, çünkü ben yaptıklarımın haksızlık olduğunu akıl edemiyordum. Hanım da ona karşı haksız davranıldığını gördüğü zamanlar onu korumak için bir tek söz söylemiyordu.

Somurtkan, sabırlı bir çocuğa benziyordu, belki de kötü muamele görmeye alışmıştı. Hindley'in tokatlarına, gözlerini kırpmadan, bir damla gözyaşı akıtmadan dayanırdı. Benim çimdiklerime de sanki kimsenin suçu olmadan, kazara kendi canını yakmış gibi gözlerini kapayıp bir kere içini çekerek katlanırdı.

İhtiyar Bay Earnshaw, kendi deyimiyle, bu zavallı baba-

sız çocuğa oğlunun işkence ettiğini, onun da her şeye dayandığını öğrenince deliye döndü. Heathcliff'e karşı garip bir düşkünlüğü vardı. Onun her söylediğine de inanırdı. Şunu da söyleyeyim ki, çocuk az konuşurdu ama çoğunlukla da doğruyu söylerdi. Bey, onu Cathy'den daha çok severdi. Hoş, Cathy de babasının gözdesi olamayacak derecede yaramaz, inatçı bir kızdı ya.

Böylece, Heathcliff, daha başlangıçta, evin içine bir tatsızlık getirmişti. İki yıl sonra, Bayan Earnshaw ölünce evin oğlu babasını bir arkadaş gibi değil, bir zorba gibi, Heathcliff'i de onu baba sevgisinden yoksun bırakıp onun yerini almaya çalışan biri olarak görmeye başlamış, uğradığı haksızlıkları düşüne düşüne de huysuz bir insan olmuş çıkmıştı.

Ben bir süre ona hak verdim, ama çocukların hepsi kızamığa yakalanıp da onların her şeyiyle benim ilgilenmem gerekince düşüncem değişti. Heathcliff'in durumu çok tehlikeliydi, hastalığının en ağır zamanlarında benim başından ayrılmamamı istedi. Ona büyük bir iyilikte bulunduğumu sanıyor, bu şekilde davranmamın görevim olduğunu aklına bile getirmiyordu belli ki. Her neyse, şunu da söyleyeyim: Bakıma muhtaç hasta çocukların en uslusu, en söz dinleyeni oydu. Onunla ötekiler arasındaki fark beni daha tarafsız davranmaya zorladı. Cathy ile ağabeyi beni müthiş yoruyordu, öbürü ise uysal yaratılmış olmaktan çok sert yaradılışlı olduğu için kuzu gibi sesini çıkarmadan yatıyordu.

Hastalığı yendi. Doktor bunun büyük ölçüde benim sayemde olduğunu söylüyor, hasta bakıcılığımı övüyordu. Bu sözler beni çok sevindirdi, sayesinde iltifat kazandığım çocuğa karşı da içimde bir yakınlık duymaya başladım. Böylece, Hindley son müttefikini de kaybetmiş oluyordu. Yalnız ben yine de Heathcliff'e fazla düşkün değildim. Çoğu kez efendimin bu hiçbir zaman minnet duygusu beslemeyen so-

murtkan çocuğa neden bu derece değer verdiğine de akıl erdiremezdim. Kurtarıcısına karşı saygısız davranmazdı sadece, duygusuzdu. Yalnız, beyin kalbindeki yerini de bir sözle bütün ev halkının onun isteğini yapmak için seferber olacağını da çok iyi bilirdi.

Bir keresinde Bay Earnshaw'nun kasaba panayırından bir çift tay satın alıp her birini oğlanlara hediye ettiğini hatırlarım. Heathcliff hayvanların en güzelini seçmişti ama çok geçmeden tayı topallamaya başlayınca Hindley'e:

— Tayını benimkiyle değiştireceksin! demişti. Benimki hoşuma gitmiyor. Dediğimi yapmazsan, bu hafta içinde beni üç kere kırbaçladığını babana anlatır, kolumun omzuma kadar nasıl çürüdüğünü gösteririm.

Hindley, oğlana dilini çıkardı, sonra kulaklarına birer tokat patlattı. Heathcliff verandaya doğru koşarken:

— Bu işi hemen yapmalısın, diyordu. Yapmak zorundasın da. Bu tokatları da anlatırsam onları da faizleriyle ödersin.

Hindley, onu patates, tahıl gibi şeyler tartarken kullanılan demir ağırlıkla tehdit ederek:

— Defol, köpek! diye haykırdı.

Heathcliff yerinden kıpırdamadan:

— Atsana! dedi. Ben de babana o öldükten sonra beni kapı dışarı edeceğini nasıl böbürlene böbürlene anlattığını söyleyeyim de hemen seni kovuversin.

Hindley demiri fırlattı, Heathcliff'i tam göğsünden vurup yere yıktı ama oğlan hemen, sendeleye sendeleye yine doğruldu. Soluğu kesilmiş, yüzü bembeyaz olmuştu. Ben engellemeseydim, o halde doğruca kentlisine gidecek, buna kimin neden olduğunu anlatıp öcünü alacaktı.

Hindley:

— Öyleyse al tayımı, çingene! dedi. Dilerim Tanrı'dan, bu hayvana biner de kafanı kırarsın. Al da Allah belanı versin, dilenci herif! Babama da yaltaklan, neyi var neyi yoksa al, sonra da şeytanın arka bacağı olduğunu göster ona. İşte o zaman senin ne mal olduğunu anlasın da beynini dağıtsın!

Heathcliff, tayı kendi bölmesine götürmek için çözmeye gitmişti. Hindley sözlerini bitirdiği sırada tayın arkasından geçiyordu. Hindley, onu bir itişte ayaklarının dibine yuvarladı, umduğunun gerçekleşip gerçekleşmediğini araştırmadan olanca gücüyle koşup oradan uzaklaştı.

Bense, çocuğun kendini toplayıp, soğukkanlılıkla eyerleri değiştirmeye, daha başka işler yapmaya koyulmasına, sonra da, eve girmeden önce, yediği darbenin yarattığı bulantıyı geçirmek için bir kuru ot yığınının üzerine oturmasına şaşmıştım.

Yara berelerinin suçunu ata yüklemeye onu kolayca razı ettim. O istediğine kavuşmuştu ya, bundan sonra ne denirse denilsin umurunda değildi. Bu gibi olaylardan o kadar az şikâyet ederdi ki onun gerçekten kinci olmadığına inanmaya başlamıştım. Ama siz de göreceksiniz ya, bu konuda tam manasıyla aldandım.

Zamanla Bay Earnshaw çökmeye başladı. Aslında çok hareketli, sağlam bir adamdı ama birdenbire gücü kesilivermişti. Ocak başında oturmaya zorlanınca da pek huysuz bir insan olup çıktı. Bir hiç yüzünden sinirleniyor, sözlerinin dinlenmediğinden biraz kuşkulansa küplere biniyordu. Bu hırçınlığı gözdesine birisi tesir etmek, ya da onu hükmü altına almak istediği zamanlar daha da artıyordu. Onun habe-

ri olmadan bir kelime söylenecek diye ödü kopuyor, kıskançlıktan kıvranıyordu. Heathcliff'i seviyor diye herkesin çocuktan nefret ettiği, ona bir kötülük yapmak istediği düşüncesi de nasılsa zihnine saplanmış kalmıştı.

Yalnız, bu da çocuğun aleyhine olmuştu, çünkü aramızdaki yufka yürekliler beyi üzmemek için çocuğa yakınlık gösteriyorlardı, bu yakınlık gösterisi de çocuğun şımarmasına, böbürlenmesine yol açıyordu. Fakat yine de başka çare yoktu; iki - üç kez babası yakındayken Hindley'in oğlanı azarlamaya kalkması ihtiyar adamı müthiş öfkelendirmişti. Oğlunu dövmek için bastonunu eline almış, vuramayınca da öfkeden tir tir titremişti.

Nihayet bizim köy papazı o zamanlar küçük Linton'larla Earnshaw'lara öğretmenlik yapıp kendi toprağını sürerek geçimini sağlayan bir papazımız vardı. Delikanlının koleje gönderilmesini tavsiye etti, Bay Earnshaw da istemeye istemeye razı oldu:

— Hindley işe yaramazın biridir, demişti. Nereye giderse gitsin adam olmaz.

Artık rahata kavuşacağımızı canı gönülden umuyordum. Beyin iyi niyetleri yüzünden kötülük gördüğünü düşünmek bana azap veriyordu. Onun sırf ev halkı arasındaki anlaşmazlıklar yüzünden çöktüğünü, hastalandığını düşünüyordum. O da bunu böyle biliyordu, gerçekte ise hastalık onun çökmekte olan gövdesindeydi.

İki kişi, Bayan Cathy ile uşak Joseph olmasaydı, her şey bir yana, biz yine iyi kötü geçinir giderdik. Uşağı orada görmüşsünüzdür sanırım. O günlerde, şimdi de öyledir ya, sadece kendisinin doğru düşündüğüne inanan, İncil'i kendine uydurmak için altını üstüne getiren, kötülüklerin hepsini komşularına bırakmak isteyen çekilmez geri kafalının biriy-

di. Vaaz verme huyu ile sözüm ona dindarca konuşmalarıyla B. Earnshaw'ya büyük ölçüde etki etmeyi başarmıştı. Bey kuvvetten düştükçe Joseph'in söz geçerliliği de artıyordu.

Hiç insaf etmeden, ona ruhunun selameti konusunda, çocuklarına sert davranması gerektiği konusunda durmadan konuşuyordu. Onu Hindley'in bir günahkâr olduğuna da inandırmaya çalışıyor, ihtiyarın bu konudaki düşüncelerini körüklüyordu. Her gece aralık vermeden uzun uzun Heathcliff'le Catherine'i kötüleyici hikâyeler anlatmaktan geri kalmıyordu ama bu arada suçun daima Catherine'de olduğunu ima ederek Earnshaw'nun duygularını kollamayı da unutmuyordu.

Doğrusu ya, kızın da öyle halleri vardı ki bunları hiçbir çocukta görmemişimdir. Günde belki elli kez, hatta daha bile fazla, hepimizin sabrını taşırırdı. Aşağıya indiği saatten yatağına yatmak için yukarı çıktığı saate kadar bir mazurluk yapacak diye bir saniye olsun içimiz rahat etmezdi. Daima neşeliydi, durmadan konuşur, şarkı söylerken güler, onun neşesine katılmayanlara, çatardı. Vahşi, ele avuca sığmaz bir şeytandı.

Yalnız, buralarda görülmedik derecede güzel gözleri, tatlı bir gülümseyişi, kıvrak yürüyüşü vardı. Zaten ben onun kötülük yapmak istemediğine inanıyorum çünkü ne zaman sizi hüngür hüngür ağlatmış olsa yanınızdan ayrılmaz, kendisini rahata kavuşturmak için susmaya sizi zorlardı.

Heathcliff'e de haddinden fazla düşkündü. Ona verebileceğimiz en büyük ceza Heathcliff'ten ayrı tutmaktı, öyleyken yine de içimizde bu oğlan yüzünden en fazla azar işiten de oydu.

Oyun oynarken evin küçük hanımı olmaktan pek hoşla-

nırdı, arkadaşlarına nedenli nedensiz tokatlar atar, emirler yağdırırdı. Bana da öyle yapıyordu ama dayağa da, emre de dayanamayacağımı anlamıştı bunu kendisine de açıkça söylemiştim.

Bay Earnshaw, çocuklarının şakalarından anlamazdı. Onlara karşı daima çok sert, çok ciddi davranırdı. Catherine ise babasının hastalık zamanında öncekinden çok daha öfkeli, sabırsız olmasına bir türlü akıl erdiremiyordu.

Babanın öfkeli bağırmaları çocuğun onu daha fazla kızdırmak istemesine yol açar, Cathy bundan bambaşka bir zevk duyardı. Hepimizin birden ona çatması kadar hoşuna giden bir şey de yoktu diyebilirim. Korkusuz bakışlarıyla hepimize meydan okur, cevap yetiştirirdi. Joseph'in geri kafalıca lanetlemelerini alaya alır, bana tuzaklar kurar, babasının en çok nefret ettiği şeyi yapmaktan çekinmezdi. Bu da, onun kendi insafsızlığının Heathcliff üzerinde babasının yufka yürekliliğinden daha büyük bir etki bıraktığına adamcağızı inandırmaktı. Aslında onun insafsızlığı yapmacıktı ama babası bunun doğruluğuna inanmıştı. Oğlanın her istediğini derhal yerine getirdiğini, babasınınkileri ancak canı isterse yaptığını ispatlamaya bakardı.

Bütün gün akla gelen her kötülüğü yaptıktan sonra bazı geceler kendini bağışlatmak için uysal bir tavırla sokulurdu. İhtiyar adam o zaman:

— Yo, Cathy derdi, seni sevemem sen ağabeyinden de betersin. Hadi, yavrum, git dua et de Tanrı seni bağışlasın. Galiba ananla ben seni dünyaya getirdiğimize pişman olacağız.

İlk zamanlar, bu sözler kızcağızı ağlatırdı ama devamlı olarak horlanınca buna alıştı, umursamaz hale geldi, hatta ondan suçları için üzüldüğünü söylemesini, özür dilemesi-

ni istediğim zamanlar da bana gülüyordu.

En sonunda, Bay Earnshaw'nun dünya üzerindeki dertlerinin sona ereceği zaman da geldi. Bir ekim akşamı, ocağın başındaki koltuğunda otururken, sessizce ölüverdi.

Evin çevresinde korkunç bir fırtına esiyor, rüzgâr bacanın içinde uğulduyordu. Rüzgâr sert, çılgın sesler çıkarıyordu ama hava soğuk değildi. Hepimiz de bir aradaydık. Ben, ocaktan biraz uzakta, yünümü örmekle meşguldüm, Joseph de masanın yanı başında İncil'ini okuyordu. O zamanlar, çoğunlukla, uşaklar işlerini bitirdikten sonra evde otururlardı. Cathy hastaydı onun için sesi çıkmıyordu, babasının dizine dayanmıştı. Heathcliff de başı Cathy'nin kucağında, yerde yatıyordu.

Beyin, uyuklamaya başlamadan önce kızının güzel saçlarını okşadığını hatırlıyorum. Pek seyrek de olsa, onu böyle sakin görmekten hoşlanırdı.

— Neden her zaman böyle uslu bir çocuk olmuyorsun Cathy? diye sordu.

Cathy başını yukarı kaldırarak güldü.

— Ya sen babacığım, neden her zaman iyi bir insan olamıyorsun? dedi.

Onun yine kızdığını görür görmez de elini öptü, uyuması için bir şarkı söyleyeceğini söyledi. Babasının parmakları onun parmaklarından sıyrılıp başı göğsüne düşünceye kadar çok alçak bir sesle şarkı söyledi. O zaman ben de babasını uyandırır korkusuyla artık susmasını, yerinden kıpırdamamasını tembih ettim. Tam yarım saat hepimiz çıt çıkarmadan oturduk.

Belki daha da oturacaktık ama Joseph okuduğu duayı bitirip ayağa kalkmış, dua edip yatağına yatması için efendisini uyandıracağını söylemişti. Bir adım ilerledi, efendisi-

ni adıyla çağırdı, elini omzuna değdirdi. Bey kıpırdamıyordu. Joseph mumu alıp yüzüne baktı.

O mumu yerine koyarken kötü bir şeyler olduğunu anlamıştım. Çocukları kollarından tutup fısıldayarak, gürültü etmeden yukarı çıkmalarını, o gecelik dualarını kendi kendilerine edebileceklerini, Joseph'in işinin olduğunu söyledim.

Bizim engel olmamıza kalmadan Catherine kollarını babasının boynuna doladı.

— Ben önce babama iyi geceler dileyeceğim, dedi.

Zavallı yavrucak uğradığı kaybı derhal fark etmişti. Avaz avaz bağırdı:

— Ah, babam ölmüş, Heathcliff... Babam ölmüş!

İkisi birden yürekler paralayıcı bir ağlama tutturdular.

Benim acı çığlıklarım onlarınkine karışmaktaydı. Joseph, cennetteki azizlerden biri için bu derece feryat etmemizin faydasız olduğunu söylüyordu.

Bana da hemen paltomu sırtıma geçirip doktorla papazı çağırmak için Gimmerton'a gitmemi söyledi. Ben ikisinin de ne işe yarayabileceğini kestirememiştim ama yine de yağmur, rüzgâr altında gittim. Bir tanesini, doktoru getirdim öbürü de sabahleyin geleceğini söyledi.

Durumu doktora açıklamayı Joseph'e bırakıp çocukların odasına koştum. Kapıları ardına kadar açıktı, vakit gece yarısını geçtiği halde hiç birinin yatmadığını gördüm. Yalnız, biraz daha sakinleşmişlerdi, benim onları yatıştırmama gerek yoktu. Yavrucaklar, birbirlerini benim hiçbir zaman aklıma gelmeyecek derecede güzel düşüncelerle avutuyorlardı, hiçbir papaz cenneti onların çocuksu konuşmalarında anlattıkları kadar güzel tarif edemezdi. Ben de bir yandan

hıçkırıp bir yandan onları dilerken o anda hep birlikte cennette olmayı istemekten kendimi alamadım.

Hindley cenaze töreni için eve geldi. Bizi şaşırtan, komşuları da doğru yanlış bir sürü dedikodu yapmaya zorlayan bir şey oldu. Yanında karısını da getirmişti.

Kadın neyin nesiydi, nerede doğmuştu, bunları bize hiç açıklamadı. Belliydi ki kadının parası da, doğru dürüst bir ailesi de yoktu; öyle olmasa, küçük bey evlendiğini babasından gizlemezdi.

Kadın, kendi hevesleri uğruna evde tedirginlik meydana getirecek bir kimse değildi. Kapının eşiğinden içeri adımını attığı andan itibaren gördüğü her şeyden, her olaydan hoşlanmışa benziyordu, yalnız cenaze hazırlığıyla yas tutucuların varlığı onun hoşuna gitmemişti.

Bu işler sırasında takındığı tavırlara bakınca onun biraz kaçık olduğunu düşündüm; çünkü odasına koşarken, o sırada çocukları giydirmem gerektiği halde, beni de peşinden sürüklemişti. Odada tir tir titreyerek oturmuş, ellerini ovuştura ovuştura, durmadan: "Daha gitmediler mi?" diye sorup durmuştu.

Sonra da, siyah rengin onda nasıl sinirli duygular uyandırdığını anlatmaya başlamıştı! Sonra, durdu, bir an korkuyla titredi, sonunda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Neden ağladığını sorunca da bilmediğini, sadece ölmekten çok korktuğunu söyledi. Bana sorarsanız ölüm ondan en az benden olduğu kadar uzaktı. Oldukça zayıftı ama dipdiri bir görünüşü vardı, gözleri de pırlantalar gibi parlıyordu. Merdivenleri çıktıktan sonra soluk soluğa kaldığını, küçücük bir gürültüyle titreyip ürperdiğini, bazen de kötü kötü öksürdüğünü fark etmiştim. Ama bu belirtilerin neyin işareti olduğunu bilmiyordum, ona acımaya da hiç niyetli değil-

dim. Zaten biz burada genellikle yabancılara pek yakınlık göstermeyiz, Bay Lockwood onlar önce bize yakınlık göstermezse, demek istiyorum.

Hindley Earnshaw üç yıllık yokluğu sırasında bir hayli değişmişti. Daha solmuş, incelmişti konuşması da, giyinişi de adamakıllı değişmişti. Daha eve geldiği gün de Joseph'le bana bundan sonra mutfağın arka bölümüne yerleşmemizi, evi ona bırakmamızı, söyledi. Ona kalsa boş küçük odalardan birine halı döşeyecek, duvarlarını kâğıtla kaplatıp bir oturma odası haline getirecekti ama karısı beyaz döşemeyi, kocaman ocağı, kalaylı kap kaçakları, köpek kulübesini, ayrıca oturacakları yerin böyle geniş olmasını pek beğendiğinden, Hindley de, karısını rahat ettirmek için bu işlere girişmeye gerek duymadı.

Genç kadın, yeni akrabaları arasında bir de kız kardeşin bulunmasına başlangıçta pek sevinmiş gibiydi. Catherine'le durmadan çene çalıyor, onu okşuyor, beraberce oraya buraya koşuyor, sık sık da ona hediyeler veriyordu. Derken, bu sevgi de çabucak sönüverdi, kadın hırçınlaşınca Hindley de zorbalığa başladı. Karısının Heathcliff'ten hoşlanmadığını belli eden bir - iki sözü onun çocuğa karşı beslediği eski nefretin yeniden uyanmasına yetmişti. Küçük bey, onu kendilerinin yanından ayırıp hizmetçilerin arasına gönderdi, papazdan aldığı derslerden yoksun etti, bunun yerine de çiftliğin işleriyle uğraşmasını emretti, onu bir çiftçi yamağıymış gibi çalışmaya zorladı.

Catherine, kendi öğrendiklerini ona öğrettiği, tarlalarda onunla oyunlar oynadığı için Heathcliff bu küçümsenme işini önceleri pek önemsememişti. İkisi de vahşiler gibi kaba birer insan olacağa benziyorlardı. Genç bey onların davranışlarıyla, yaptıkları işlerle hiç ilgilenmiyordu, çocuklar da ondan uzak durmaya bakıyorlardı. Pazarları kiliseye gidip

gitmediklerini bile araştırmazdı, ancak Joseph'le papaz çocukların kiliseye gelmediğini görüp de ona ilgisizliğinden dolayı çıkışırlarsa oda Heathcliff'in kırbaçlanmasını, Catherine'in de öğle, ya da akşam yemeğinde aç bırakılmasını emrederdi.

Sabahtan kırlara kaçıp bütün gün orada kalmak çocukların en büyük eğlencelerinden biriydi. Sonradan yiyecekleri cezaya da gülüp geçilecek basit bir şey gözüyle bakıyorlardı. Papaz Catherine'in İncil'den dilediği kadar bölümü ezberlemesini isteyebilirdi, Joseph de kollarının kuvveti kesilinceye kadar Heathcliff'i dövebilirdi. Onlar tekrar bir araya gelir gelmez hiç olmazsa şeytanca bir öç alma tasarlamaya başladıkları an her şeyi unutuyorlardı.

Ben de birçok kereler çocukların her geçen gün biraz daha kötüye gittiklerini görerek ağlamıştım, ama bu dostsuz yaratıklar üzerinde az da olsa sözüm geçiyordu. Bunu kaybetmekten korktuğum için bir tek kelime bile söyleyemiyordum.

Bir pazar akşamıydı. Ya çok gürültü yaptıkları için ya da buna benzer basit bir suç yüzünden odadan dışarı çıkarılmışlardı. Onları yemeğe çağırmak üzere aradığım zaman hiçbir yerde bulamadım.

Evin üstüne, altına, bahçeye, ahırlara baktık görünürlerde yoklardı. Sonunda Hindley de öfke içinde, bize kapıları sürgülememizi, o gece hiç kimsenin çocukları içeri almamasını söyledi.

Ev halkı odalarına çekildi ben ise yatamayacak kadar tasalıydım. Penceremi açtım, yağmura aldırmadan, başımı dışarı uzatıp dinlemeye başladım. Gelirlerse, yasağa rağmen onları içeri almaya kararlıydım.

Biraz sonra yoldan ayak seslerinin geldiğini duydum.

Bahçe kapısının aralığından bir lambanın ışığı sızdı.

Başıma bir şal alıp koştum. Kapıyı vurup Hindley'i uyandırmalarını önlemek istiyordum. Heathcliff yalnızdı. Onu böyle tek başına görünce korkmuştum. Telaşla bağırdım:

— Catherine nerede? Kazaya filan uğramadı ya?

Heathcliff:

— O Thrushcross Grange'de, dedi. Ben de orada kalacaktım ama beni davet etmek inceliğini göstermediler.

— Eh, öyle bir azar işiteceksin ki! dedim. Zaten, azar işitmedikçe de rahat edemiyorsunuz bir türlü. Thrushcro Grange'e kadar gitmenizin nedeni neydi?

— Önce şu ıslak elbiselerimi çıkarayım, ondan sonra sana her şeyi anlatırım Nelly.

Beyi uyandırmamaya dikkat etmesini söyledim. O soyunurken, ben de mumu söndürmek için beklerken, Heathcliff hikâyesine devam etti:

— Cathy ile ben şöyle serbest serbest dolaşmak için çamaşırhaneden dışarı kaçmıştık. Derken Grange'in ışıklarını gördük. Oraya kadar gidip bir bakmak istedik. Acaba küçük Linton'lar da pazar akşamlarını, anneleriyle babaları ocak başında yiyip içip eğlenirken, köşelerde titreye titreye mi geçiriyorlar diye merak ediyorduk. Acaba öyle miydi, yoksa ilahiler okuyarak, evin kâhyasından ders alıp, sorularına doğru cevap veremeyince de bir sütun dolusu peygamber adı ezberlemek zorunda mı kalıyorlardı.

— Belki de böyle geçirmiyorlardır, dedim. Onlar asi çocuklar olsalar gerek, sizin gibi suç işleyip cezayı hak etmiyorlardır elbet.

— Haydi haydi, saçmalama Nelly!

Tepeden parka kadı hiç durmadan koştuk. Catherine yalınayak olduğu için koşarken mahvoldu. Yarın onun ayakkabılarını bataklıkta aramak gerekecek. Çalılıkların arasından bir yol bulup geçtik, dar patikadan yürümeye başladık. Salonun penceresinin altındaki çiçekliğe gizlendik. İçeriden ışık geliyordu. Panjurları yeni kapamışlardı, perdeler de yarı yarıya çekiliydi. İkimiz de eşiğin üzerinde durup pencerenin çıkıntısına asılarak içerisini seyredebiliyorduk. Ah, içerisi çok güzeldi! Kırmızı halıyla kaplı çok güzel bir yerdi. Üzerleri kırmızı kumaşla kaplı koltuklar, masalar, kenarları sarı yaldızla kaplı bembeyaz bir tavan, ortasında da aşağıya doğru gümüş zincirlerle cam sağanağı halinde sarkan bir avize. İşte böyle, insanın gözlerini kamaştıran bir yer. İhtiyar Bay Linton'la Bayan Linton orada değillerdi. Salon Edgar ile kız kardeşine kalmıştı. Onların mutlu olmaları gerekmez mi? Biz olsak kendimizi cennette sanırdık. Şimdi de tahmin et bakalım senin cici çocukların ne yapıyorlardı? İsabella yanılmıyorsam on bir yaşında var, Cathy'den bir yaş küçük odanın bir köşesinde kendini yere atmış, sanki büyücüler vücuduna kızgın iğneler sokuyormuş gibi avaz avaz bağırıyordu. Edgar da ocağın başında durmuş, sessiz sessiz ağlıyordu. Masanın ortasında da küçük bir köpek vardı, o da kuyruğunu sallaya sallaya havlıyordu. İkisinin durmadan birbirini suçlamasından anladık ki az kalsın hayvanı aralarında ikiye biçeceklermiş. Budalalar! Onların da eğlenceleri buydu işte. Bütün kavgaları bir tutam sıcacık tüyü hangisi önce tutacak diye tartışmaktan çıkmış. İkisi de bunu önce kendisi yapmak için çırpınmış ama sonradan da vazgeçtikleri için ağlamaya koyulmuşlar. Bu ana kuzularıyla bir güzel alay ettik.

— Catherine'in istediği bir şeyi benim almaya kalkıştığımı hiç gördün mü? Ya da birimiz odanın bir köşesinde, öbü-

rümüz öteki köşesinde ağlayıp sızlamakla vakit geçirdiğimizi gören var mı? Bana binlerce yaşam bağışlasalar, buradaki durumumu Thrushcross Grange'de Edgar Linton'ın yeriyle değişmeye razı olmam... Hatta Joseph'i evin en üst katından aşağıya atmak, evin cephesini Hindley'in kanıyla boyamak fırsatını bile verseler.

— Sus bakayım! diye onun sözünü kestim. Catherine'in neden orada kaldığını bana hâlâ anlatmadın Heathcliff."

— Güldük dedim ya! diye cevap erdi. Linton'lar bizim sesimizi duymuşlar. İkisi birden ok gibi kapıya koştu. Derken, önce bir sessizlik oldu, sonra da bir feryattır koptu: "Ah, anne, anne! Ah, anne! Gelin buraya. Ah, baba, ah!" diye bağırmaya başladılar. Biz de onları biraz daha korkutmak için daha korkunç sesler çıkarmaya başladık ama birisinin sürgüleri çektiğini duyunca kendimizi aşağıya attık. Hemen kaçmamızın doğru olacağını düşünüyorduk. Ben Cathy'yi elinden tutmuş, hızlanmaya zorluyordum, birdenbire yere yıkılıverdi. "Kaç, Heathcliff, kaç!" diye fısıldadı. Köpeği arkamızdan salmışlar, o da beni yakaladı.

O canavar, Cathy'yi ayak bileğinden yakalamıştı. Korkunç hırıltılarını da duyuyordum. Cathy bağırmadı, hayır. Azgın bir boğanın boynuzuna takılmış bile olsa böyle bir şey yapmayı küçüklük sayardı. Ama ben haykırdım. Hıristiyanlık dünyasındaki zebanilerin hepsini bir anda yok etmeye yetecek kadar lanet yağdırdım. Sonra bir taş alıp köpeğin ağzına soktum, olanca gücümle boğazından aşağıya itmeye çalıştım. Derken, hayvan gibi bir uşak, elinde feneriyle göründü. "Sıkı tut, Sinsi, sıkı tut!" diye bağırdı.

Sonra, Sinsi'nin ne yakaladığını görünce sesi değişti. Köpeğin soluğu kesilmişti, koca pembe dili bir karış dışarı sarkmıştı. Dudaklarında köpük köpük kanlı salya vardı.

Adam, Cathy'yi kaldırdı. Kız bayılacak gibiydi, korkudan değil acıdan. Adam onu içeri götürdü. Ben de lanetler, kümler savurarak arkalarından gittim.

Linton, kapının ağzından:

— Ne avladınız, Robert? diye sordu.

Uşak:

— Sinsi küçük bir kız yakaladı efendim, dedi. Sonra, burada bir de oğlan var diyerek, beni kolumdan tuttu. Tıpkı bir sokak köpeğine benziyor. Haydutlar herkes uyuduktan sonra bunları pencereden içeri sokup kapıları açtırabilirlerdi pekâlâ. Böylece de bizi kolayca öldürebilirlerdi. Tut çeneni, ağzı bozuk hırsız yamağı! Sen bunun hesabını darağacında vereceksin, diyordu. Sonra Bay Linton, sakın silahınızı yanınızdan ayırayım demeyin, dedi.

İhtiyar budala da:

— Hayır, bırakmam Robert, dedi.

Bu alçaklar dün benim kira toplama günüm olduğunu biliyorlardı, beni kurnazca yakalamak istediler. Gelin içeri onlara güzel bir ziyafet çekeceğim. Hadi, John, sen kapıların zincirlerini tak. Sinsi'ye biraz su ver Jenny. Bir yargıcı evinde, hem de kutsal günde, soymak ha? Bunların hiç utanmaları yok mu? Mary, şuraya bak. Korkma canım, alt tarafı bir çocuk ama yüzünden kötülük akıyor. İçinden geçenleri yapmaya kalkışmadan bunu hemen asıvermek memlekete de bir iyilik olmaz mı?

Beni avizenin altına çekti. Bayan Linton gözlüğünü taktı, ellerini dehşet içinde havaya kaldırdı. Ödlek çocuklar da yaklaşmışlardı. İsabella peltek peltek:

— Ne korkunç şey! dedi. Onu mahzene kapat, baba. Tıpkı benim terbiyeli sülünümü çalan falcının oğluna benzi-

yor, değil mi Edgar?

Onlar beni tepeden tırnağa süzerlerken Cathy de göründü. Son konuşmayı duymuş gülüyordu. Edgar Linton, onu meraklı meraklı şöyle bir süzdükten sonra, çok şükür, tanıdı. Biliyorsun, başka yerde pek karşılaşmasak bile kilisede karşılaşıyoruz onlarla. Annesine:

— Earnshaw'ların kızı bu, diye fısıldadı. Bak, köpek onu nasıl da ısırmış. Ayağı nasıl da kanıyor!

Annesi:

— Earnshaw'ların kızı mı dedin? Olamaz! diye bağırdı. Öyle bir kız bir çingene çocuğuyla kırda, bayırda dolaşır mı hiç? Ama dur bakayım, bu çocuk yas elbiseleri giymiş... Evet, öyle... Ömrü boyunca da topal kalabilir.

Bay Linton, beni bırakıp Catherine'e dönmüştü.

— Ağabeyinin dikkatsizliğine, ilgisizliğine de diyecek yok! diye haykırdı.

Shielders'den duyduğuma göre... Shielders dediği bizim papaz. Ağabeyi kızın tam bir putperest gibi yetişmesine göz yumuyormuş. Ama bu da kim? Kız bu arkadaşı nereden buldu? Ha, anladım. Komşumun zamanında Liverpool'da bulup getirdiği çocuk bu, kalıbımı basarım! Ya Hintli, ya da Amerika'dan, belki de İspanya'dan sürülmüş bir yumurcak.

İhtiyar kadın:

— Kimin nesi olursa olsun, kötü bir çocuk! dedi. Kendini bilen derli toplu bir aileye yakışmaz. Konuşmasına dikkat ettin mi Linton? Söylediği sözleri çocuklarımın da işittiklerini hatırladıkça aklım başımdan gidiyor.

Yeniden küfretmeye başladım kızma bana sakın, Nelly onun için de Robert'in beni alıp götürmesi emredildi. Ben

Cathy'siz yerimden kıpırdamak istemiyordum. Beni zorla bahçeye sürükledi, elime feneri tutuşturdu, yaptıklarımın Bay Earnshaw'ya anlatılacağını söyledikten sonra yürümemi emretti, arkamdan kapıyı güzelce kapadı.

Pencerenin perdesi hâlâ bir köşeye toplanmış duruyordu, ben gözetleme işine yeniden başladım, çünkü Catherine dönmek isteyip de onu dışarı bırakmazlarsa o koca camları milyonlarca parçaya bölmeye kararlıydım.

Catherine, sessiz sessiz, kanepede oturuyordu. Bayan Linton, gezi için sütçü kadından aldığımız kurşuni pelerini Catherine'in üzerinden çekti çıkardı. Bir yandan da başını sallıyor, ona çıkışıp duruyordu. Catherine genç bir hanımefendiydi, ona karşı takındıkları tavırla bana karşı takındıkları tavır arasında mutlaka büyük bir fark olmalıydı. Derken, bir hizmetçi bir tas dolusu ılık su getirdi, Catherine'in ayağını yıkadı. Bay Linton da bir ilaç hazırladı. İsabella kucağına bir tabak bisküvi boşalttı. Edgar ise ağzı bir karış açık, uzaktan olanları seyre dalmıştı. Daha sonra Catherine'in o güzel saçlarını kurulayıp taradılar, bir çift kocaman terlik verdiler, ocak başına götürdüler. Onu bıraktığımda pek neşeliydi bisküvilerini ara sıra burnunu sıktığı küçük köpekle Sinsi arasında pay ediyordu. Böylece, Linton'ların da boş bakışlı mavi gözlerinde neşe pırıltıları meydana getirmişti. Onu budalaca bir hayranlık içinde seyrettiklerini gördüm. Cathy, onlardan öylesine üstün görünüyordu ki. Zaten o dünyada herkesten üstündür, öyle değil mi, Nelly?

Oğlanın üstünü örtüp ışığı söndürürken:

— Bu işin sonunda senin sandığından daha büyük şeyler çıkacak, dedim. Sen adam olmazsın Heathcliff. Bay Hindley de sana kim bilir daha neler yapacak, göreceksin.

Sözlerim ne yazık ki pek doğru çıktı. Uğursuz serüven,

Earnshaw'u küplere bindirmişti. Ertesi gün, Bay Linton işleri düzeltmek için bizi görmeye geldi. Bizim küçük beye ailesini çekip çevirme konusunda öyle bir ders verdi ki, bey, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.

Heathcliff'i kırbaçlamadılar ama Catherine'le bir kelime bile konuşursa hemen kapı dışarı edileceğini söylediler. Bayan Frances Earnshaw da görümcesine gerektiği gibi göz kulak olma işini üzerine aldı. Yalnız bu işi zor kullanarak değil tatlılıkla yapacaktı, zaten zor kullanmaya kalksa hiçbir şey yapamazdı.

Cathy Thrushcross Grange'de Noel'e kadar, yani beş hafta kaldı. Bu süre içinde ayak bileği tamamıyla iyileşmiş, hali, hareketi de oldukça düzelmişti. Hanım da onu sık sık görmeye gidip, güzel elbiselerle, ruhunu okşayacak sözlerle onda kendine karşı güven uyandırarak onu yeniden kendine çekme işine girişmişti. Cathy de bunu seve seve kabul etmişti. Öyle ki, evden içeri koşarak, hepimizin soluğunu kesecek bir telaşla giren, başı açık, küçük yabani yerine, pek ağırbaşlı bir hanımefendi geldi. Yağız bir midilliden inerken kestane rengi bukleleri tüylü kunduz kürklü şapkasından iki yana sarkıyordu. Üzerindeki binici elbisesinin uzun eteklerini iki eliyle tutmak zorunda kalmıştı.

Hindley, sevinçle haykırarak onu attan indirdi:

— Aman, Cathy, ne kadar güzelleşmişsin! Seni az kalsın tanımayacaktım. Şimdi tam bir hanımefendiye benzemişsin. İsabella Linton onunla mukayese edilemez bile, değil mi Frances?

Hindley'in karısı cevap verdi:

— İsabella'da onun doğal üstünlüğü yok ki, dedi. Yalnız, burada yine o eski yırtıcılığına dönmemeye dikkat etmesi gerekir. Catherine'in soyunmasına yardım et Ellen.

Dur şekerim, buklelerin bozulacak, şapkanı ben çıkarıvereyim.

Kızın uzun etekli at kıyafetini ben çıkardım, altından pırıl pırıl parlayan kareli ipekli kumaştan bir bluz, beyaz golf pantolon, cilalı çizmeler göründü. Onu karşılamaya koşuşan köpeklere sevinçten parlayan gözlerle baktığı halde o güzelim elbiseleri kirlenir korkusuyla hayvancağızlara dokunmadı bile.

Beni de çekine çekine öptü, çünkü Noel pastasını yaparken una bulanmıştım bana sarılması doğru olmazdı. Sonra, etrafına bakınıp Heathcliff'i aradı. Bay ve Bayan Earnshaw, iki arkadaşı ayırma işinin başarıya ulaşıp ulaşmayacağını bir dereceye kadar anlayabilmek için, onların karşılaşmalarını bekliyorlardı.

Heathcliff'i hemen bulmak güç oldu. Catherine gitmeden önce ona bakılmamış, ilgi gösterilmemişse, kızın yokluğunda bu ilgisizlik on kat daha artmıştı.

Benden başka hiç kimse ona pis bir çocuk olduğunu söylemek, haftada bir kere yıkanmasını hatırlatmak iyiliğinde bulunmuyordu onun yaşındaki çocukların da sabunu, suyu kendiliklerinden sevdikleri pek nadir görülür. Bu yüzden, üç aydan beri giydiği elbiseleri, tarak girmemiş gür saçları bir yana, eli, yüzü de acınacak derecede kirliydi. Kendisine benzeyen, kaba saba bir kızın gelmesini beklerken eve kibar, pırıl pırıl bir hanım kızın girdiğini görünce divanın arkasına gizlenmeyi uyun bulmuştu.

Cathy, eldivenlerini çekip, iş yapmadan evde oturmak yüzünden bembeyaz olan ellerini gözler önüne sererken:

— Heathcliff yok mu? diye sordu.

Hindley, oğlanı o berbat haliyle ortaya çıkarmakla nasıl küçük düşüreceğini düşünerek, sevinçle bağırdı:

— Heathcliff, ortaya çıkabilirsin. Buraya gel de öteki uşaklar gibi sen de Catherine'e hoş geldin de.

Cathy, arkadaşının gizlendiği yerden çıktığını görünce koşup onunla kucaklaştı. Yanaklarını bir saniyede yedi, sekiz kere öptü. Sonra duraladı, biraz gerileyip bir kahkaha attı:

— Ayol, sen kapkara olmuşsun böyle! Ne de öfkeli görünüyorsun! Çok tuhafsın. Çok da durgunsun. Ama ben Edgar'la İsabella Linton'a alıştığım için seni böyle görüyorum besbelli. E, Heathcliff, beni unuttun mu yoksa?

Kız bu soruyu sormakta haklıydı, çünkü utançlık ve gurur oğlanın yüzündeki kasvetli ifadeyi iki kat arttırmış, kıpırdamasına olanak bırakmamıştı.

Hindley, sanki büyük bir alçak gönüllülük gösterisinde bulunuyormuş gibi:

— Tokalaşabilirsin Heathcliff, dedi. Arada bir olmak şartıyla, buna izin var.

Çocuk nihayet konuşma gücünü bularak:

— Hayır, diye söylendi, tokalaşmayacağım. Burada durup beni alaya almalarına izin vermeyeceğim. Hayır, buna dayanamam!

Hemen aralarından sıyrılacaktı ama Cathy onu yine yakaladı.

— Ben seninle alay etmek istemedim ki, dedi. Yalnız kendimi tutamadım. Heathcliff, hiç olmazsa elini ver. Niye kızdın sanki? Sadece, gözüme tuhaf göründün. Yüzünü yıkayıp, saçlarını fırçalarsan sorun kalmaz. Ama o kadar da kirlisin ki!

Parmakları arasında tuttuğu o kapkara ele, bu elin değip de kirlenmesinden korktuğu elbiselerine düşünceli dü-

şünceli baktı. Heathcliff onun bakışlarını görmüştü.

— Bana dokunman şart değildi ki, dedi. Elini kızın elinden hızla çekti. Ben canımın istediği kadar kirli olacağım, kirli olmaktan hoşlanıyorum, hep de kirli kalacağım!

Bundan sonra hızla odadan dışarı çıktı. Beyle hanım buna pek sevinmişti. Catherine ise sözlerinin niçin böyle bir öfke gösterisine neden olduğuna akıl erdiremediği için çok üzgündü.

Evine dönen küçük hanıma oda hizmetçiliği yapıp pastaları fırına koyduktan, evin, mutfağın ocaklarını Noel gününe yakışacak şekilde yaktıktan sonra oturup Noel ilahileri söyleyerek kendi kendime eğlenmeye başladım. Joseph, bu ilahilerin neşeli şarkılardan farksız bulduğunu söylüyordu ama ben buna hiç aldırmadım.

Joseph de dua etmek için odasına çekilmişti, Bay ve Bayan Earnshaw, küçük Linton'lara, yaptıkları iyilikleri karşılamak için aldıkları cicili bicili hediyeleri göstererek küçük hanımı oyalamaya çalışıyorlardı.

Küçük Linton'lar ertesi gün için Uğultulu Tepeler'e davet edilmişler, bu davet de bir şartla kabul edilmişti. Bayan Linton sevgili yavrularının o yaramaz, küfürbaz çocuktan uzak tutulmalarına özellikle dikkat edilmesini istiyordu.

Bu durumda, ben yalnız kalmıştım. Pişmekte olan yemeklerin güzel kokuları burnuma geliyordu pırıl pırıl parlayan mutfak kaplarını, defne dallarıyla süslü mutfak saatini, akşam yemeğinde köpüklü birayla doldurulmaya hazır tepside dizili duran gümüş bira bardaklarını, bunların hepsinden daha önemlisi, hamaratlığımın aynası gibi pırıl pırıl parlayan döşemeyi hayran hayran seyrediyordum.

İçimden her şeyi ayrı ayrı alkışlıyordum. Birdenbire zamanında işler bittikten sonra ihtiyar Earnshaw'nun içeri gi-

rişini, Noel harçlığı olarak avucuma para sıkıştırışını hatırlayıverdim. Derken, onun Heathcliff'e karşı aşırı düşkünlüğü, kendi öldükten sonra onun bakımsız kalacağından yana tasalanması aklıma geldi, bu da zavallı yavrucağın içinde bulunduğu durumu düşünmeme neden oldu elbette. Şarkı söylerken ağlamaya başladım. Arası çok geçmeden de, oğlanın uğradığı haksızlıklar için gözyaşı dökmektense, bunları biraz olsun gidermeye çalışmanın daha doğru olacağını düşündüm. Yerimden kalktım, onu bulmak için taşlığa çıktım.

Oğlan uzakta değildi, onu ahırdaki yeni atı tımar ederken, hayvanlara her zamanki yemlerini verirken buldum.

— Çabuk ol, Heathcliff dedim. Mutfak çok rahat... Joseph de yukarıda, elini çabuk tut da küçük hanım aşağı inmeden seni bir güzel giydireyim. Sonra da ocağın karşısında onunla baş başa oturup, yatma vakti gelinceye kadar, uzun zaman çene çalabilirsiniz.

İşine devam etti, başını bir kere olsun benden yana çevirmedi.

— Haydi, geliyor musun? diye bir daha sordum. İkinize de birer küçük pasta var, bu da size yeter sanırım. Hazırlanman da yarım saat sürer.

Beş dakika bekledim, cevap alamayınca ben de bırakıp gittim.

Catherine, akşam yemeğini ağabeyi ve yengesiyle yedi. Joseph'le ben de kavgalı patırtılı huzursuz bir yemek yedik. Onun pastasıyla peyniri ise periler gelip yesinler diye bütün gece masasın üzerinde durdu. Dokuza kadar işiyle oyalandı, sonra hiç kimseye bir şey söylemeden, asık suratla odasına çekildi.

Cathy, gece geç saatlere kadar oturdu. Yeni arkadaşları-

na vereceği ziyafet için bir sürü hazırlık yapması gerekmişti. Bir kere de eski arkadaşıyla bir iki kelime konuşmak için mutfağa uğradı ama o gitmişti. Kız da sadece arkadaşının nesi olduğunu sorup geri döndü.

Ertesi sabah, oğlan erken kalktı. Tatil olduğu için dertli başını alıp kırlara çıktı. Ev halkı kiliseye gidinceye kadar da ortalıkta görünmedi. Oruç tutmak, düşünmek ona iyi gelmişti. Bir süre çevremde dolaştıktan sonra cesaretini toplayıp birdenbire şöyle dedi:

— Bana çeki düzen ver Nelly. Artık düzelmek istiyorum.

— Geç bile kaldın Heathcliff, dedim. Catherine'i de üzdün. Bana sorarsan, kız eve döndüğüne de pişman oldu. Galiba, onunla senden daha çok ilgilendikleri için de onu kıskandın.

Catherine'i kıskanmak onun anlayamadığı bir duyguydu ama onu üzmek meselesine pekâlâ aklı yatmıştı.

Gayet ciddi bir tavırla:

— Üzüldüğünü mü söyledi? diye sordu.

— Bu sabah senin yine gittiğini söylediğim zaman ağladı.

— E, dün gece de ben ağladım, diye cevap verdi. Hem benim ağlamam için de onunkinden çok neden vardı.

— Evet, gururlu bir kalple, bomboş mideyle yatağa yatmanın nedeni vardı. Gururlu insanlar kendi başlarına dert açarlar. Ama alınganlığından utandınsa, o gelince hemen özür dilemelisin. Yukarı çıkıp onu öpmelisin, demelisin ki... Ne demen gerektiğini sen daha iyi bilirsin. Yalnız, bunları içinden gelerek söylemelisin. Şık elbisenin onu bir yabancı insan yaptığını gördüğün için böyle yapıyormuş gibi dav-

ranmamalısın. Şimdi de yemeği hazırlamam gerektiği halde, ne yapıp yapıp seni sıklaştırmaya çalışacağım, öyle bir hale geleceksin ki senin yanında Edgar Linton yapma bir bebek gibi kalacak: Zaten de öyle ya... Ondan daha küçüksün ama bence sen ondan daha uzun boylusun, omuzların da iki misli daha geniş, bir çırpıda onu yere serebilirsin. Bunu yapabileceğine senin de aklın yatmıyor mu?

Heathcliff'in yüzü bir an için aydınlandı sonra yeniden bulutlanıverdi, içini çekti:

— İyi ama Nelly, ben onu yirmi kere de yere sersem onun yakışıklılığına zarar gelmez, ben de daha çok yakışıklı olamam. Keşke saçlarımın rengi açık, tenim beyaz olsaydı, onun kadar güzel giyinip kibar davranabilseydim, onun gibi benim de günün birinde zengin olma olanağım bulunsaydı.

— Bir de her fırsatta anneciğim, anneciğim! diye ağlayabilseydin, dedim. Bir köylü çocuk sana yumruğunu gösterir göstermez korkudan tir tir titremeye başlasaydın, birazcık yağmur yağdı diye bütün gün eve kapanmayı huy edinseydin, değil mi? Aman, Heathcliff, pek kötümser görünüyorsun. Aynanın önüne gel de sana neler istemen gerektiğini göstereyim. Gözlerinin arasındaki iki çizginin, yay gibi kıvrık olacak yerde, üstlerinden basılmış gibi dümdüz duran gür kaşlarının, şeytanın casusları gibi derine gömülüp pencerelerini bir kere bile açmadan altına gizlenen bir çift kara cinin farkında mısın? Şu kederli kırışıkları düzeltmeyi, kaşlarını içtenlikle kaldırmayı, cinleri de güven dolu, hiçbir şeyden kuşkulanmayan, tasalanmayan, her yerde dostlar gören birer melek haline getirmeyi istemeli, öğrenmelisin. Yediği her tekmeyi nimet sayar gibi göründüğü halde tekmeyi atandan da bütün dünyadan da nefret edip küfürler yağdıran adi bir köpeğe benzememelisin.

— Yani Edgar Linton'ın iri mavi gözlerine, geniş alnına sahip olmayı mı istemeliyim? diye sordu. Bunu istemesine istiyorum ama istemek onları elde etmemi sağlamıyor ki.

— Kapkara bir insan bile olsan, temiz kalp güzel bir yüz kazanmasını sağlar, oğulcağızım. Kötü bir kalp ise en güzel yüzü bile çirkinden daha beter yapar. Şimdi, yıkanmayı, taranmayı, homurdanmayı bitirdiğimize göre, söyle bakalım, kendini daha yakışıklı bulmuyor musun? Bence öylesin. Tanınmamak için kıyafet değiştirmiş bir prense benziyorsun. Hem, kim bilir, belki de baban Çin İmparatoru, annen de bir Hintli prensesti, her birinin bir haftalık geliri Uğultulu Tepeler'le Thrushcross Grange'i satın almalarına yeterdi. Hem de o kötü denizciler kaçırıp İngiltere'ye getirmiş olamazlar mı sanki? Ben senin yerinde olsam, asil bir kimse olarak doğduğuma inanır, bu inançla da küçük bir çiftlik sahibinin heveslerine boyun eğme cesaretini kazanırdım.

Böylece gevezeliğe devam ettim. Zamanla, Heathcliff'in de yüzündeki keder kayboldu, çok tatlı bir hal almaya başladı. Derken, yokuşu çıkıp avluya giren bir arabanın tıngırtısı konuşmamızı yarım bıraktırdı.

Tam zamanında o pencereye, ben de kapıya koştuk, Linton'ların pelerinler, kürkler içinde aile arabalarından, Eamshaw'larında atlarından inişlerini seyrettik. Eamshaw'lar kışın kiliseye çoğu zaman atla giderlerdi. Catherine çocukların ikisini de ellerinden tuttu, eve aldı, doğruca ocağın başına götürdü. Çocukların beyaz yüzlerine hemen renk gelmişti.

Ben de yanımdakine, hemen gidip onlara güler yüzlülüğünü göstermesini söyledim, o da hevesle bu emri yerine getirdi ama aksilik bu ya, o bir yandan mutfağın kapısını açmaya çalışırken Hindley öbür yandan kapıyı açıverdi, karşı

karşıya geldiler. Bey onu böyle temiz, neşeli görünce titizlendi, belki de Bayan Linton'a verdiği sözü tutmuş olmak için, ani bir hareketle çocuğu geriye itti, öfkeli öfkeli Joseph'e, Bu çocuğu odaya yaklaştırma, yemeğin sonuna kadar tavan arasında kalsın. Yoksa bir dakika onlarla yalnız kalırsa pastaları avuçlayıp meyveleri çalmaya kalkışır! diye söylendi.

Ben de:

— Hayır, efendim, yanılıyorsunuz, diye karşılık vermeden edemedim. O hiçbir şeye dokunmaz. Böyle bir şey yapmaz. Hem, bana kalırsa, dünya güzelliklerinden payını almak bizler kadar onun da hakkıdır.

Hindley bağırdı:

— Hava kararmadan önce onu bir kere daha aşağıda yakalarsam, elimin payını alacak! Defol, serseri! Vay, şimdi de sıra züppeliğe mi geldi? Dur bak, ben o fiyakalı bukleleri bir yakalayayım da gör, nasıl çeke çeke uzatacağım!

Küçük Linton, kapıdan süzülerek:

— Zaten bukleler yeteri kadar uzun, diye söze karıştı. Acaba başını ağrıtmıyorlar mı? Tay püskülü gibi gözlerinin üstüne düşmüşler.

Çocuk bu sözleri ötekine hakaret olsun diye söylememişti ama Heathcliff'in sert yapısı daha o zaman kendine rakip gördüğü için nefret ettiği bir kimsenin küstahlığına katlanmasına olanak sağlamıyordu. Elinin altına ilk gelen şeyi sıcak elma ezmesi dolu bir kâseyi tuttuğu gibi çocuğun yüzüne fırlattı. O da öyle bir feryat kopardı ki Catherine'le İsabella telaş içinde oraya koştular.

Hindley Earnshaw suçluyu hemen yakalayıp odasına götürdü, orada da öfkesini bastırmak için bir hayli çaba harcamış olmalı ki yüzü kıpkırmızı, soluğu kesilmiş bir halde

geri döndü. Ben de, bulaşık bezini aldım, lafa karıştığı için bu cezayı hak etmiş olduğunu düşündüğüm Edgar'ın yüzünü, gözünü temizlemeye koyuldum. Kız kardeşi evlerine gitmek için ağlamaya başladı, Cathy de hepimiz adına çok utanmış, üzülmüştü.

Edgar, Linton'a:

— Onunla konuşmamalıydın! diye çıkıştı. Öfkesi üstündeydi, şimdi sen ziyaretin tadını kaçırdın, onu da kırbaçlayacaklar. Ben ise onun kırbaçlanmasını hiç istemem. Yemek de yiyemeyeceğim. Onunla niçin konuştun Edgar?

Çocuk, elimden kurtulup yüzünü mendiliyle temizlemeye devam ederek: Ben konuşmadım diye hıçkırdı. Onunla bir kelime bile konuşmayacağıma anneme söz vermiştim, konuşmadım da.

Catherine de kızgın kızgın:

— Öyleyse ağlama dedi. Ölmedin ya... Haydi, bir daha kötülük etme. Ağabeyim de geliyor. Kes sesini. Sen de sus, İsabella.. Sana bir kötülük yapan oldu mu?

Hindley, telaşla çeri girerek.

— Hadi bakayım, çocuklar, yerlerinize dönün! diye bağırdı. Bu canavar çocuk benim içimi iyice ısıttı. Bir dahaki sefere de kendi yumruklarınla işini halledersin, Edgar... Hem iştahın da açılır...

Küçükler, muhteşem ziyafet karşısında tekrar eski havalarını buldular. Araba yolculuğu onları acıktırmıştı, büyük bir zarara da uğramadıkları için kolayca avundular.

Hindley Eamshaw güzel yemekleri tabaklara tepeleme dolduruyordu, evin hanımı da neşeli konuşmalarıyla masayı şenlendiriyordu. Ben hanımın sandalyesinin arkasında ayakta beklerken, Catherine'in kupkuru gözlerle, hiçbir şe-

ye aldırmadan önündeki kazın kanadını kesmeye çalışışını üzüntüyle seyrettim.

Kendi kendime: "Düşüncesiz, duygusuz bir çocuk," diyordum. "Eski oyun arkadaşının üzüntülerini nasıl da kolayca aklından çıkarabiliyor! Ben onun bu kadar bencil olduğunu hiç sanmazdım."

Catherine bir lokmayı dudaklarına götürdü, sonra yine tabağa bıraktı. Yanakları kızarmış, gözyaşları yüzünden aşağıya süzülmeye başlamıştı. Duyularını gizlemek için kasten çatalını yere düşürdü, hemen masa örtüsünün altına eğildi. Böylece, ona duygusuz demem uzun sürmedi, çünkü bütün gün cehennem azabı çektiğini, yalnız kalıp evin beyi tarafından odasına kilitlenen Heathcliff'i görebilmek için yollar araştırdığım anlamıştım. Heathcliff'in hapsedildiğini de ona kendi elimle hazırladığım yemekleri vermek isteyince öğrendim.

Akşama dans vardı. Cathy, İsabella'nın kavalyesi olmadığından, Heathcliff'in dans saatinde serbest bırakılması için yalvardı ama gayretleri boşa çıktı, bu isteği yerine getirilmedi. Kavalye noksanını da benim tamamlamam kararlaştırıldı.

Dansın heyecanı içinde bütün üzüntülerimizi unuttuk. Hele Gimmerton bandosunun da gelişiyle neşemiz büsbütün arttı. On beş kişilik bandoda şarkıcılardan başka bir trompet, klarnetler, bombardonlar, borular, bir de bas viyola vardı. Bunlar her Noel gününde tanınmış ailelerin evlerini dolaşıp bahşiş toplarlardı onları dinlemek de bizler için başlıca eğlenceydi. Her zamanki ilahiler söylendikten sonra şarkılara, çoksesli havalara geçildi. Bayan Earnshaw müziği severdi onun için bandocular da bol bol çaldılar.

Catherine de müziği severdi ama merdivenin en süt ba-

samağından daha iyi dinlediğini ileri sürerek, karanlıkta yukarı çıktı, ben de peşinden gittim. Aşağıda evin kapısını kapamışlardı, bu kalabalıkta da bizim yokluğumuzu fark etmelerine imkân yoktu. Catherine, merdivenlerin üst basamağında durmadı, daha yukarı gitti. Heathcliff'in hapsedildiği tavan arasına çıkıp ona seslendi. Heathcliff, bir süre karşılık vermemekte inat etti ama sonunda küçük hanım onu tahtaların arasından konuşmaya zorladı. Şarkıların kesilip şarkıcıların bir şeyler yiyip içmek için büfeye gidecekleri ana kadar zavallı yavrucaklar rahat rahat konuşsunlar diye hiç ses çıkarmadan bekledim. Sonra küçük hanımı uyarmak için merdiveni tırmandım.

Onu dışarıda bulacağımı sanırken içeriden geldiğini duydum. Küçük maymun birinden ötekine geçerek içeriye girmişti, onu dışarı çıkarmam da çok zor oldu. Heathcliff'i de yanında getirmişti. Küçük hanım onu mutlaka mutfağa götürmemi istedi. Kapı yoldaşım da şeytan ilahileri dediği şarkılarımızı duymamak için komşuya gitmişti. Onlara dalaverelerine hiçbir zaman alet olmayacağımı söyledim ama küçük mahlûk, bir önceki öğle yemeğinden beri ağzına bir lokma koymadığı için bir kerelik onun Hindley'i aldatmasına ses çıkarmayacağımı bildirdim.

Oğlan, aşağıya indi. Ocak başına bir iskemle çekip onu oturttum, türlü türlü yiyecekler verdim fakat çocukcağız hastaydı, pek az yemek yiyebildi. Onu eğlendirmek için sarf ettiğim gayretler de boşa gitti. Dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avuçları içine almış, derin düşüncelere dalmıştı. Ne düşündüğünü sorduğum zaman da ciddi ciddi şu cevabı verdi:

— Hindley'sen öcümü nasıl alacağımı planlamaya çalışıyorum. Ne kadar beklemem gerekirse gereksin, sonunda hıncımı alabileceksem sabırla beklerim. İnşallah ben hıncımı

almadan ölmez.

— Ayıp, Heathcliff, ayıp! dedim. Kötüleri cezalandırmak Tanrı'nın işidir, biz sadece bağışlamasını öğrenmeliyiz.

Oğlan itiraz etti:

— Hayır, Tanrı onu cezalandırırken benim alacağım zevki alamaz. Ah, bir de bu iş için en iyi yolu seçebilsem! Beni yalnız bırak da plan kurayım. Bunu düşünürken acılarımı unutuyorum. Ah, Bay Lockwood, bu hikâyelerin sizi oyalayamayacağını unuttum. Böyle durmadan gevezelik ettiğim için de özür dilerim. Lapanız soğumuş, uyukluyorsunuz. Heathcliff'in hikâyesini, daha doğrusu sizi ilgilendirecek kısımlarını yarım düzine kelimeyle de anlatabilirdim.

Böylece, konuşmasına ara veren kâhya kadın ayağa kalktı, dikişini toplamaya başladı. Ben ocağın başından ayrılabilecek durumda değildim, hem uyukladığım da yoktu.

— Oturun, Bayan Dean! diye bağırdım. Yarım saatçik daha oturun. Hikâyeyi uzun uzun anlatmakla da çok iyi ettiniz. Benim beğendiğim usul de budur. Hikâyeyi aynı şekilde tamamlamalısınız. Sözünü ettiğiniz herkese karşı da az çok ilgi duyuyorum.

— Saat neredeyse on biri vuracak, efendim.

— Ziyanı yok. Erken yatmaya zaten alışık değilim. Sabah ona kadar yataktan kalkmayan bir kimse için gece birde, ikide yatmak geç sayılmaz.

— Sabahları da ona kadar yatmamalısınız. Sabahın en güzel zamanı o saate kadar çoktan geçmiş olur. Saat ona kadar günlük işinin yarısını tamamlamamış olan bir kimse çoğunlukla öbür yarıyı da ertesi güne bırakmak zorunda kalır.

— Her ne hal ise, siz sandalyenize oturun Bayan Dean; çünkü yarın, geceyi öğleden sonraya kadar uzatmak niyetindeyim.

Sanırım üşüttüm, kendimi hastalanacak gibi hissediyorum.

— İnşallah yanılmışsınızdır, efendim. Neyse, şimdi izin verirseniz üç yıllık bir süreyi atlayacağım. Bu süre içinde de B ayan Earnshaw...

— Hayır, hayır, böyle bir şeye asla izin veremem. Siz hiç yalnız başınıza oturup, bir kedinin yavrusunu yalayarak temizlediğini seyrederken, nasıl bir ruh içinde bulunduğunuzu bilir misiniz? Bu manzarayı öyle büyük bir dikkatle seyredersiniz ki, kedi tesadüfen bir kulağı temizlemeden bırakırsa, iyice sinirleriniz bozulur.

— Bence bu dediğiniz ruh hali tembellere yakışan bir şeydir.

— Tam tersine, çok yorucu denebilecek kadar hareketli bir ruh halidir bu. Ben şimdi bu haldeyim, onun için hikâyeyi dakikası dakikasına anlatmaya devam edin. Bence buralarda yaşayan insanlar, şehirde yaşayanlardan, tıpkı zindandaki örümceğin zindanda yatan bir insan için taşıdığı önemin, kulübedeki örümceğin kulübede yaşayan bir kimse için taşıdığı önemden üstün oluşu gibi daha büyük bir önem taşımaktadır. Ama gittikçe artan ilgi dışarıdan seyredenin durumundan doğmamaktadır. Buradakiler, daha gerçek, daha kendilerince, daha içten yaşıyorlar, göz alıcı değişikliklerden uzak duruyorlar. Burada aşkın ömür boyunca sürebileceğine de inanırım eskiden ise bir aşk macerasını ancak bir yıl devam edebileceğini düşünürdüm. Buradaki durum tıpkı aç bir adamın önüne bir tabak yemek konup karnını bununla doyurmasının istenmesine, bir başkasının da Fransız aşçının hazırladığı yemeklerle donatılmış bir masanın başına geçirilmesine benziyor. Masadaki yemeklerin hepsinden tadarak sofranın zevkini çıkarmış olur

ama her tabağın bu zevk içindeki payı pek küçük kalır.

Bayan Dean benim konuşmama şaşırmıştı.

— Bizi daha iyi tanıyınca başka yerlerdeki insanlardan farklı olmadığımızı göreceksiniz, dedi.

— Affedersiniz ama dedim, siz bu düşünceyi yalanlamak için gerekli delillerin en kuvvetlisisiniz. Önemsiz, taşralılara özgü bir iki özelliğiniz bir yana, sınıfınızın insanlarında bulunduğuna inandığım özelliklerin hiçbiri sizde yok. Hizmetçilerin büyük bir çoğunluğunda rastlanmayacak derecede düşünmüş, kafanızı işletmişsiniz. Bu da boş şeylerle ömür tüketmek fırsatını bulamadığınızdan, düşünmekten başka bir eğlenceye sahip olamadığınızdan ileri geliyor.

Kadın güldü:

— Evet, dedi, ben de kendimi akıllı uslu bir insan olarak görüyorum elbette. Ömrüm boyunca dağlar arasında yaşayıp belirli insanlarla belirli hareketleri gördüğüm için de değil bu. Ben aklımı başıma almamı öğreten sıkı bir disiplin altında büyüdüm. Sizin tahmin edebileceğinizden çok fazla kitap okudum Bay Lockwood. Bu kitaplıkta, benim elimden geçmemiş tek kitap bulamazsınız. Yalnız Yunanca, Latince, Fransızca kitaplardan yararlanamadım... Ama hiç olmazsa bunların hangi dillerde yazıldıklarını bulabilirim. Fakir bir adamın kızından da bundan başka bir şey beklenmez.

Her neyse, hikâyemi gerçek bir dedikoducu üslubuyla anlatmamı istiyorsanız, devam edeyim bari. Üç yıllık süreyi atlayacak yerde, bir yaz sonrasına, 1778 yılının yaz sonuna geçmeyi tercih ederim. Bu da aşağı yukarı yirmi üç yıl öncesine denk geliyor.

Güzel bir haziran sabahı, benim ilk süt bebeğim, yüzyıllık Earnshaw'ların da sonuncu çocuğu dünyaya geldi. O gün, uzaktaki tarlalardan birinde hasatla uğraşıyorduk her zaman kahvaltımızı getiren kız, normal geliş saatinden bir saat kadar önce, fundalıklar arasından, patikaya saparak koşa koşa bize doğru geldi, bir yandan da bana sesleniyordu.

Soluk soluğa:

— Ah, öyle güzel bir çocuk ki! dedi. Şimdiye kadar doğan çocukların en güzeli. Ama doktor dedi ki, hanım yolcuymuş zaten, bu son aylarda ince hastalık çekiyormuş. Doktor Bay Hindley'e böyle derken duydum. Şimdi onu dünyada tutabilecek bir şey kalmamış artık, kışa kalmadan ölüp gidecekmiş. Sen hemen eve döneceksin. Bebeğe sen bakacakmışsın, Nelly... Sütle, şekerle besleyecekmişsin, gece gündüz de onunla haşır neşir olacaksın. Keşke senin yerinde ben olsaydım! Hanım göçüp gidince bebek tamamen senin olacak.

Elimdeki tırmığı atıp başlığımı bağlarken:

— Peki ama hanım çok mu hasta? diye sordum.

— Öyle gibi ama cesaretini kaybetmemişe benziyor. Çocuğun büyüyüp adam olduğunu görünceye kadar da yaşayacakmış gibi konuşuyor. Sevinç aklını başından almış galiba. Bebek de öyle güzel ki! Onun yerinde ben olsaydım, hiç ölmezdim. Kenneth ne derse desin, ben daha bebeği görür görmez dirilirdim. Doğrusu ona da çok kızdım. Ebe Archer, bebeği evde bekleyen beye getirmişti, adamcağızın yüzü tam gülmeye başlamıştı ki ihtiyar bunak yanına geldi, dedi ki: Earnshaw, karının sana bu oğlan çocuğu kazandırması Tanrı'nın bir lütfü. Buraya geldiği zaman onun çok yaşamayacağını anlamıştım. Önümüzdeki kış soğuklar belki de

onun işini bitirecektir. Üzülüp kendini perişan etme, çünkü elden gelen bir şey yok. Hem, doğrusu, böyle bir kızı kendine eş seçmen hata idi.

— Peki, bey buna karşılık ne dedi? diye sordum.

— Galiba küfür etti... Ben onunla ilgilenmedim, bebeği görmek için kıvranıyordum.

Kız yine bebeği anlatmaya başladı. Ben de en az onun kadar heyecanlı bir halde eve koştum. Hindley'e de üzülmüştüm. Onun gönlünde sadece iki puta yer vardı: Biri karısı, biri de kendisi. İkisini de severdi ama birine tapardı, onun kaybına nasıl katlanabileceğim düşünemiyordum.

Uğultulu Tepeler'e vardığım zaman, Hindley dış kapıda duruyordu. İçeri girerken, bebeğin nasıl olduğunu sordum.

— Neredeyse koşmaya başlayacak, Nelly! dedi. Neşeyle, gülümsemeye çalışıyordu.

— Ya hanım? diye sordum. Doktor diyormuş ki, şeymiş...

Yüzü kızarmıştı, sözümü kesti.

— Doktora lanet olsun! Frances'in bir şeyi yok. Haftaya bu zamanlar tamamen iyileşmiş olacaktır. Sen yukarı mı çıkıyorsun? Konuşmayacağına söz verirse yukarı geleceğimi söyler misin? Çenesini tutmadığı için yanında kalmadım. Çenesini tutması gerek. Ona söyle. Doktor Kenneth konuşmamasını tembih etti.

Bu haberi Bayan Earnshaw'ya ulaştırdım. Pek keyifli görünüyordu. Gülümseyerek anlattı:

— Ben daha bir kelime söyler söylemez o iki kat bağırıp dışarı çıktı, Ellen. Her neyse, konuşmamaya söz verdiğimi söyle sen ona ama, bu onun haline gülmeyeceğime de söz

veriyorum demek değil ha!

Zavallıcık! Ölümünden bir hafta öncesine kadar neşesi hiç azalmadı. Bu arada, kocası da onun sağlığının günden güne iyileştiğini inatla tekrarlamaktan, hayır, ateş püskürerek tekrarlamaktan geri kalmadı. Kenneth hastalığın bu devresinde onun vereceği ilaçların bir fayda sağlamayacağını, hastaya bakacağım diye Hindley'i boşuna masrafa sokmak istemediğini de söyleyince, bey hışımla şöyle dedi:

— Senin gelmene ihtiyaç olmadığını ben de biliyorum, karım iyi. Senin bakımına artık ihtiyacı yok. Hiçbir zaman vereme yakalanmış değildi. Bir ateşli hastalıktı şimdi de, geçti. Nabzı benimki gibi ağır, yanakları da benimkiler kadar serin.

Karısına da aynı hikâyeyi anlattı, o da kocasına inanmış görünüyordu. Derken, bir gece, ertesi gün kalkabileceğim söylemek üzere başını kocasının omzuna dayadığı sırada, bir öksürük nöbetine tutuldu. Hafif bir nöbetti bu. Bey karısını kolları arasına alıp kaldırdı, o da kocasının boynuna sarıldı. Derken, yüzü değişti, sonra da ölüverdi.

Kızın önceden söylediği gibi bebek, yani Hareton büsbütün bana kalmıştı. Bay Earnshaw bebek sağlıklı göründüğü, ağlamadığı sürece ondan yana memnundu ama başka bakımlardan anlatılamayacak derecede üzgündü. Onun üzüntüsü de bambaşkaydı: Ağlamıyordu, dua da etmiyordu. Yalnız, sövüyor, meydan okuyor. Tanrı'ya da insanlara da lanetler yağdırıyordu. Kendini insafsız bir öfkeye kaptırmıştı.

Hizmetçiler, uşaklar onun zalim davranışlarına, huysuzluklarına uzun zaman dayanamadılar. Yalnız Joseph'le ben kalmıştım. İşimi bırakıp gitmeye gönlüm razı olmuyordu. Hem, ben onun sütkardeşiydim, huysuzluklarına da bir

yabancıdan daha kolay katlanabiliyor, onu zaman zaman haklı bulabiliyordum. Joseph de kiracılarla işçilere emretmek için kalmıştı üstelik kötülük neredeyse onun da orada bulunması en büyük göreviydi.

Beyin kötü davranışları, kötü dostları Catherine'le Heathcliff'e de doğrusu çok güzel bir örnek olmuştu! Hele Heathcliff'e karşı davranışları meleği şeytan yapmaya yeterdi. Gerçekten de o günlerde çocuğun hınzırlığı üstündeydi. Hindley'in her geçen gün düzelmeyecek bir şekilde kötüye gitmesine seviniyor gibiydi. Her geçen gün de daha dikkati çekecek bir şekilde yabani, somurtkan, yırtıcı bir insan olmaktaydı.

Evin nasıl bir cehenneme döndüğünü anlatamam. Papaz da artık uğramaz olmuştu. Aklı başında hiç kimse yanımıza yaklaşmıyordu yalnız, Edgar Linton bizim Cathy'yi görmeye geliyordu, o kadar. Catherine, on beş yaşında, çevrenin sultanı olmuş çıkmıştı, bir eşi daha yoktu. Bu yüzden de burnu Kaf dağında, kafasına koyduğunu yapmaktan hoşlanan inatçı bir yaratık olmuştu. Çocukluk çağını geride bıraktıktan sonra onu sevmemeye başlamıştım. Kibirlilikten vazgeçirmek için elimden geleni yapıyor, rahat vermiyordum. Buna rağmen o benden hiçbir zaman nefret etmemiştir. Zaten eski tanıdıklarına inanılmayacak derecede bağlıydı hatta Heathcliff bile onun kendisine olan düşkünlüğünden yoksun kalmamıştı. Edgar Linton da bütün üstün özelliklerine rağmen, genç kızın üzerinde aynı derecede bir etki bırakmakta güçlük çekmişti.

Edgar Linton benim ölen efendimdir. Ocağın üzerinde asılı duran resim onun resmidir. Vaktiyle bu resim bir yanda, karısınınki öbür yanda asılı dururdu ama sonradan hanımınki kaldırıldı, kaldırılmasaydı onun resmine bakıp hakkında az çok fikir edinebilirdiniz. Bunu görebiliyor musunuz bari?

Ellen Dean mumu yukarı kaldırınca, yumuşak hatlı, Uğultulu Tepeler'deki genç kıza benzeyen, ama ondan daha düşünceli, daha sevimli bir ifade taşıyan bir yüz gördüm. Çok hoş bir resimdi. Açık renk uzun saçlar şakaklarda hafifçe kıvrılıyordu, gözler iriydi, ciddi bakışlıydı, yüz biraz fazlaca nazikti. Catherine Earnshaw'nun ilk arkadaşını böyle bir kimse uğruna unutmasına şaşmadım. Düşünceleri dış görünüşüne pek uyan bir kimsenin benim tanıdığım Catherine Earnshaw'yu etkileyebilmesine şaştım.

Kâhya kadına:

— Çok güzel bir fotoğraf, dedim. Gerçekten ona benziyor mu?

Ellen Dean:

— Evet dedi. Yalnız, neşelendiği zamanlar daha hoş görünürdü. Bu onun her günkü görünüşü genellikle, ruhsuz bir insandı.

Catherine, Lintonlar'ın yanında beş hafta geçirdikten sonra, onlarla olan dostluğunu devam ettirmişti. Onların yanındayken huylarının sert yönünü göstermeye hiç de hevesli olmadığı, her zaman kibarlık gördüğü yerde kabalık etmeye de utandığı için yaşlı bayla yaşlı bayan üzerinde farkına varmadan iyi bir etki bırakmıştı. İsabella'nın hayranlığını, erkek kardeşinin de kalbini, ruhunu kazanmıştı. Bunlar daha başlangıçta onun gururunu okşamıştı, çünkü ihtiraslarla dolu bir kızdı o. Bu da, kimseyi kandırmaya heveslenmediği halde, onu iki ayrı karaktere sahip olmaya sürüklemişti.

Heathcliff'ten söz edilirken aşağılık bir serseri, haydutdan da beter sözlerinin kullanıldığı yerlerde onun gibi davranmamaya dikkat ediyordu ama evde, sadece alaya alınmasını sağlayacağını, kendisine itibar da takdir de kazan-

dırmasına olanak olmadığını bildiği için kibarlık denemelerine girişmek zahmetine katlanmaya pek niyetlenmiyordu.

Edgar Linton, Uğultulu Tepeler'e açıkça gelmeye pek az cesaret edebiliyordu. Hindley Earnshaw'nun kötü ünü onda dehşet uyandırıyordu, onunla karşılaşmaktan korkuyordu. Ama yine de biz onu elimizden geldiği kadar kibar bir şekilde ağırlamaya gayret ediyorduk. Bey de onun için geldiğini bildiğinden, canını sıkmaktan kaçınırdı. Ona karşı kibarca davranamayacak durumdaysa karşısına çıkmamaya bakardı. Catherine onun ziyaretlerini biraz tatsız buluyordu sanırım. Kurnaz bir kız değildi, asla cilve yapmazdı, iki arkadaşının karşılaşmasına da herhalde razı değildi. Çünkü Heathcliff, Edgar'ın yüzüne karşı ondan hoşlanmadığını söylese, kız, Edgar'ın yokluğunda yaptığı gibi bu düşünceye yarım ağızla olsun katılamazdı. Edgar da Heathcliff'ten nefret ettiğini, tiksindiğini belli etse, arkadaşının kötülenmesi ona dokunmuyormuş gibi davranmak kızcağızın elinden gelmezdi.

Catherine'in benim alaya almamdan çekindiği için saklamaya çalıştığı dertlerine çoğu kez gülmüşümdür. Bu belki de kötü bir davranış havasına neden oluyordu ama kız o kadar gururluydu ki, o biraz daha alçakgönüllü olmayı öğrenmedikçe ona acımak olanaksızdı. En sonunda, her şeyi itiraf edip benimle sırdaş olmak zorunda kaldı. Ona öğüt verebilecek başka kimsesi yoktu ki.

Bir gün öğleden sonra Hindley evden gitmişti, Heathcliff de bunu fırsat bilip işini paydos etmişti. O sıralarda on altı yaşına basmıştı sanırım. Akıldan yoksun olmaması, yüzünde kötü bir ifade bulunmaması sayesinde, gerek içten, gerekse dıştan sevimsiz görünmeyi başarmıştı, bugün bunların izi bile kalmamıştır.

Bir kere, küçükken öğrendiklerini artık unutmuştu. Sabahın erken saatlerinden başlayıp geç saatlere kadar sürüp giden devamlı ağır iş zamanında edindiği öğrenme hevesini, kitap sevgisini, bilgi ihtiyacını söndürmüştü. Çocukluğunda, yaşlı Bay Earnshaw'nun yaptığı iyilikler sayesinde edindiği üstünlük duygusu da silinip gitmişti. Uzun bir süre Catherine'in çalışmalarını izleyip ondan geri kalmamaya gayret etmişti ama sonra sessizce, büyük bir üzüntü içinde bundan vazgeçmişti hem de tam anlamıyla vazgeçmişti. Hele bulunduğu seviyeden aşağıya inmek zorunda olduğunu anladıktan sonra ona, yükselmesi için bir adım attırmak olanaksızlaşmıştı.

Derken, dış görünüşü de ruhundaki bozukluklara uygun bir hal alıverdi: Yürüyüşü şapşallaştı, bakışları bönleşti, doğuştan içine kapanıklığı daha da arttı suratsız, insanlarla bağdaşamayan bir budala oldu çıktı. Üç, beş tanıdığında da hoşnutluk yerine hoşnutsuzluk uyandırmaktan gizli bir zevk duyduğu besbelliydi.

Catherine'le olan arkadaşlığını çalışmadığı zamanlarda hâlâ devam ettiriyordu ama oğlan kıza olan düşkünlüğünü sözleriyle hiç belli etmeyip onun genç kızlara özü sevgi gösterilerinden de hırçın bir kuşkuculuk içinde şüphelenir olmuştu. Bu davranışıyla bu yakınlıkların kendisinde en küçük bir minnet duygusu uyandırmayacağını anlatmak istiyordu sanki... Dediğim gün de, hiçbir iş yapmayacağını haber vermek için eve gelmişti. Ben Cathy'nin giyinmesine yardım ediyordum. Kızcağız oğlanın aklına esip işini yarım bırakacağını hiç düşünmemiş, bütün gün evde yalnız olacağını düşünerek Edgar'a da ağabeyinin evde bulunmadığını bildirmenin yolunu bulmuştu. O sırada misafirini karşılamaya hazırlanıyordu.

Heathcliff:

— Cathy, bugün öğleden sonra işin var mı? diye sordu. Bir yere gidecek misin?

— Hayır, gitmeyeceğim, yağmur yağıyor.

— Öyleyse bu biçimsiz elbiseyi neden giydin? İnşallah gelecek kimse yoktur...

Küçük hanım kekeleyerek:

— Benim bildiğime göre yok, dedi. Ama sen bu saatte tarlada olmalıydın Heathcliff. Yemek paydosunu bir saat geçti, ben seni gitti sanıyordum.

Oğlan buna:

— Hindley uğursuzu bizi lanetli varlığından pek seyrek uzak bırakabiliyor diye karşılık verdi. Bugün başka iş yapmayacağım, senin yanında kalacağım.

— İyi ama Joseph ona haber verir. Gitsen daha iyi olur.

— Joseph şimdi Pennistow Crag'in öte yanında kireç yüklüyor, işi karanlığa kadar bitmez onun için, hiçbir şeyden haberi olmaz.

Heathcliff, böyle diyerek, ocak başına geçti oturdu. Catherine kaşlarını çatıp bir an düşündü. Davetsiz misafir için de bir açık kapı bırakmak gerektiğini anlamıştı.

Bir dakika süren sessizlikten sonra:

— İsabella ile Edgar Linton bugün öğleden sonra buraya geleceklerini söylemişlerdi, dedi. Bu yağmurda gelebileceklerini sanmıyorum ama her şeye rağmen gelebilirler de. Gelirlerse senin de boşu boşuna azar işitmen mümkün.

Heathcliff inatla:

— Ellen'e emir ver, onlara işinin olduğunu söyleyiversin. O acınacak budala arkadaşların yüzünden bana dirsek çevirme Cathy. Bazen öyle oluyorum ki dayanamayıp onların. Hayır, söylemeyeceğim.

Catherine, tasalı bir tavırla gözlerini oğlana dikerek sordu:

— Onlara ne olmuş ki? Sonra başını hızla yana çekti, ellerimden uzaklaştırdı. Ay! Nelly, saçımı dümdüz ettin, bukle diye bir şey kalmadı! Bu kadar yeter, beni yanız bırak. Senin dayanamadığın şey nedir, Heathcliff, söylesene.

— Hiç... Yalnız, şu takvime bakıver. Heathcliff bunu söylerken, pencerenin yanında duvarda asılı duran kâğıt parçasını işaret etti. Çapraz işaretliler Linton'larla geçirdiğin, noktalılar ise benimle geçirdiğin geceleri gösteriyor. Görüyor musun her günü işaretledim.

Catherine hırçın hırçın mırıldandı:

— Evet, ama çok saçma bir şey. Sanki benim umurumda mı? Hem, bu ne demek oluyor?

— Ne olacak, benim her şeyi fark ettiğimi gösteriyor.

Catherine, canı biraz daha fazla sıkılmış bir halde söylendi:

— Ben hep seninle mi oturacaktım? Bundan ben ne kazanacağım? Sen benimle ne konuşacaksın? Beni eğlendirmek için söylediğin sözlere, yaptığın hareketlere bakılırsa, senin bir dilsizden, ya da bir bebekten farkın yok.

Heathcliff, büyük bir şaşkınlık içinde bağırdı:

— Ama şimdiye kadar benim az konuştuğumu, ya da yanında olmamdan hoşlanmadığını hiç söylememiştin Cathy!

Kız:

— İnsanlar bir şey bilmeyip bir şey konuşmayınca dostluk olmaz ki bu, diye mırıldandı.

Oğlan ayağa kalktı, ama duygularını daha fazla açıklamaya fırsat bulamadı:

— Taşlıkta nal sesleri duyulmuştu. Derken, Edgar Linton, kapıyı hafifçe vurup, içeri girdi. Hiç beklemediği bir sırada çağrılmış olmanın verdiği sevinçle yüzü aydınlanmıştı.

Biri içeri girip öteki çıkarken Catherine'in de ikisi arasındaki farkı anlamış olduğuna şüphe yoktu. Bu fark, kuru, çorak bir kömür arazisi ile güzel, verimli bir vadi arasındaki fark gibiydi. Yeni gelenin sesi de, selamlayışı da öbürününkiyle tam bir zıtlık oluşturuyordu. Yumuşak, tatlı bir konuşması vardı. Kelimeleri tıpkı sizin söylediğiniz gibi söylerdi, yani bizim burada konuştuğumuzdan daha az kaba, daha düzgün.

Bana şöyle bir baktıktan sonra:

— Çok erken gelmedim ya? diye sordu.

Ben tabakları silmeye, öte yandaki çekmeceleri düzeltmeye başlamıştım.

Catherine:

— Hayır, diye cevap verdi. Sen orada ne yapıyorsun Nelly?

— İşimi yapıyorum küçük hanım, dedim.

Hindley bana, Edgar Linton yalnız başına geldiği zamanlar onları tek başlarına bırakmamamı tembih etmişti. Kız arkama gelip, kızgın kızgın fısıldadı:

— Toz bezlerini al, hemen buradan git bakalım! Evde misafir varken, hizmetçiler onların bulundukları yerleri silip süpürmezler.

Ben de yüksek sesle:

— Beyin evde olmaması benim için büyük fırsat, dedim; çünkü o buradayken benim böyle kıpır kıpır gezinmemi istemez. Bay Edgar'ın beni mazur göreceğine eminim.

Küçük hanım, misafirinin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan bir kraliçe havası takınarak bağırdı:

— Senin kıpır kıpır gezinmeni ben istemiyorum! Heathcliff'le aralarında geçen tartışmanın etkisinden henüz kurtulamamıştı.

Buna karşılık ben:

— Çok özür dilerim Bayan Catherine, dedim. Eskisinden daha büyük bir gayretle işime devam ettim.

Küçük hanım, Edgar'ın onu göremeyeceğini hesaplayarak, toz bezini elimden kaptı, koluma bir çimdik attı.

Ben de, onu hiç sevmediğimi söyledim, ara sıra kibrini kırmak için elimden geleni yaptığımı anlattım. Canımı da öyle fena yakmıştı ki, diz çöküp, avaz avaz bağırmaya başladım:

— Yo, küçük hanım, bu kadarı da fazla! Beni çimdiklemeye hiç hakkın yok. Buna katlanamam doğrusu!

Kulakları öfkeden kızarmıştı, parmaklarını yine çimdik atmaya hazırlanıyormuş gibi kıvırarak bağırdı:

— Sana dokunmadım bile, yalancı.

Öfkesini saklamayı hiçbir zaman beceremezdi, kızınca yüzü hep alev alev yanardı. Onun yalanını meydana çıkarmak için morarmış çimdik yerini gösterdim:

— Öyleyse, bu nedir?

Ayaklarını hırsla yere vurdu. Bir an bocaladıktan sonra, içindeki kötü ruhun zoruyla, yanağıma şiddetli bir tokat indirdi, acıdan gözlerim yaşarmıştı.

Edgar, taptığı insanın yalancılığı, haşin davranışları karşısında şaşkına dönmüştü.

— Catherine, sevgilim! Catherine! diye araya girdi.

Küçük hanım vücudu baştan aşağıya titreyerek bağırdı:

— Odadan dışarı çık Ellen!

Nereye gitsem peşimden gelen küçük Hareton da benden biraz uzakta, yere oturmuştu. Gözlerimden yaşların boşaldığını görünce o da ağlamaya başladı. Bir yandan da: "Pis Cathy hala! Kaka Cathy hala!" diye bağırıyordu. Çocuğun bu sözleri kızın öfkesini onun üzerine yöneltmesine yol açtı. Yeğenini omuzlarından yakalayıp zavallıcığın ödünü patlatırcasına sarsmaya başladı. Edgar da, düşünmeden, kızın kötü bir şey yapmasını önlemek üzere, onun ellerini tutmuştu. Fakat bu işi yapmasıyla kızın bir elini kurtarması bir oldu. Cathy serbest kalan elini delikanlının kulağına çarpıvermişti. Hem bu vuruşun şaka olmasına imkân yoktu. Delikanlı, dehşet içinde geriye çekildi. Ben de Hareton'ı kucağıma alıp mutfağa gittim. Aralarındaki anlaşmazlığı nasıl halledeceklerini merak ettiğim için de kapıyı açık bırakmıştım.

Hakarete uğramış olan misafir şapkasını bıraktığı yere doğru yürüdü. Yüzü sararmış, dudakları titriyordu.

Kendi kendime: "Hah, şöyle!" dedim. "Bu sana ders olsun da çek git! Onun gerçek yaradılışını görmene olanak sağlamak da senin için bir iyiliktir."

Catherine kapıya doğru ilerleyerek:

— Nereye gidiyorsun? diye sordu.

Edgar onun yanından dolanıp geçmek istedi. Kız, şiddetle:

— Gitme! diye bağırdı.

Delikanlı sesini fazla yükseltmeden:

— Gitmem lazım, gideceğim! dedi.

Kız, kapı tokmağını tutup:

— Hayır! diye ısrar etti. Daha gitme Edgar, otur şöyle. Beni bu halde bırakıp gidemezsin. Yoksa bütün geceyi üzüntü içinde geçiririm. Ben ise senin uğruna üzülmek istemiyorum.

— Beni tokatladıktan sonra kalabilir miyim ki?

Catherine susuyordu. Delikanlı devam etti:

— Beni hem korkuttun, hem de hayal kırıklığına uğrattın. Bir daha buraya gelmeyeceğim!

Kızın gözleri yaşlarla parlamaya, göz kapakları titremeye başlamıştı.

Edgar:

— Hem sen bile bile yalan söyledin, diyordu.

Küçük hanım kendini toparlayarak:

— Hayır, söylemedim! diye bağırdı. Ben bile bile bir şey yapmadım. Ama madem istiyorsun, öyleyse git... Defol! Şimdi ben de ağlayacağım, kendimi hasta edinceye kadar ağlayacağım!

Bir sandalyenin yanına diz çöküp gayet ciddi bir şekilde hüngür hüngür ağlamaya koyuldu.

Edgar'ın inadı, ancak avluya varıncaya kadar devam edebildi, oraya varınca durdu. Ben de onu kışkırtmaya karar verdim.

— Küçük hanım çok dik kafalıdır efendim, diye seslendim. Bütün şımarık çocuklar gibi kötü huyludur. En iyisi, siz atınıza atlayıp evinize gidin, yoksa sırf bizi üzmek için hastalanacaktır.

Yufka yürekli delikanlı, göz ucuyla pencereden içeriye baktı. Nasıl bir kedi ölmüş bir fareyi, ya da yarısı yenmiş bir kuşu bırakmazsa, onun da bu evden gitmeye gücü yoktu.

İçimden: "Ah, onun için kurtuluş yok!" diye düşündüm.

"Gazaba uğramış bir kere. Kaderine doğru uçuyor."

Gerçekten de öyle oldu. Birden döndü, telaşla tekrar eve girdi, kapıyı ardından kapadı.

Bir süre sonra Hindley Earnshaw'un körkütük sarhoş döndüğünü gördüm. Evi başımıza yıkacak haldeydi zaten, sarhoşken hep bu fikri benimserdi. Haber vermek için içeri girince, kavganın sadece Catherine'le Edgar'ın arasındaki samimiyeti arttırmaya yaradığını fark ettim. Gençlere has o ürkeklik, çekingenlik de kaybolmuş, arkadaşlık perdesi kalkmış, birbirlerine âşık olduklarını ilan etmişlerdi.

Hindley'in geldiği haberi Edgar'ı hemen atına atlamaya, Catherine'i de odasına kaçmaya zorlamıştı. Ben de küçük Hareton'ı saklamaya, sonra da beyin av tüfeğindeki fişekleri boşaltmaya gittim; çünkü bey sarhoşken, çılgınca bir heyecan içinde tüfeğiyle oynamaya bayılır, böylece onun canını sıkan, ya da gözüne sık sık görünen kişilerin hayatı tehlikeye girerdi. Ben de işi tüfeği ateşlemeyi düşünecek kadar ilerletirse diye, olabilecek bir kötülüğü önlemek için kurşunları boşaltmayı kararlaştırmıştım.

Hindley daha duyunca bile insanı dehşete düşüren küfürler savurarak içeri girmiş, beni de oğlunu mutfak dolabına saklamak üzereyken yakalamıştı. Hareton'ın babasının vahşi bir hayvanın sevgisini andıran yırtıcı sevgisinden de delice öfkesinden de ödü patladı. Birinci durumda, soluğu kesilinceye kadar öpülür, sıkıştırılırdı ikinci halde ise ocağa atılma, ya da duvara çarpılma tehlikesiyle karşı karşıya gelirdi. Zavallı yavrucak, bu yüzden benim sakladığım yerde gıkı bile çıkmadan beklerdi.

Hindley, beni bir köpek yakalar gibi ensemden tutup çekerken:

— İşte sonunda her şeyi öğrendim! diye bağırdı. Valla-

hi, billahi, siz aranızda bu çocuğu öldürmek için yemin etmişsiniz! Onun benden niye uzak durduğunu şimdi anladım. Ama ben de şeytanın izniyle, sivri uçlu bıçağı sana yutturacağım, Nelly. Gülmene hiç lüzum yok, çünkü az önce Kenneth'i Blackhorse bataklığına baş aşağı sapladım. Ha iki olmuş, ha bir. Hem ben ikinizden birini öldürmek istiyorum, bunu yapmadıkça rahat edemeyeceğim.

— Ama ben sivri uçlu bıçağı istemem Bay Hindley, dedim. Onunla hep balık ayıkladık. Sizce bir sakıncası yoksa ben tüfekle vurulmayı tercih ederim.

— Allah belanı versin! Verecektir de. İngiltere'de bir adamın kendi evini düzene sokmasını hiçbir kanun önleyemez benim ev ise korkunç. Aç ağzını.

Bıçak elindeydi. Ucunu dişlerimin arasına soktu. Ben, kendi hesabıma, onun deliliklerinden pek korkmazdım. Başımı geri çekip tükürdüm, tadının çok kötü olduğunu, yutamayacağımı söyledim.

Beni serbest bırakırken:

— O! dedi, bu saklanmaya çalışan küçük haydut Hareton değilmiş. Özür dilerim Nelly. O olsaydı, beni koşarak karşılamadığı, üstelik de ben bir hayaletmişim gibi çığlıklar attığı için derisinin yüzülmesini hak etmişti. Gel buraya, mankafa köpek yavrusu! Sana iyi kalpli, gönlü kırık babayı aldatmak nasıl olurmuş, göstereyim. Oğlanın kulakları kesilse daha hoş olmaz mı? Köpekler kulakları kesilince daha yırtıcı olurlar. Ben de yırtıcı yaratıkları severim. Bana makas getir! Yırtıcı, aynı zamanda derli toplu olur. Zaten kulaklarımıza değer vermek çok korkunç, şeytanca bir düşüncedir. Kulaklarımız olmasa da yeterince eşeğiz. Sus, yavrum, sus bakayım! A! Bak meğer benim sevgili oğlummuş... Şşşt... Kurula bakayım gözceğizlerini! Hah şöyle, gül biraz. Öp ba-

kayım beni. Ne! Öpmeyecek misin? Öp diyorum, Hareton... Lanet olsun, sana! Öp işte! Hay Allah, böyle bir canavar yetiştirir miyim hiç? Yaşadığımdan emin olduğum kadar, şu yumurcağın da günün birinde kafasını koparacağımdan eminim.

Zavallı Hareton babasının kucağında kıvranıyor, olanca gücüyle tekmeler savuruyor, yaygarayı basıyordu. Babası onu yukarı götürüp tırabzandan aşağı sarkıtınca yaygarayı bir kat daha arttırdı. Ben de, çocuğu korkudan çıldırtacağını söyleyerek, onu kurtarmaya koştum.

Ben onların yanına vardığım sırada, Hindley de elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu unutmuş bir halde, tırabzandan eğilip aşağıdan gelen sesi dinlemeye koyulmuştu.

— Kim o? diye sordu.

Birinin yukarı çıktığını duymuştu. Ben de öne doğru eğilmiştim. Ayak seslerinden, gelenin Heathcliff olduğunu anlamış, görünmemesi için ona işaret etmeye çalışıyordum. Bu yüzden gözümü Hareton'dan ayırdığım sırada, çocuk birdenbire kıvrılarak babasının gevşek parmaklarının arasından sıyrıldığı gibi aşağıya düştü.

Dehşete kapılmanın heyecanını tatmaya zaman bulamadan küçük şeytanın kurtulduğunu gördük. Heathcliff tam o tehlike anında merdivenin alt başına gelmişti içgüdüsüyle, çocuğu düşerken havada yakalamış, ayaküstüne bıraktıktan sonra da başını yukarı kaldırıp kazaya neden olanı araştırmıştı.

Aldığı piyango biletini beş şiline sattıktan sonra ertesi gün bu bilete beş bin sterlin ikramiye çıktığını öğrenen bir cimri bile, onun Hindley'i gördüğü andaki kadar büyük şaşkınlığa uğramamıştır. Bakışları kendi eliyle kendi emelini boşa çıkarmaktan duyduğu üzüntüyü kelimelere ihtiyaç ol-

madan gayet güzel anlatıyordu. Ortalık karanlık olsaydı, çocuğun başını basamaklara vura vura hatasını düzeltmeye bakardı ama biz, çocuğun kurtulduğunu görmüştük. Ben de hemen aşağıya inip, kıymetli emaneti bağrıma basmıştım.

Hindley de ağır ağır indi. Ayılmıştı, yaptıklarından utanç duyuyordu.

— Kabahat senin Ellen, dedi. Çocuğu bana göstermeyecektin. Bir yerinde yara filan var mı?

Öfkeyle bağırdım:

— Yara mı? Ölmese bile aptal kalacak. Ah, annesi sizin davranışlarınızı görüp de nasıl mezarından fırlamıyor, şaşıyorum! Siz Allahsızlardan da betersiniz! Kendi etinizden, kanınızdan olan bu yaratığa böyle davranmanız bunu gösteriyor.

Çocuk, benim yanımda olduğunu anlayınca korkusunu hıçkırıklarıyla yatıştırmıştı. Hindley çocuğa dokunmak istedi. Babası daha bir parmağını üzerine değdirir değdirmez çocuk eskisinden daha büyük bir çığlık kopardı, bir yandan da, sarası tutmuş gibi kıvranmaya başladı.

— Siz onunla ilgilenmeyin, dedim. Sizden nefret ediyor. Sizden herkes nefret ediyor ya! İşte gerçek bu doğrusu, mutlu bir aileniz var. Hele son zamanlarda haliniz pek güzel oldu.

Zıvanadan çıkmış olan bu adam, kalpsizliğini örtmeye çalışarak: "Daha da güzel olacak Nelly!" diye bir kahkaha attı. Sonra tekrar eski sert tavrını takındı. Sen şimdi çocuğu al, gözümün önünden uzaklaş. Bana bak Heathcliff, sen de sakın gözüme görürleyim deme, sesini de işitmeyeyim. Seni bu gece öldürmeyeceğim ama evi ateşe vermeyecek olursam. Hoş, bunu da keyfim bilir ya...

Bunları söylerken konsoldan bir şişe konyak çıkardı,

büyük bir kadehe doldurdu.

— Ne olursunuz, yapmayın Bay Hindley! diye yalvardım. Azıcık söz dinleyin. Kendinize acımıyorsanız, şu zavallı talihsiz yavruya acıyın.

— Benim yerimde kim olsa, onun için daha iyidir, diye karşılık verdi.

Elindeki kadehi almaya çalışarak:

— Öyleyse, kendi canınıza acıyın dedim.

Günahkâr:

— Ben mi acıyacağım? Asla! diye haykırdı, bu canı cehenneme gönderip yaratanı cezalandırmış olmaktan büyük zevk duyacağım! İşte, bu da onun canı gönülden lanetlenmesi şerefine!

İçkisini içti. Sonra, sabırsız bir halde, bize gitmemizi emretti. Bu emrini de ağza alınamayacak, hatırlanamayacak kadar kötü küfürlerle tamamladı.

Heathcliff, kapı kapandıktan sonra, biraz önce duyduğu küfürlere aynı şekilde karşılık verdi.

— Ne yazık ki içkiyle kendini öldüremiyor, dedi. Kendisi buna elinden geldiği kadar gayret ediyor ama bünyesi sağlam. Bay Kenneth onun Gimmerton'un bu yanında bulunan erkeklerin hepsinden çok yaşayacağına, mezarına ak saçlı bir günahkâr olarak yerleşeceğine, kısrağı üzerine bahse girmeye razı. Olağanüstü mutlu bir tesadüf onu alıp götürmezse elbette. Mutfağa girdim, küçük kuzumu ninni söyleyerek uyutmak için oturdum. Heathcliff'in ahıra doğru gittiğini sanıyordum. O ancak öbür yandaki kanepeye kadar gidebilmiş, kendini kanepenin üzerine atıp sesini çıkarmadan yatmış. Bunu da sonradan öğrendim.

Hareton'ı dizime yatırmış, hem sallıyor, hem de şöyle

bir ninni söylüyordum:

Gecenin derinliklerinde, bebekler ağlıyordu. Mezarlarında yatan analar duyuyordu bunu.

Cathy az önceki patırtıyı odasından duymuştu, başını uzatıp fısıldadı:

— Yalnız mısın Nelly?

— Evet küçük hanım, dedim.

İçeri girdi ocağa yaklaştı. Ben de onun bir şey söyleyeceğini sanarak başımı kaldırdım. Yüzündeki ifade onun hem üzgün, hem de kaygılı olduğunu belli ediyordu. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralanmıştı. Derin bir de soluk aldı ama ağzından söz yerine bir iç çekiş çıktı.

Ben onun az önceki davranışını hâlâ unutamadığım için ninnime devam ettim.

— Heathcliff nerede diye sorarak şarkımı kesti.

— Ahırda işinin başındadır herhalde, dedim.

Oğlan beni yalancı çıkarmadı:

— Belki de uyuya kalmıştı.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Bu arada, Catherine'in yanaklarından akan birkaç damla yaşın yere, döşeme taşlarına damladığını gördüm.

Kendi kendime: "Acaba yaptığı kötü hareketlerden dolayı utanç mı duymaya başladı?" diye sordum. Bu büyük bir yenilik olurdu ama yine de sözü onun açmasını bekleyeceğim, hiçbir şekilde yardım etmeyeceğim.

Ne yazık ki o kendi çıkarlarının dışında hiçbir şeye fazla üzülmezdi.

En sonunda:

— Ah, ben çok mutsuzum! diye sızlandı.

— Ya, vah vah! dedim. Seni memnun etmek de çok zor. Bu kadar çok dostun, bu kadar az derdin varken, nasıl rahata kavuşamıyorsun anlamıyorum!

Yanıma diz çöktü, o güzel gözlerini, insana öfkelenmeye ne kadar hak kazanmış olursa olsun bütün hıncını unutturan masum bakışlarla bana dikti.

— Sana bir sır versem saklar mısın Nelly? dedi.

Öfkem daha azalmıştı.

— Saklamaya değer mi? diye sordum.

— Evet, hem beni de çok kaygılandırıyor, mutlaka açıklamalıyım. Ne yapacağımı bilmek istiyorum. Bugün, Edgar Linton bana evlenme teklifi etti, ben de ona cevap verdim. Teklifine evet mi, yoksa hayır mı dediğimi sana açıklamadan önce sen söyle, hangisi daha doğru olurdu?

— Vallahi ben ne bileyim Bayan Catherine! dedim. Bugün öğleden sonra onun önünde yaptığın marifetleri düşünürsek, onu geri çevirmemin akıllıca bir hareket olacağını söyleyebilirim. Ama delikanlı teklifi bütün o olup bitenlerden sonra yaptığına göre, ya aptalın biri, ya da macera meraklısı bir sersem.

Yüzünü ekşiterek ayağa kalktı.

— Bu şekilde konuşursan daha fazlasını anlatmam, dedi. Edgar'ın teklifini kabul ettim Nelly. Haydi, çabuk söyle iyi mi yaptım, kötü mü?

— Demek kabul ettin? Öyleyse, bunun üzerinde konuşmak neye yarar? Bir kere söz vermişsin, geri dönemezsin ki.

Canı sıkılmış bir halde bağırdı:

— Neyse, böyle mi yapmam gerekirdi, sen onu söyle!

Sabırsız sabırsız ellerini ovuşturuyordu, alnı da kırış-

mıştı.

— Bu soruya doğru bir cevap verebilmek için birçok şeyin dikkate alınması gerekiyor, dedim. Birincisi, en önemlisi şu: Edgar'ı seviyor musun?

— Onu sevmemek kimin elinde ki! Elbette seviyorum.

Sonra onu şöylece sorguya çektim. Yirmi iki yaşında bir kız için bu sorular hiç de yersiz değildi:

— Onu niçin seviyorsun küçük hanım?

— Saçma! Seviyorum işte! Niçini var mı ya?

— Elbette var. Nedenini söylemelisin.

— Peki öyleyse. Yakışıklı olduğu için onun yanında bulunmaktan hoşlandığım için seviyorum.

— Kötü! dedim.

— Bir de genç, neşeli olduğu için.

— Yine kötü!

— Bir de beni sevdiği için.

— Bu da bir işe yaramaz.

— Zengin de olacak. Sonra, ben bu bölgenin en büyük hanımı olmaktan da hoşlanacağım, böyle bir kocam olduğu için böbürleneceğim.

— Bu, hepsinden kötü! Şimdi de bana onu nasıl sevdiğini söyle.

— Herkes nasıl severse. Sen budalanın birisin Nelly.

— Hiç de değil. Cevap ver.

— Onun ayağının altındaki toprağı, başının üstündeki havayı, dokunduğu her şeyi, söylediği her kelimeyi seviyorum. Her bakışını, her hareketini, onu bütünüyle, tümüyle seviyorum. İşte bu kadar! Başka bir diyeceğin var mı?

— Peki ama niçin?

— E, artık sen de fazla oluyorsun ama! Bunun şaka edilecek tarafı da kalmadı.

Küçük hanım, böyle diyerek, yüzünü ocağa çevirdi.

— Ben şaka yapmıyorum küçük hanım, dedim. Sen Bay Edgar'ı yakışıklı, genç, neşeli, zengin olduğu için bir de seni seviyor diye seviyorsun. Bu sonuncusunun hiç önemi yok. O seni sevmese de sevse de sen onu sevebilirsin ama o ilk dört özelliği olmasaydı, sen onu sevemezdin.

— Doğru, çok doğru. Ona sadece acırdım. Çirkin, budala biri olsaydı belki de iğrenirdim.

— Ama dünyada daha pek çok yakışıklı, zengin delikanlı var hatta belki de ondan çok daha yakışıklı, daha zengin olanları da var. Acaba bunlardan birini sevmekten seni ne alıkoyabilirdi?

— Böyle birileri varsa bile benim karşıma çıkmadı. Edgar gibisine hiç rastlamadım.

— İleride rastlayabilirsin hem o da ömrünün sonuna kadar yakışıklı, genç kalmayacak hatta hep zengin de kalmaya bilir.

— Şimdi zengin ya, ben yalnız şimdiki zamanla ilgilenirim. Senden daha mantıklı sözler söylemeni beklerdim.

— Öyleyse, mesele yok. Sen yalnız bugünle ilgileniyorsun, evlen Bay Edgar Linton'la.

— Bunun için senden izin isteyecek değilim. Onunla evleneceğim ama sen bana hâlâ doğru hareket edip etmediğimi söylemedin.

— Doğruluğuna diyecek yok. İnsanlar yalnız bugünü düşünerek evlenmekle doğru bir iş yapmış sayılırlarsa, demek istiyorum. E, şimdi de neden mutlu olamadığını söyle bakalım. Ağabeyin sevinecek... İhtiyar hanımla, beyin de iti-

raz etmeyecekleri muhakkak. Sonra, bozuk düzen, huzursuz, rahatsız bir evden kurtulup varlıklı, saygı değer bir eve gidiyorsun. Edgar'ı seviyorsun, Edgar da seni seviyor. Eh, bu durumda her şey yolunda sayılır. Aksaklık nerede, söylesene?

Catherine, bir elini alnına, öbürünü de göğsüne götürerek:

— Burada, bir de burada, dedi. Ruh nerede yaşıyorsa. Ruhumda da gönlümde de yanlış bir iş yaptığım inancı var.

— Bu çok garip! Ben bir şey anlamadım.

— Benim sırrım da bu işte! Beni alaya almazsan sana her şeyi açıklayacağım. Bunu tam yapamam... Ama, hiç olmazsa, neler hissettiğimi birazcık sana da anlatmaya çalışacağım.

Tekrar yanıma oturdu. Yüzü daha kederli, daha düşünceli bir hal almıştı.

Birbirine kenetlenmiş elleri titriyordu. Birkaç dakika düşündükten sonra birdenbire sordu:

— Nelly, senin hiç garip rüyalar gördüğün oluyor mu?

— Evet, ara sıra görüyorum.

— Ben de... Öyle rüyalar gördüm ki, bunlar, hiç aklımdan çıkmadıkları gibi, fikirlerimi de değiştirmeme neden oldular. Suya karışan şarap gibi rüyalar da ruhuma işleyip düşüncelerimin rengini değiştirdiler... Şimdi sana anlatacağım, rüya da onlardan biri ama sakın herhangi bir yerinde güleyim deme.

— Aman, sakın anlatma, küçük hanım! diye bağırdım.

Hortlaklar, hayaletler olmadan da yeteri kadar kederliyiz üzüntülüyüz. Haydi, bırak bunları da azıcık neşelen, kendine gel. Bak küçük Hareton'a... O hiç korkunç rüyalar

görmüyor. Uykusunda da ne tatlı gülümsüyor!

— Evet, babası da yalnız kaldığı zamanlar ne güzel küfürler savuruyor! Ama sen onun şu tombul yaratık gibi küçük,masum olduğu günleri de hatırlıyorsundur herhalde. Her neyse, Nelly, beni dinleyeceksin... Uzun sürmez. Bu gece zaten benim neşelenecek halim yok.

— Dinlemeyeceğim... Dinlemeyeceğim! diye telaşla kararımı tekrarladım.

O zamanlar, rüyalara inanırdım, şimdi de öyleyim ya üstelik Catherine'in de üzerinde öylesine kederli bir hal vardı ki, gelecek bir felaketi önceden sezmiş olmaktan korkuyordum. Çok öfkeliydi ama hemen devam etmedi. Görünüşte başka bir konuya geçti.

— Ben Cennet'e gidersem, çok sıkılırım besbelli, Nelly diye başladı.

— Sen zaten oraya gitmeye layık değilsin de ondan dedim. Bütün günahkârlar Cennet'te sıkılırlar.

— Ama bunun için değil. Bir kere rüyamda kendimi orada gördüm.

— Rüyalarını dinlemeyeceğimi söyledim ya, Catherine!

Ben yatacağım.

Güldü ben iskemlemden kalkmaya kalkışınca da beni tuttu.

— Daha bu bir şey değil! diye bağırdı. Cennet'in bana evim gibi görünmediğini söyleyecektim. Dünyaya dönmek için öyle ağladım, öyle ağladım ki, melekler bana kızdılar, tuttukları gibi Uğultulu Tepeler'in yukarısındaki fundalığın ortasına fırlatıp attılar. Orada sevinçten hıçkırırken uyandım.

İşte bu da benim sırrımı öteki kadar açıklayabilir, Cen-

net'te benim nasıl işim yoksa Edgar Linton'la evlenmem de o derece saçma. Şu içerideki kötü adam Heathcliff'i bu derece alçaltmasaydı, bunu hiç düşünmezdim sanıyorum. Ama şimdi Heathcliff'le evlenmek beni de alçaltın Onun için, Heathcliff kendisini ne kadar çok sevdiğimi hiçbir zaman bilmeyecek. Onu yakışıklı olduğu için değil, kendimden çok bana benzediği için seviyorum, Nelly. Ruhlarımızın neyle yoğrulduğunu bilmiyorum ama onunkiyle benimki aynı hamurdan, Edgar'ınki ise benimkinden ay ışığıyla şimşek pırıltısı, ateşle kırağı kadar farklı.

Bu sözler daha sonra ermeden Heathcliff'in orada olduğunu hissetmiştim. Hafif bir hareket duyunca, başımı çevirdim, onun tahta kanepeden yavaşça kalkıp dışarı süzüldüğünü gördüm. Catherine onunla evlenmesinin kendisini alçaltacağını söyleyinceye kadar Heathcliff konuşulanları dinlemiş, sonra fazla duymamak için oradan kalkmıştı.

Catherine yerde oturduğu için divanın arkalığı Heathcliff'in gelişini de gidişini de görmesine engel olmuştu ama ben irkildim, susmasını söyledim.

Sinirli sinirli etrafına bakınarak:

— Niçin? diye sordu.

O sırada yoldan gelen tekerlek seslerini fırsat bilerek:

— Joseph burada, dedim. Heathcliff de onunla beraber içeri girebilir. Şu anda kapının önünde olup olmadığından bile emin değilim.

— Kapıdan benim sözlerimi duyamazdı, dedi. Hareton'ı bana ver, sen yemeğini hazırlarken ben ona bakarım. Yemek hazır olunca da beni çağır. Tedirgin olan vicdanımı kandırmak, Heathcliff'in bu gibi şeylerden anlamadığını görmek istiyorum. Anlamıyor, değil mi? Şık olmak ne demektir bilmiyor, değil mi?

— Senin bildiğin kadarını bilmemesi için bir neden göremiyorum, dedim. Hele sevmek için seni seçmişse, dünyanın en mutsuz yaratığı olacağına şüphem yok. Sen Bayan Linton olur olmaz o da hem arkadaşını, hem sevgilisini, her şeyini kaybetmiş olacak. Sen kendin bu ayrılığa nasıl dayanacağını, dünyada yapayalnız kalmaya onun nasıl dayanabileceğini hiç düşündün mü? Çünkü Catherine...

Öfkeyle:

— O tek başına mı kalacak? Biz ayrılacak mıyız? diye sordu. Tanrı aşkına, kim ayıracak bizi? Bizi ayıracak olanlar, Milo'nun akıbetine uğrarlar. Hayır, Ellen, ben yaşadıkça, fani herhangi bir yaratık uğruna onu bırakmam. Yeryüzündeki Linton'ların hepsinin yok olup gitmeleri pahasına bile Heathcliff'ten vazgeçemem. Ah, benim niyetim bu değil ki. Ben bunu demek istemedim. Bayan Linton olabilmem için benden böyle bir şey isterlerse ben de kararımdan vazgeçerim. O benim için şimdiye kadar ne idiyse, bundan sonra da öyle kalacak. Edgar ona karşı beslediği soğuk duygulardan vazgeçmek, hiç olmazsa onu hoş tutmak zorundadır. Zaten benim Heathcliff'e olan gerçek duygularımı öğrenince bunu yapacaktır. Nelly, biliyorum şimdi beni kötü, bencil bir insan olarak görüyorsun, fakat Heathcliff'le evlenirsem sürüneceğimizi hiç düşünmedin mi? Edgar Linton'la evlenirsem, Heathcliff'in yükselmesine yardım edebilir, onu ağabeyimin elinden kurtarabilirim.

— Kocanın parasıyla mı Catherine? diye sordum. Ama bu işte onu umduğun kadar yumuşak bulamayacaksın. Hüküm vermek bana düşmez ama bence bu, Edgar Linton'ın karısı olmak için ileriye sürdüğün nedenlerin en kötüsü.

— Hiç de değil! diye karşılık verdi. Tersine; en iyisi. Ötekiler heveslerimi yerine getirmek, biraz da Edgar'ı tat-

min etmiş olmak içindi. Bu ise, hem Edgar'a, hem de kendime karşı beslediğim duyguların hepsini kendinde toplayan bir kimse için. Bunu açıkça anlatamıyorum ama herhalde sende, başkaları da insanın benliğinden öte bir varlığı olduğunu, ya da olması gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Ben sadece şunun içindekinden ibaret kalsaydım, yaratılmamın ne faydası olurdu? Benim bu dünyadaki en büyük üzüntülerim Heathcliff'in üzüntüleri olmuştur hepsini de başlangıçta görmüş, duymuşumdur. Hayatta en büyük düşüncem o olmuştur.

Milo ünlü bir Grek atletiydi. Bir gün ormanda bir meşe kütüğünü yarıp iki parçayı birbirinden ayırmak isterken, elleri kütüğün arasına sıkışıp kalmıştı. Kurtlar gelip onu parçaladılar. Çeviren Her şey yok olup yalnız o kalsa, benim varlığım yine devam ederdi her şey yerinde kalıp da o ortadan kaybolsa, dünya bana büsbütün yabancı olurdu. Ben onun bir parçası olamazdım. Benim Edgar'a karşı duyduğum sevgi ormandaki bitkiler gibidir. Kış nasıl ağaçları değiştiriyorsa zaman da bu sevgiyi değiştirecektir, bunun farkındayım. Heathcliff'e karşı beslediğim sevgi ise alttaki ölümsüz kayalara benzer. Görünüşte çok az zevk verir ama gerçekten gereklidir. Ben Heathcliff'im, Nelly... O her zaman benim ruhumda. Nasıl ben kendim için bir zevk kaynağı değilsem o da zevk olarak değil, gerçek varlığım olarak ruhumdadır. Onun için ayrılmaktan söz etme bir daha. Olacak şey değil bu hem de...

Sustu, yüzünü elbisemin kıvrımları arasına sakladı. Ben eteğimi zorla çekip kurtardım. Onun çılgınlığına katlanmaya sabrım kalmamıştı.

— Saçma sapan sözlerinden anladığım kadarıyla, evlenince üzerine alman gereken görevlerden senin haberin yok küçük hanım. Varsa, o zaman da sen kötü ruhlu, yol yor-

dam bilmeyen bir kızsın demektir. Hem artık bana başka sırlarını da açıklamaya kalkma. Onları saklayacağıma söz veremem.

— Ama bunu saklayacaksın, değil mi? diye merakla sordu.

— Hayır, söz veremeyeceğim, dedim.

Yine ısrar etmeye hazırlanırken Joseph'in içeri girmesiyle konuşmamız sona erdi. Catherine sandalyesini köşeye çekti, ben yemeği hazırlarken o da Hareton'la meşgul oldu.

Yemek piştikten sonra da Hindley'in yemeğini kim götürecek diye kapı yoldaşımla tartışmaya başladım. Yemek iyice soğuyuncaya kadar da sorunu halledemedik. Sonra, bey yemek isteyinceye kadar beklemeyi kararlaştırdık. Uzun bir süre yalnız kaldığı için onun önüne çıkmaktan ikimiz de korkuyorduk.

İhtiyar adam, etrafına bakınıp Heathcliff'i araştırırken:

— Nasın oluyo da hâlâ tarladan dönmeye ağılamadım! dedi. Gim bilir, gene ne işler garıştırıyodur! Aylah aylah dolaşıyo mu nedir?

— Ben gidip çağırayım dedim. Ahırda olsa gerek.

Gittim, seslendim ama cevap alamadım. Geri dönünce de Catherine'e konuşmalarımızın büyük bir kısmını Heathcliff'in duyduğundan emin olduğumu söyledim. Tam Küçük hanım ağabeyinin Heathcliff'e karşı takındığı tavırlardan söz ederken delikanlıyı mutfaktan çıkarken gördüğümü anlattım.

Korku içinde yerinden sıçradı... Hareton'ı kanepeye attı, arkadaşını bir de kendisi aramak için koştu gitti. Niçin telaşlandığını, sözlerinin arkadaşı üzerinde ne gibi etkiler bırakacağını söylemek için bile durmadı vakit kaybetmek is-

temiyordu.

Gideli o kadar çok olmuştu ki, Joseph daha fazla beklememeyi teklif etti. Alaycı bir tavırla da, gençlerin onun sofra başı duasını dinlememek için ortaya çıkmadıklarını söyledi.

— İgisi de kotülüh yapmah için gelmişle diyordu.

Et yemeğinden önce okuduğu on beş dakikalık duaya onlar için bir yenisini daha ekledi, hatta belki bir dua daha okuyacaktı ama küçük hanım telaşla içeri girdi. Joseph'e neredeyse, Heathcliffi hemen bulup getirmesini emretti.

— Onunla konuşmak istiyorum, diyordu. Yukarı çıkmadan önce onunla mutlaka konuşmalıyım. Bahçe kapısı açık, uzaklara gitmiş olmalı. Ben o kadar bağırdığım halde sesimi duyuramadım.

Joseph önce emre itiraz etti ama kız itiraz dinleyecek durumda değildi. Sonunda, Joseph şapkasını başına geçirdi, homurdana homurdana gitti. Catherine ise bir aşağı bir yukarı geziniyor, şöyle diyordu:

— Nerede acaba? Nerede olabilir? Ben ne demiştim Nelly, unuttum. Acaba benim bugünkü öfkeli halime mi canı sıkılmıştı? Hayatım onu üzecek ne söyledim anlatsana! Ah, tanrım, inşallah gelir! Gelmesini çok istiyorum.

Ben de merak içindeyim:

— Bu kuru gürültü nedir böyle? diye bağırdım. Böyle küçücük bir şeyden korkulur mu? Heathcliff ay ışığında kırlarda geziyorsa, ya da bizimle konuşmamak için saman yığınları üzerine uzanmışsa bundan ne çıkar? Bahse girerim ki, orada gizlenmiştir. Bak, gör, onu bulup nasıl dışarı çıkaracağım.

Yeniden araştırmak için kızın yanından ayrıldım. Bu-

nun sonucu hayal kırıklığı oldu Joseph'in araması da aynı şekilde boşa çıktı.

Yaşlı adam içeri geldikten sonra:

— Bu oğlan günden güne kötüye gidiyo, dedi. Gapıyı ardına dek açıh goyup getmiş. Göççük hanımın da midillisi bunu fırsat bilip iki dizi mısırı çiğneyip gırlara getmiş. Sabaha beğ gim bilir nasın gazaba geleceh! Böyle vurdumduymaz herife de dayanmah çoh zo'. Emme, her vakit bole olmaz, ha... Göreceğniz, hepiciğiniz göreceğniz. Zati, onu dinden, imandan edenler de sizsiniz!

Catherine araya girdi:

— Heathcliff'i bulabildin mi, sen onu söyle, eşek herif! Onu emrettiğim gibi aradın mı?

Joseph:

— Atı arasam daha eyi olurdu, dedi. Bence bu daha ahıllıca bi' iş olurdu. Emme, böyle baca gurumu gibi gapgara bi' gecede ne at bulunur, ne de oğlan. Hem, Heathcliff de benim ıslığıma geleceh heriflerden değeldir.

Gerçekten yazın pek rastlanmayacak kadar karanlık bir geceydi. Bulutlar görünmüştü, şimşek çakacak gibiydi. Hepimiz için yapılacak en doğru işin oturmak olduğunu söyledim. Yaklaşan yağmur onu daha fazla üzüntü çıkarmadan eve dönmeye zorlayacaktı nasıl olsa. Ama ne çare ki Catherine bir türlü huzura kavuşamıyordu. Bahçe kapısıyla mutfak kapısı arasında gidip geliyor, sıkıntıdan bir yerde duramaz halde geziniyordu. En sonunda duvarın yola bakan yüzüne dayanıp durdu. Benim çıkışmalarıma, gök gürültüsüne, düşmeye başlayan iri yağmur damlalarına aldırmadan durmuş, arada bir sesleniyor, duruyor, biraz ortalığı dinledikten sonra yine sesleniyordu. Sonra da hüngür hüngür ağlıyordu. Ağlamakta Hareton'ı, ya da başka herhangi bir

çocuğu geçmişti.

Gece yarısına doğru, hepimiz daha otururken, fırtına bütün şiddetiyle Uğultulu Tepeler'in üstüne yüklendi. Gök gürültüsüyle birlikte çok şiddetli bir rüzgâr da esiyordu. Derken, ya şimşek, ya da rüzgâr, evin bir köşesindeki ağacı ikiye biçti. Kocaman bir dal kiremitliğin üzerine devrildi, bacanın doğuya bakan kısmını yıktı. Mutfaktaki ocağın içine taşlar, tuğlalar dökülmeye başlamıştı.

Biz ortamıza yıldırım düştü sanmıştık. Joseph hemen dizlerinin üstüne çökmüş, Tanrı'ya, Nuh ve Lut Peygamberleri hatırlatıp, eskiden olduğu gibi şimdi de doğruları koruyup dinsizleri cezalandırması için yalvarmaya başladı.

Bunun bizlere de bir ders olduğuna beni inandıran duygular uyanmıştı içimde. Benim aklımdaki Yunus Peygamber, aslında Hindley Earnshaw idi. Onun hâlâ sağ olup olmadığını anlamak için oturma odasının tokmağını sarstım. Duyulabilecek kadar yüksek sesle öyle bir cevap erdi ki kapı yoldaşım eskisinden daha hararetli bir şekilde dua etmeye başladı. Tanrı'dan kendisi gibi azizlerle efendisi gibi günahkârlar arasında büyük bir ayırım yapmasını istedi. Bereket ki fırtınanın şiddeti yirmi dakikada geçti, dam altına sığınmamakta inat edip sırtı, başı açık bir halde yağmur altında kalarak sırılsıklam ıslanan Cathy bir yana, hiçbirimize bir zarar gelmemişti. Küçük hanım içeri girdi, üstü başı sırılsıklam, divana uzandı. Yüzünü divanın arkalığına çevirmiş, elleriyle de örtmüştü.

Omzuna dokunarak:

— Küçük hanım, kendini ölüme sürüklemek istemiyorsundur herhalde, değil mi? dedim. Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Yarım. Haydi, haydi yat yatağına o sersem çocuğu daha fazla beklemenin faydası yok. Gimmerton'a git-

miştir, orada kalacaktır besbelli. Gecenin bu saatine kadar onun uğruna uyanık kalmayacağımızı tahmin etmiştir, ancak Bay Hindley'in uyanık olabileceğini düşünmüştür. Kapıyı efendisinin açmasını da istemez elbette.

Joseph:

— Yoh, yoh! diye lafa karıştı. O Gimmerton'a filan getmemiştir. Bi' balçıh çugurunun dibini boylamıştır mutlak. Bu da sana bi' ders olsun, göççükhanım. Bu gidişle sıra sana da geleceh. Allah'a çok şügür. Her bişiler seçilmişlerin eyiliğine oluyor, kötüler de aradan ayıklanıveriyo. Gitapta ne diyo' biliyonuz mu?

Joseph, bundan sonra Kutsal Kitap'tan sayfa, bölüm, ayet numaralarıyla birlikte örnekler vermeye başladı.

Ben ise dik kafalı kızı yerinden kalkıp ıslak elbiselerini değiştirmeye razı edemeyince onu titremeleriyle, Joseph'i de dualarıyla baş başa bırakıp küçük Hareton'la birlikte, yatmaya çıktım. Küçük oğlan sanki çevresindekilerin hepsi uykudaymış gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Joseph'in bir süre daha dua okuduğunu duydum. Sonra, tahta merdivende onun ağır ayak seslerini işittim derken, ben de dalmışım.

Her zamankinden biraz daha geç aşağıya indiğim zaman panjurların arasından sızan güneş ışınlarının yardımıyla, Catherine'in hâlâ ocağın yanı başında oturduğunu gördüm. Kapı da hâlâ ardına kadar açıktı, örtülmemiş pencerelerden giren ışıkla içerisi aydınlıktı. Hindley Earnshaw, odasından çıkmış, yorgunluktan, uykusuzluktan bitkin bir halde, mutfak ocağının önünde duruyordu.

Ben içeri girdiğim sırada:

— Derdin nedir Cathy? diye soruyordu. Suda boğulmuş bir köpek yavrusu gibi üzgün görünüyorsun. Niye bu

kadar bitkinsin, solgunsun yavrucuğum?

Kız, isteksiz isteksiz:

— Islandım işte, diye cevap verdi. Biraz da üşüyorum, hepsi bu kadar.

Beyin epeyce ayılmış olduğunu fark edince:

— Bu kız çok yaramaz! diye bağırdım. Dün geceki yağmurda böyle ıslandı, bütün gece de öyle oturdu, onu yerinden kıpırdatamadım.

Hindley Earnshaw bize şaşkın şaşkın baktı.

— Bütün gece mi? diye sordu. Peki, böyle yapmasının nedeni neymiş? Gök gürültüsünden korkmamıştır ya, öyle değil mi? Fırtına geceli saatler oluyor.

İkimiz de zorda kalmadıkça Heathcliff'in kayboluşundan söz etmek istemiyorduk, onun için kızın sabahlamayı nasıl kafasına koyduğunu bilemediğimi anlattım. Küçük hanım da hiçbir şey söylemedi.

O sabah hava temiz ve serindi, panjurları açınca odanın içi bahçeden gelen güzel kokularla doldu. Yalnız Catherine, titizlenerek bağırdı:

— Ellen, kapa şu pencereyi! Açlıktan ölüyorum.

Sönmek üzere olan ateşe biraz daha yaklaşırken dişleri birbirine vuruyordu.

Hindley, küçük hanımın bileğini tutarak:

— Bu kız hasta, dedi. Yatağına da bunun için yatmadı besbelli. Hay Allah kahretsin! Ben bu evde daha fazla hastalıkla uğraşmak istemiyorum. Peki, yağmur altına niye çıktın?

Joseph, bizim duraksamamızdan faydalanıp zehirli dilini uzatıverdi:

— Aha, her zamangi gibi oğlanların peşineden goşmah için elbette. Bah, beğim, ben senin yerinde olsam gibar, köylü demez, hepciğinin yüzüne gapuyu çarpardım. Sen evden çıgıp geder getmez o Linton denen gedi bozması usulcacıh buraya geliyo'. Şu bayan Nelly de hani çoh eyi giz ha... Mutfahta oturup senin gelişini bekliyo' sonra da sen bi' gapıdan girerken Linton da öbüründen çıhıp gidoyo. Ondan sonra da bizim hanımefendi de bi' başga işler garıştırmah için dışarı çılayo'. Gece yarısından sonra o cingöz çingene Heathclifflen sırlarda dolaşıyo'. Onlar beni gor sanıyorlar emme, yo, ben heç de ö'le değilem. O genç Linton'ın gelişini de, gidişini de gördüm. Joseph burada bana doğru döndü. Seni de gördüm, seni de! diye bağırdı. Bi' işe yaramaz cadı garı sen de! Begin atının gürültüsünü duyar duymaz yerinden fırlayıp eve dalmadın mı?

Catherine:

— Kes sesini casus kılıklı! diye bağırdı. Karşımda küstahlık etme! Edgar Linton dün tesadüfen buraya geldi Hindley. Ona gitmesini söyleyen de bendim, çünkü senin o halinde Edgar'la karşılaşmak istemeyeceğini biliyordum.

Ağabey:

— Belli ki yalan söylüyorsun, Cathy dedi. Hem de utanmaz, ahmağın birisin. Ama sen şimdi Edgar'ı bırak da söyle bakayım: Dün gece Heathcliff'le beraber değil miydin? Doğruyu söyle. Ona bir zarar vermekten de korkma. Ondan eskiden olduğu gibi yine nefret ediyorum ama kısa bir süre önce bana öyle bir iyilikte bulundu ki kafasını kırarsam vicdanım sızlar. Bunu da önlemek için onu hemen, bu sabahtan tezi yok, buradan kovacağım. O gittikten sonra da aklını başına toplamana bak, çünkü ondan sonra yalnız sizlerle uğraşmaktan zevk alacağım.

Catherine acı acı hıçkırmaya başlayarak:

— Ben dün gece Heathcliff'i hiç görmedim, dedi. Onu kapı dışarı edersen, ben de onunla giderim. Ama belki de buna gerek kalmayacak. O belki de çoktan gitti.

Bu sözlerden sonra kendini hiç tutamaz hale geldi, sözleri de anlaşılmıyordu.

Hindley kardeşine ağzına geleni söyledi, sonra da hemen odasına gitmesini ya da boşu boşuna ağlamamasını emretti. Küçük hanımı bu emre uymaya zorladım, onu odasına götürdüğüm zaman yaptıklarını ise hiç unutmayacağım. Beni dehşete düşürmüştü. Çıldırmak üzere olduğunu sanarak Joseph'e hemen doktora koşması için yalvardım.

Gerçekten de delilik başlangıcı olduğu anlaşıldı. Bay Kenneth onu görür görmez tehlikeli bir şekilde hastalanmış olduğunu söyledi, ateşi varmış. Doktor kızın canını çıkardı, yalnız kesilmiş sütle, yağsız, tuzsuz un çorbası vermemi, kendini merdivenlerden, pencereden aşağı atmaması için daima tetikte bulunmamı söyledi. Sonra da çıktı gitti bu civarda dolaşacak bir sürü yeri aradı, üstelik bizim buralarda evler birbirinden en az üçer, dörder kilometre uzaklıktadır.

Gerçi ben şefkatli bir hastabakıcı değildim, Joseph'le beyin de benden kalır yanları yoktu. Hastamız da bir hasta ne kadar inatçı, mızmız olabilirse o kadar inatçı, mızmızdı ama yine de fırtınayı atlattı.

Bu arada, Bayan Linton bize birkaç kez uğradı, işleri düzene koydu, hepimizi azarlayıp emirler yağdırdı. Catherine biraz iyileşince de onu alıp Thrushcross Grange'e götürmek için ısrar etti. Bu davranışından dolayı hepimiz ona minnettar olmuştuk. Ama zavallı hanımcık iyilik yaptığına pişman olmakta haklıydı çünkü kendisi de, kocası da Catherine'den hastalık kaptılar, ikisi de birkaç gün arayla öldüler.

Bizim küçük hanımefendi de eskisinden daha küstah, daha titiz, daha kibirli bir insan olarak aramıza döndü. O fırtına gecesinden beri Heathcliff'ten bir haber alınamamıştı. Bir gün beni kızdırıp damarıma basınca, oğlanın kaybolmasına onun neden olduğunu söyleyiverdim. Bunun böyle olduğunu o da biliyordu.

O günden sonra da basit bir hizmetçiye söylenmesi gereken sözlerin dışında, benimle bir tek kelime konuşmadı. Joseph de aforoz edilmişti ama o yine de, sanki Catherine küçük bir kızmış gibi ona öğütler veriyor, aklına geleni çekinmeden söylüyordu Catherine ise kendini kocaman bir kadın, hepimizin hanımı olarak görmekteydi, geçirdiği hastalığın da ona el üstünde tutulmak hakkını verdiğini düşünüyordu.

Sonra doktor, küçük hanımın fazla azarlanmaya gelemeyeceğini, biraz kendi haline bırakılması gerektiğini söylemişti; onun için de küçük hanım bir kimsenin ona karşı gelmesini de cinayetten farksız bir suç sayıyordu.

Catherine, Hindley Earnshaw'dan da onun arkadaşlarından da uzak duruyordu. Ağabeyi gerek Bay Kenneth'in öğütleri, gerekse her öfkelenmenin sonunda nöbet gelmesi ihtimali yüzünden, onun her istediğini yapıyor, onu kızdırmaktan çekiniyordu. Hatta, kızın şımarıklıklarına boyun eğmekte biraz da fazla ileri gidiyordu. Bunu da, kardeşine olan zaafından değil, kendi şerefi uğruna yapıyordu. Kızın Linton'larla akrabalık kurarak ailesine itibar kazandırmasını istiyordu. Catherine ona karışmasın da isterse bizleri köleler gibi ezsin, Hindley'in buna aldırdığı yoktu.

Edgar Linton'a gelince, kendisinden önce çoğu kişinin tutulduğu ondan sonra da daha çoğu kişinin tutulacağı sevdaya tutulmuş, aklı başından gitmişti. Babasının ölümün-

den üç yıl sonra, kızı koluna takıp, Gimmerton Kilisesi'ne götürdüğü zaman da dünyadaki erkeklerin en mutlusu olduğuna inandı.

Hiç istemediğim halde beni de Uğultulu Tepeler'den ayrılıp onunla beraber gitmeye razı ettiler. Küçük Hareton beş yaşına basmak üzereydi, ona alfabeyi öğretmeye de yeni başlamıştım. Ayrılışımız pek acıklı oldu ama Catherine'in gözyaşları bizimkilerden daha güçlüydü. Ben gitmeyi reddedince, onun yalvarmalarının bana etki etmediğini anlayınca kocasıyla ağabeyine ağlaya ağlaya dert yandı. Kocası, bana daha fazla ücret vermeyi teklif etti ağabeyi eşyamı toplamamı emretti, evde hanım bulunmayacağına göre bundan sonra kadın filan istemediğini söyledi. Hareton'a gelince, papaz onunla ilgilenecek, elinden gelen yardımı yapacaktı. Bu durumda, bana da verilen emre boyun eğmekten başka yapacak iş kalmıyordu. Beye kendini biraz daha çabuk mahvetmek için aklı başında olan kişileri defettiğini söyledim. Hareton'la öpüşüp vedalaştım.

O günden beri de oğlan bana yabancı oldu. Gerçi insana pek garip geliyor ama onun Ellen Dean'i de, bir zamanlar birbirimiz için dünyalara değişmez değer taşıdığımızı da unuttuğuna eminim.

Kâhya kadın hikâyesinin burasında ocak rafı üzerindeki saate bir göz attı. Saatin bir buçuk olduğunu görünce şaşırdı, bir saniye daha fazla kalamayacağını söyledi. Doğrusu ben de hikâyenin sonunun daha sonraya bırakılmasını istiyordum. O dinlenmeye çekildiğine, ben de bir - iki saat düşüncelere dalarak oyalandığıma göre, başımdaki, vücudumdaki ağırlığa rağmen yerimden kalkmaya cesaret bulacağım.

Bir köşede, herkesten uzak, keşiş hayatı sürmek için ne

güzel bir başlangıç! Dört hafta süren işkence, çırpınış, hastalık! O sıcak rüzgârlar, o acı renkli kuzey göğü, geçilmez yollar, o miskin köy hekimleri... Ah! İnsan yüzüne hasret kalmak, hepsinden daha kötüsü, Dr. Kenneth'in bahardan önce evden dışarı çıkmayı aklıma getirmememi söylemesi.

B. Heathcliff, az önce, ziyaretiyle bana şeref verdi. Yedi gün kadar önce bana av mevsiminin son ürünü bir çift keklik göndermişti. Alçak! Benim hastalanmamda onun da suçu yok değil, bunu ona mutlaka söylemeye de kararlıydım. Ama ne yazık ki, tam bir saat başucumda oturup haplar, şuruplar, yakılar, sülükler dışında konuşmak iyiliğinde bulunan bir kimseyi nasıl kırabilirim?

Şimdi iyileşme dönemindeyim. Henüz kitap okumaya gücüm yok ama ilgi çekici bir şeyler dinlemekten hoşlanacağımı hissediyorum. Acaba hikâyesini tamamlasın diye Bayan Dean'i çağırsam nasıl olur? Anlattığı kadarının önemli olaylarını hatırlayabiliyorum. Evet, hikâyesinin erkek kahramanı kaçıp gitmiş, üç yıl ondan bir haber alınamamıştı, hikâyenin kadın kahramanı ise evlenmişti. Çıngırağı çalacağım, benim neşeli neşeli konuşabilecek halde olduğumu görünce de çok sevinecektir herhalde.

Ellen Dean geldi.

— İlaç almanıza daha yirmi dakika var efendim, dedi.

— Bırak şimdi onu, bırak dedim. Ben şey istiyorum...

— Doktor artık tozu bırakmanızı söyledi.

— Hayhay... Sözümü kesme. Gel, otur şuraya. Şu zehir gibi acı ilaçlara da parmaklarını uzatayım deme. Cebinden örgünü çıkar... Hah, şöyle... Şimdi de Heathcliff'in hikâyesini bıraktığın yerden alıp bugüne kadar anlatmaya başla bakalım. Öğrenimini dışarıda tamamlayıp bir beyefendi olarak mı döndü? Yoksa kolejde parasız yatılı mı okudu? Yok-

sa Amerika'ya kaçıp eski yurdunun kanını akıta akıta şan şeref mi kazandı, yoksa İngiltere'nin dağ yollarında çabuk tarafından servet mi yaptı?

— Bu işlerin her birine az çok girip çıkmış olabilir, Bay Lockwood ama ben o konuda kesin bir şey söyleyemem. Onun parayı nasıl, nereden kazandığını bilmediğimi daha önce de söylemiştim içine gömülmüş olduğu o vahşice cehaletten de nasıl kurtulduğunu öğrenemedim. İzin verirseniz, sizin canınızı sıkmayıp, tersine eğlendireceğini düşünüyorsanız, ben hikâyeme kendi bildiğim gibi devam etmek istiyorum. Bugün kendinizi daha iyi mi hissediyorsunuz?

— Hem de çok iyi!

— İşte bu iyi haber

Catherine ile beraber Thrushcross Grange'e geldim hiç ummadığım halde orada davranışları çok değişti, düzeldi. Bay Edgar Linton'a da oldukça düşkün görünüyordu, hatta görümcesine de bol bol sevgi gösterilerinde bulunuyordu. İkisi de onu rahat ettirmek için çırpınıyorlardı doğrusu. Bu, dikenlerin hanımeline uzanması değil de hanım ellerinin dikene sarılmasıydı. Aralarında karşılıklı anlaşma olmamıştı biri dimdik durmuş, ötekiler de boyun eğmişlerdi. Eh, karşı taraftan itiraz, ilgisizlik görmedikçe kim huysuzluk, geçimsizlik edebilir?

Ben Edgar'ın onu sinirlendirmekten kökü derinlerde olan bir korkuyla çekindiğini fark etmiştim. Bunu hanımından saklıyordu ama benim ona sert bir karşılık verdiğimi, ya da hanımın bir emrine karşı hizmetçilerden birinin surat astığını ne zaman görse, hemen kaşları çatılıyordu aynı şey kendisine yapılsa hiç aldırış etmezdi. Bana da kaç kez küstahça davranışlarımı sert bir dille hatırlatmış, hanımını üzülmüş görmenin ona vücuduna saplanacak bir bıçağın

vereceği acıdan çok daha fazla dokunacağını söylemişti.

İyi kalpli beyi üzmemek için daha az alıngan olmayı öğrendim. Böylece barut onu patlatacak ateş olmadığı için altı ay kadar kum gibi zararsız durdu. Catherine'in arada sırada üzgün, sessiz durduğu zamanlar da oluyordu. Daha önceleri onun neşesiz durduğu hiç görülmediği için kocası bunu geçirdiği hastalık sonucu meydana gelen değişikliğe yoruyor, ona karşı saygılı bir anlayış gösteriyordu. Güneşin yeniden ışıklarını saçmasına o da ışıklarını saçarak karşılık veriyordu. Onların mutlu olduklarını, günden güne de mutluluklarının arttığını rahatça söyleyebilirim.

Bu da sona erdi. Eh, insan en sonunda kendini düşünmek zorundadır. Yumuşak huylu, cömert insanlar bencil olmaya zorba yaradılışlılardan daha fazla hak kazanırlar. Birinin durumunun ötekini pek düşündürmediğini anladıkları gün onların da mutlulukları sona erdi.

Tatlı bir eylül akşamı, topladığım elmalarla dolu bir sepeti yüklenmiş, bahçeden dönüyordum. Alacakaranlık çökmüştü, avlunun yüksek duvarının üstünden bakan ay, binanın sayısız girintileri çıkıntıları arasına belirsiz gölgeler düşürüyordu. Elimdeki yükü mutfak kapısının önündeki basamağa bırakıp, hem biraz temiz hava almak, hem de dinlenmek istedim. Gözlerimi aya dikmiştim, sırtım da ön kapıya dönüktü. Birden arkamdan bir ses duydum:

— Sen misin Nelly?

Derinden gelen bir sesti bu, tonu da yabancıydı ama adımı söyleyişinden bu sesin hiç de yabancı bir ses olmadığı anlaşılıyordu. Konuşanın kim olduğunu anlamak için döndüm. Kapılar kapalı olduğu, merdivene yaklaşan herhangi bir kimseyi de görmediğim için korkmuştum.

Verandanın orada bir şey kıpırdadı. Biraz yaklaşınca

karalar giymiş, esmer, siyah saçlı, uzun boylu bir erkeği fark ettim. Duvara yan yaslanmış, kapıyı açıp içeri girecekmiş gibi de kapının mandalını tutuyordu.

— Bu kim olabilir? diye düşündüm. Hindley Earnshaw mu? Yo, hayır! Bu ses onun sesine hiç benzemiyor.

Ben onu süzmeye devam ederken:

— Burada bir saattir bekliyorum, dedi. Ben beklediğim kadar da her taraf bir ölüm sessizliği içindeydi. İçeri girmeye cesaret edemedim. Beni tanımadın mı? Bak, yabancı değilim ben.

Yüzüne bir ışık demeti vurdu. Yanakları çöküktü, hemen yarısı sakalla örtülmüştü. Kaşlar inikti, gözler iyice derine gömülmüşlerdi, bakışları da kararlıydı. Gözleri hatırladım.

Onun bu dünyanın yaratıklarından biri olduğuna hâlâ inanamamış gibi hayretler içinde ellerimi havaya kaldırdım.

— Ne? Demek, geldin, döndün ha? Gerçekten sen misin? Öyle mi? diye bağırdım.

Heathcliff:

— Evet benim, dedi. Gözlerini benden ayırıp yukarı, ay ışınlarını yansıtan, içeriden hiç ışık vermeyen pencerelere doğru kaldırdı. Evdeler mi? diye sordu. O nerede Nelly? Sevinmedin galiba Nelly. Bu kadar endişelenmene de gerek yok. O burada mı? Konuşsana! Onunla, yani hanımınla bir iki kelime konuşmak istiyorum. Git, Gimmerton'dan gelen birinin kendisini görmek istediğini söyleyiver.

— Bunu nasıl karşılayacak? diye bağırdım. Bakalım ne yapacak? Hayretten ben şaşkına döndüm. Onun da aklı başından gider mutlaka. Demek sen Heathcliff'sin ha? Ama biraz değişmişsin. Akıl erdirilecek şey değil. Askerde miydin yoksa?

Sabırsızca sözümü keserek:

— Haydi, sen git dediğimi yap, dedi. Sen haber verene kadar ben de cehennem azabı çekeceğim.

Mandalı kaldırdı, ben de içeri girdim. Fakat Bay Linton'la Bayan Linton'ın bulunduğu salona gelince kendimi çok zorladığım halde içeri giremedim. En sonunda, şamdanları yakayım mı diye sormak bahanesiyle içeriye girmeye karar verdim ve kapıyı açtım.

Panjurları ardına kadar açılmış bir pencerenin önünde yan yana oturuyorlardı. Pencereden bahçedeki ağaçlarla vahşi yeşil koruluğun ötesinde Gimmerton Vadisi görünüyordu. Vadiyi uzun bir sis tabakası kaplamıştı. Kiliseyi geçer geçmez, bataklıktan doğru gelen küçük dere, vadinin yanından akan bir ırmakla birleşir, bu yüzden de oradan sis tabakası hiç eksik olmaz. Uğultulu Tepeler, bu gümüş buharın üzerinde yükseliyordu ama bizim eski evimiz görünmüyordu. Ev tepenin öbür yamacında kalır.

Salon da, salonda oturanlar da, seyrettikleri manzara da insana son derece huzur veriyordu. İstemeyerek, görevimi yapmaktan vazgeçtim. Şamdanlarla ilgili sorumu sorduktan sonra da hiçbir şey söylemeden çıkıp gidecektim. Fakat bunun saçmalık olacağı düşüncesiyle geri döndüm.

— Gimmerton'dan gelen biri var, sizi görmek istiyor hanımefendi, diye mırıldandım.

Catherine:

— Ne istiyormuş? diye sordu.

— Sormadım, dedim.

— Pekâlâ, sen perdeleri kapa Nelly dedi. Sonra da çayı getir. Ben şimdi gelirim.

Salondan çıktı. Edgar, laf olsun diye gelenin kim oldu-

ğunu sordu.

— Hanımın hiç beklemediği biri dedim. Şu Heathcliff. Hatırlayacaksınız, efendim, eskiden Bay Earnshaw'nun yanındaydı.

— Ne! O çingene mi? O çiftlik yanaşması ha? diye bağırdı. Kim olduğunu Catherine'e niçin söylemedin?

— Aman, susun! Sakın onu bu sıfatlarla anmayın, beyefendi dedim. Hanım duyarsa çok üzülür. O kaçıp gittiği zaman hanım neredeyse üzüntüden çıldıracaktı. O dönüp geldi diye herhalde bayram eder.

Edgar Limon, odanın öbür tarafında, avluya bakan pencerenin önüne gitti. Panjuru açıp aşağıya doğru sarktı. Anlaşılan onlar da avludaydılar ki bey çarçabuk bağırdı:

— Orada durma sevgilim. İstersen geleni içeri al.

Çok geçmeden kapı mandalının şıkırtısını duydum, Catherine de uçarcasına hızla yukarı çıktı. Heyecandan soluğu kesilmişti, sevincini gösteremeyecek derecede şaşkındı, hatta onu gören olsa müthiş bir felakete uğradığını bile düşünebilirdi.

Kollarını kocasının boynuna dolayarak, soluk soluğa:

— Ah, Edgar, Edgar! diye haykırdı. Ah, Edgar, sevgilim! Heathcliff geldi... Sahiden geldi!

Sonra kocasına daha da sıkı sarıldı.

Edgar, kırgın bir sesle:

— Pekâlâ, pekâlâ dedi. Ama o geldi diye beni boğmayasın. Onun böyle kıymetli bir define olduğunu hiç düşünmemiştim. Taşkınlık yapmaya da gerek yok.

Hanım sevincinin taşkınlığını biraz tutarak:

— Onu sevmediğini biliyorum, dedi. Yalnız benim hatırım için artık onunla dost olacaksın. Şimdi yukarı gelmesini

söyleyeyim mi?

— Buraya mı? Salona mı gelecek?

— Başka nereye gelebilir?

Beyin canı sıkılmışa benziyordu. Heathcliff için mutfağın daha uygun bir yer olabileceğini söyledi. Catherine, alaycı bir tavırla kocasını süzdü. Onun müşkülpesentliğine yarı kızmış, yarı da gülmüştü.

Biraz sonra:

— Hayır, dedi. Ben mutfakta oturamam. Buraya iki sofra hazırla Ellen. Biri Bey ile Bayan İsabella için, kibarlara layık olsun, öteki de Heathcliff'le benim için, aşağı tabakaya göre olsun. Nasıl, bu hoşuna gitti m, sevgilim? Yoksa başka bir odanın ocağını mı yaktırayım? Öyle olmasını istiyorsan, hemen emir ver. Ben aşağı koşup misafirimi güven altına almalıyım. Sevincim inanılmayacak derecede büyük!

Yine yerinden fırlamaya hazırlanırken, Edgar onu yakaladı. Bana:

— Git yukarı gelmesini söyle, dedi. Sonra karısına döndü: Catherine, sen de sevincinin seni gülünç bir duruma düşürmemesine dikkat et, dedi. Bir kaçak yanaşmayı kardeşinmiş gibi karşılamanı ev halkının görmesine hiç gerek yok.

Aşağıya inip Heathcliff'i buldum. Verandada içeri davet edileceğinden emin, bekliyordu. Bir şey söylememe kalmadan, arkamdan geldi. Ben de onu beyle hanımın yanına götürdüm.

İkisinin de yüzlerindeki kırmızılıktan hararetli bir tartışmaya dalmış oldukları anlaşılıyordu. Arkadaşı kapının önünde görünür görünmez hanımın yüzü başka bir duyguyla aydınlandı. Yerinden fırlayıp ona doğru koştu, iki elini birden kavradı. Edgar Linton'a doğru çekti. Sonra da

onun zorla uzattığı elini yakalayıp Heathcliff'in avucuna sıkıştırdı.

Ocağın ateşiyle, mumların ışığıyla oda iyice aydınlandığı için Heathcliff'teki değişikliği daha iyi görmüş, daha çok şaşırmıştım. Uzun boylu, atlet yapılı, sağlam görünüşlü bir erkek olmuş çıkmıştı. Onun yanında bizim bey sıska bir çocuk gibi kalıyordu. Dimdik duruşu onun orduda çalıştığı havasını uyandırıyordu. Yüzünün ifadesi, çizgileri, Edgar'ınkilerden çok daha keskindi. Eski günlerin çaresizliğinden en küçük bir iz bile kalmamış bilgiç bir hali vardı. Aşağı eğilmiş kaşlarda, kara alevle dolu gözlerde yarı uygar bir yırtıcılık gizlenmekteydi ama bunun geçiştirildiği de anlaşılmaktaydı. Davranışlarında bir ağırbaşlılık bile seziliyordu. Zarif sayılamayacak kadar ciddiydi ama eski kabalığından da eser yoktu.

Bizim bey de benim kadar, hatta daha fazla şaşırmıştı. Çiftlik yanaşması dediği bu kimseye nasıl hitap edeceğini bilemediği için bir dakika kadar şaşkın şaşkın bakındı. Heathcliff de onun narin elini bıraktıktan sonra o konuşuncaya kadar sakin sakin yüzüne baktı.

Bey, en sonunda:

— Oturun efendim, diyebildi. Hanım, eski günleri hatırlayarak sizi dostça karşılamamı, istedi. Herhangi bir şey onun hoşuna gidince ben de seviniyorum.

Heathcliff:

— Benim için de öyledir, dedi. Hele o şeyde benim de bir payım varsa daha çok sevinirim. Burada seve seve bir iki saat kalabilirim.

Catherine'in karşısına oturdu. Hanım, gözlerini ona dikmiş, bakışlarını ondan ayırdığı an ortadan kayboluvermesinden korkuyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu. He-

athcliff ise arada sırada bir şöyle bir bakıyordu. Yalnız, her bakışında daha güvenli bir şekilde kadının gözlerinden gizli zevkler içiyordu. İkisi de utanmayı düşünemeyecek kadar sevinçliydi. Ama Edgar'ın endişeden benzi sararmıştı. Hele hanımı odanın öbür tarafına geçip tekrar Heathcliff'in ellerini tutarak onunla beraber gülmeye başlayınca beyin endişesi de son haddini bulmuştu.

Catherine:

— Yarın bütün bunların bir rüyadan ibaret olduğunu düşüneceğim! diye bağırdı. Seni bir kez daha gördüğüme, bir kez daha konuştuğuma, sana bir kez daha dokunabildiğime inanamayacağım. Ah! Seni gidi zalim Heathcliff seni! Böyle karşılanmayı hiç de hak etmedin ya... Üç yıl ne göründün, ne sesini duyurdun, ne de beni düşündün...

Heathcliff:

— Senin düşündüğünden birazcık daha fazla düşündüm ben seni, diye mırıldandı. Evlendiğini de daha yeni öğrendim Cathy. Aşağıda, avluda beklerken de kendi kendime şöyle bir plan kurdum: Senin yüzünü bir an görecek, hayretle bakışını, belki de yapmacıklı sevincini bir an seyredecek, sonra Hindley ile hesaplaşacak, ondan sonra da kanunun pençesine düşmemek için ne gerekiyorsa onu yapacaktım. Senin beni sevinçle karşılaman bu düşünceleri aklımdan siliverdi ama bir daha sefere benim karşıma başka türlü çıkmaya sakın niyetlenme. Hayır, beni tekrar uzaklaştırmayacaksın. Benim için gerçekten üzülmüştün değil mi? Eh, üzülmekte haklıydın. Senin sesini son duyduğum andan bu yana güç, acı bir hayat geçirdim. Beni bağışlaman gerek, çünkü bütün çabalamalarım sadece senin içindi.

Edgar, her zamanki ses tonuyla, kibar haliyle araya girdi:

— Catherine, çayı soğutmak istemiyorsak, lütfen masaya gelir misin? Bay Heathcliff geceyi nerede geçirecek olursa olsun, bir hayli yol yürümek zorunda kalacak, ben de susadım.

Hanım çaydanlığın karşısındaki yerini aldı. Çıngırakla çağrılan İsabella da geldi. Ben hepsinin sandalyelerini altlarına sürdükten sonra odadan çıktım.

Yemek zar zor on dakika sürdü. Catherine'in fincanı boştu. Ne yiyecek, ne de içecek hali kalmıştı. Edgar, fincanın tabağına çay dökmüştü, o da bir lokmayı zor yuttu.

Misafir, o geceki ziyaretini bir saatten fazla sürdürmedi. Ayrılırken ona Gimmerton'a mı gideceğini sordum.

— Hayır, Uğultulu Tepeler'e gideceğim, dedi. Bu sabah uğradığını zaman Bay Eamshaw beni oraya davet etti.

Hindley Earnshaw onu davet etmiş! Heathcliff, ona uğramış! O gittikten sonra üzüntü içinde bunları düşündüm. İkiyüzlü bir adam oldu da buralara pelerini altında kötülük etmeye mi geldi acaba, diye aklımdan geçirdim. Kalbimin derinliklerinde bir önsezi bana onun buradan uzakta kalmasının daha iyi olacağını söylüyordu.

Gece yarısına doğru, Catherine'in yavaşça odama süzülüp başucuma oturarak beni kaldırmak için saçımı çekmesiyle uykumdan uyandım. Özür dilemek ister gibi:

— Gözüme bir türlü uyku girmedi Ellen, dedi. Mutluluğumu paylaşacak bir canlı yaratığa ihtiyacım var. Kendisini hiç ilgilendirmeyen bir şey beni sevindirdi diye Edgar somurtup duruyor. Ancak, öfkeli, saçma sapan sözler söylemek için ağzını açıyor. O kadar hasta, uykusuz olduğu bir sırada onunla konuşmak istediğim için de benim zalim, bencil bir insan olduğumu söylüyor. Zaten en küçük bir güçlükle karşılaştı mı hemen hastalanıverir. Heathcliff'i

öven bir iki söz söyler söylemez, ya başı ağrıdığı için ya da kıskançlığından ağlamaya başladı. Ben de onu öylece bırakıp buraya geldim.

— Heathcliff'i ona övmenin ne lüzumu var? dedim. Çocukken birbirlerinden hoşlanmazlardı. Heathcliff'e de Edgar'ı övmeye kalkaydın o da sinirlenirdi mutlaka. İnsanın yaradılışı böyle, ikisinin kavga etmelerini istemiyorsan Bay Linton'a ondan hiç bahsetme.

Küçük hanım:

— Ama bu da büyük bir güçsüzlüğe işaret sayılmaz mı? diye sordu. Ben hiç kıskanç değilimdir. İsabella'nın sarı saçlarının pırıl pırıl oluşuna, teninin beyazlığına, eşsiz zarafetine, bütün ev halkının onun üstüne titremesine hiç üzülüyor muyum? Hatta sen bile, ne zaman İsabella ile aramızda bir anlaşmazlık çıksa onun tarafını tutarsın Nelly. Ben de budala bir anne gibi boyun eğer, ona yavrum, kuzum der, sinirleri yatışsın diye yaltaklanırım. Bizim içli dışlı olmamız ağabeyinin de hoşuna gidiyor. Ben de bunu istiyorum. Ama ikisi birbirinin tıpatıp eşi. İkisi de şımartılmış, dünyanın onlar için yaratıldığını sanıyorlar. Ben de gerçi onlara uymaya çalışıyorum ama şöyle iyi bir cezanın ikisini de yola getireceğini de düşünmüyor değilim.

— Yanılıyorsunuz Bayan Linton, dedim. Asıl onlar size uymaya çalışıyorlar. Öyle yapmasalar neler olacağını çok iyi biliyorum. İşleri, güçleri senin isteklerini önceden fark etmek olduğu sürece sen de onların geçici heveslerine göz yumabilirsin. Fakat iki taraf için de aynı derecede önem taşıyan bir durumla karşılaşınca sen kavga çıkarırsın. O zaman da senin zayıf, güçsüz dediklerin senin kadar inatçı olmayı başaracaklar.

— O zaman da birbirimizi öldürünceye kadar kavga

edeceğiz, değil mi, Nelly? Küçük hanım, bunları gülerek söylemişti. Hayır, bak sana anlatayım, Nelly, ben Edgar'ın sevgisine öylesine güveniyorum ki onu öldürsem bile bana karşılık vermek istemeyecektir.

Bu sevgisinden ötürü kocasına daha fazla değer vermesini tavsiye ettim.

— Veriyorum dedi, ama o da küçücük şeyler için mızırdanmamak. Çocukça bir şey bu. Heathcliff'in artık herkesin saygısına layık bir insan olduğunu, kendisinin de onunla arkadaşlık etmekten hoşlanacağını söylediğim zaman da, gözyaşı dökeceğine, bana hak vermeli, duruma sevinmeliydi.

Heathcliff'e alışmak, hatta onu sevmek zorundadır. Heathcliff'in ise ondan hoşlanmaması için ne gibi nedenler olduğunu düşünürsek bugünkü davranışının fevkalade olduğunu kabul etmemiz gerekir.

— Onun Uğultulu Tepeler'e gitmesine ne dersin? diye sordum. Her bakımdan da değişip düzelmiş görünüyor. Tam da bir dindar olmuş. Bütün düşmanlarına dostluğun sağ elini uzatıyor.

Catherine:

— Bunu bana açıkladı, dedi. Ben de senin kadar merak ediyordum. Senin hâlâ orada oturduğunu sandığı için oraya gidip senden beni sormak istemiş. Joseph de gidip Hindley'e anlatmış, o da odasından çıkıp Heathcliff'e neler yaptığını, nasıl yaşadığını sormuş. Sonunda da içeriye buyur etmiş. İçeride iskambil oynanıyormuş. Heathcliff de aralarına katılmış. Ağabeyim oyunda ona para kaptırmış ama Heathcliff'te çok para bulunduğunu anlayınca akşama yine gelmesini söylemiş, o da kabul etmiş. Hindley, arkadaşlarını dikkatle seçmeyi başaramayacak kadar düşüncesiz bir insandır. Alçakça incittiği kimselere güvenmemesi gerektiğini

de düşünmek zahmetine katlanmaz. Fakat Heathcliff, eski düşmanıyla ilişki kurmasının nedenlerini açıklarken, Grange'e yürüyerek gidip gelebilmek olanağından, zamanında birlikte yaşadığımız eve karşı duyduğu bağlılıktan söz etti. Ayrıca, Gimmerton yerine orada otururşa benim de kendisini daha sık görebileceğimi düşünmüş. Uğultulu Tepeler'de oturmasına izin verilirse bunun karşılığını fazlasıyla ödeyeceğini de söylüyor. Ağabeyimin gözü doymazlığı bu teklifi hemen kabul etmesini sağlayacaktır. Gerçi ağabeyim bir eliyle topladığını öbür eliyle etrafa savurur ama eskiden beri de aç gözlüdür.

— Orası tam da genç bir adamın yerleşebileceği gibi bir yer, dedim. Bu işin varacağı sonuçtan hiç endişe duymuyor musun?

— Arkadaşımın bakımından duymuyorum. Sağlam kafası onu tehlikelerden koruyacaktır. Hindley için biraz endişeleniyorum ama manevi bakımdan bugünkü durumundan daha kötü olamaz. Vücuduna gelebilecek bir zararı ise ben araya girip önlüyorum. Bu akşamki olay da beni Tanrı'yla da, insanlarla da barıştırdı. Daha önce kadere karşı öfkeyle isyan etmiştim. Ah, çok, çok çektim ben Nelly! O yaratık benim ne acılar çektiğimi bilseydi, bunların sona erişini budalaca bir huysuzlukla gölgelemekten utanırdı. Halbuki benim dertlerime tek başıma katlanmam bile onun için bir iyilik sayılırdı.

Çektiğim acıyı anlatabilseydim o da bunların sona ereceği günü benim gibi dört gözle beklemeyi öğrenirdi. Ama bunlar geçti artık. Onun budalalığının da öcünü almaya kalkacak değilim. Bundan sonra her şeye katlanabilirim. Dünyanın en aşağılık yaratığı yanağıma bir tokat vuracak olsa, sadece öbür yanağımı da uzatmakla kalmaz, onu kızdırdığım için de ayrıca özür dilerim. Bunu ispat etmek için de he-

men gidip Edgar'la barışacağım. Allah rahatlık versin. Ben gerçekten bir meleğim.

Bu kendinden memnun hava içinde odadan çıktı. Verdiği kararın başarısı da ertesi sabah açıkça görüldü: Edgar Linton, sadece huysuzluktan vazgeçmekle kalmamış, Catherine'in coşkun canlılığını gördükçe neşesi gölgelenir gibi olduğu halde karısının öğleden sonra Uğultulu Tepeler'e giderken İsabella'yı da beraber götürmesine de izin vermişti. Catherine ise kocasını öylesine sıcak, öylesine tatlı bir sevgiyle ödüllendirdi ki ev birkaç gün cennete döndü, bundan da hem bey, hem de hizmetçiler faydalandılar.

Heathcliff ileride ona Bay Heathcliff demek gerekecek başlangıçta Thrushcross Grange'e sık sık gelmekten çekiniyordu. Ev sahibinin bu ziyaretlere ne zamana kadar dayanabileceğini öğrenmeye çalışıyor gibiydi. Catherine de onu görmekten duyduğu sevinci belirtirken kullandığı kelimelere dikkat ediyor, aşırılığa kaçmamaya çalışıyordu. Böylece Heathcliff daima beklenen bir misafir olma hakkını kazandı.

Çocukluğundaki o içine kapanıklığı hâlâ devam ediyordu. Bu da içindeki coşkun duyguları dizginlemesine yarıyordu. Beyin huzursuzluğu biraz yatışmıştı, sonra da bu huzursuzluğu bir süre için başka bir yana yöneldi.

Onun yeni üzüntüsü de İsabella Linton'ın misafire karşı, birdenbire, önüne geçilmesi olanaksız bir şekilde yakınlık duymasından doğmuştu. O zamanlar İsabella on sekiz yaşında çekici bir kızdı keskin zekâsı, ince, canlı duygulan, kızdırılınca sertliğe kaçan bir yaradılışı vardı ama öyleyken, yine de davranışları çocuksuydu. Onu çok seven ağabeyi bu inanılmaz tutkuyu öğrenince şaşırmıştı. Adı sanı belirsiz bir erkekle hayatını birleştirmesinin yaratacağı alçalma, bir er-

kek vâris yetiştiremediğine göre, varının, yoğunun böyle birinin eline geçmesi ihtimali bir yana, Heathcliff'in durumunu aşağı yukarı tahmin ettiği için ayrıca üzülüyordu. Çünkü adamın dış görünüşü ne kadar değişmiş olursa olsun, düşünceleri değişemezdi, zaten değişmemişti de. Bu yaradılış Edgar'ı ürkütüyor, içinde isyan uyandırıyordu. İsabella'yı ona emanet etmek düşüncesini aklına bile getirmek istemiyordu.

Kardeşinin duyularının tek taraflı olduğunu, kendiliğinden doğduğunu bilse daha da fazla üzülürdü mutlaka. Ama o durumun farkına varır varmaz suçu Heathcliff'e yüklemiş, kardeşinin onun kurduğu tuzağa düştüğüne inanmıştı.

Hepimiz İsabella'nın bir şeylere üzüldüğünü, kendi kendini yediğini fark etmiştik. Kavgacı, çekilmez bir hal almıştı. Durmadan Catherine'e çatıyor, onu alaya alıyor, onun zaten fazla olmayan sabrını taşırmaktan da çekinmiyordu. Biz ise sağlık durumu günden güne bozulduğu için hasta olduğundan dolayı böyle yapıyor diye düşünüyorduk, çünkü gözlerimizin önünde günden güne eriyip solmaktaydı.

Bir gün, her zamankinden daha dalgın bir halde, kahvaltısını hizmetçiler onun istediği şekilde hazırlamamışlar diye geri çevirince durum değişti. Evin hanımının ona değer vermediğini, Edgar'ın onu ihmal ettiğini, kapılar açık bırakıldığı için soğuk aldığını, bizim sırf onu kızdırmak için ocağı söndürdüğümüzü söylüyordu. Bunlar gibi daha yüze yakın şikâyeti birbiri arkasından sıralayınca Catherine onu hemen yatağına yatmaya zorladı, bir güzel azarladıktan sonra da yatağına yatmazsa doktor çağıracağını bildirdi.

Kenneth'in lafını duyunca kız hemen hasta filan olmadığını, sadece Catherine'in hırçınlığı yüzünden keyfinin kaçtı-

ğını söyledi.

Hanım, bu mantıksız iddiaya şaşmış görünerek:

— Bana nasıl hırçın diyebiliyorsun şımarık kız! diye bağırdı. Aklını kaybetmek üzeresin besbelli. Söyle bakalım, ben sana ne zaman hırçınlık ettim?

İsabella:

— Dün diye hıçkırdı. Şimdi de.

Yengesi:

— Dün ha? dedi. Acaba, ne zaman oldu bu?

— Kırlarda yürüyüş yaparken, sen Heathcliff'le gezinirken, bana da canımın istediği yere gidebileceğimi söyledin.

Catherine güldü:

— Senin hırçınlık dediğin bu ha? Bu sözlerle yanımızda fazlalık ettiğini anlatmak istemiş değilim ki yanımızda olup olmamanın da bizim için önemi yoktu. Ben sadece Heathcliff'in konuşmalarının seni sıkacağını düşünmüştüm, o kadar.

Genç kız:

— A, hayır! diye ağladı. Benim orada olmaktan hoşlandığımı bildiğin için yanınızdan uzaklaştırmak istiyordum.

Catherine bana dönerek:

— Bu çocuğun aklı başında mı? diye sordu. Konuştuklarımızı şimdi kelimesi kelimesine tekrarlayacağım, İsabella, sen de neresinden hoşlandığını bana açıklayıver.

İsabella:

— Konuşulandan bana ne! dedi. Benim istediğim sadece...

Catherine onun cümlesini tamamlamaktan çekindiğini fark edince:

— Evet, istediğin neydi? diye sordu.

— Onun yanında olmak istiyordum. Her zaman da ondan uzaklaştıramayacaksınız beni. Senin bir çoban köpeğinden farkın yok Cathy. Kendinden başkasının sevilmesini istemiyorsun.

Catherine şaşırmıştı:

— Sen de arsız bir küçük maymunsun! diye bağırdı. Ama ben budalalığın bu derecesine inanmam. Heathcliff'in hayranlığını kazanmak istemene, onu cazip bir kişi olarak görmene olanak yok. İnşallah, sözlerini yanlış anlamışımdır İsabella.

Çılgına dönmüş olan kız:

— Hayır, yanlış anlamadın, dedi. Ben onu senin Edgar'ı sevdiğinden çok daha fazla seviyorum. Sen bırakırsan o da beni aynı şekilde sevebilir.

Catherine, hecelerin üzerine basa basa:

— Bana bir ülke bağışlasalar, senin yerinde olmak istemem, dedi. İçten konuşuyor gibiydi. Şu kıza delilik ettiğini anlatmama yardım et Nelly, dedi. Ona Heathcliff'in nasıl bir insan olduğunu anlatıver. Onun yontulmamış, kültürsüz bir yabani olduğunu, katırtırnaklarıyla, devedikenleriyle kaplı kupkuru bir kıra benzediğini anlat. Bana kalsa, senin ona gönül vermeni tavsiye etmekle bir kanaryayı kış ortasında parka bırakmak arasında bir fark yok.

Bu hayallerin kafacığını kaplamasına onun karakteri hakkında hiçbir bilgiye sahip olmamandan başka bir neden göremiyorum yavrucağızım. Aman, yalvarırım, sakın sert görünüşünün altında derin bir iyilik, sevgi gizlenebileceğim düşüneyim deme. O işlenmemiş bir elmas, içinde inci bulunan bir istiridye değildir. Yırtıcı, insafsız kurt gibi bir adamdır. Ben ona asla şu, ya da bu düşmanı rahat bırak, ona zarar vermek hainlik, insafsızlık olur demem. Sadece onları

rahat bırak, çünkü zarar görmelerini istemiyorum, derim. Hem, senin yüzünden başının derde gireceğini de anlarsa, seni bir serçe yumurtası gibi eziverir İsabella. Ben onun Linton soyadını taşıyan birini sevemeyeceğini biliyorum ama paran için hiç düşünmeden seninle evlenebilir. Hırs onun içinde günden güne büyüyen bir günah olmuş. İşte benim düşüncelerim bunlar. Üstelik onun da arkadaşıyım. Öyle ki, ciddi olarak seni ele geçirmeyi düşünüyorsa, benim de dilimi tutup onun tuzağına düşmene göz yummam bile gerekebilir.

İsabella gelinine öfkeli öfkeli baktı.

— Utan, utan! diye öfkeyle bağırdı. Sen yirmi düşmandan beter, zehirli bir arkadaşsın!

— Ya, demek bana inanmıyorsun, öyle mi? Benim, bencillikten böyle konuştuğumu düşünüyorsun, değil mi?

İsabella:

— Öyle olduğuna hiç şüphem yok, diye karşılık verdi.

Öbürü:

— Çok iyi! diye bağırdı. Aklına koyduysan dene bakalım. Ben üzerime düşeni yaptım, gerisini senin o yılışık, küstah davranışlarına bırakıyorum.

Catherine odadan çıkıp giderken, genç kız da:

— Onun bencilliğinin cezasını ben çekeceğim, diye hıçkırdı. Herkes, her şey bana karşı! Benim tek avuntumu da berbat etti. Ama bir sürü de yalan attı, değil mi? Bay Heathcliff bir canavar değil, onurlu, dürüst bir insan. Öyle olmasa onu hatırlayabilir miydi?

— Bu adamı aklından çıkar küçük hanım, dedim. O uğursuz bir kuştur. Senin dengin olamaz. Bayan Linton biraz sert konuştu ama yalan söylediğini de iddia edemem.

Hanım onun içyüzünü benden de, başkalarından da daha iyi bilir. Onu olduğundan daha kötü tanıtmayı da asla istemez.

Dürüst insanlar yaptıklarını gizlemezler. Bugüne kadar nasıl yaşadı? Nasıl zengin oldu? Uğultulu Tepeler'de, nefret ettiği bir kimsenin evinde niçin oturuyor? Onun geldiğinden beri Bay Hindley Earnshaw'nun daha da kötüleştiğini söylüyorlar. Bütün gece birlikte oturuyorlarmış. Hindley ondan toprağının karşılığında para alıyormuş. Kumar oynayıp içki içmekten başka bir şey yapmıyormuş. Bunları daha bir hafta önce öğrendim. Hepsini Joseph anlattı...

— Ona Gimmerton'da rastlamıştım. Bana, Bizim evin halını heç soma, Nelly dedi. Ev sa'abi de, misafiri de evin altını üstüne getiriyor. Bizim Beğ'i görme. Ne gıyametten gorguyo', nede bi' şeyden. Ne Paulos'tan, ne Petros'tan, ne Yohannes'ten, ne de Matta'dan... Hatta onlarla yüz yüze gelmek istiyo'gibi bi' hali va'. Ya o senin garı gılıhlı Heathcliff'ine ne buyrulu'? Her bi' şeye gülüyo'. Aha, hem de nasın!.. Şeytanın ta gendisi. geldikçe eldikçe bizim bur'daki gıral hayatını heç anlatmıyo' mu? Bah, durum, şö'le: Gün batınımda galgıyo'lar, zar, içgi... pancurlar gapalı, ta e'tesi gün öğlene deg sürüyo'. Sonra da güfürler ede ede odasına gidiyo', emme ne güfürler, bi' duysan! Yeyip içip gumar oynadıktan sonra da gomşu çeftliğe, sa'abinin garısınlan gevezelih etmeye gidiyo'. Herifçioğlunun çoh parası va' galiba. Allah bili' ya, bizim Bayan Catherine'e onun babasının paracıklarını nasın gendi cebine akıttığını, ağ'bey'sinin de onun açtığı yoldan aşağı uçuruma nasın yuvarlandığını söylüyordur. İşte böyle küçük hanım. Joseph densiz bunağın biridir ama yalan söylemez. Heathcliff hakkında anlattıkları doğruysa, böyle bir koca istemeyi aklından bile geçirmezsin değil mi?

İsabella:

— Sen de öbürleri gibisin Ellen, diye karşılık verdi. Senin iftiralarını dinlemeyeceğim. Yeryüzünde mutluluk diye bir şey olmadığına beni inandırmak istemen için senin çok kötü bir insan olman gerekir.

Kendi haline bırakılsaydı bu hevesten vazgeçer miydi, yoksa dileğini içinde saklayıp zamanla gerçekleştirmeye mi bakardı, bilemiyorum zaten, düşünmeye de pek vakti olmadı. Ertesi gün komşu kasabada bir yargıç toplantısı varmış, bizim bey buna katılmak zorundaydı. Heathcliff de onun yokluğunu fark etmiş olacak ki her zamankinden daha erken geldi.

Catherine'le İsabella, aralarının açık olmasına rağmen kütüphanede sessiz sedasız oturuyorlardı. İsabella, son yaptığı akılsızlıktan, öfkeye kapılıp sırlarını açıkladığından dolayı kaygılıydı. Öbürü ise daha olgun bir hava içinde genç kıza gerçekten darıldığını düşünüyor, onun sertliğiyle yine alay ederse bunun gülünecek bir şey olmadığını, genç kıza ne şekilde anlatacağını tasarlamaya çalışıyordu.

Heathcliff'in pencerenin önünden geçtiğini görünce de güldü. Ben ocak başını süpürüyordum, dudaklarındaki hafif gülümseyişi fark ettim. İsabella, ya düşüncelere, ya da kitabına dalmıştı, kapı açılıncaya kadar bir harekette bulunmadı, o zaman da kaçamayacak kadar geç kalmıştı. Olanak bulsaydı kaçacaktı da.

Hanım neşeli neşeli, ocağa bir iskemle çekerek:

— Gel gel, dedi. Aman, ne iyi ettin! Biz de burada iki kişi oturmuş, aramızdaki soğukluğu giderecek bir üçüncü kişiyi üzgün üzgün bekliyorduk. Üstelik ikimizin de seçeceği tek insan sensin. Sana benden daha düşkün birini tanıtmak bana şeref veriyor Heathcliff. Bu senin de gururunu okşar

sanırım. Hayır Nelly değil. Ona öyle bakma. Benim zavallı küçük görümceciğim, senin gerek vücut, gerek ruh güzelliğin uğruna yanıp tutuşuyor. Edgar'ın enişte‌si olman da tamamen sana bağlı. Hayır, hayır, İsabella, kaçamazsın! Hanım öfkeyle yerinden kalkan kızcağızı yapmacık bir neşeyle yakaladı. Senin için kediler gibi kavga ediyorduk Heathcliff. Bağlılık, hayranlık konularında ben enikonu alt edilmiş sayılırım. Ayrıca, ben bir kenara çekilmek nezaketini gösterseymişim, rakibim senin kalbine bir ok fırlatıp seni ömrünün sonuna kadar kendine bağlayabilirmiş, beni de sonsuza kadar unuttururmuş!

İsabella, bileğini sımsıkı kavrayan elden kurtulmaya çalışırken, ağırbaşlılığını da elden bırakmadan:

— Catherine! diye haykırdı. Sadece gerçekleri anlatıp, şaka niyetine de olsa, benim aleyhimde konuşmasaydın, sana candan teşekkür ederdim. Bay Heathcliff, bir zahmet, şu sizin arkadaşınız olacak kadına söyleyin de beni rahat bıraksın. Sizinle aramızda samimi dostluk olmadığını da unutuyor, üstelik onu pek eğlendiren bu hal bana anlatamayacağım derecede acı veriyor.

Misafir bu sözlere hiçbir cevap vermeyip yerine oturduktan sonra da kızla ilgilenmeyince, o da yeniden Catherine'e dönerek rahat bırakılması için alçak sesle yalvarmaya başladı.

Catherine:

— Hayır, asla! diye bağırdı. Bir daha çoban köpeğine benzetilmeye de hiç niyetim yok. Burada kalacaksın, bitti! Heathcliff, verdiğim haberin seni memnun ettiğini niye söylemiyorsun? İsabella, kendisinin sana karşı beslediği sevginin yanında Edgar'ın bana karşı beslediği sevginin hiç kalacağına yemin ediyor. Yanılmıyorsam, buna benzer bir şey

söylemişti değil mi Ellen? Geçen gün ben hoş karşılanmaz diye onu senin yanından uzaklaştırdığım için de üzüntüden, öfkeden oruç tutuyor.

Heathcliff, sandalyesini onlara doğru çevirerek:

— Bana kalırsa sen kıza iftira ediyorsun, dedi. Hiç değilse, şimdi benim yanımdan kaçmak istiyor.

Söz konusu ettikleri kıza garip, iğrenç bir hayvanmış gibi bakıyordu. Sanki Hint adalarından gelme bir kırkayaktı da iğrenç manzarasına rağmen merak uğruna seyrediliyordu.

Zavallıcık buna dayanamadı. Yüzü bir anda bembeyaz olmuş, sonra kızarmıştı. Gözlerinden yaşlar damlarken son bir gayretle bileğini Catherine'in kuvvetli parmaklarından kurtarmaya çalıştı. Fakat açtığı her parmağın yerini başka parmak alıyordu. Hepsini birden de kaldıramayınca bu defa tırnaklarını kullanmak istedi. Çok geçmeden de sivri tırnaklar Catherine'in elinin üzerinde kırmızı şekiller çizdi.

Catherine, kızı serbest bıraktıktan sonra acı içinde elini sallayarak:

— Vay dişi kaplan! diye bağırdı. Allah rızası için çekil git, o tilki suratını görmeyeyim! Pençelerini ona göstermekle hata ettin. Onun bunlardan ne gibi sonuçlar çıkaracağını tahmin edemiyor musun? Bak, Heathcliff, bunlar işkence aletleridir. Gözlerini onlardan sakınmalısın.

Kızın arkasından kapı kapandıktan sonra Heathcliff kaba kaba söylendi:

— Bana bir kötülük yapmaya kalkarlarsa o tırnakları diplerinden sökerim. İyi ama Cathy, o kızla bu şekilde alay etmekteki amacın neydi? Doğruyu söylemiyordun, öyle değil mi?

— Emin ol, doğruydu. Haftalardan beri senin için ölüp bitiyor. Bu sabah da onun hayranlığını azaltmak için senin kötülüklerini sayıp döktüm diye bana söylemediğini, yapmadığını bırakmadı. Neyse, aldırma. Ben sadece onun küstahlığının cezasını vermek istedim, o kadar. Aslında ben görümcemi senin onu bir lokmada kapıp yutuvermene göz yummayacak kadar çok severim Heathcliff.

Heathcliff buna karşılık:

— Ben de onu böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar az sevdim, dedi. O iğrenç balmumu suratlı yaratıkla bir ömür boyu yalnız yaşasaydım çok garip şeyler duyardın. Bunların arasında en sıradanı da o bembeyaz yüzü gökkuşağı renklerine, mavi gözlerini de iki günde bir siyaha boyamam olurdu. Çünkü gözleri tiksinti verecek derecede Linton'ınkilere benziyor.

Catherine düzeltti:

— Hayır, hoşa gidecek bir benzeyiş bu. Bunlar güvercin gözleri... Melek gözleri.

Kısa bir sessizlikten sonra Heathcliff:

— Kız ağabeyinin de vârisi, değil mi? diye sordu.

— Bunu düşünmek bile beni üzer. Tanrı'nın yardımıyla yarım düzine yeğen onu bu unvandan yoksun edecek. Sen şimdi bunları düşünme. Komşunun mallarına göz dikmekte pek erken davrandın. Unutma, bu komşunun malları benimdir.

— Benim de olsa önemi yok. Yalnız, ne var ki İsabella Linton budalanın biri olsa bile deli değil... Her neyse, dediğin gibi biz bu konuyu bırakalım daha iyi.

Bunları konuşmaktan vazgeçtiler, hatta Catherine belki bunu aklından da çıkardı. Fakat öbürünün o gün akşama

kadar bunu sık sık hatırladığına eminim. Ara sıra kendi kendine gülümsediğini, daha doğrusu sırıttığını, Catherine salondan çıktıkça da derin derin düşüncelere daldığını gördüm.

Hareketlerini gözetlemeye karar verdim. Kalbim Catherine'den çok beyin tarafını tutuyordu. Böyle düşünmekte de haksız değildim, çünkü bey iyi kalpli, güvenilir, onurlu bir insandı. Hanıma gelince, beyin tam tersi olduğu söylenemezdi ama öylesine bağımsız, öylesine keyfî hareket ediyordu ki ben onun tutumuna bir türlü güvenemiyor, hele duygularını hiç beğenemiyordum. Uğultulu Tepeler'le Grange'i Heathcliff'ten kurtarıp hayatımızı onun geldiğinden önceki durumuna yeniden kavuşturacak bir şeylerin olmasını istiyordum. Onun gelişi her zaman benim için devamlı birer kâbus oluyordu. Efendimin de aynı şekilde düşündüğünü sanıyorum. Onun Uğultulu Tepeler'de olması ise ayrı bir felaketti. Bana öyle geliyordu ki Tanrı sürüden ayrı düşen koyunu kendi kaderine bırakmış, bu arada kötü bir canavar da onunla ağıl arasında durmuş, üstüne atılıp parçalamak için fırsat kollamaktaydı.

Bazen tek başıma oturup bunları düşünürken birden dehşete kapılıp yerimden fırlıyor, başıma şapkamı geçirdikten sonra çiftlikte durum nasıl diye bakmaya gidiyordum. Hindley'in davranışları hakkında herkesin neler söylediklerini kendisine bildirmenin bir borç olduğuna kendimi inandırmıştım. Derken, onun düzelmesine olanak olmayan kötü alışkanlıklarını hatırladım. Ona bir faydamın dokunacağını da ummadığım için o kasvetli eve de bir daha girmekten çekindim.

Bir keresinde Gimmerton'a giderken yolumu değiştirdim, eski bahçe kapısının önünden geçtim. Hikâyenin anlattığım bölümlerinin geçtiği sıralardaydı. Soğuk bir öğleüs-

tüydü, her yer çıplak, yollar takır takırdı.

Şoseden sola, kırlara doğru ayrılan yolun kavşak noktasındaki taşın yanına varmıştım. Bu taş, kabaca yontulmuştu, kuzey kısmında U.T. harfleri, doğuya bakan kısmında G. güneybatıya bakan kısmında ise T.G. harfleri vardı. Bu taş, sırasıyla, Uğultulu Tepeler'e, kasabaya, Thrushcross'a gitmek isteyenler için bir rehber görevi görüyordu.

Taşın külrengi tepesinde güneş sarı sarı parlıyor, bana yazı hatırlatıyordu. Nedendir bilemem ama birdenbire yüreğim çocukluk duygularıyla doluverdi. Burası yirmi yıl önce Hindley ile benim en çok sevdiğimiz yerdi.

Yıpranmış taşa uzun uzun baktım, yere eğilince de dibindeki oyuğu gördüm. Orası hâlâ sümüklüböcek kabuklarıyla, çakıl taşlarıyla doluydu. Eskiden oraya elimize geçen şeyleri saklamaktan pek hoşlanırdık. Oyun arkadaşımı, esmer, kocaman kafası öne eğilmiş, küçücük elinde sivri bir taşla toprağı kazarken görür gibi oldum.

Elimde olmadan, yüksek sesle:

— Zavallı Hindley! dedim.

Şaşırdım... Çünkü gözlerim bir an beni aldattı, çocuğun başını kaldırıp bana baktığını görür gibi oldum. Bu hayal bir anda kaybolmuştu ama o anda da içimde Uğultulu Tepeler'e gitme isteği uyanmıştı. Bu isteğe karşı koyamayacaktım. İçimde garip bir duygu beni oraya gitmeye zorluyordu. Ya zavallıcık öldüyse? diye düşündüm. Ya da ölmek üzereyse? Gördüğüm hayal ölümün habercisiyse?

Eve yaklaştıkça telaşım da artıyordu. Evi karşıdan görür görmez iliklerime kadar titredim. Hayalet benden önce oraya varmış, bahçe kapısında durmuş, bakıyordu. Bu, benim ilk defa gördüğüm kıvırcık saçlı çocuğun tıpkısıydı. Yıllarca önceki gibi parmaklıklara yüzünü dayamış, bakını-

yordu. Biraz düşününce, bu Hareton olsa gerek dedim. Benim sevgili Hareton'ım on ay önce bıraktığımdan beri pek değişmemiş.

Bir anda o budalaca korkularımı silkip atarak:

— Aman, maşallah, maşallah! diye bağırdım. Hareton, ben Nelly'yim dedim, dadın Nelly.

Kolumun uzanamayacağı kadar geriye çekildi, kocaman bir taş aldı.

Onun bu davranışından, Nelly'yi unutmamış olsa bile beni ona benzetemediğini anlayarak:

— Babanı görmeye geldim, Hareton diye seslendim.

Silahını fırlatmak üzere kaldırdı. Ben, onu yumuşatayım diye bir şeyler söyledim ama elinin hareketine engel olamadım. Taş, şapkama çarptı, onun hemen ardından da küçük oğlanın kekeleyen dudaklarından bir sürü küfür savruldu. Bunların anlamını bilse de bilmese de ustaca söylüyor, bu arada o bebek yüzü de korkunç bir kötülük ifadesiyle çirkinleşiyordu.

Bunun beni kızdırmaktan çok üzmüş olduğuna inanın. Ağlamaklı bir halde cebimden bir portakal çıkarıp, sussun diye oğlana verdim.

Bir duraladı, sonra onu aldatıp portakalı geri çekmemden korkuyormuş gibi, bir saldırışta meyveyi aldı.

Bir tane daha çıkardım ama bu defa ondan uzak tuttum.

— Bu güzel sözleri sana kim öğretti bakayım? diye sordum. Papaz mı?

— Papazın da, senin de Allah belanızı versin! Ve onu bana!

— Kimden ders aldığını anlat, o zaman veririm portakalı. Hocan kim, söyle!

— Hocam mı? Şeytan babam.

— Babandan neler öğreniyorsun? diye sordum.

Portakalı kapmak üzere sıçradı, ben elimi biraz daha yukarı kaldırdım.

— Baban sana neler öğretiyor?

— Heç! dedi. Ondan uzak durmamdan başka bi'şi öğrettiği yok. Babam beni görmek istemiyo, çünkü ona da sövüyorum.

— Babana küfretmeyi de sana şeytan mı öğretiyor?

— Yo, yo! diye homurdandı.

— Öyleyse, kim öğretiyor?

— Heathcliff öğretiyo'.

Ona Heathcliff'i sevip sevmediğini sordum.

— Hığ! dedi.

Onu neden sevdiğini öğrenmek istiyordum ama, bana sadece şunları söyledi:

— Bilmem... Babamın bana ettiklerinin aynını o da babama ediyor. Babam bana küfredince o da babama kofrediyo'... Bana da istediğimi yapmamı süyloyo'.

— Öyleyse, papaz sana okuma yazma öğretmiyor ha? diye sordum.

— Hayır... Bana dediler ki, papaz eşikten içeri adımını atarsa dişleri gırtlağından aşağı gidecekmiş... Heathcliff bunu yapacağına söz verdi.

Portakalı eline tutuşturdum, babasına Nelly Dean adında bir kadının onunla konuşmak istediğini, bahçe kapısında beklediğini söylemesini tembih ettim.

Yürüyüp eve girdi. Fakat kapının önünde Hindley yerine Heathcliff görünmüştü. Ben de onu görür görmez, geri

dönüp olanca hızımla yoldan aşağı koşmaya başladım, taş sütunun yanına varıncaya kadar da durmadım. Bir hayalet görmüş kadar korkmuştum.

Bu olayın İsabella'nın işiyle pek ilgisi yok. Yalnız, gözlerim açılmıştı. Heathcliff'in bıraktığı kötü etkileri Grange'de de uygulamasını önlemek için harekete geçmeyi tasarlamama yardımı oldu. Catherine'in canını sıkıp evde tatsızlık çıkarmak pahasına da olsa, kararım kesindi.

Heathcliff'in ondan sonraki gelişinde, bizim küçük hanım avludaki güvercinlere yem veriyordu. Üç günden beri geliniyle bir tek kelime konuşmamıştı ama o huysuzca yakınmalarından da vazgeçtiği için hepimiz rahatlamıştık.

Heathcliff, zorda kalmadıkça, küçük hanıma karşı en küçük bir kibarlık gösterisinde bulunmazdı, bunu biliyordum. Bu defa ise kızı görür görmez, ilk yaptığı iş eve doğru bir göz atmak oldu. Ben mutfak penceresinin önündeydim, hemen içeri çekildim. Bunun üzerine, Heathcliff de kıza yaklaşıp bir şeyler söyledi. İsabella pek şaşırmış gibiydi oradan uzaklaşmak istiyordu. Öbürü de buna engel olmak için kızın koluna yapıştı. Kız yüzünü yana çevirdi. Besbelli, Heathcliff onun cevaplandırmaya hiç de niyetli olmadığı bir şey sormuştu. Eve doğru yeniden bir göz attı. Alçak herif, onu gören kimsenin bulunmadığını sanmış olacak ki, hemen kıza küstahça sarılıverdi.

— Yuda! Hain! diye bağırdım. Seni ikiyüzlü, seni! Alçak, yalancı!

Catherine yanı başımdan sordu:

— Alçak olan kim Nelly?

Ben dışarıdaki çifti seyretmeye enikonu daldığım için onun mutfağa girdiğini fark etmemiştim.

Öfkeyle:

— Kim olacak, senin arkadaşın! dedim. İşte o sinsi çapkın! Hah, işte bizi gördü, buraya geliyor! Sana küçük hanımdan nefret ettiğini söylediği halde ona sırnaşmasına makul bir neden gösterebilecek mi bakalım!

Catherine, İsabella'nın kendini zorla kurtarıp bahçeye koştuğunu görmüştü. Bir dakika sonra da Heathcliff kapıyı açtı.

İçimdeki tiksintiyi açıklamadan edemezdim ama Catherine kızgın bir halde beni susmaya zorladı, yoksa mutfaktan kovacağını söyleyerek tehdit etti.

— Seni bir duyan olsa evin hanımı sensin sanacak! diye bağırdı. Sana sürekli haddini bildirmemizi mi istiyorsun? Heathcliff, nedir bu senin yaptıkların? İsabella'yı rahat bırak dememiş miydim sana? Buraya gelmekten bıktınsa, Linton'ın da kapıyı yüzüne karşı kapamasını istiyorsan dediğimi yapmazsın.

O kara haydut:

— Linton'ı böyle bir işe kalkışmaktan Tanrı korsun! dedi. İşte o anda ondan iğrendim. Tanrı onu halim selim, sabırlı bir insan yapsın. Tanrı'nın günü canını cehenneme göndermedikçe büsbütün deliriyorum.

Catherine iç kapıyı kapayarak:

— Sus! dedi. Beni öfkelendirme. Sözümü niye dinlemedin? Yoksa kız mahsus mu karşına çıktı?

— Bundan sana ne? diye homurdandı. Kendisi isterse onu öpmek hakkım değil mi? Buna karışmaya hakkın yok. Ben senin kocan değilim, onun için, kıskanmana da gerek yok.

Hanım:

— Ben seni kıskanmıyorum, diye karşılık verdi. Senin

hesabına böyle davranıyorum. Haydi, yüzünü asma, bana da bağıramazsın. İsabella'dan hoşlanıyorsan onunla evlenirsin. Ondan hoşlanıyor musun? Doğruyu söyle Heathcliff. Bak, işte cevap vermiyorsun. Hoşlanmadığına eminim.

— Hem, bakalım, Bay Linton kız kardeşinin bu adamla evlenmesine razı olacak mı? diye sordum.

Hanım kestirip attı:

— Bay Linton'ın razı olması gerekir.

Heathcliff:

— Boşuna zahmet etmesin, dedi. Onun rızası olmadan da ben istediğim gibi hareket ederim. Sana gelince Catherine, hazır konu açılmışken, bir iki söz söylemek istiyorum. Bana karşı cehennem zebanileri gibi işitiyor musun, cehennem zebanileri gibi davrandığını biliyorum. Bunu anlamadığımı sanarak kendini oyalıyorsan, çok budalasın demektir. Tatlı sözlerle teselli bulacağımı sanıyorsan da çok aptalsın demektir. Öcümü almadan acımı içime atacağımı düşünüyorsan, bu inancını kısa zamanda boşa çıkaracağımı da bilmiş ol. Bu arada, görümcenin sırrını bana açtığın için teşekkür ederim. Bundan en iyi şekilde yararlanacağıma yemin edebilirim. Sen sadece kenara çekil.

Catherine şaşkınlıkla:

— Bu yeni huylar da nereden çıktı acaba? diye sordu. Sana cehennem azabı çektirmişim, şimdi de sen bunun öcünü alacakmışsın! Öcünü nasıl alacaksın nankör canavar? Sana cehennem azabını nasıl çektirdim?

Heathcliff daha sakin bir tavırla:

— Ben senden öç alacak değilim, dedi. Tasarladığım bu değil. Zorba kölelerine diş gıcırdatır, onlar da efendilerine karşılık vermeyip kendilerinden aşağıda bulunanları ezer-

ler. Sen, buyur, eğlence için öldürünceye kadar bana işkence et. Yalnız, benim de aynı şekilde birazcık eğlenmeme fırsat ver. Bir de, elinden geldiği kadar bana hakaret etmekten kaçın. Sarayımı yerle bir ettikten sonra yerine bir kulübe dikip bana onu ev diye verdiğin için de böbürlenme. Benim İsabella ile evlenmemi gerçekten istediğine inansaydım, gırtlağımı kendi elimle keserdim.

Catherine:

— A, bütün kabahat benim kıskanmamda, öyle mi? diye haykırdı. Öyleyse, seni evlendirme teklifini tekrarlamayacağım. Bu, gücünü kaybetmiş bir ruhu şeytana teslim etmek kadar kötü bir şey olur. Senin mutluluğun da o şeytanınki gibi ancak başkalarına acı çektirmeye bağlı. Böyle olduğunu ispat ediyorsun. Edgar senin geldiğin zaman yaptığı huysuzluklardan vazgeçti. Ben de güven içinde, sakin bir hayata başlayacağımı sanıyorum. Fakat sen bizim huzur içinde olduğumuzu görünce telaşa kapılıp patırtı çıkarmak istiyorsun. İster Edgar'la kavga çıkar, ister kız kardeşini kandır, iki şekilde de benden öcünü almış olacaksın.

Konuşma kesildi. Catherine, öfkeden kızarmış, üzgün üzgün, ocağın başına oturdu. İçindeki duygular gittikçe gizlenemeyecek bir hal alıyor, onlardan vazgeçemediği gibi yatıştıramıyordu da. Heathcliff ise kollarını kavuşturup ocağın başında durmuş, hain hain düşünüyordu. Ben onları bu halde bırakıp beyi aramaya gittim. O da Catherine'in aşağı katta niçin bu kadar uzun kaldığını merak ediyormuş.

Ben içeri girince:

— Hanımını gördün mü Ellen? dedi.

— Evet efendim, mutfakta, dedim. Bay Heathcliff'in yaptıklarına çok üzüldü. Gerçekten de Heathcliff'in ziyaretlerini bir yola koymanın zamanı geldi, efendim. Fazla yu-

muşak davranmaktan zarar doğar. Nitekim sonunda da böyle oldu, diyerek avludaki sahneyi anlamaya başladım. Catherine sonradan misafirinin tarafını tutmaya kalkmadığı takdirde bu sözlerimin ona bir kötülüğünün dokunacağını sanmıyordum.

Edgar Linton hikâyemin sonunu güçlükle bekleyebildi. Söylediği ilk sözlerden karısını suçsuz bulmadığı anlaşılıyordu.

— Bu kadarı da fazla! diye bağırdı. Karımın onu dost edinip beni de buna zorlaması rezalet! Bana avludan iki adam çağır Ellen. Catherine'in o alçakla tartışmak için daha fazla oyalanmasına da lüzum yok. Ben ona karşı yeteri kadar hoşgörü gösterdim.

Aşağıya indi, hizmetçilere koridorda beklemelerini söyledikten sonra mutfağa gitti, ben de onun arkasından gittim. Mutfaktakiler de öfkeli tartışmalarına yeniden başlamışlardı. Daha doğrusu, Catherine eskisinden daha büyük bir hararetle azarlıyordu. Heathcliff, pencerenin önüne geçmiş, besbelli ev sahibinin sözlerinden yılmış bir halde, başını eğmiş, duruyordu.

Beyi önce o fark etti. Hanıma susması için alelacele bir işaret yaptı. O da bu işaretin sebebini fark ettiği için hemen sustu.

Edgar Linton karısına:

— Şunu bana açıklasana, dedi. Sen nasıl oluyor da bu rezilin söylediği sözlerden sonra hâlâ burada oturabiliyorsun? Anlaşılan onun her zaman böyle konuştuğunu bildiğin için önemsemedin. Onun alçaklığına, bayağılına kendin alıştığın gibi beni de alıştırmak istiyorsun, ha, öyle mi?

Hanım kocasının bu öfkelenmesine hem kızmış, hem de önem vermiyormuş gibi görünerek:

— Kapıdan bizi mi dinliyordun Edar? diye sordu. Halinden onu kışkırtmak istediği de belliydi.

İlk konuşma sırasında gözlerini kaldırmış olan Heathcliff, bu sonuncuyu duyunca alaylı alaylı güldü. Böylece, Edgar Linton'ın dikkatini kendi üstüne çekmek istiyordu. Bunu başardı da. Fakat Edgar öfke gösterileriyle onu eğlendirmeye niyetli görünmüyordu.

Sakin bir sesle:

— Size şimdiye kadar katlandım, dedi. Ama aşağılık zavallı bir yaradılışta olduğunuzu bilmediğimden değil. Bu durumunuzdan sadece sizin sorumlu tutulmamanız gerektiğine inandığım için katlandım. Üstelik Catherine de sizinle arkadaşlığını devam ettirmek istiyordu. Ben de budala gibi bu isteğe boyun eğdim. Sizin varlığınız en namuslu insanı bile lekeleyebilecek güçte bir manevi zehirdir. İşte bu yüzden de daha kötü sonuçları baştan önleyebilmek için bundan sonra sizin bu eve gelmemenizi, şimdi de hemen çıkıp gitmenizi istiyorum. Üç dakikalık bir gecikme bu işin zorla, hem de yakışık almayacak bir şekilde halledilmesine yol açacaktır.

Heathcliff karşısındakini tepeden tırnağa alaylı bakışlarla süzdü.

— Cathy, bu senin kuzu insanı bir boğa gibi tehdit ediyor, dedi. Kafatasını benim yumruklarımın parçalanması tehlikesi var. Tanrı şahidim olsun Bay Linton, yere serilmeye bile değmez bir insan olmanıza ben gerçekten çok üzüldüm.

Efendim, koridora doğru bir göz attıktan sonra adamları çağırmamı işaret etti. Teke tek dövüşmeye hiç de niyetli değildi.

Verilen işarete uydum. Catherine bir şeylerin döndü-

günden kuşkulandığı için arkamdan geldi. Tam ben adamları çağırmaya hazırlanırken tutup beni geri çekti, kapıyı hızla kapayıp kilitledi.

Kocasının öfkeli, şaşkın bakışlarına da:

— Yağma yok! diye karşılık verdi. Ona saldırmaya cesaretin yoksa ya özür dile, ya da ondan dayağı yemeye katlan. Bu da seni olduğundan daha kabadayı görünme huyundan vazgeçtirir. Hayır, anahtarı sana vermektense onu yutmaya razıyım. İkinize karşı da iyi davranmamın mükâfatını ne güzel görüyorum! Bir haftadır, birinin güçsüz, öbürünün kötü yaradılışına boyun eğdiğim için teşekkür yerine budalalık derecesinde saçma iki nankörlük örneğiyle karşılaştım. Edgar, ben seni de kardeşini de koruyordum. Benim hakkımda kötü şeyler düşündüğün için Heathcliff'in seni öldüresiye kırbaçlamasını isterim.

Beyin üzerinde bu etkiyi bırakmak için kırbaçlanmasına da gerek kalmadı. Catherine'in elinden anahtarı zorla almaya çalıştı, o da tutup anahtarı ateşin ortasına fırlatıverdi. Bunun üzerine, beyin yüzü kül gibi oldu, sinirden bütün vücudu titremeye başladı. Bu aşırı heyecanını göstermemek için ölmeye bile razıydı ama elinde değildi. Üzüntü bir yandan, gururunun kırılması bir yandan onun aklını başından almıştı. Bir sandalyenin arkalığına dayandı, yüzünü elleriyle örttü.

Catherine:

— Aman Tanrım! dedi. Eski günlerde olsak bu sana şövalyelik kazandırırdı. Biz rezil olduk, rezil! Kral bir fare sürüsüne karşı nasıl ordu göndermezse, Heathcliff de sana parmağını bile değdirmez. Haydi, neşelen, kimse canını acıtmayacak. Senin gibisine kuzu demezler, emzikte bir tavşan yavrusu derler.

Arkadaşı Cathy'ye:

— Sana bu ağzı süt kokan korkakla mutluluk dilerim, dedi. Zevkinden ötürü de seni tebrik ederim. İşte bana tercih ettiğin köle ruhlu sarsak yaratık! Ona yumruk vurmak değil, ayağımla tepelemek isterdim, bu da bana oldukça zevk verirdi. Ağlıyor mu, yoksa korkudan bayılmak üzere mi?

Herif yaklaşıp Edgar'ın dayandığı sandalyeyi itti. Uzakta dursaydı daha iyi ederdi, çünkü bizim bey birdenbire doğrulup onun boğazına öyle bir vuruş vurdu ki ince yapılı bir kimse bu darbeyle boylu boyunca yere serilebilirdi.

Bu yumruk bir dakika kadar onun soluğunu kesti. O boğulurken Edgar arka kapıdan avluya çıktı, oradan da ön kapıya gitti.

Catherine:

— İşte gördün mü yaptığını? diye bağırdı. Bir daha buraya gelemezsin. Şimdi hemen uzaklaş. Bir çift tabancayla, yarım düzine yardımcıyla gelecektir. Hele bizim konuştuklarımızı duyduysa seni hiç affetmeyecektir. Benim iyiliklerime kötülükle karşılık verdin Heathcliff. Neyse, haydi şimdi git. Çabuk ol! Edgar'la senin yerine benim karşılaşmamı tercih ederim.

Öbürü gürledi:

— Gırtlağımdaki bu acıyla gideceğimi mi sanıyorsun? Cehennem hakkı için hayır! Herifin kaburgalarını çürük fındık kabuğu gibi ezmeden şu eşikten dışarı adımımı atmam!

Onu şimdi yere seremesem bile bir gün mutlaka öldüreceğim! Onun için sen yaşamasını istiyorsan, bırak da dersini vereyim.

Ben araya girip yalan attım:

— Kendisi gelmiyor. Arabacıyla iki bahçıvan geliyor. Onların sizi kapı dışarı etmelerini beklemezsiniz değil mi? Her birinin elinde kocaman birer sopa var. Bey de emrinin yerine getirilişini salonun penceresinden seyredecek besbelli.

Bahçıvanlarla arabacı oradaydılar ama bey de yanlarındaydı. Avluya girmişlerdi bile. Heathcliff, biraz düşündükten sonra kendinden aşağı seviyede üç kişiyle dövüşmenin doğru olmayacağına karar verdi. Ocak demirini kavradı, iç kapının kilidini kırdı. Öbürleri içeri girerken o da sıvışıp gitti.

Catherine çok heyecanlanmıştı, kendisiyle birlikte yukarı kata çıkmamı istedi. Bu kargaşalıkta benim de payımın bulunduğunu bilmiyordu, ben de bunu öğrenmesini hiç istemiyordum elbette.

Hanımım kendini kanepenin üzerine atarak:

— Neredeyse aklımı oynatacağım Nelly! diye bağırdı. Kafamın içine sanki binlerce çekiç vuruluyor. İsabella'ya söyle, gözüme görünmesin! Bütün bu gürültü patırtı onun yüzünden çıktı. O da başka herhangi bir kimse de beni şu sırada kızdırmaya kalkışacak olursa kudururum. Bu gece Edgar'ı da görürsen benim çok ağır bir hastalığa yakalanma tehlikesi içinde bulunduğumu söyle. İnşallah bu doğru çıkar. Beni müthiş üzdü, telaşlandırdı. Ben de onu korkutmak istiyorum. Üstelik buraya gelip sürüyle hakaret, şikâyet yağdırabilir. Ben de ona karşılık veririm elbette. Ondan sonra da artık işin nereye varacağını Tanrı bilir. Dediğimi yapacak mısın, benim iyi yürekli Nelly'ciğim? Bu meselede benim hiçbir suçum olmadığını biliyorsun. Kapıyı dinlemeyi de nereden akıl etti acaba? Sen yanımızdan ayrıldıktan sonra Heathcliff çok terbiyesizce konuştu ama ben onun aklını

İsabella'dan başka bir konuya çekebilirdim. Gerisinin de hiç önemi yoktu. Şimdi ise o budalanın kendi aleyhinde söylenenleri dinlemeye çalışması yüzünden her şey berbat oldu. Zaten bazı kişiler haklarında konuşulanları dinlemeye pek meraklı olurlar. Edgar konuşmamızı duymamış olsaydı böyle çileden çıkmazdı.

Heathcliff'i sesim kısılana kadar azarladıktan sonra bana karşı haksız yere sert tavırlar takınmasına, çatmasına aldırmadım. Bu olay kapandıktan sonra kim bilir ne kadar uzun bir süre kendi kabuğumuza çekilip kalacağımızı düşündüğüm için birbirlerine ne yaparlarsa yapsınlar benim umurumda değildi. Ama, bundan sonra Heathcliff'le arkadaşlık edemezsem, Edgar huysuzluk, kıskançlık çıkarırsa, ben de hastalanıp yataklara düşerek onlardan öcümü alacağım. Beni zorlarsa bu işi böylece sona erdireceğim. Ama, bu hiçbir umut kalmadığı zaman başvurulacak son çare olacak. Bunun Edgar için beklenmedik bir şey olmasını da istemem. Bugüne kadar beni öfkelendirmekten çekinmek akıllılığını gösterdi. Bu siyasetinden vazgeçmesinin doğuracağı tehlikeleri, benim damarıma basarsa her şeyi göze alabileceğimi ona anlatmalısın. Şu duygusuz halinden sıyrılıp benim için üzülüyormuş gibi görünmeyi becersen çok iyi olacak.

Bu sözleri içinden gelerek söylediği için benim onları dinlerken gösterdiğim vurdumduymazlık gerçekten can sıkıcıydı.

Fakat isteklerini gerçekleştirebilmek için sinir krizi geçirmeyi önceden tasarlayabildi. Bir kimsenin, irade gücüyle, kriz sırasında bile kendini tutabileceğine inanıyordum. Üstelik onun bencilliğine hizmet etmek için kocasını da, onun deyimiyle korkutmak, üzüntülerini arttırmak istemiyordum.

Bu yüzden de, salona doğru gelirken beyle karşılaşınca, hiçbir şey söylemedim yalnız, kavgalarına devam edip etmeyeceklerini anlamak için geri döndüm. Konuşmaya önce bey başladı.

Öfkelenmeden, fakat üzgün bir sesle:

— Yerinden kıpırdama Catherine, dedi. Ben kalmayacağım. Buraya ne kavga etmeye, ne de barışmaya geldim. Yalnız, bu akşamki olaylardan sonra da onunla arkadaşlığa hâlâ devam etmek niyetinde misin, onu öğrenmek istiyorum.

Hanım, ayağını yere vurarak, onun sözünü kesti:

— Tanrı rızası için artık bu konuyu kapat! Senin buz kesilmiş kanın ateşlenmez. Damarların buzlu suyla dolu. Benimkiler ise kaynıyor. Hem de bir soğukluk karşısında fıkır fıkır kaynıyor.

Edgar Linton ısrar etti:

— Beni başından savmak istersen sorumu cevaplandırmak zorundasın. Şu söz konusu öfkene gelince, o beni korkutmuyor. İstediğin zaman herhangi bir kimse kadar sabırlı olabileceğini öğrendim. Şimdi Heathcliff'ten mi, yoksa ben den mi vazgeçeceksin, onu söyle. Hem onun, hem de benim dostum olmana olanak yok. Hangimizi seçeceğini de mutlaka bilmek istiyorum.

Catherine, öfke saçarak:

— Beni yalnız bırak! diye bağırdı. Yalnız kalmak istiyorum. Ayakta zor durduğumu görmüyor musun? Edgar, sen, sen git buradan.

Çanı, ipi kopup gümbürtüyle yere düşene kadar çaldı. Ben de ağır ağır içeri girdim. Böylesine haksız, böylesine berbat öfke azizlerin bile sabrını taşırmaya yeterdi. Oraya uzanmış, başını kanepenin koluna çarpıyor, dişlerini un gi-

bi ufalamak istermişçesine gıcırdatıyordu. Bey de birdenbire beliren bir pişmanlık, korku içinde, durmuş, onu seyrediyordu.

Bana biraz su getirmemi söyledi. Hanımın konuşacak hali yoktu. Bir bardağı doldurup getirdim. Hanım içmek istemeyince ben de suyu yüzüne serptim. Birkaç saniye sonra kaskatı uzanarak gözlerini yukarı devirdi, bu arada yanakları bembeyaz kesilmiş, ölü gibi olmuştu.

Edgar dehşet içindeydi.

— Hiçbir şeyciği yok! diye fısıldadım. Aslında ben de korkmuştum ama beyin yenilgiye uğramasını istemiyordum.

Bey, titreyerek:

— Dudaklarında kan var! dedi.

— Aldırmayın, dedim. Sonra da o içeri gelmeden önce hanımın bir sinir krizi gösterisi yapmayı nasıl tasarladığını anlattım.

Fakat basiretim bağlanmış, yüksek sesle konuşmuştum. Söylediklerimi hanım da duyuverdi elbette. Bunun üzerine, birden doğruldu. Saçları omuzlarına dökülmüş, gözlerinde şimşekler çakıyor, boynunun, kollarının kasları seğiriyordu. Hiç olmazsa kemiklerimi kırar diye düşündüm ama o sadece etrafına öfkeyle baktıktan sonra koşarak odadan çıktı.

Bey onun arkasından gitmemi söyledi, ben de odasının kapısına kadar gittim. Catherine, kapıyı yüzüme kapayıp içeriden kilitleyerek, daha fazla yaklaşmamı önledi.

Ertesi sabah da kahvaltıya inmeye niyetlenmediği için gidip, odasına bir şeyler istiyor mu diye sordum.

Kesin olarak: "Hayır!" dedi.

Aynı soru öğle yemeğinde, akşam çayında, ertesi sabah

da tekrarlandı, aynı cevap alındı.

Edgar Linton, zamanını hep kütüphanede geçiriyor, karısının ne yaptığını sormuyordu. İsabella ile de bir saat kadar konuşmuş, onun ağzından Heathcliff'in davranışlarından iğrendiğine dair bir iki söz almak istemişti ama kızın verdiği kaçamaklı cevaplardan da bir şey anlayamadığı için bu sınavı başarı elde edemeden bitirmek zorunda kalmıştı. Yalnız bu arada kız bu değersiz talibine cesaret vermek deliliğini gösterecek olursa kendisiyle arasındaki bütün akrabalık bağlarını koparacağını da hatırlatmayı unutmadı.

Küçük hanım, koruda, bahçede hep sessiz, gözleri yaşlı olarak dolaşırken, ağabeyi de hiç açmadığı kitaplar arasına gömülüyordu. Bana kalırsa, Catherine'in yaptıklarından pişman olup kendisinden özür dilemeye geleceğini, onunla barışmak isteyeceğini umuyordu. Hanım ise Edgar'ın her yemekte yalnızlıktan bunaldığını, koşup karısının ayaklarına kapanmasına da sadece gururunun engel olduğunu düşünerek, oruca devam ediyordu. Ben, Grange'in duvarları arasındaki aklı başında tek insanın kendim olduğumu düşünerek, ev işlerimi yapıyordum.

Küçük hanımı boş yere avutmaya kalkışmadığım gibi hanıma da öğüt vermeyi aklımdan geçirmedim. Karısının sesini duyamadığı için hiç olmazsa adını duymaya can atan beyin de sızlanmalarına kulak asmıyordum.

Canları istediği zaman bana gelmelerini beklemeye kararlıydım. İnsanı usandıracak kadar ağır bir tempoyla ilerleyen gelişme sonunda bu dediğim de oldu.

Catherine üçüncü gün kapısının kilidini açtı. Sürahisiyle leğeninde su bittiği için onları yeniden doldurmamı, öleceğine inandığı için de bir tas lapa getirmemi söyledi. Bunları kocası duysun diye söylediğini anlamıştım. Ben böyle

bir şeyin olacağına inanmıyordum onun için, hanıma biraz kızarmış ekmekle çay getirdim.

İştahla yiyip içti, sonra tekrar başını yastığa koydu, ellerini kenetleyip inlemeye başladı.

— Ah, kimse benimle ilgilenmediği için ölüyorum! diyordu. Keşke şunu da yemeseydim!

Aradan epey zaman geçtikten sonra şöyle mırıldandığını duydum:

— Hayır, ölmeyeceğim. O buna sevinir. Beni hiç sevmiyor. Ölsem de beni hiç özlemeyecektir.

Benzi ölü gibi, hareketleri pek aşırıydı ama ben hiç istifimi bozmadan:

— Bir şey mi istediniz hanımefendi? diye sordum.

İri buklelerini yorgun yüzünden çektikten sonra:

— O zavallı mahlûk ne yapıyor? diye sordu. Uyku hastalığına mı yakalandı, yoksa öldü mü?

— Bay Linton'ı soruyorsanız hiçbiri değil, dedim. Gerçi çalışmaları gerektiğinden fazla zamanını alıyor ama kendisi oldukça iyi. Başka eğlencesi yok, onun için her zaman kitaplarının arasına gömülüyor.

Hanımımın gerçek durumunu bilseydim böyle konuşmazdım ama perişan görünüşünün daha çok gösteriş olduğu inancından kendimi bir türlü kurtaramamıştım.

Üzüntüden kahrolmuş bir halde:

— Kitaplarının arasına mı gömülüyor? diye bağırdı. Ben de burada ölüyorum. Mezara girmeme ramak kalmışken... Ah, Tanrım, acaba benim ne hale geldiğimi biliyor mu? diye söylenirken bir yandan da karşı duvardaki aynaya bakıyordu. Catherine Linton mı bu! O benim naz ettiğimi, ya da mahsus yaptığımı sanıyor. Ona durumun korku-

lacak derecede ciddi olduğunu söyleyemez misin? Nelly, iş işten geçmediyse, onun duygularını öğrenir öğrenmez ben de şu iki şıktan birini seçeceğim. Ya hemen açlıktan öleceğim - ki o kalpsizin biriyse bu ona bir ceza olmayacaktır - ya da iyileşip buralardan gideceğim. Şimdi onun hakkında söylediklerin doğru mu? Dikkat et. Gerçekten benim hayatıma bu kadar ilgisiz mi kalıyor?

— Aman hanımcığım, dedim. Beyefendi sizin tehlikeli bir şekilde hasta olduğunuzu bile bilmiyor. Eh, kendinizi açlıktan öldüreceğinizden de korkusu yoktur elbette.

— Sen öyle mi düşünüyorsun? Ona açlıktan öleceğimi söyleyemez misin? Zorla ona kendi düşünceni söyle benim öleceğimden emin olduğunu anlat.

— Ama bu akşam iştahla yemek yediğinizi unutuyorsunuz, dedim. Yarın da bu yediklerinizin faydasını göreceksiniz.

Catherine sözümü kesti:

— Onu öldüreceğini bilseydim hemen canıma kıyardım. Şu üç gecedir gözlerimi bir saniye bile yummadım. Ah, yarabbi! Ne işkenceydi o! Beni cinler, periler bastı Nelly... Ama, ne fayda, artık sevmediğini düşünmeye başladım. Ne garip! Herkes birbirinden nefret edip birbirini küçük düşürdüğü halde beni sevmeden edemezler diye düşünürdüm. Hepsi de birkaç saat içinde düşman kesiliverdi. Buradakilerin hepsi, bundan hiç şüphem yok. Onların soğuk yüzleriyle çevriliyken ölüme gitmek ne acı! İsabella korku, nefret duyguları içinde odaya girmeye korkar, çünkü Catherine'in ölümünü seyretmek korkunç bir şey olacaktır. Edgar da durmuş, soğukkanlılıkla bu işin sonunu seyretmektedir. Sonra da evini yeniden huzura kavuşturduğu için Tanrı'ya şükredip yeniden kitaplarına dönecektir. Duygusu olan bü-

tün yaratıklar aşkına, ben burada ölürken onun kitaplarla ne işi var söylesene?

Kocasının bu filozofça geri çekilmesi hakkında onun beynine yerleştirmek istediğim düşüncelere bir türlü dayanamıyordu. Başını oradan oraya vurarak o ateşli şaşkınlığını delilik derecesine vardırırdı, yastığı dişleriyle paraladı. Sonra her tarafı alev alev yanarak doğruldu, pencereyi açmamı istedi. Kış ortasındaydık, kuzeydoğudan şiddetli bir rüzgâr esiyordu, onun için ses çıkarmadım.

Yüzünün aldığı şekiller, davranışlarındaki değişiklikler beni fena halde telaşlandırmaya başlamıştı. Bundan önceki hastalığını, doktorun onu sinirlendirmemeye dikkat etmemiz gerektiği konusundaki sözlerini hatırladım.

Bir dakika önce çılgın gibiydi, şimdi ise bir dirseğine dayanmış, emrini dinlemediğimin farkında bile olmadan, yastığın yırtıklarından çıkardığı tüyleri cinslerine göre ayırmaya çalışıyordu. Başka düşüncelere dalmıştı.

Kendi kendine:

— Şu hindi tüyü, şu yaban ördeğinin tüyü diye mırıldandı, bu da güvercin tüyü. A! Demek yastıklara güvercin tüyü de koyuyorlarmış! Demek bu yüzden, bir türlü ölemiyorum. Bir daha sefere yatarken güvercin tüylerini yere serpiştirmeyi unutmasam bari. A! Bu da keklik tüyüymüş. Ya şu? Bunu bin tüy arasında da görsem yine tanırım: Bir yağmurkuşunun tüyü. Güzel kuş... Kırlarda hep başımızın üstünde dönerdi. Yuvasına dönmek istiyordu, çünkü bulutlar tepelere inmiş, yağmur yağacağa benziyordu. Bu tüy fundalıktan alınmıştı. Kuş da vurulmamıştı. Yuvasını kışın görmüştük, küçücük iskeletlerle doluydu. Heathcliff yuvanın üstüne bir ökse kurduğu için kuşların yaşlıları yuvaya yaklaşmaya çekinmişlerdi. O günden sonra da Heathcliff'e bir

daha yağmurkuşu vurmayacağına söz verdirdim. Vurmadı da... Evet, işte birkaç tane daha... O benim yağmur kuşlarımı vurdu mu Nelly? İçlerinde kırmızısı var mı? Dur bakayım.

— Şu bebek oyunundan artık vazgeç diye sözünü kestim. Yastığı da çekip yırtık yüzü yatağa gelecek şekilde çevirdim, çünkü içindekileri avuç avuç boşaltıyordu. Uzan da gözlerini kapat dedim. Sayıklıyorsun. Etraf darmaduman oldu. Tüyler kar taneleri gibi savruluyorlar.

Sağa, sola dönüp tüyleri toplamaya koyuldum. O ise hayallere dalmış, seni yaşlı bir kadın gibi görüyorum Nelly diyordu. Gümüşi saçların var, omuzların çökmüş. Bu yatak da Penistone Kayaları'nın altındaki perili mağara. Sen, buzağılarımızı yaralamak için cüce okları atıyorsun, ben yanında olduğum için de bunlar sadece yapağıymış gibi davranıyorsun.

İşte elli yıl sonra sen böyle olacaksın. Biliyorum, şimdi böyle değilsin. Ben sayıklamıyorum da, yanlışın var, yoksa senin gerçekten o kara kuru cadı olduğuna, kendimin de gerçekten Penistone Kayalığı'nda bulunduğuma inanırdım. Şimdi gece olduğunun farkındayım, masa üstünde yanan iki mumun kara cendereyi zifir gibi parlattığını biliyorum.

— Kara cendere mi? O da nerede? diye sordum. Sen uykunda konuşuyorsun.

— Her zaman olduğu gibi duvara dayalı duruyor, dedi.

Biraz garip kaçacak ama cenderenin içinde bir de surat görüyorum.

— Odada cendere mendere yok, hiçbir zaman da olmadı! diye söylendim. Tekrar eski yerime oturdum, onun yüzünü iyice görebilmek için de perdeyi kaldırdım.

Hanım, ısrarla aynaya bakarak:

— Sen o suratı görmüyor musun? diye sordu.

Ne dediysem, bunun kendi yüzü olduğuna onu inandıramadım. En sonunda, kalkıp aynayı bir şalla örttüm.

— Surat hâlâ örtünün arkasında diye direndi. Hem de kımıldadı. Kim o? İnşallah sen gittikten sonra oradan çıkmaz. Ah, Nelly, bu odada hortlak var! Yalnız kalmaktan korkuyorum.

Elini tutarak sakin olmasını söyledim. Bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Yorgun bakışlarını da aynanın bulunduğu yerden ayıramıyordu.

— Orada kimseler yok diye ısrarla söylendim. O senin kendi hayalindi, Catherine. Bunu az önce sen de biliyor dun.

— Kendim ha? diye inledi. İşte, saat de on ikiyi vuruyor. Öyleyse doğru. Çok korkunç!

Parmakları örtüyü kavrayıp gözlerinin üzerine çekti. Kocasını çağırmak üzere usulca kapıdan çıkmak istedim, kulakları paralayan bir çağlıkla geri döndüm. Çerçeveyi örten şal düşmüştü.

— Ne oldu? Ne var? diye bağırdım. Asıl korkak kimmiş gördün mü? Kendine gel. O ayna, Catherine, ayna. Bakınca kendini görüyorsun. Ben de burada senin yanındayım.

Şaşkın bir vaziyette, titreyerek, bana sımsıkı sarıldı. Yüzündeki korku ifadesi yavaş yavaş silindi, benzinin solukluğu kayboldu, yüzü utançla pembeleşti.

— Hay Allah! Kendimi evde sandım diye içini çekti.

Uğultulu Tepeler'deki odamda yatıyormuşum gibi geldi.

Zayıf olduğum için aklım karıştı, elimde olmadan çığlık attım. Sakın bir şey söyleme ama yanımda kal. Uyumaktan

korkuyorum. Gördüğüm rüyalar beni dehşete düşürüyor.

— Şöyle derin bir uyku sana çok iyi gelir hanımcığım, dedim. İnşallah şu çektiklerin de bir daha açlık denemelerine girişmeni önler.

Hanım, ellerini ovuşturarak, acı acı söylendi:

— Ah, keşke eski evde, kendi evimde olsaydım! O pencere önündeki köknarlar arasında uğuldayarak esen rüzgâr...

Ne olur, bırak da onu yüzümde hissedeyim! Doğruca kırlardan geliyor. Ne olur, bırak da ondan bir nefesçik çekeyim!

İçi rahat etsin diye pencereyi birkaç saniye açık tuttum. İçeriye soğuk bir rüzgâr doldu, hemen pencereyi kapatıp yerime döndüm.

Artık sakin sakin yatıyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Vücudundaki bitkinlik ruhunu da yatıştırmıştı. Bizim o ateşli, öfkeli Catherine'imiz mızmız bir çocuktan farksızdı ardık.

Birdenbire canlanarak: Ben buraya kendimi hapsedeli ne kadar oldu? diye sordu.

— Pazartesi akşamı kapandın dedim. Şimdi ise perşembe gecesindeyiz, daha doğrusu, cuma sabahındayız.

— Ne! Aynı hafta içinde miyiz? Demek bu kadar kısa sürdü ha?

— Sade suyla, naletlikle yaşamak için yeteri kadar uzun bir süre dedim.

Şüphe içinde: Doğrusu, bana pek uzun eldi diye mırıldandı. Daha çok olsa gerek... Onlar kavga ettikten sonra salonda olduğumu hatırlıyorum. Edgar'ın bana insafsızca çatışını, benim de çaresiz bir halde buraya kaçıp kapanışımı

hatırlıyorum. Kapıyı sürgüler sürgülemez de karanlığa gömülerek yere yıkıldım. Edgar'ı da, beni alaya almakta ısrar ederse çileden çıkacağıma, ya da çıldıracağıma bir türlü ikna edemedim. Dilime de, beynime de hâkim değildim, o da benim çektiğim acının herhalde farkına varmadı. Ancak, ondan, sesinden kaçmayı akıl edebilecek durumdaydım. Çevremdekileri görüp işitebilecek hale gelinceye kadar da şafak sökmüş. Bak, Nelly, sana neler düşündüğümü, beni bilincimi kaybetmekten korkutuncaya kadar tekrarlanan olayları anlatacağım. Şu masa ayağına başımı dayamış, gözlerim külrengi olan pencereyi hayal meyal görerek yatarken, kendimi evdeki meşe kaplamalı yatakta yatıyor sandım. Kalbim de yeni uyandığım için sebebini hatırlayamadığım garip bir kederle sızlıyordu. Bunun ne olabileceğini bulmak için kendimi üzüntüyle yedim ama ne garip! Hayatımın son yedi yılı tam bir boşluk içindeydi, hatta bu yedi yılı yaşadığımı bile hatırlamıyordum. Ben çocuktum. Babamı yeni gömmüşlerdi. Üzüntüm de Hindley'in Heathcliff'le beni ayırmak için verdiği emirlerden kaynaklanıyordu. İlk defa yalnız yatırılmıştım. Bütün gece ağladıktan sonra daldığım hüzünlü uykudan uyanıyordum. Panjurları itmek için elimi kaldırınca masaya çarptım. Elimi halının üzerinde gezdirdim, işte o zaman birdenbire aklım başıma geldi. Son üzüntüm de bir çaresizlik nöbeti içinde kaybolmuştu. Kendimi niçin bu kadar berbat hissettiğimi bilemiyorum. Geçici bir cinnet olsa gerek, çünkü başka bir neden de hemen hemen yok gibi. Ama bir de şöyle olduğumu farz et: Ben on iki yaşındayım, Uğultulu Tepeler'den, eski dostlarımdan, hele o günlerde benim her şeyim olan Heathcliff'ten ayrı düştüm. Bir anda Thrushcross Grange'in hanımı, bir yabancının karısı olarak Bayan Linton adını aldım. Bundan sonra benim ona dünyadan uzakta yaşayan bir sürgün, aforoza uğ-

ramış bir zavallıyım. İşte, o zaman benim içine yuvarlandığım cehennem hakkında bir fikir edinebilirsin. Sen istediğin kadar kafanı salla Nelly, benim huzurumun kaçmasında senin de payın var. Edgar'la konuşup beni rahat bırakmasını söylemeliydin. Evet, bunu gerçekten yapmalıydın. Of, yanıyorum! Ah! Bir dışarıda olabilsem... Yine eskisi gibi yarı vahşi, kendi başına buyruk bir kız olabilsem... Azarlamalar karşısında da deliye dönecek yerde, gülüp geçebilsem... Ben niçin bu kadar değiştim? Niye birkaç kelimeyle kanım kaynayıp çileden çıkıyorum? Ah! O tepelerdeki fundalıklarda olsam, yine eski halime kavuşacağımdan eminim... Pencereyi yine aç, ardına kadar aç. Çabuk ol, niye kımıldamıyorsun?

— Senin soğuk alıp ölmeni istemiyorum da ondan, dedim.

— Daha doğrusu, bana yaşama fırsatı vermek istemiyorsun, diye kederli kederli söylendi. Allah'tan ki şimdilik elim, ayağım tutuyor, pencereyi kendim açabilirim.

Benim ona engel olmama fırsat bırakmadan yataktan kaydı. Sendeleye sendeleye pencerenin önüne gitti, kanatlarını ardına kadar açtı. Omuzlarını bıçak gibi kesen dondurucu havaya aldırmadan dışarı sarktı.

Önce yalvardım, sonra da onu zorla geri çektim. Fakat ondaki deli gücünün benimkinden çok üstün olduğunu anlamakta gecikmedim. Biraz sonraki abuk sabuk sözleri, delice hareketleri de gerçekten cinnet geçirmekte olduğunu gösterdi.

Ay yoktu, her yer sisli bir karanlık içindeydi; yakın - uzak hiçbir evden bir tek ışık sızmıyordu. Her yerde ışıklar çoktan söndürülmüştü. Hele Uğultulu Tepeler'deki ışıklar zaten hiç görünmezdi. Catherine oradaki ışıkları gördüğünü inatla söylüyordu.

— Bak! diye heyecanla bağırdı. Şu içinde mum yanan, önünde ağaçlar sallanan yer benim odam. Öbür ışık da Joseph'in tavan arasındaki hücresinde yanıyor. Joseph geceleri geç vakitlere kadar oturur değil mi? Ben eve geleyim de kapıyı kilitlesin diye bekler. Eh, bir süre daha beklemesi gerekecek. Güç, üzüntü verici bir yolculuk bu üstelik bu yoldan giderken Gimmerton Kilisesi'nin de önünden geçmemiz gerekiyor. Biz birçok kere oradaki hortlaklara meydan okuduk, mezarlar arasında durup hayaletlere Haydi gelin! diye seslenmek cesaretini gösterdik... Ama bakalım şimdi de ben seni bu işi yapmaya kışkırtırsam bu macerayı göze alabilecek misin Heathcliff? Alırsan seni bırakmam. Orada tek başıma yatmayacağım isterlerse beni dört metre derine gömsünler, hatta kiliseyi de üstüme yıksınlar, yine de sen benim yanıma gelmedikçe rahat etmeyeceğim. Hiçbir zaman etmeyeceğim. Sustu, sonra yüzünde garip bir gülümsemeyle tekrar başladı: Düşünüyor. Benim ona gelmemi tercih edecek, anlaşılan... Öyleyse, bir yol bul. O kilise avlusundan geçmeyen bir yol olsun... Çok yavaşsın... Ama gönlünü ferah tut, çünkü sen hep benim peşimden gelmişsindir.

Onun bu çılgınlığına karşı bir şey söylemenin faydasız olacağını anlamıştım. Onu pencerenin başında yalnız bırakmadan üstüne örtecek bir şal almanın yollarını araştırırken, kapı tokmağının kıpırdadığını dehşetle fark ettim derken, Bay Linton içeri girdi. Kütüphaneden daha yeni çıkmış, geliyordu. Koridordan geçerken konuşmalarımızı duymuş, biraz merakla ya da korkuyla gecenin bu geç saatinde böyle konuşmamızın nedenini anlamak istemiş.

Bey, odanın kederli havası içinde gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan bir çığlık koparmak üzereydi.

— Ah, Beyefendi! diye bağırarak onun bir şey demesine fırsat bırakmadım. Zavallı hanımcığım çok hasta üstelik ba-

na da hükmediyor, bir türlü onun hakkından gelemiyorum. Yalvarırım, gelin de onu yatağına yatmaya razı edin. Öfkenizi de unutun, çünkü ona kendi aklının hükmettiğinin dışında bir şey yaptırmak çok zordur.

Bey, telaşla bize doğru gelerek:

— Catherine hasta mı? diye sordu. Pencereyi kapa Ellen. Catherine... Neden?

Susmuştu. Karısının halini görünce dili tutulmuştu adeta. Dehşet dolu gözlerle bir ona, bir bana bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

— Buraya kapanmıştı, diye anlatmaya devam ettim. Hemen hemen hiçbir şey yemiyor, halinden de hiç şikâyet etmiyordu. Bu akşama kadar da hiçbirimizi içeri almadığı için onun durumundan sizi de haberdar edemedik. Çünkü biz de bir şey bilmiyorduk, yalnız önemli bir şey de olmasa gerek.

Açıklamamın pek acemice, yalapşap olduğunu fark etmiştim, çünkü beyin kaşları çatılmıştı:

— Önemli bir şey değil, öyle mi Ellen Dean? diye sert bir sesle sordu. Bu durumu benden gizlemenin hesabını ileride daha açık olarak vereceksin.

Karısını kucağına aldı, acı dolu bakışlarla ona baktı. Hanım önce onu tanır gibi bakmadı, hatta dalgın bakışları onu fark etmemişti bile. Neyse ki cinnet hali iyice kafasına yerleşmemişti. Dışarıdaki karanlığı gözden geçirdikten sonra yavaş yavaş bakışlarını ona çevirdi, kendisini kucağında tutanın kim olduğunu anladı.

— Ya, demek geldin ha Edgar Linton? diye kızgın kızgın söylendi. Sen istenmediği zaman bulunan, istendiği zaman ise hiç bulunmayan yaratıklardansın. Şimdi de bir sürü sızlanmalar, yalvarmalar dinleyeceğiz belli ki. Görüyo-

rum ki öyle olacak ama bunların hiçbiri beni o ilerideki dar yuvama ilkbahar sona ermeden yerleşeceğim dinlenme yerime gitmekten alıkoyamayacak. Dinlenme yerim işte orada... Ama kilisenin damı altında, Linton'ların arasında değil ha, açık havada. Bir de mezar taşı olacak. Sana gelince, ister onlara gidersin, ister bana gelirsin.

Bey:

— Catherine sen ne yaptın? diye sordu. Artık senin gözünde ben bir hiç mi oldum? O mendeburu mu seviyorsun, şu Heath...

Catherine:

— Kes sesini! diye bağırdı. Hemen kes sesini! O adı ağzına alırsan kendimi pencereden aşağı atarak bu işi hemen bitireceğim. Şu anda dokunduğuna sahip olabilirsin ama bir daha bana elini değdirmene fırsat kalmadan ruhum o tepeye varmış olacak. Seni istemiyorum Edgar! Artık seni istediğim günler geçti gitti. Kitaplarına dön. Avunacak bir şeyinin olmasına memnunum, çünkü bende sana ait bir şey kalmadı.

— Aklı başında değil, efendim diye söze karıştım. Akşamdan beri abuk sabuk konuşuyor. Onu rahat bırakıp da iyi bakarsak kendini toplayabilir. Bundan sonra da sinirlendirmemeye dikkat etmeliyiz.

Edgar Linton:

— Senden daha fazla nasihat istemiyorum! dedi. Hanımının huyunu bildiğin halde onu sinirlendireyim, diye beni kışkırttın. Üstelik şu üç gündür de ne halde olduğuna dair bana tek kelime bile etmedin. Kalpsizlik bu! Aylarca süren bir hastalık bile insanı bu derece değiştiremez.

Başkasının inatçılığı yüzünden suçlandırılmanın çok kötü bir şey olduğunu düşünerek savunmaya başladım.

— Bayan Linton'ın inatçı, zorba huylu olduğunu biliyordum! diye bağırdım. Onun hırçınlığını arttırmasını isteyeceğinizi bilmiyordum. Hanımı neşelendirmek için Bay Heathcliff'e göz yummam gerektiğinden de haberim yoktu. Ben olanları size anlatmakla efendisine sadık bir hizmetkâra düşen görevi yaptım, şimdi de sadık bir hizmetkâr olmamın karşılığını aldım. Bu da bana bir daha sefere dikkatli olmamı öğretti. Bundan sonra bilgileri kendiniz toplarsınız.

Bey:

— Bana bir daha masallar anlatmaya kalkarsan, işinden kovulacaksın Ellen Dean! diye karşılık verdi.

— Öyleyse bu konuda hiçbir şey öğrenmek istemiyorsunuz Bay Linton dedim. Heathcliff'in buraya gelip küçük hanıma kur yapmasına izin var. Sizin evden her uzaklaşışınızda onun buraya uğrayıp karınızı size karşı kışkırtmasına da izin var, öyle mi?

Catherine'in aklı karmakarışıktı ama bizim konuşmamıza katılacak kadar da uyanıktı.

Hırsla:

— Ah, Nelly bize ihanet etti! diye söylendi. Nelly benim gizli düşmanım. Cadı karı! Sen bizi yaralamak için cüce okları atarsın ha!.. Beni bırak da şunu pişman edeyim. İnlete inlete sözlerini geri aldıracağım ona!

Kaşlarının altında delice bir öfke parlıyordu kendini Linton'ın kollarından kurtarmak için olanca gücüyle çırpındı. Ben de olayı daha fazla uzatmaya niyetli değildim. Doktor aramayı kendime iş edinip odadan çıktım.

Sokağa çıkmak için bahçeden geçerken duvarda at bağlamaya yarayan halkanın bulunduğu yerden beyaz bir cismin aksak hareketlerle sallandığını fark ettim. Ne olduğu belli olmayan bu cismi rüzgârdan başka bir kuvvetin salla-

dığı da ortadaydı. Acelem olduğu halde sonradan hayalet gördüğümü sanıp korkmayayım diye bunun ne olduğunu anlamak için durdum. Bakmak yerine dokunarak, İsabella'nın köpeği Fino'nun bir mendille boynundan asılmış, son nefesini vermek üzere olduğunu fark edince şaşırıp kaldım.

Hemen hayvancağızı kurtarıp bahçeye bıraktım. Ben hayvanın daha önce hanımı yatmaya giderken onun arkasından yukarı çıktığını görmüştüm. Sonradan buraya nasıl geldiğini, hangi kötü insanın onu bu hale soktuğunu merak ettim.

Halkadan ilmeği çözerken biraz ileriden nal sesleri duymuştum ama aklımı meşgul eden o kadar çok konu vardı ki, gecenin ikisinde buralarda nal seslerinin duyulmasının normal olmadığını bildiğim halde konunun üzerinde durmadım.

Allah'tan, ben evine vardığım sırada Bay Kenneth de evinden çıkmış, kasabada bir hastasını görmeye gidiyordu. Catherine Linton'ın hastalığı hakkında anlattıklarım ise onu hemen benimle beraber dönmeye zorladı.

Kaba saba, basit bir adamdı. Hanımın bundan sonra onun dediklerini daha dikkatli dinlemezse bu ikinci nöbetten kurtulma ihtimalinin çok zayıf olduğunu da açıkça anlatmaktan çekinmedi.

— Nelly Dean, dedi. Bunun çok daha başka bir nedeni olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Grange'de neler olup bitti? Burada kulağımıza garip haberler çalındı. Catherine gibi canlı, güçlü bir kişi öyle uyduruk nedenlerden hastalanmaz. Onun gibileri de zaten hastalanmamalıdırlar. Onları humma ve benzeri hastalıklardan kurtarmak çok zordur. Hastalık nasıl başladı?

— Bey size anlatacak, dedim. Siz zaten Earnshaw'ların

nasıl öfkeli insanlar olduklarını bilirsiniz. Bayan Linton da ailenin bütün huylarını kendinde toplamış. Size şu kadarını söyleyebilirim: Olay bir kavga ile başladı. Hanım bir öfke kasırgası içinde sinir nöbeti gibi bir şeye tutuldu. Daha doğrusu kendisi böyle olduğunu söylüyor, öfkesinin en şiddetli anında odasına kaçıp kapısını kilitledi. Sonra hiç yemek yemedi. Şimdi de arada sırada ya abuk sabuk söyleniyor, ya da yarı rüyadaymış gibi duruyor. Çevresindekileri tanıyor ama aklı binbir çeşit garip düşünceyle, hayalle dolup taşıyor.

Kenneth:

— Bay Linton herhalde üzülecektir? diye sora sorar gibi konuştu.

— Üzülecek de söz mü? Bir şey olursa yüreğine iner mutlaka, dedim. Onu sakın lüzumsuz yere telaşlandırmayın.

Yol arkadaşım:

— E, ama dedi, ben ona dikkatli olmasını söylemiştim. Şimdi de benim ihtarlarıma önem vermemenin cezasını çekecek. Son günlerde Heathcliff'le de arası iyiydi, değil mi?

— Heathcliff sık sık Grange'e geliyor, dedim. Ama bey ondan hoşlandığı için değil de hanım onu çocukluğundan beri tanıdığı için geliyor. Şimdi ise ziyaret zahmetine katlanmaktan affedildi. Sebebi de beyin kız kardeşine karşı beslediği küstahça düşünceler, bunları da açıklamış olması. Ben onun bir daha eve alınacağını pek sanmıyorum.

Doktorun bundan sonraki sorusu da:

— Evin Küçük hanımı da ondan yüz çevirdi mi? oldu.

Bu konuyu tartışmaya devam etmek istemediğim için, "Ben onun sırdaşı değilim," dedim.

Başını sallayarak:

— Öyle, dedi. Sinsinin biridir o. Sırlarını kendine saklamaktan hoşlanır. Aslında küçük bir budala olduğuna da şüphe yok. Sözüne inanılır birinden duyduğuma göre dün gece de kız sizin evin arkasındaki bostanda iki saatten fazla dolaşmış. Ne de güzel bir geceydi ya! Adam, kıza bir daha eve dönmeyip hemen atına atlayarak onunla kaçmasını teklif etmiş. Bana bunları anlatan kişi kızın ancak bir dahaki karşılaşmalarında hazır olacağına söz verdikten sonra adamdan kurtulabildiğini söyledi. Bu buluşmanın ne zaman olacağını öğrenememiş fakat sen Bay Linton'a gözlerini açmasını tembih et.

Bu haber yüreğimi yeni korkularla doldurmuştu. Kenneth'i geride bırakıp koşmaya başladım. Küçük köpek hâlâ bahçede havlıyordu. Kapıyı aralayıp içeri girmesi için bir dakika bekledim, o içeri girecek yerde, otların üzerinde bir aşağı bir yukarı dolanarak otları koklamaya koyulmuştu. Onu yakalayıp zorla içeri sokmasaydım yola çıkıp gidecekti.

İsabella'nın odasına vardığım zaman korktuğumun başıma geldiğini gördüm. Oda boştu. Birkaç saat önce davranabilseydim, Catherine'in hastalığı kızın böyle bir şey yapmasını önleyebilirdi. Şimdi ne yapılabilirdi ki? Hemen yola çıkılırsa onları yakalamak olasılığı vardı ama ben onları yakalayamazdım. Ev halkını ayaklandırıp ortalığı birbirine katmaktan da çekiniyordum. Zaten başı dertte olan beye konuyu açıp adamcağızı ikinci bir dertle üzmeye de gönlüm razı değildi. Dilimi tutup işi oluruna bırakmaktan başka çare göremiyordum. Kenneth gelince de allak bullak olmuş bir yüzle gidip haber verdim.

Catherine, huzursuz bir uykuya dalmıştı. Kocası onun

aşırı taşkınlıklarını yatıştırmayı başarmış, şimdi de başucunda eğilerek yüzündeki acıklı ifadede görülen her değişikliği dikkatle gözlüyordu.

Doktor, hastayı muayene ettikten sonra onun çevresinde tam, devamlı bir huzur sağlanırsa sonucun iyi olabileceğini söyledi. Bana öyle geldi ki doktor, hanımı tehdit eden tehlikenin, ölümden çok, aklından sakat kalması olduğunu anlatmak istiyordu.

O gece gözlerimi kapamadım, Bay Linton da öyle, hatta yataklarımıza bile yatmadık. Hizmetçiler de her günkü saatlerinden çok daha erken kalkıp evin içinde koşuşturmaya, iş arasında birbirleriyle fısıldaşmaya başlamışlardı. İsabella'dan başka herkes ortalıktaydı, bir şeyler yapıyordu. Derken, onun uykusunun ne kadar ağır olduğunu konuşmaya başladılar. Ağabeyi bile kardeşinin kalkıp kalkmadığını sordu. Onun görünmesi için sabırsızlanmaya başlamıştı. İsabella'nın gelinine karşı bu derece az ilgi göstermesine de kırılmış gibiydi.

Bey, beni onu çağırmaya gönderir diye ödüm kopuyordu. Neyse, onun kaçtığını ilk haber veren insan olmaktan kurtuldum. Erkenden bir iş için Gimmerton'a gönderilmiş olan düşüncesiz budala bir hizmetçi kız, ağzı bir karış açık, soluk soluğa yukarı çıkıp yatak odasına doğru koşarken şöyle bağırıyordu.

— Of Tanrım! Of Tanrım! Başımıza daha neler gelecek! Beyefendi, beyefendi, bizim Küçük hanım...

Onun ortalığı velveleye vermesine kızarak: "Kes sesini!" diye bağırdım.

Bay Linton da:

— Daha yavaş konuş Mary dedi. Ne oldu? Küçük hanımın nesi varmış?

Kız bir solukta:

— Gitti, gitti! dedi. Hani o Heathcliff var ya, o da küçük hanımla birlikte kaçmış!

Edgar Linton öfkeyle kalktı:

— Yalan! dedi. Böyle bir şey olamaz! Bu düşünce de nereden kafana saplandı! Ellen Dean, git ara şu kızı. İnanılacak şey değil bu, olamaz.

Konuşurken, hizmetçiyi de kapıya kadar götürdü, orada kıza duyduklarının doğru olduğuna nasıl karar verdiğini tekrar sordu.

Kız kekeleyerek:

— Yolda buradan süt götüren oğlanla karşılaştım. Bana Grange'de başımızın dertte olup olmadığını sordu. Ben hanımın hastalığını kastediyor sandım, evet dedim. Bunun üzerine o da: "Birileri peşlerinden gitmiştir herhalde!" deyince aptal aptal oğlana baktım. Benim bir şey bilmediğimi anladı. Bunun üzerine, gece yarısından hemen sonra bir kadınla bir erkeğin Gimmerton'un az ilerisindeki nalbanda uğrayıp atın nallarından birini çaktırdıklarını anlattı. Nalbandın kızı da kalkıp, gelenlerin kim olduklarını anlamak için kapıdan gözetlemiş, hemen de tanımış. Heathcliff olduğundan emin olduğu erkek, zaten onu kim görse tanır, kızın babasının avucuna bir altın sıkıştırmış. Küçük hanımın yüzü pelerinle sarılıymış ama bir iki yudum su içmek isterken pelerin düşmüş, nalbandın kızı onu da iyice görmüş. Yola koyuldukları zaman iki atın dizgini de Heathcliff'in elindeymiş. Yüzleri kasabanın ters yönüne dönükmüş. Bozuk yolların el verdiği derecede hızlı gidiyorlarmış. Kız babasına bir şey söylememiş ama bu sabah, olup bitenleri bütün Gimmerton'a yaymış.

det yerini bulsun diye, bir koşu gidip İsabella'nın odası-

na baktıktan sonra da geldim, hizmetçi kızın doğru söylediğini bildirdim. Edgar Linton yatağın yanındaki iskemlesine oturmuştu. Ben içeri girince başını kaldırdı, yüzümdeki şaşkınlığın neden kaynaklandığını anlayınca, hiçbir emir vermeden, bir tek kelime söylemeden başını tekrar öne eğdi.

— Kızı yakalayıp geri getirmek için bir şeyler yapacak mıyız? diye sordum. Ne yapsak acaba?

— O kendi isteğiyle gitti, dedi. Canı istiyorsa gitmek hakkıydı. Bundan sonra onun lafını edip benim canımı sıkma. Artık o sadece ismen benim kardeşim. Ben onu reddettiğim için değil, o beni reddettiği için.

Beyin bu konuda söylediği sözler bundan ibaret oldu. Ne daha fazla sorup soruşturdu, ne de adım andı. Sadece, bana İsabella'nın yeni evinin yerini öğrenir öğrenmez buradaki eşyasını kendisine göndermemi söyledi.

Kaçaklar iki ay görünmediler. Bu süre içinde de Catherine, beyin humması olarak teşhis edilen hastalığın en şiddetli devresini geçirdi. Hiçbir anne tek çocuğuna Edgar'ın ona baktığından daha büyük bir bağlılıkla bakamazdı. Gece - gündüz karısının başından ayrılmadı, bozulmuş sinirlerin, sarsılmış bir aklın sebep olabileceği çeşitli sıkıntılara da sabırla katlandı, hatta Kenneth ona ölümden döndürdüğü insanın devamlı bir endişe kaynağı olacağını, bir insan harabesini kurtarmak uğruna kendi sağlığını kaybedeceğini söylediği halde, Catherine'in hayatının tehlikeden kurtulduğunu öğrenince duyduğu sevincin, minnet duygularının sınırı yoktu. Saatler boyunca karısının yanında oturup onun ağır ağır beden sağlığına kavuşmasını seyrediyor, zamanla akılca da eski dengesini bulup yakında normal haline kavuşacağını umuyordu.

Kadıncağız odasından ilk defa bir sonraki mart ayının

başında çıkabildi. O sabah Edgar Linton yastığının üzerine sarı çiğdemler serptirmişti. Catherine uyanır uyanmaz uzun zamandan beri neşeli pırıltılara yabancı olan gözleri bunlara takılmıştı. Hepsini koklayıp demet yaparken de gözleri neşeyle parladı.

— Uğultulu Tepeler'de ilk açan çiçekler bunlardır! diye haykırdı. Bana hafif rüzgârları, ılık güneşi, erimeye yüz tutan karı hatırlatıyor. Edgar, güney rüzgârları esmeye başladı değil mi? Kar da neredeyse tamamen eriyecek değil mi?

Kocası:

— Bizim burada kar kalmadı ki sevgilim, dedi. Kırlar boyunca sadece iki yerde beyazlık görüyorum. Gökyüzü masmavi, tarlakuşları ötüyor, dereler, çaylar da iyice kabarmış. Catherine, geçen baharın bu günlerinde seni bu çatının altına almak özlemi içindeydim. Şimdi ise bir iki kilometre tepelerde olmanı istiyorum. Rüzgâr o kadar tatlı esiyor ki, bana kalırsa bu rüzgâr seni iyileştirecektir.

Hasta kadın:

— Ben oraya ancak bir kere daha gidebileceğim, dedi. O zaman da sen beni orada bırakacaksın, ben de artık hep orada kalacağım. Gelecek bahar da sen beni bu çatının altında bulundurma özlemi içinde kıvranacak, geçmişi düşününce, bugün ne kadar mutlu olduğunu hatırlayacaksın.

Edgar Linton, karısını sevgiyle okşamaya başladı. Onu en güzel sözlerle neşelendirmeye çalıştı ama boşuna, o dalgın dalgın, çiçeklere bakarken gözyaşları kirpik uçlarında toplanıp yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamıştı.

Catherine'in gerçekten daha iyi olduğunu biliyorduk, onun için bu içlenmenin uzun zaman bir yerde kapalı kalmasından ileri geldiğine, yeri değiştirilirse bu durumun da kısmen düzeleceğine inandık.

Bey, haftalardan beri boş duran salonun ocağını yakmamı, güneş gören bir pencerenin önüne de bir koltuk yerleştirmemi söyledi. Sonra, karısını aşağıya indirdi. Hanım, tahmin ettiğimiz gibi hayat verici sıcaklıktan hoşlanarak, uzun bir süre orada oturdu, çevresinde gördüğü her şeyle de ilgilenip oyalandı. Bunlar onun görmediği şeyler değildi ama hiç olmazsa nefret ettiği hasta odasını dolduran o kasvet verici eşyalarla ilgileri yoktu. İkindiye doğru çok yorgun düşmüştü ama ne dediysek, onu odasına çıkmaya razı edemedik. Bunun üzerine, ben başka bir oda hazırlanıncaya kadar yatsın diye salondaki kanepeyi yatak şekline soktum. Merdiven inip çıkma külfeti ortadan kalksın diye de salonla aynı katta şimdi yattığınız şu odayı ona hazırladık. Kısa bir zaman sonra Edgar'ın koluna yaslanarak odadan odaya geçebilecek kadar kuvvetlendi.

Ben de, bu kadar iyi bakıldığına göre mutlaka iyileşir, diye düşünüyordum. Bunu istememin bir nedeni daha vardı. Bir başkasının hayatı da hanımımın hayatına bağlıydı. Kısa bir süre sonra bir vârisin doğumuyla Edgar Linton'ın gönlünün sevinçle dolacağını, topraklarının da bir yabancının eline geçmesinin önleneceğini umuyorduk.

İsabella evden kaçtıktan hemen hemen altı hafta kadar sonra ağabeyine kısa bir mektup göndererek Heathcliff'le evlendiğini haber verdiğini de söylemem gerekir. Mektup çok kuru, soğuk görünüyordu ama altına kurşun kalemle yazılmış bir notla üstü kapalı bir şekilde özür diliyor, kendisini unutmamasını, davranışlarına kızdıysa bağışlamasını rica ediyor, bu işi o zaman elinde olmadan yaptığını, şimdi ise bir kere olan olduğu için bunu düzeltmeye gücünün yetmeyeceğini bildiriyordu.

Edgar Linton bu mektuba cevap vermedi sanırım. On beş gün kadar sonra da balayım yeni tamamlamış bir geli-

nin kaleminden çıktığı düşünülünce pek garip gelen bir mektup aldım. Hâlâ sakladığım için bu mektubu size okuyacağım. Yaşadıkları zaman değer verilmiş ölülerin bıraktıkları her hatıra kıymetlidir. İşte mektup:

Sevgili Ellen

Dün akşam Uğultulu Tepeler'e geldim, Catherine'in çok hastalandığını, hâlâ da hasta olduğunu yeni duydum. Herhalde ona yazmam doğru olmaz. Ağabeyim de göndereceğim mektuba cevap vermeyecek kadar kızgın, ya da üzgün olmalı. Benim ise mutlaka birisine mektup yazmam gerekiyor. O birisi de ancak sen olabilirsin.

Edgar'a söyle, onun yüzünü bir kere görebilmek için dünyaları feda etmeye razıyım. Ayrıldıktan yirmi dört saat sonra kalbim Thrushcross Grange'e geri döndü, şimdi de kalbim onun için de Catherine için de duygularla dolu. Artık kalbimin sesine uyamam. Bu kelimelerin altları çizilmişti. Benim oraya geleceğimi düşünmelerine gerek yok, bundan da istedikleri sonucu çıkarabilirler. Yalnız, hiçbir şeyi benim irademin zayıflığına, ya da sevgi noksanlığına vermesinler

Mektubun bundan sonraki kısmı sadece senin içindir. Sana iki soru sormak istiyorum. Birincisi şu: Burada oturduğun günlerde, insanlara olan sevgini nasıl devam ettirebildin? Çevremde bulunanların benimle paylaştıkları bir tek duygu hatırlamıyorum. Benim için çok önemi olan ikinci soru da şu: Bay Heathcliff bir insan mı? İnsansa deli mi? Değilse, şeytanın ta kendisi mi? Bu soruşturmayı yapmamın nedenlerini söylemeyeceğim. Fakat mümkünse, bana ne ile evlenmiş olduğumu anlatmanı rica ediyorum... Yani, beni görmeye geldiğin zaman. Yakında beni görmeye gelmelisin Ellen. Mektup yazma ama mutlaka gel, Edgar'dan da bir şey getir

Şimdi yeni yuvam olacağına inandırıldığım Uğultulu Tepeler'de nasıl karşılandığımı öğreneceksin. Sırf kendimi oyalamak için dış görünüşteki huzursuzlukların üzerinde duruyorum. Huzuru özlediğim anların dışında bunları düşünmüyorum bile. Üzüntülerimin hepsinin bunlardan ibaret olduğuna, gerisinin ise olağanüstü bir rüya gibi kaldığına inanabilseydim, sevinçten güler, oynardım.

Kır yoluna saptığımız zaman güneş Grange'in arkasında batmak üzereydi, bundan da saatin altı olduğunu tahmin ettim. Yol arkadaşım koruluğu, bahçeleri, hatta belki de evi gözden geçirmek için yarım saat oyalandı. Onun için çiftlik evinin taşlığında atlarımızdan indiğimiz zaman ortalık kararmıştı. Senin o eski kapı, yoldaşın Joseph elinde bir çırayla bizi karşılamaya çıktı. Bu işi de tam ondan beklenecek şekilde, kibarca yaptı. İlk işi meşaleyi yüzüme tutup alt dudağını sarkıtarak kötü kötü bakmak oldu. Sonra öbür yana döndü. İki atı alıp ahıra götürdü, sanki eski bir şatodaymışız gibi dış kapıyı sürgülemek için geri döndü.

Heathcliff, onunla konuşmak için kaldı. Ben de mutfağa girdim. Karmakarışık, izbe gibi bir yer. Senin idarende olduğu günlerden bu yana öyle değişmiş ki, görsen tanıyamazsın diyebilirim. Ocağın başında haydut kılıklı bir çocuk duruyordu. İri kemikli, üstü başı kirli, gözleri, ağzı Catherine'e benzeyen bir çocuktu bu. Catherine'in yeğeni olsa gerek diye düşündüm. Bir bakıma benim de yeğenim sayılır. Onunla tokalaşmalıyım... Evet... Onu öpmem de gerekir. Başlangıçta iyi bir anlaşma kurmak doğru olur.

Yaklaştım, tombul yumruğunu tutmaya çalışarak:

— Nasılsın, şekerim? dedim. Hiç anlamadığım bir şeyler homurdandı. Konuşmak için ikinci girişimimde: Seninle dost olacak mıyız, Hareton? diye sordum. İyi niyetliliğimin

armağanı da bir küfürle, basıp gitmezsem Boğazlayan'ı üstüme saldırtacağı tehdidi oldu.

Küçük canavar:

— Hey, Boğazlayan, yavrum! diye fısıldayınca, buldok kırması bir köpek köşedeki kulübesinden çıktı. Oğlan, kendinden emin bir tavırla bana: Şimdi defolup gidecek misin? diye sordu.

Yaşamayı sevmem beni bu emre uymaya zorluyordu. Diğerleri gelinceye kadar beklemek için eşikten dışarı adımımı attım. Bay Heathcliff görünürlerde yoktu. Peşinden ahıra kadar gidip yardımını rica ettiğim Joseph de beni şöyle bir süzüp kendi kendine mırıldandıktan sonra burnunu kıvırıp. Gek gek gek! diye alay etti. Heç bi' Hıristiyan'ın bole gonuştuğu duyulmuş şey midir? Gem güm edip durma. Ben senin ne dedüğünü nasın anlayam?

Adamın sağır olduğuna kanaat getirdiğim halde bir yandan da kabalığına kızarak: Benimle beraber eve girmeni istiyorum diye bağırdım.

— Sen bağa bahma. Benim başga işlerim va' diyerek işine devam etti. Arada bir de durup tepeden bakarcasına elbiselerimi, yüzümü inceliyordu. Elbiselerim pek süslüydü ama yüzüm onun istediği derecede hüzünlü olsa gerekti.

Avluyu döndüm, ara kapılardan geçtikten sonra başka bir kapıya geldim, daha kibar bir hizmetçiyle karşılaşacağımı umarak kapının tokmağını vurdum. Kısa bir bekleyişten sonra uzun boylu, asık suratlı, kravatsız bir adam kapıyı açtı. Omuzlarına dökülen karmakarışık saçlarıyla yüzü örtülmüştü. Gözleri de, bütün güzelliğini yitirmiş, Catherine'in hortlağının gözlerine benziyordu.

— Burada ne işiniz var? diye terslendi. Siz kimsiniz?

— Adım İsabella Linton idi, dedim. Siz beni daha önce

de görmüştünüz efendim. Geçenlerde Bay Heathcliff'le evlendik. O da beni herhalde sizin izninizi alarak buraya getirdi.

Keşiş, aç bir kurt gibi bakarak:

— O da geri döndü öyleyse, dedi.

— Evet, biraz önce geldik, dedim. Beni mutfak kapısının önünde bıraktı. Ben de içeri girecektim ama sizin küçük oğlan oranın bekçiliğini yapıyordu, köpeğinin de yardımıyla beni korkuttu.

İleride ev sahibim olacak adam, karanlıkta Heathcliff'i görebilmek için gözleriyle etrafı taradı.

— O cehennem kaçkını haydudun sözünü tutması iyi oldu, diye homurdandı, sonra da o namussuz onu aldatsaydı neler yapacak olduğunu bir sürü küfür sıralayarak anlattı.

Bu ikinci giriş denemesine kalkıştığıma pişman olmuştum. Hatta o küfürlerini bitirmeden de usulcacık oradan uzaklaşmak niyetindeydim ama ben bu isteğimi yerine getiremeden o içeri girmemi emretti, kapıyı kapayıp yeniden sürgüledi.

Ocakta büyük bir ateş yanıyordu, döşemesi tamamen külrengi olan salonu aydınlatan tek ışık da buydu. Genç kızken, daima bakışlarımı üzerine çeken o pırıl pırıl çay takımları da tozdan, pastan tanınmaz hale gelmişti.

Hizmetçiyi çağırıp beni yatak odasına götürmesini söylememin mümkün olup olmadığını sordum. Hindley Earnshaw, buna cevap vermek lütfünde bulunmadı. Elleri ceplerinde, bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Benim varlığımı da unutmuş görünüyordu. Öylesine dalgın, öylesine insanlardan uzak bir hali vardı ki onu tekrar rahatsız etmekten çekindim.

O yabancı ocak başında oturup, dünyada en çok sevdiğim insanların bulunduğu o sevimli yuvamın beş - altı kilometre uzakta olduğunu düşünürken yalnızlıktan da beter duygular içinde olduğuma şaşmayacaksın Ellen. Yuvamla aramda beş - altı kilometre yerine kocaman bir okyanus da bulunabilirdi, çünkü bu mesafeyi hiçbir zaman aşamayacaktım.

Kendi kendime avunmak için kime başvurabileceğimi sordum. Aman, aklında olsun, sakın Edgar'a, ya da Catherine'e bunları söyleyeyim deme. Bütün üzüntülerim bir yana, Heathcliff'e karşı benim tarafımı tutacak, tutabilecek bir kimsenin bulunmayışı beni her şeyden fazla üzmüştü.

Uğultulu Tepeler'e hemen hemen sevinerek sığınmıştım, çünkü böylece onunla yalnız yaşamaktan kurtulmuş oluyordum. Fakat o da aralarına gireceğimiz insanları iyi tanıyor, içlerine katılmaktan çekinmiyordu.

Oturup uzun bir süre düşündüm. Saat sekizi vurdu, dokuzu vurdu. Oda arkadaşım, hâlâ başı göğsüne düşmüş, aşağı yukarı geziniyor, ara sıra çıkardığı homurtular, acı iniltiler dışında hiç konuşmuyordu. Evin içinde bir kadın sesi duyabilmek için kulak kesildim. Bu arada müthiş pişmanlık duygularım, karamsar düşüncelerim de iç çekişleriyle, ağlamayla dile gelmişti.

Hindley Eamshaw, odayı adımlamayı bırakıp karşıma geçerek, şaşkın şaşkın bana bakmaya başlayıncaya kadar da kederimi açığa vurduğumun farkında değildim. Benimle yeniden ilgilenmesini fırsat bilerek bağırdım:

— Yolculuk beni yordu, yatmak istiyorum. Hizmetçi nerede? Kendisi bana gelmediğine göre siz beni onun yanına götürün.

— Bizim kadın hizmetçimiz yoktur, dedi. Kendi işini

kendin göreceksin.

— Peki, ben nerede yatacağım? diye hıçkırdım. Yorgunluktan, bitkinlikten gururumu düşünecek durumda değildim.

— Joseph sana Heathcliff'in odasını gösterir, dedi. Aç şu kapıyı... Joseph oradadır.

Dediğini yapmak üzereyken ani bir hareketle beni yakaladı, pek garip bir sesle:

— Ne olursun, kapıyı kilitle, sürgüsünü de sür! Sakın bunu unutayım deme! diye haykırdı.

— Peki ama niçin Bay Earnshaw? diye sordum. Kendimi Heathcliff ile bir odaya kilitlemek fikri pek hoşuma gitmemişti.

Yeleğinin cebinden tuhaf yapılı bir tabanca çıkararak:

— Şuraya bak! diye bağırdı. Tabancanın namlusuna çift ağızlı sustalı bir çakı eklenmişti. Çaresiz kalmış bir insan için büyük bir kışkırtıcıdır bu değil mi? Her gece bunu elime alıp onun kapısını açmak isteğime karşı koyamıyorum. Kapıyı bir kere açık bulursam, onun işi bitmiş demektir. Bir dakika önce böyle bir işi yapmama engel olacak yüzlerce neden bulabildiğim halde bunu düşünmekten vazgeçemiyorum. Onu öldürerek düzenimi bozmaya sanki beni şeytan dürtüyor. İnsan elinden geldiği kadar aşk uğruna şeytana karşı koyabilir ama zamanı gelince gökteki meleklerin tümü bile onu kurtaramaz.

Silahı merakla gözden geçirdim. Beynimde korkunç bir düşünce belirdi. Elimde böyle bir silahla kim bilir ne kadar güçlü olurdum! Silahı elinden aldım, bıçağına dokundum. Bir an için yüzümde beliren ifadeye şaşmışa benziyordu. Dehşet değildi, aç gözlülük ifadesiydi bu. Kıskanç bir tavırla silahı çekti aldı, çakıyı kapadı, tekrar eski yerine sakladı.

— Ona söylesen de umurumda değil, dedi. Kendini kollamasını söyle, sen de göz kulak ol. Aramızdaki durumu öğrendin. Fakat bakıyorum, onun tehlike içinde olması seni şaşırtmadı.

— Heathcliff size ne yaptı? diye sordum. Sizin bu hayret verici nefret duygularınızı kazanmak için size ne kötülüğü dokundu? Ona bu evden çıkıp gitmesini söylemek daha akıllıca bir hareket olmaz mı?

Hindley Earnshaw:

— Hayır! diye gürledi. Beni bırakıp gitmek teklifinde bulunursa ölmüş demektir. Sen de onu kışkırttığın için katil olacaksın. Bir daha ele geçirme umudu kalmadan her şeyi kayıp mı edeyim? Hareton dilenci mi olacak? Ah, lanet olsun! Onu geri alacağım, onun altınlarını da alacağım. Sonra da sıra onun kanına gelecek. Ruhu da cehenneme gidecek. Cehennem o misafirle her zamankinden on kat daha karanlık olacak.

Bana eski beyinin huylarını anlatmıştın Ellen. Evet, çıldırma raddelerine geldiği açıkça görülüyor. Hiç değilse, dün gece öyleydi. Onun yanında bulunmaktan korkuyordum. Hizmetçisinin suratsız kabalığı efendisininkiyle karşılaştırılınca hiç kalır diye düşünüyorum.

Yine sinirli sinirli gezinmeye başlamıştı, ben de mandalı kaldırıp mutfağa kaçtım. Joseph, ocağa doğru eğilmiş, üzerinde sallanan büyük bakraca bakıyordu. Yanındaki tezgâhta içi yulaf lapası dolu büyük bir tahta kâse vardı. Bakracın içindekiler kaynamaya başlayınca elini kâseye daldırmak üzere döndü. Bunun akşam yemeğine hazırlık olduğunu anlamıştım, karnım da çok acıktığı için hazırlanan yemeğin yenebilecek cinsten bir şey olmasını istiyordum. Bundan dolayı: "Bırak da ben pişireyim!" diye bağırdım. Kâseyi ada-

mın elinin altından uzaklaştırdıktan sonra şapkamı, binici ceketimi çıkarmaya giriştim. Bay Earnshaw her işimi kendim yapmam gerektiğini söyledi dedim. Ben de öyle yapacağım. Açlıktan ölmekten korktuğum için burada hanımlık taslamam gerekiyor.

Joseph:

— Ey ulu Tanrım! diye mırıldanarak oturdu. Ajurlu çoraplarını dizlerinden bileklerine kadar indirdi. Bahındı hele şu işe! Daha gimlerden emir alacağız! Ben tam igi beğe gendimi alıştırayım derken başıma bir de bu garı çıhtı! Buralarda durulmaz gayrı. Varıp getmeli. Günün birinde bu evi bırahıp ge'deceğem heç ahlıma gelmediydi emme, n'idek artıh o günün yahlaştığı besbelli.

Bu sızlanmalar benden hiç ilgi görmedi. Hemen işe koyuldum. Yemek pişirmenin benim için büyük eğlence olduğu günleri hatırlayarak içimi çektiğim de oluyordu. Fakat şimdi bu anıları geldikleri gibi hemen aklımdan uzaklaştırmak zorundaydım. Geçmiş mutluluklar bana işkence veriyordu. Bunlar hayalimde canlandıkça kepçeyi daha hızlı çeviriyor, avuç avuç yulaf ezmesini daha kısa aralıklarla bakraca atıyordum.

Joseph de benim yemek pişirme tarzımı gittikçe artan bir öfkeyle seyrediyordu.

— Hıh! diye homurdandı. Bu ağşam sen yulaf çorbanı yiyemeyeceğen Hareton. Çüngü benim yumruğum gibi top top olacahlar. İşte yine öyle... Senin yerinde ben olsam bi' tehmede bahraç - mahraç bırahmam ha. Güm, güm! Onun bahraca yulaf atmasıynen bahracın dibinin delinmemesi Allah'tan...

Yemeği kâselere boşaltınca ben de gördüm, pek uydurma bir yemek olmuştu. Dört kâse vardı, bir de mandıradan

doldurulup yeni getirilmiş süt kabı duruyordu. Hareton kabı iki eliyle yakalayıp kalın dudaklarından döke saça içmeye koyuldu. Ben hemen itiraz ettim, sütünü bir tasa koyup içmesi gerektiğini, benim bu şekilde kirletilmiş sütten bir yudum bile alamayacağımı söyledim. İhtiyar huysuz bu titizliğimden pek alındı, defalarca söyledi durdu. Kendimi beğenmişliğime de şaştığını bildirdi. Bu arada küçük haydut da kötü kötü bana bakarak sütünü höpürdetmekteydi.

— Ben yemeğimi başka bir odada yiyeceğim, dedim. Yemek salonu dediğiniz bir yer yok mu?

Joseph alaylı alaylı:

— Salon ha? dedi. Salon! Hayır, bizim salonumuz filan yoh. Bizlen oturmahtan hoşlanmıyo'san beğ va'.. Beğimizden hoşlanmıyo'san biz varız.

— Öyleyse ben de yukarı çıkarım. Bana bir oda göster, dedim.

Kâsemi bir tepsiye koydum, kendime süt getirmeye gittim. Ben yukarı çıkmaya hazırlanırken adam homurdana homurdana önümden yürümeye başladı. Tavan arasına vardık. O arada bir durup durup, önünden geçtiğimiz odalara bakmak için kapılarını açıyordu.

En sonunda menteşeleri gıcırdayan çarpık bir kapıyı açarak:

— Aha işte sağa oda dedi. Birgaç lohma yemeh için çoh bilem. Göşede bi' çuval mısır va', çuval temizdir emme, sen o süslü ipeh urbaların girlenir deyi gorgarsan üzerine bi' mendil goyuvi.

Onun oda dediği yer odunluk gibi bir yerdi. İçerisi ekşi ekşi tahıl kokuyordu. Tahıl dolu çuvallar duvar boyunca yığılmış, ortada geniş bir boşluk kalmıştı. Öfkeyle yanımdakine dönerek: "Be adam diye bağırdım. Burası yatılacak bir

yer değil ki. Ben yatak odamı görmek istiyorum."

Adam alaycı bir tavırla:

— Yatah odası ha? dedi. Pegâlâ, sana bütün yatah odalarını göstereyim. Aha, işte şu da benimgisi. Tavan arasındaki ikinci hücreyi gösterdi. Bunun birincisinden farkı duvarlarının daha çıplak olması, bir köşesinde de üzeri çivit mavisi yorganla örtülü geniş, alçak, perdesiz bir yatağın bulunmasıydı.

— Senin odanı ne yapayım! diye çıkıştım. Bay Heathcliff de evin en üst katında yatmıyordur ya, öyle değil mi?

Sanki yeni bir şey keşfetmiş gibi:

— Aha, demeh Bay Heathcliffi istiyon, öyle mi? dedi. Bunu baştan sükseydin ya! O vakit ben de sana işin hepiciğini anlatıvirirdim, sen de bi' teh o odayı göremeyeceğini öğrenirdin. O yatah odasını hep gilitli tutar, ondan başga heç kimsecihler oraya giremez.

— Güzel bir eviniz var, Joseph demekten kendimi alamadım. İçindekiler de hoş insanlar doğrusu. Kaderimi onlarınkiyle birleştirdiğim gün dünyada ne kadar delilik varsa hepsi benim beynimde toplanmış olsa gerek. Neyse, şimdi bunun sırası değil. Başka odalar da var. Allah'ını seversen biraz çabuk ol da beni bir tanesine yerleştiriver.

Bu yalvarışıma karşılık vermedi yalnız bildiğinden şaşmaz bir halde tahta basamaklardan aşağı indi, bir odanın önünde durdu. Onun duruşundan, eşyanın iyi cinsten oluşundan, burasının evin en iyi odası olduğuna kanaat getirdim. Yerde bir halı vardı, iyi bir halıydı ama üzerindeki çiçekler tozdan görünmez olmuştu. Üstünden yırtık kâğıtlar, sarkan bir ocak, kırmızı renkli, pahalı kumaştan son moda perdelerle çevrili güzel bir meşe karyola göze çarpıyordu. Bunların pek hor kullanıldıkları da belliydi. Kıvrım kıvrım

aşağı sarkan üst perdeler halkalarından çıkmıştı. Perdeleri tutan demir korniş de bel vermiş, perdenin bir yanı yere sarkmıştı. Sandalyeler de sakatlanmıştı, bir kısmı kullanılmayacak haldeydi. Duvarların tahta kaplamaları da derin yarıklarla bozulmuştu.

Ben içeri girip yerleşmek için cesaretimi toplamaya çalışırken budala rehberim:

— Aha işte bura beğin odası dedi. Artık yemeğim soğumuş, iştahım kaçmış, sabrım da tükenmişti.

Bana hemen bir yer, dinlenebileceğim bir oda göstermesini söyledim.

İhtiyar sofu:

— Hangi cehennemi istersin? dedi. Tanrı hepiciğimizi bağışlasın. Hangi cehennemin dibinde zıbaracahsın, a baş belası evlenmiş garı! Burada Hareton'ın odasından başga görmediğin bi' yer galmadı. Bu evde başga bi' de-lihbileyoh.

O kadar sinirlenmiştim ki elimdeki tepsiyi üstündekilerle birlikte yere atıverdim. Sonra da merdivenin başına oturup ellerimle yüzümü kapadım, ağlamaya başladım, Joseph:

— Eh, eh, bunu eyi ettin, Bayan Cathy, eyi ettin Bayan Cathy diye söylendi. Gelgelelim şu gırılan gap-gacah beğin ayağına dakılınca gim bilir meler diyeceh! Seni bi' şeye yaramaz deli seni! Tanrı'nın nimetlerini ayahlar altına attığın için Noel'e dek orucu hag ettin. Emme, bu hallerine uzun zaman devam edeceğini de heç sanmıyorum. Heathcliff senin bu gözel hallerine gatlanır mı sanıyon? Ah seni bu halde bi' yagalamasını isterdim! Heç bi'şeyi değel, bi' bunu isterdim.

Böyle söylene söylene aşağıdaki hücresine indi, mumu da götürmüştü. Ben de karanlıkta kaldım. Bu budalaca ha-

reketimden sonra düşünmeye başladığım zaman gururumu yenip öfkemi yatıştırarak yerleri temizlemek zorunda olduğumu anladım. Birden, hiç beklemediğim bir yardımcı belirdi. Bu, bizim ihtiyar köpeğin oğlu olduğunu tahmin ettiğim Boğazlayan'dı. Encikliğini Grange'de geçirmiş, sonra da babam onu Hindley'e vermişti. Galiba, o da beni tanıdı. Selamlamak için burnunu burnuma sürttü, sonra yere dökülmüş olan yulaf çorbasını hapur hupur yemeye koyuldu. Ben de merdivenin basamaklarından çanak parçalarını toplamaya, tırabzana sıvışan sütleri mendilimle silmeye başladım.

İşimizi henüz bitirmiştik ki geçitten Hindley Earnshaw'nun ayak seslerini duydum. Yardımcım kuyruğunu kısarak duvar dibine sindi. Ben de en yakın kapı aralığına gizlendim.

Aşağı doğru bir yuvarlanışla uzun bir uluma duyunca, köpeğin saklanmayı pek beceremediğini anladım. Ben daha şanslı çıktım. Yanımdan geçti, odasına girdi, kapıyı kapadı.

Onun hemen arkasından da Joseph, Hareton'ı yatırmaya geldi. Ben de meğer Hareton'ın odasına sığınmışım. İhtiyar beni görünce:

— Bu evde hem sana, hem de gibirine yer bulundu desem yeri va' diye söylendi. Oda zati boş, buraya gibirinlen yerleşebilirsin. Öreğine gelince o da böyle kötü meclislerde hep üçüncü gişi olur.

Bu habere sevinerek odaya girdim. Ocağın başındaki koltuklardan birine kendimi atar atmaz da başım önüme düştü, uyuya kaldım. Uykum hem derin, hem de pek tatlıydı ama pek de çabuk sona erdi. Bay Heathcliff beni uyandırdı yeni gelmişti, o sevgi dolu tavrıyla bana burada ne yaptığımı sordu. Geç saate kadar uyanık kalmamın nedenini,

odamızın anahtarının onun cebinde kaldığını anlattım. Odamız sözü ona büyük bir hakaret oldu. Küfürler savurarak odanın benim olmadığını söyledi, şey edeceğini... Onun sözlerini tekrarlamayacağım gibi her zamanki davranışını da anlatmayacağım. Nefretimi uyandırmakta öylesine kararlı, öylesine usta ki, korkumu bile unutacak kadar şaşıyorum bazen. Bir yırtıcı kaplan, bir zehirli yılan bile bende onun uyandırdığı korkuyu uyandıramaz. Bana Catherine'in hastalığını anlattı, ağabeyimi buna neden olmakla suçladı. Edgar'a cezasını verme fırsatını ele geçirinceye kadar da bunun acısını benden çıkaracağım söyledi.

Ondan nefret ediyorum. Ben mahvoldum. Budalalık ettim. Sakın ha, Grange'de hiç kimseye bunların bir tek kelimesini bile tekrarlayayım deme. Seni her gün bekleyeceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma.

İsabella, bu mektubu okur okumaz beye gittim. Kız kardeşinin Uğultulu Tepeler'e geldiğini, bana Bayan Linton'ın hastalanmasından duyduğu üzüntüyü belirten bir mektup gönderdiğini, ağabeyini çok özlediğini, ayrıca kendisinin bağışlandığını gösteren bir şeyin acele ona yollanmasını istediğini anlattım.

Edgar Linton:

— Bağışlamak mı? dedi. Ortada bağışlanacak bir şey yok ki. İstersen bugün öğleden sonra, Uğultulu Tepeler'e gidip, benim kızgın olmadığımı, sadece onu kaybettiğim için üzüldüğümü söyleyebilirsin Ellen. Hele hiçbir zaman mutlu olacağına inanmadığım için daha da üzgünüm. Benim onu görmeye gitmem söz konusu olamaz elbette. Artık sonsuza kadar ayrıldık. Beni gerçekten sevindirmek istiyorsa, evlendiği o rezil herifi bu ülkeden uzaklaşmaya kandırsın.

Yalvarırcasına:

— Peki ama ona kısacık bir mektup yazmayacak mısınız efendim? diye sordum.

— Hayır, dedi. Buna gerek yok. Heathcliff'in ailesiyle aramdaki haberleşme onun Linton ailesiyle arasındaki haberleşme kadar seyrek olacak yani hiç haberleşmeyeceğiz.

İsabella'yı teselli için bir iki satır yazmayı bile reddedişini makul gösterebilmek üzere neler yapmam gerektiğini düşündüm.

İsabella'nın beni sabahtan beri beklediğini çekinmeden söyleyebilirim. Bahçenin yolunda yürürken pencereden baktığını gördüm. Ben başımı sallayarak selam verdim ama o sanki görülmekten korkuyormuş gibi hemen geri çekildi.

Kapıya vurmadan içeri girdim. O eski neşeli evin öyle korkunç, kasvetli bir hali vardı ki bu manzara kadar müthiş bir şey olamaz. Doğrusu, genç hanımın yerinde olsaydım hiç olmazsa ocak başını süpürür, masaların tozunu alırdım, bunu itiraf etmeliyim. Ama o daha şimdiden çevresindeki kayıtsızlık, umursamazlık havasına kendini uydurmuştu. Güzel yüzü solgun, bezgindi. Saçları kıvrılmamıştı. Perçemlerin bir kısmı dümdüz aşağıya doğru iniyordu, bazıları ise başının etrafına gelişigüzel tutturulmuştu. Elbisesine de geceden beri elini sürmemişti besbelli.

Hindley yoktu. Heathcliff, bir masanın başında, cep defterini karıştırıyordu. Ben içeri girince kalktı, dostça hatırımı sordu, oturmam için iskemle gösterdi.

Zaten orada derli toplu görünen bir o vardı. Adamın her zamankinden daha iyi olduğunu düşündüm. Olaylar ikisini de öylesine değiştirmişti ki, yabancı biri, Heathcliff'in doğma büyüme asil bir bey, karısının ise tam bir pasaklı olduğunu sanırdı.

Genç hanım beni karşılamak için hararetle ileri atıldı,

bir elini de beklediği mektubu almak için uzatmıştı. Ben başımı salladım. İşaretimi anlamadı, şapkamı bırakmak için yan masalardan birine doğru giderken peşimden geldi, getirdiğim şeyi hemen ona vermemi fısıldadı.

Heathcliff onun ne demek istediğini anladığı için:

— İsabella'ya bir şey getirdiysen - ki mutlaka getirmişsindir - onu hemen ver Nelly. Boşuna gizlemeye kalkma, bizim zaten saklımız gizlimiz yok, dedi.

En iyi hareketin hemen doğruyu söylemek olacağını düşünerek:

— A! Bende öyle bir şey yok, dedim. Efendim kız kardeşinin kendisinden ne mektup, ne de ziyaret beklememesini söyledi. Size sevgilerini, mutluluk dileklerini gönderdi hanımcığım. Neden olduğunuz üzüntüleri de bağışladığını belirtti. Fakat bundan sonra bu aileyle kendi ailesi arasında haberleşme olmayacağını, çünkü bundan bir sonuç elde edilemeyeceğini söyledi.

İsabella Heathcliff'in dudağı hafifçe titredi. Sonra pencerenin önündeki sandalyesine gidip oturdu. Kocası da ocak başında, bana yakın bir yerde, ayakta durup Catherine'i sormaya başladı.

Catherine'in hastalığı hakkında söylenmesi doğru olacak şeyleri söyledim ama o, ahret sorularıyla hastalığın nedenlerinin çoğunu benden öğrenmeyi başardı. Bütün suçun hanımda olduğunu, çünkü bunu kendisinin hak ettiğini söyledim sonunda. Heathcliff'in de Bay Linton'dan örnek alarak, onun ailesiyle, iyi kötü her türlü ilişkiden kaçınacağını umduğumu bildirdim.

— Bayan Linton iyileşme dönemine yeni girdi, dedim. Hiçbir zaman eski haline dönemeyecek ama hiç olmazsa hayatı kurtuldu. Onun iyiliğini gerçekten istiyorsanız bir daha

karşısına çıkmazsınız, hatta buralardan da çıkıp gidersiniz. Üstelik buna hiç de pişman olmazsınız. Size şu kadarını söyleyeyim, şu genç hanım benden ne kadar farklıysa, Catherine Linton da sizin eski arkadaşınız Catherine Earnshaw'dan o kadar farklıdır. Dış görünüşü çok değişti, karakteri daha da fazla değişti. Öyle ki, onunla dostluk etmeye mecbur olan bir kişi, ona karşı duyduğu sevgiyi ancak onun geçmişteki durumunu hatırlayarak, insaniyet namına, sorumluluk duygusu ile devam ettirebilir.

Heathcliff, sakin görünmeye çalışarak:

— Bu çok mümkün, çok mümkün, dedi. Senin beyinin insaniyetle sorumluluk duygusundan başka dayanacağı bir şeyi olmayabilir. Fakat Catherine'i onun insaniyetine, sorumluluk duygusuna bırakacağıma aklın yatıyor mu? Üstelik benim Catherine'e karşı beslediğim duyguları onunkilerle ölçebilir misin? Sen buradan gitmeden önce beni onunla konuşturacağına dair söz vermeni istiyorum. İstesen de, istemesen de ben onu mutlaka göreceğim. Ne diyorsun?

— Ben diyorum ki Bay Heathcliff, onu görmemelisiniz. Zaten hiçbir zaman da benim aracılığımla bunu yapamayacaksınız. Beyle aranızda geçecek ikinci bir tartışma hanımı bütün bütün ölüme sürükleyecektir.

Heathcliff:

— Senin yardımınla böyle bir karşılaşma önlenebilir, dedi. Üstelik böyle bir durumla karşılaşma tehlikesi olursa o Catherine'in hayatına bir tek üzüntü daha katarsa eh, ben de işi oluruna bırakmamaya hak kazanırım. Keşke Catherine'in kocasını kaybederse çok üzülüp üzülmeyeceğini bana söyleyecek kadar samimi olsaydın. Onun üzülmesi korkusu beni hareketten alıkoyuyor. İşte, kocasıyla aramızdaki duygu farkını da görüyorsun. O benim yerimde, ben de onun

yerinde olsaydım, kendisinden hayatımı zehir edecek derecede tiksindiğim halde, ona asla elimi kaldırmazdım. Sen istersen inanmamış görün. Catherine onun yanında bulunmasını istediği sürece ben de onu uzaklaştırmaya kalkışmazdım. Fakat kadının ilgisi söndüğü an da kalbini deşer, kanını içerdim. O zamana kadar da - bana inanmıyorsan beni tanımıyorsun demektir - evet, o zamana kadar da onun bir tel saçına dokunmaktansa santim santim ölmeyi tercih ederdim.

— Böyle söylüyorsunuz ama tam sizi unutmaya başladığı sırda karşısına çıkıp onu yeniden tedirgin ederek, çeşitli karışıklıklara yol açarak onun iyice iyileşme ümitlerini de yıkmaktan çekinmiyorsunuz, dedim.

— Sen onun beni unutmak üzere olduğunu mu sanıyorsun? dedi. Ah, Nelly, onun beni unutamayacağını biliyorsun. Edgar'ı bir kere düşünüyorsa, beni bin kere düşünüyor, bunu benim kadar sen de biliyorsun. Hayatımın en kötü devresinde ben de böyle bir düşünceye saplanmıştım. Geçen yaz buralara döndüğüm zaman da bu düşünce beni gücü altına aldı, fakat bundan sonra bu fikre ancak kendisi söylerse yeniden inanacağım. Ondan sonra Edgar da, Hindley de kurduğum hayallerin hepsi de yok olacak. Geleceğimi iki kelime belirleyecek: Ölüm, cehennem. Catherine'i kaybettikten sonra hayat bana cehennem olacak. Edgar Linton'ın bağlılığına benimkinden fazla önem verdiğini bir an için düşünmekle budalalık ettim. Edgar, o çelimsiz benliğinin bütün gücüyle seksen yıl sevse, benim bir günde sevdiğim kadar sevemez. Catherine'in kalbi de benimki kadar derin. Denizin şu at yalağına girmesi onun bütün sevgisinin o adamın tekeline girmesinden daha kolaydır. Hem, Edgar onun gözünde köpeğinden, ya da atından ancak bir derece daha üstün değer taşıyabilir. Bir kere, benim gibi sevilecek

yaradılışta değil, yaradılışında olmayanı kadın ona nasıl verebilir?

İsabella:

— İki insan birbirine ne kadar düşkün olabilirse, Catherine ile Edgar da birbirlerine o derece düşkünler! diye parladı. Hiç kimsenin bu şekilde konuşmaya hakkı yok! Ağabeyime hakaret edilmesini de istemiyorum!

Heathcliff, azarlar gibi:

— Ağabeyin de sana pek düşkün, öyle mi? Seni nasıl da bir çırpıda tek başına bırakıverdi! dedi.

— O benim çektiklerimin farkında değil. Bunu kendisine anlatmadım.

— Öyleyse, ona başka şeyler anlatmış olacaksın... Mektup yazdın değil mi?

— Evet, evlendiğimi bildirmek için yazdım. Mektubu sen de gördün.

— Ondan sonra başka bir şey yazmadın mı?

— Hayır.

— Küçük hanıma durumundaki değişiklik hiç de yaramamış, diye lafa karıştım. Bir sevgiye ihtiyacı var besbelli. Hangi sevgiye olduğunu da tahmin edebilirim ama söylemesem daha iyi.

Heathcliff:

— Bana sorarsan kendisine karşı sevgi duyması gerek, dedi. Her gün biraz daha pasaklı oluyor. Beni hoşnut etmeye çalışmaktan da görülmedik derecede çabuk usandı. Çok zor inanacaksın ama daha evlendiğimizin ertesi günü evine dönmek için ağlamaya başladı. Allah'tan fazla ince olmaması onun bu eve daha iyi uymasını sağlayacak. Onun dışarılarda dolaşıp beni mahcup etmemesini de sağlayacağım.

— İyi ama efendim, diye karşılık verdim, Bayan Heathcliff'in bakılmaya, hizmet edilmeye alışkın olduğunu, herkesin onun her dediğini yapmaya hazır bulunduğu bir evin tek kızı olarak yetiştiğini de göz önünde bulundurursunuz sanırım. Ötesini, berisini toplayacak bir hizmetçi bulmasına izin vermeli, ona daha sevecen davranmalısınız. Bay Edgar hakkında ne düşünürseniz düşünün, küçük hanımın birine sağlam bağlarla bağlanabileceğinden şüphe edemezsiniz, yoksa eski evinin ihtişamını, rahatlığını, eski arkadaşlarını seve seve bırakıp sizinle bu yabani yere yerleşmeyi göze alamazdı.

— Onları bir hayal uğruna bıraktı. Benim bir aşk kahramanı olduğumu sanmıştı, şövalyece bağlılığımdan da sınırsız bir hoşgörülük bekliyordu. Hayalinde beni öyle değişik bir insan olarak canlandırmış, bunlara da öylesine inanmıştı ki, ben onu aklı başında bir yaratık olarak kabul edemiyordum. Ama en sonunda beni tanımaya başladığını sanırım. İlk günlerde beni kızdıran o budalaca gülmeleri, yapmacıkları artık görmüyorum. Hem kendisi, hem de delice sevgisi hakkındaki sözlerimin doğru olduğunu söylediğim zaman bana bir türlü inanamamakla gösterdiği aptallık da çok şükür sona erdi.

Onu sevmediğimi keşfetmesi için de beynini şaşılacak derecede fazla çalıştırması gerekti. Bir ara, hiçbir ders ona bunu anlatamayacak sandım. Yine de tam öğrenmiş sayılmaz, çünkü daha bu sabah, müthiş bir zekâ eseri olarak, onu kendimden nefret ettirmeyi başardığımı söyledi. İnan bana, Herkül'ce bir çalışmanın sonudur bu. Gerçekten bunu başardıysam, teşekkür etmem gerekir. Sözlerimin doğruluğuna inanabilir miyim İsabella? Benden nefret ettiğine emin misin? Seni yarım gün yalnız bırakırsam, içini çekerek, yaltaklanarak bana sokulmayacak mısın? Senin önünde ona

karşı çok sevecen davranmamı isterdi Nelly, buna eminim. Gerçeğin açığa vurulması gururunu yaralıyor. Ama sevginin tek taraflı olduğunu, ona hiçbir zaman bu konuda yalan söylemediğimi kim duyarsa duysun, umurumda değil. O da beni birazcık aldatıcı bir yumuşaklık göstermiş olmakla suçlayamaz. Yaptığımı gördüğü ilk şey de Grange'den ayrılırken küçük köpeğini asmak oldu. Yapma! diye yalvarması üzerine de ağzımdan çıkan ilk sözler, biri hariç, kendisiyle ilgili bütün yaratıkları asılmış görmek istediğimi bildiren sözler oldu. Belki de hariç tutulmanın kendisi olduğunu sanmıştır. Fakat, hiçbir canavarlık onu tiksindirmez. Öyle sanıyorum ki, kendi tatlı canı incinmek tehlikesinden uzak oldukça gaddarlığa karşı içten içe hayranlık bile beslemektedir. Şimdi bu zavallı, köle ruhlu, kötü niyetli köpeğin benim onu sevebileceğimi düşünmesi saçmalığın en koyusu, budalalığın ta kendisi değil de nedir? Beyine söyle Nelly, ben ömrümde bunun kadar değersiz bir şey görmedim. Linton soyadını bile lekeliyor. Bazen onun nelere katlanabileceğini anlamak için girıştiğim denemeler sırasında sırf yeni bir işkence icat edemediğim için yavaşladığım olmuştur, işte o zaman yine de utanmadan bana yaltaklanmıştır. Ona şunu da söyle ki ağabeylik, hakperestlik gönlü rahat etsin, kanunun sınırları içinde kalmaya dikkat ediyorum. Bugüne kadar onun herhangi bir boşanma isteğini haklı gösterebilecek bir harekette bulunmaktan kaçındım. Üstelik arada bizi ayırabilecek bir kimse de yok. Gitmek isterse gidebilir, çünkü varlığının bıraktığı sıkıntı ona işkence etmenin zevkinden ağır basıyor.

— Bay Heathcliff, dedim. Bu sözleriniz birer deli saçması. Karınız da deli olduğunuza inanmış olmalı ki bugüne kadar size katlanmış. Ama mademki siz şimdi gidebileceğini söylüyorsunuz, onun da bu izinden yararlanacağına şüphe

yok. Kendi isteğinle onun yanında kalmaya razı olacak kadar büyülenmedin ya hanımcığım.

İsabella:

— Dikkat et Ellen, dedi. Gözlerindeki öfkeli pırıltılardan, kocasının onda uyandırmak istediği nefreti iyice uyandırabildiği anlaşılıyordu. Onun sözlerinin bir tek kelimesine bile inanma. Yalancının, mendeburun biri o, bir canavar, insan değil! Daha önce de kendisini bırakıp gidebileceğimi söyledi ben de gitmeyi denedim, fakat bunu bir daha tekrarlamaya cesaret edemem. Yalnız Ellen, onun bu aşağılık konuşmasının bir kelimesini bile Edgar'a da, Catherine'e de anlatmayacağına söz ver. Ne yapar görünürse görünsün, onun asıl niyeti Edgar'ı çaresizlikten deliye döndürmek. Benimle de Edgar'ın üzerinde güç kazanmak için evlendiğini söylüyor. Ama bunu elde edemeyecek. Ben ölümü göze aldım. Tek ümidim, tek dileğim bu şeytanca düşüncelerini unutup beni öldürmesidir. Hayalini kurabildiğim tek zevk ölmek, ya da onun öldüğünü görmek.

Heathcliff:

— Tamam! dedi. Şimdilik bu kadarı yeter. Günün birinde mahkemeye çağrılacak olursan, onun bu sözlerini hatırlarsın Nelly. Şunun yüzüne de iyice bak, tam istediğim kıvama gelmiş. Hayır İsabella, sen şimdi kendi başına buyruk durumda değilsin. Kanun önünde senin koruyucun olduğuma göre bu sorumluluk ne kadar tatsız görünürse görünsün, seni velayetim altında tutmak zorundayım. Yukarı çık, Ellen Dean'le baş başa konuşacaklarım var. Hayır, oradan değil... Yukarı çık dedim sana. Bak, yukarı katın yolu burası yavrum.

Onu kolundan tutup dışarı fırlattıktan sonra homurdanarak dönüp geldi.

— Acıma nedir bilmem ben. Acıma nedir bilmem! Solucanlar ne kadar kıvranırsa onları ezip parçalamayı o kadar isterim. Manevi bir dişlemedir bu, verdiğim acı arttıkça ben de dişlerimi daha büyük bir güçle gıcırdatırım.

— Acımanın ne demek olduğunu anlar mısınız ki! diye söylendim, bir yandan da şapkamı acele acele bağlıyordum. Ömrünüzde bir kere olsun bu duyguyu tattınız mı acaba?

Benim gitmeye niyetlendiğimi anlayınca:

— Çıkar onu! dedi. Daha gitmiyorsun! Gel buraya şimdi Nelly. Catherine'i görmek kararımı gerçekleştirmeme yardım etmen için seni kandırmaya, ya da zorlamaya mecburum. Hem de hiç vakit kaybetmeden. Hiçbir kötülük düşünmediğime yemin edebilirim. Edgar'ın canını sıkmak, onu küçük düşürmek, hakaret etmek de istemiyorum; sadece Catherine'in nasıl hastalandığını, neden dolayı hastalandığını, onun kendi ağzından dinlemek istiyorum. Bir de kendisi için benim yapabileceğim bir şey var mı, yok mu, onu anlamak istiyorum. Dün gece altı saat Grange'in bahçesinde kaldım, bu gece de oraya gideceğim, içeri girmek için bir fırsat buluncaya kadar geceleri de, gündüzleri de orada olacağım. Edgar Linton karşıma çıkarsa hiç çekinmeden yere serip ben oradayken sesini çıkarmamasını sağlayacağım. Hizmetçileri bana karşı koyarlarsa onları bu silahla korkutacağım. Ama en iyisi benim onlarla, ya da beyle karşılaşmamı önlemek olmaz mı? Hem, sen bunu o kadar kolay yapabilirsin ki. Ne zaman geleceğimi sana haber veririm, sen de Catherine yalnız kalır kalmaz beni yavaşça içeri alırsın, ben gidinceye kadar da etrafı gözlersin. Kötü bir olayı önlemiş olduğun için de vicdanın rahat eder.

Efendimin evinde böyle haince bir oyun oynamayı ret ettim bundan başka, kendi keyfi uğruna Catherine'in huzu-

runu bozmasının da zalimce, bencilce bir davranış olacağını anlattım.

— En basit bir olay bile onu fena halde tedirgin etmeye yetiyor, dedim. Baştan aşağı sinir kumkuması oldu, üstelik böyle bir olaydan duyacağı heyecana bünyesi dayanmaz, bundan eminim. Israr etmeyin efendim. Yoksa kurduğunuz planı efendime anlatmak zorunda kalacağım. O da eviyle evindekileri bu türlü istenmeyen ziyaretlere karşı korumak için harekete geçecektir.

Heathcliff:

— Öyleyse ben de seni emniyete alırım karı! diye bağırdı. Yarın sabaha kadar Uğultulu Tepeler'den ayrılmayacaksın. Catherine'in beni görmeye dayanamayacağı hikâyesi budalaca bir bahane. Onun karşısına birdenbire çıkmaya gelince, böyle bir şey istemiyorum ben. Bunu senin hazırlaman gerekiyor. Gelip gelemeyeceğimi kendisine soruver. Onun benden hiç söz etmediğini, yanında da kimsenin benden bahsetmediğini söylüyorsun. Ben evde yasak bir konuysam, benden kime söz açabilir ki? Hepinizin kocasına casusluk ettiğinizi sanıyordur. Ah, sizin aranızda cehennem hayatı yaşadığına eminim! Onun konuşamamaktan neler çektiğini tahmin edebiliyorum. Çoğunlukla huzursuz, endişeli olduğunu söylüyorsun. Bu onun huzur içinde olduğuna bir delil sayılabilir mi? Aklının yerinde olmadığını söylüyorsun. Öylesine korkunç bir yalnızlık içinde başka türlü olmasına olanak var mı? Bir de, o nursuz berbat yaratık sorumluluk duyuyor, insaniyet namına ona bakıyormuş. Acımaktan, yardımseverlikten yapıyormuş bunu. Onun çürük bakımının toprağıyla Catherine'e eski canlılığını kazandıracağını ümit etmek bir saksıya dikilen meşe fidanının büyüyüp ağaç olmasını beklemek kadar gülünçtür. Şu konuyu hemen halledelim istersen. Sen burada kalıp benim Catheri-

ne'e erişmek için Edgar'la seyislerinin engelini aşmamı mı istersin, yoksa eskiden olduğu gibi benimle dost olup dediklerimi yapmak mı? Kararını ver... Çünkü inadından vazgeçmezsen benim buralarda bir dakika bile oyalanmama gerek yok!

İşte böyle Bay Lockwood, onunla tartıştım, sızlandım, tam elli kere kesin olarak teklifine itiraz ettim. Sonunda yine de beni bir anlaşma yapmaya zorladı. Onun yazacağı bir mektubu hanımıma götürecektim. Hanım razı olursa, Edgar Linton evden uzaklaşır uzaklaşmaz Heathcliff'e durumu haber verecek, ne zaman gelebileceğini bildirecektim. Eve girme işi ona kalıyordu. Ben de, öteki hizmetçiler de ortalıkta bulunmayacaktık.

Bu doğru muydu, yoksa yanlış mı? Korkarım ki göze uygun görünse bile doğru değildi. Buna razı olmakla yeni bir patlamayı önlediğimi düşünüyordum. Ayrıca, böyle bir heyecanın Catherine'in akıl hastalığına da iyi gelebileceğini aklımdan geçiriyordum. Sonra, birinden duyduğumu başkalarına anlattığım için Bay Edgar'dan yediğim sert azarı hatırladım, içimdeki huzursuzluğu gidermek için kendi kendime tekrar tekrar: "Bu güveni kötüye kullanma!" dedim.

Yalnız, eve dönüş yolculuğu, gidişten daha acıklı oldu. Mektubu Catherine'in eline tutuşturmadan önce de bir hayli tereddüt ettim.

A, işte Kenneth geldi... Aşağıya inip ona çok daha iyi olduğunuzu söyleyeceğim. Benim hikâyem, bizim deyişimizle, biraz buruk ama bir sabahı daha geçirtebilir.

İyi kalpli kadın doktoru karşılamak üzere aşağıya inerken, buruk ve acıklı diye düşündüm. Bana kalsa kendimi oyalamak için böyle bir hikâyeyi seçmezdim ama ziyanı

yok. Bayan Dean'ın acı otlarından pek yararlı ilaçlar çıkarabilirim. İlk iş olarak, Catherine Heathcliff'in parlayan gözlerindeki çekicilikten sakınmalıyım. Bu genç insana gönlümü kaptırırsam, kızı da anasının ikinci baskısı gibiyse pek zor bir duruma düşerim.

Yaklaşık bir hafta daha geçti... Ben de bahara, sağlığa bir o kadar gün daha yaklaştım. Kâhya kadının daha önemli işlerinden fırsat buldukça gelip yanımda oturması sonucunda komşumun hikâyesini bütünüyle öğrendim. Hikâyenin kalanını yine onun ağzından, fakat biraz kısaltarak aktaracağım. Genel olarak, kadının çok hoş bir anlatışı var, ben de onun anlatış tarzını daha düzgün bir sekile sokabileceğimi sanmıyorum.

O akşam, yani Uğultulu Tepeler'e gittiğim günün akşamı, Bay Heathcliff'in evin yakınında bulunduğunu gözlerimle görmüş gibi biliyordum. Mektubu da hâlâ cebimde olduğu, ayrıca tehdit edilmek, ya da alaya alınmak istemediğim için dışarıya çıkmaktan çekiniyordum.

Bey bir yerlere gitmeden mektubu vermemeyi kararlaştırmıştım, çünkü bu mektubun Catherine üzerindeki etkisinin ne olacağını kestirememiştim. Bundan dolayı da mektup Catherine'in eline ancak üç gün sonra ulaştı. Dördüncü gün pazardı, ev halkı kiliseye gittikten sonra mektubu Catherine'in odasına götürdüm.

Evi idare etmek için benimle birlikte bir de uşak bırakmışlardı. Ayin saatlerinde bütün kapıları kilitlemeyi âdet edinmiştik. Ama o gün hava öyle tatlı, öyle ılıktı ki hepsini ardına kadar açık bıraktım. Kimin geleceğini de bildiğim için sözümü yerine getireyim diye kapı yoldaşıma hanımın

portakal istediğini, hemen kasabaya koşup parası ertesi gün ödenmek üzere birkaç portakal almasını söyledim. O gitti, ben yukarı çıktım.

Catherine, her zamanki gibi yine bol beyaz bir elbise giymiş, omuzlarına ince bir şal örtmüş, açık pencerenin pervazı içinde oturuyordu. Uzun gür saçları hastalığının başlangıcında biraz kesilmişti, şimdi de doğal halinde, dümdüz taranmış, dalga dalga şakaklarından aşağı boynuna doğru iniyordu. Heathcliff'e de söylediğim gibi dış görünüşü değişmişti, sakin olduğu zamanlar bu değişiklikte derin bir güzellik olduğu da görülüyordu.

Gözlerindeki şimşek çakışlarının yerini hülyalı, dalgın bir yumuşaklık almıştı. Bu gözler artık etraftaki eşyalara bakmıyor sanırdınız; uzaklara, çok uzaklara, hatta bu dünyadan uzaklara dikilmiş gibiydiler. Sonra yüzündeki solgunluk biraz geçince bitkin görünüşü kalmamıştı. Bu yüzün akli durumundan ileri gelen acayip ifadesi, pek acıklı bir şekilde nedenleri açıklamakla birlikte, ona karşı duyulan dokunaklı ilgiyi arttırıyordu. Bende olduğu kadar onu gören herkeste de bu ifadenin iyileşme belirtilerini gölgeleyip ölüm damgasını vurduğu kanaati uyanmıştı.

Önündeki pervaz üzerinde açık bir kitap duruyor, çok hafif esen bir rüzgâr kitabın yapraklarını ara sıra kımıldatıyordu. Kitabı oraya Edgar Linton bırakmış olacaktı, çünkü hanım oyalanmak için artık ne kitap okuyor, ne de başka bir iş yapıyordu. Kocası onun eskiden hoşlandığı konulara ilgisini çekmek için saatlerce uğraşıyordu. Hanım kocasının böyle davranmaktaki amacını biliyordu. Daha iyi olduğu zamanlar onu sessizce dinler, bunun bir fayda sağlayamayacağını da yorgun iç çekişleriyle gülümseyişlerin en acıklılarıyla, öpücüklerle anlatmaya çalışırdı. Başka zamanlarda ise, sertçe öbür yana döner, yüzünü elleriyle kapar, hatta öf-

keyle kocasını da iterdi. Edgar da, bu durumda üstelemekten bir fayda sağlayamayacağını anladığı için, onu yalnız bırakırdı.

Gimmerton Kilisesi'nin çanları hâlâ çalıyor, vadideki kabarmış derenin şırıltıları kulakları okşuyordu. Bu ses, yaz boyunca, yapraklanmış ağaçların Grange'i saran tatlı hışırtılarının yerini almaktaydı. Uğultulu Tepeler'de de bu ses buzların erimesinden, ya da aralıksız yağan yağmurlardan sonra duyulurdu. Şimdi Catherine de bu sesi dinlerken Uğultulu Tepeleri düşünüyor olmalıydı... Düşünüp duyabiliyorsa... Ama daha önce de belirttiğim gibi yüzünde, kulakla, gözle fark edilen maddi şeyleri hiç tanımıyormuş gibi dalgın, ilgisiz bir ifade vardı.

— Size bir mektup var hanımcığım, deyip dizinin üstünde duran eline kâğıdı tutuşturdum. Cevap vermeniz gerektiği için hemen okumalısınız. Mührünü sökeyim mi?

Gözlerini baktığı yerden çevirmeden:

— Evet, dedi.

Mektubu açtım... Çok kısaydı.

— Haydi, dedim. Okuyun bakalım.

Elini çekti, kâğıt yere düştü. Ben yine kucağına koydum, canının aşağıya bakmayı istemesini beklemeye koyuldum. Bu hareket öyle gecikti ki en sonunda dayanamayıp:

— Acaba ben mi okusam hanımcığım? dedim. Mektup Bay Heathcliff'ten.

Yüzünde bir telaş, hatırlamanın verdiği sıkıntılı bir pırıltı, düşüncelerini düzene sokma çabasını belli eden bir ifade belirdi. Mektubu kaldırdı, sanki süzüyormuş gibi yaptı, imzaya geldiği zaman da içini çekti. Ne yazık ki bu mektubun önemini yine de anlamadığını fark ettim, çünkü ben on-

dan cevap beklediğimi söyleyince bana sadece imzayı gösterdi; acılı, soran bakışlarla bana baktı.

Mektubun içindekileri açıklamamı istediğini tahmin ederek:

— O, sizi görmek istiyor, dedim. Kendisi şu anda bahçede, sabırsızlıkla benim getireceğim cevabı bekliyor olmalı.

Bunları söylerken, aşağıda güneşli çimenler üzerine uzanmış kocaman bir köpeğin sanki havlamaya hazırlanıyormuş gibi kulaklarını diktiğini, sonra yeniden düzelttiğini, yabancı saymadığı bir kimsenin geldiğini belli etmek için de kuyruğunu salladığını gördüm.

Catherine de öne eğildi, soluğunu tutarak dinledi. Bir dakika sonra taşlıktan bir ayak sesi duyuldu. Açık ev Heathcliff'in aklını çelmiş, içeri girmekten kendini alıkoyamamıştı. benim sözümden caydığımı sanıp kendi başının çaresine bakmayı da düşünmüş olması mümkündür.

Catherine, yorucu bir merak içinde, gözlerini yatak odasının kapısına dikmişti. Adam odayı hemen bulamadı. Catherine bana onu alıp getirmemi işaretle anlattı ama ben daha kapıya varmadan Heathcliff odayı bulmuştu. Bir iki adımda Catherine'in yanına vardı, onu kollarının arasına aldı.

Beş dakika ne konuştu, ne de kollarını gevşetti. Bu süre içinde de hanımı ömrü boyunca öptüğünden çok daha fazla öptü sanırım. Ama önce hanım onu öpmüştü. Onun yüzüne bakmanın vereceği ıstıraba Heathcliff'in zor dayanacağı da belliydi. Catherine'i daha kolları arasına aldığı an o da benim düşündüklerimi, yani onun hiçbir zaman tamamıyla iyileşemeyeceğini, ölmesinin kader olduğunu düşünmeye başlamıştı.

— Ah, Cathy, ah, hayatım! Ben buna nasıl dayanabilirim! sözleri de ağzından çıkan ilk sözler oldu.

Bunları üzüntüsünü saklamaya çalışmadan söylemişti. Şimdi ise gözlerini öyle büyük bir dikkatle ona dikmişti ki bu bakışların gözlerini yaşartacağını sanmıştım, hayır gözleri kederle yandı ama yaşarmadı.

Catherine geriye yaslandı, Heathcliff'in bakışlarını kaşlarının birden çatılmasıyla karşıladı.

— Şimdi ne olacak? diye sordu. Zaten neşesi de durmadan değişen kaprislerine bağlıydı. Edgar'la sen kalbimi kırdınız. İkiniz de gelip sanki asıl acınacak olanlar sizlermişsiniz gibi bana dert yanıyorsunuz. Sana acımayacağım hayır, acımayacağım! Sen beni öldürdün. Hem de bu işten kazançlı çıktın sanırım. Nasıl da kuvvetlisin! Ben gittikten sonra kaç yıl daha yaşamak niyetindesin?

Heathcliff, ona sarılmak için bir dizinin üstüne yere çökmüştü. Kalkmaya çalıştı ama Catherine onu saçlarından yakalayıp doğrulmasına engel oldu.

Acı bir ifadeyle:

— İkimiz de ölünceye kadar seni yanımda tutmak isterdim, dedi. Senin çektiklerine aldırmamalıyım. Zaten, senin çektiklerin umurumda değil. Hem, niçin ıstırap çekmeyecekmişsin? Ben çekiyorum ya... Beni unutacak mısın? Ben toprağa girince sen mutlu olacak mısın? Bundan yirmi yıl sonra: İşte, bu Catherine Earnshaw'nun mezarıdır. Zamanında onu çok sevmiş, onu kaybedince çok perişan olmuştum, fakat artık geçti. Ondan sonra daha birçoklarını sevdim. Çocuklarım benim için ondan daha değerli. Ölürken de onun yanına kavuşacağım için sevinmeyeceğim, çocuklarımdan ayrılacağım için üzüleceğim mi diyeceksin? Böyle mi söyleyeceksin Heathcliff?

Adam, başını zorla kurtarıp dişlerini gıcırdatarak:

— Beni de kendin gibi çıldırtıncaya kadar işkence yapma! dedi.

Soğukkanlı bir seyirci için ikisi pek garip, korkunç bir manzara teşkil ediyordu. Ölümlü vücuduyla birlikte ölümlü karakterinden de kurtulmazsa, cennet Catherine için bir sürgün yeri sayılacaktı. Şu anda bembeyaz yanakları, kanı çekilmiş dudakları, çakmak çakmak bakan gözleriyle pek yırtıcı bir hali vardı. Sımsıkı kapalı parmaklarının arasında ise biraz önce kavradığı saçlardan bir tutam duruyordu. Heathcliff'e gelince, bir eliyle tutunarak ayağa kalkmaya çalışırken, öbürüyle de Catherine'in kolunu tutmuştu ama diğerinin muhtaç olduğu ihtimama göre yeteri kadar yumuşak bir hareket değildi bu. Bıraktığı zaman da kolun renksiz teni üzerinde dört tane mosmor leke gördüm.

Heathcliff, yırtıcı bir sesle:

— Şeytanın hükmü altına mı girdin? diye bağırdı. Ölümün eşiğindeyken benimle böyle konuşulur mu? Bütün bu sözlerin hafızamda yer edeceğini, sen gittikten sonra ilelebet beni kemireceğini düşünmüyor musun? Beni sen öldürdün! derken yalan söylediğini pekâlâ biliyorsun. Sonra seni unutmak, kendimi unutmak demek olacak Catherine, bunu da biliyorsun. Hem senin o sonsuz bencilliğin için de sen huzura kavuştuktan sonra benim cehennem acıları içinde kıvranmam yetmez mi?

Catherine:

— Ben huzur içinde olmayacağım ki! diye inledi.

Bu aşırı heyecan yüzünden kalbinin şiddetli, düzensiz vuruşlarıyla vücudu da bitkin düşmüştü. Nöbeti geçinceye kadar bir şey söylemedi, sonra daha yumuşak bir tavırla konuştu:

— Senin benden fazla acı çekmeni istemiyorum Heathcliff. Ben yalnız birbirimizden hiç ayrılmamamızı istiyorum. Benim ağzımdan çıkan bir söz ileride seni üzecek olursa, bil ki ben de toprağın altında aynı üzüntüyü duyacağım. Hatırım için beni affet. Gel buraya, yine diz çök. Ömründe beni bir kere bile incitmedin. Yo, bu dargınlığı devam ettirirsen, ileride bunu hatırlamak benim sert sözlerimi hatırlamaktan daha çok üzecektir seni. Yanıma gelmek istemiyor musun? Ne olur, gel!

Heathcliff, onun oturduğu koltuğun arkasına geçerek, öne doğru eğildi, fakat bunu heyecandan sararmış yüzünü ona göstermeyecek şekilde yapmıştı. Catherine ona bakmak için başını çevirdi. Heathcliff buna meydan vermedi, birden geriye dönerek ocak başına doğru yürüdü. Orada arkası bize dönük olarak sessizce durdu.

Catherine'in gözleri kuşkuyla ona dikilmişti. Her hareket onda yeni bir duygu uyandırıyordu. Hiç duraklamadan, uzun uzun baktıktan sonra bana dönerek, büyük bir hayal kırıklığı içinde, konuşmaya devam etti:

— Ah, işte görüyorsun ya Nelly, beni mezardan kurtarmak için bir saniye bile yumuşamıyor. İşte, benim sevilmem de böyle. Neyse, ziyanı yok. Bu zaten benim Heathcliff'im değil. Ben benimkini yine eskisi gibi seveceğim, onu da yanımda götüreceğim. O benim ruhumda zaten. Sonra, dalgın dalgın konuştu: Hem, aslında beni en çok bezdiren de şu harap zindan. Bıktım, buraya kapatılmaktan usandım artık. Ben o muhteşem dünyaya kavuşmak için can atıyorum, hep orada kalmak istiyorum. Sadece gözyaşları arasından hayal meyal görmek, sızlayan bir kalbin içine gömülü bir istekle hasretini çekmek değil gerçekten, onunla beraber, onun içinde olmak istiyorum. Nelly, sen şimdi kendini benden daha iyi, daha şanslı sayıyorsundur, çünkü senin sağlığın,

gücün kuvvetin yerinde. Bana da acıyorsundur elbet. Ama pek yakında bu değişecek. Ben sana acıyacağım. Çünkü sizlerden ölçülemeyecek derecede uzakta, yüksekte olacağım. Benim yanımda olmamasına da şaşıyorum dedikten sonra kendi kendine söylendi: Ben ise onun bunu istediğini sanıyordum. Heathcliff, sevgilim! Şimdi somurtmamalısın. Gel yanıma Heathcliff, ne olursun gel!

Bu heyecanla kalktı, koltuğun kenarına dayandı. Heathcliff de bu ateşli çağırış karşısında tam bir çaresizlik içinde ona doğru döndü. İri iri açılmış ıslak gözlerini ona dikti. Göğsü can çekişiyormuş gibi hızlı hızlı inip kalkıyordu. Bir an öylece kaldılar. Sonra, nasıl kucaklaştıklarını pek göremedim ama galiba Catherine ileri doğru atıldı. Heathcliff de onu tuttu, birbirlerine öyle bir kenetlendiler ki, bu kucaklaşmadan hanımımın asla sağ çıkmayacağım düşündüm. Zaten bana iyice aklını kaybetmiş gibi göründü. Heathcliff en yakın koltuğa oturdu, Catherine'in bayılıp bayılmadığını anlamak için telaşla yanlarına yaklaştığımı görünce de bana dişlerini gıcırdattı. Ağzı kudurmuş bir köpek gibi köpük köpük olmuştu. Catherine'i kıskançlık içinde bağrına bastı. Benim cinsimden bir yaratıkla beraber olduğumu düşünemiyordum.

Ona bir şey söylesem de anlamayacaktı, onun için büyük bir şaşkınlık içinde uzak durup, sesimi çıkarmadım.

Catherine'in kımıldanması içimi biraz ferahlattı. Heathcliff'in boynuna sarılmak için elini kaldırdı, o kendisini kucağında tutarken de yanağını yanağına dayadı. Heathcliff de onu çılgınca sevip okşayarak deli gibi haykırdı:

— Bana karşı ne kadar insafsızca davrandığını şimdi söylüyorsun işte. İnsafsızca ve sahte davrandın. Beni niye hor gördün? Kendi kalbine niçin ihanet ettin Cathy? Teselli

için söyleyecek bir tek sözüm yok... Sen bunu hak ettin... Kendi kendim öldürdün sen! Evet, beni öpüp ağlayabilirsin, benden de öpücük, gözyaşı koparabilirsin. Bunlar seni yakacıktır. Seni lanetleyecektir. Beni seviyordun. Öyleyse bırakıp gitmeye ne hakkın vardı? Bana cevap ver: Edgar'a karşı duyduğun o geçici heves yüzünden beni bırakıp gitmeye ne hakkın vardı? Bizi birbirimizden yoksulluk, düşkünlük, hatta ölüm, Tanrı'nın, ya da şeytanın üzerimize yağdıracağı hiçbir şey ayıramayacakken sen bunu kendi isteğinle yaptın. Senin kalbim ben yaralamadım... Sen yaraladın! Bunu yaparken, benim kalbimi de yaraladın. Güçlü kuvvetli olduğum için bu bana daha da kötü geldi. Ben yaşamak istiyor muyum? Bu acaba benim için nasıl bir hayat olur? Senin yoklu... Ah, Tanrım! Sen, ruhun toprağa gömülmüş yaşamak ister miydin?

Catherine:

— Bırak beni, bırak beni! diye hıçkırdı. Bir hata yaptımsa, onun uğruna ölüyorum işte. Bu da yeter. Sen de beni bırakıp gittin ama ben bunun için sana kızmayacağım. Ben seni affediyorum. Sen de beni affet.

Heathcliff buna karşılık:

— Affetmek, şu gözlere bakmak, şu harap olmuş ellere dokunmak çok zor! dedi. Beni bir kere daha öp, gözlerini görmeme fırsat verme. Bana yaptıklarının hepsini affediyorum. Katilimi seviyorum ben. Ama ya senin katilini? Onu nasıl sevebilirim?

Susmuşlardı. Yüzleri birbirine dayanmıştı. İkisinin gözyaşları birbirine karışıyordu. Daha doğrusu, ben ikisinin de ağladığını sanıyorum, böyle önemli bir durumda Heathcliff de ağlayabileceğe benziyordu çünkü.

Zaman hızla ilerlediği için ben de bu arada telaşlanma-

ya başlamıştım. Üstelik evden uzaklaştırdığım adam da dönmüştü. Derken, vadinin yukarısında batıya doğru kaymakta olan güneşin ışığında Gimmerton Kilisesi'nin önünde gittikçe büyüyen bir kalabalık fark ettim.

— Ayin bitti, diye haber verdim. Yarım saat içinde bey burada olur.

Heathcliff homurdanarak bir küfür savurdu, sonra Catherine'e daha sıkı sarıldı. O ise hiç kımıldamadı.

Aradan çok geçmeden bir hizmetçi kafilesinin yoldan mutfağa doğru ilerlediğini gördüm. Edgar Linton da çok geride değildi. Bahçe kapısını kendisi açtı, o ağır ağır yürüyüşünü bozmadı. Belki de bir yaz havası kadar yumuşak, güzel havadan faydalanmak istiyordu.

— İşte geldi! diye bağırdım. Allah rızası için hemen aşağı inin! Ön merdivende kimseyle karşılaşmazsınız. Ne olur acele edin! O içeri girinceye kadar da ağaçların arasına gizlenin.

Heathcliff, arkadaşının kolları arasından sıyrılmaya çalışarak:

— Gitmem gerekiyor Cathy, dedi. Ama sağ kalırsam, sen uyumadan önce yine gelip seni göreceğim. Pencerenin altından beş metre bile uzağa gitmeyeceğim.

Catherine, kuvvetinin yettiği kadar, Heathcliff'e sıkı sıkı sarıldı:

— Gitmemelisin, dedi. Hayır, gitmeyeceksin, ben emrediyorum!

Heathcliff, yalvardı:

— Sadece bir saatliğine gideceğim.

— Bir dakikalığına bile olmaz.

Telaşa düşen davetsiz misafir:

— Gitmem gerek, diye ısrar etti. Edgar neredeyse gelir.

— Hayır! diye çığlığı bastı. Ay! Ne olur, gitme, gitme! Bu artık sonuncu Edgar bize bir şey yapmaz. Heathcliff, ben öleceğim... Öleceğim!

Heathcliff, tekrar koltuğa çöktü:

— Allah kahretsin budalayı! diye bağırdı. İşte geldi! Sus, sevgilim, sus, Catherine... Kalacağım. Beni vururlarsa, dudaklarımda şükranla son nefesimi vereceğim.

Yine sımsıkı birbirlerine sarılmışlardı. Efendimin merdivenleri çıktığını duydum. Alnımdan aşağı soğuk ter boşandı. Dehşet içindeydim.

— Onun çılgınca sözlerini dinleyecek misiniz? diye hırsla sordum. O ne dediğini bilmiyor. Aklı kendisini korumaya yetmiyor diye siz de onu mahvetmek mi istiyorsunuz? Kalkın. Bir anda kurtulabilirsiniz. Bu, sizin bugüne kadar yaptıklarınızın en müthişi... Bey, hanım, hizmetçi hepimiz mahvolduk!

Ellerimi ovuşturup bağırıyordum. Edgar Linton da gürültüyü duyunca adımlarını sıklaştırdı. Bu telaşımın arasında, Catherine'in kollarının gevşeyip yana sarktığını, başının öne düştüğünü görünce de gerçekten sevindim. Ya bayıldı, ya da öldü diye düşündüm. Böylesi daha iyi. Hele çevresindekilere yük olup eziyet çektirmektense, ölmesi çok daha iyi

Edgar, şaşkınlıktan, öfkeden benzi kül gibi olup, davetsiz misafirine doğru atıldı. Ne yapmak istiyordu, bilmiyorum. Öbürü, cansız gibi duran vücudu onun kolları arasına bırakarak, her türlü gösteriyi önledi.

— Buraya bak! dedi. Alçağın biri değilsen, önce şuna yardım et, benimle sonra konuşursun.

Salona geçti, oturdu. Edgar Limon beni çağırdı, büyük güçlükle, binbir çareye başvurduktan sonra hanımı ayıltabildik. Çok bitkin bir haldeydi. İçini çekiyor, inliyor, hiç kimseyi de tanımıyordu. Edgar, endişeden karısının arkadaşını, nefret ettiği o adamı unutmuştu. Ben unutmadım. İlk fırsatta yanına gidip hemen uzaklaşması için yalvardım. Catherine'in daha iyi olduğunu, geceyi nasıl geçirdiğini de ertesi sabah benden öğrenebileceğini söyledim.

— Evden çıkma teklifini reddetmeyeceğim, dedi. Yalnız, bahçede kalacağım. Sen de yarın verdiğin sözü yerine getirmeyi unutmayım deme Nelly. Ben şu karaçamların altında olacağım. Sakın unutma, yoksa Edgar evde olmuş, olmamış dinlemem, yine gelirim.

Yatak odasının yarıya kadar aralanmış kapısından içeri bir göz attı, söylediklerimin doğru olduğuna kanaat getirdikten sonra evi uğursuz varlığından kurtardı.

Sizin Uğultulu Tepeler'de gördüğünüz Catherine o gece on ikiye doğru doğdu. Çelimsiz, yedi aylık bir bebekti...

İki saat sonra da annesi, Heathcliff'in yokluğunu fark edecek, ya da Edgar'ı tanıyacak kadar olsun kendine gelemeden, öldü.

Edgar'ın, uğradığı kayıp karşısında duyduğu üzüntü anlatılamayacak derecede acıklı bir konudur. Sonradan bıraktığı etkiler, üzüntüsünün ne derece derin olduğunu ortaya çıkardı. Bana kalırsa bu üzüntüye eklenen daha büyük bir üzüntü de onun vârissiz kalmasıydı. Ben de, o çelimsiz öksüz yavruya baktıkça, bunu düşünerek üzülüyor, malikânesini oğlunun kızına bırakacak yerde kendi kızına bırakmış olduğu için, Edgar'ın babasına kızıyordum. Aslında, onun bu hareketi doğal bir kayırma idi.

Zavallıcık hiç de iyi karşılanmayan, istenmeyen bir yav-

rucaktı. Dünyaya geldiği saatlerde ağlamaktan çatlayıp ölseydi kimsenin umurunda olmayacaktı. Daha sonra ihmali telafi ettik, ama bir kere hayatı dostsuz başlamıştı, öyle de sona ereceğe benziyor.

Ertesi sabah, dışarısının parlak, neşeli ışıkları sessiz odanın panjurlarından içeri süzülerek kanepe ile üzerinde yatanı hafif, şefkatli bir ışıkla sardı. Edgar Linton, başını yastığa koymuş, gözlerini kapamıştı. Güzel, genç yüzü, yanındaki vücudun yüzü kadar ölü, hemen onunki kadar hareketsizdi. Yalnız, onunki ıstıraptan bitkin düşmenin, ötekininki ise tam bir huzura kavuşmanın sonucuydu.

Catherine'in alnı dümdüz, göz kapakları kapalıydı, dudaklarında bir gülümseme vardı sanki. Ahretteki meleklerin hiçbiri onun kadar güzel olamazdı. Onun bu sonsuz rahatlığına ben de kapıldım. Tanrısal huzurun bu sakin hayalini seyrederken içime o güne kadar bilmediğim bir kutsallık doldu. Elimde olmadan onun daha birkaç saat önce söylediği sözleri hatırladım: "Bizlerden ölçülemeyecek kadar uzaklarda, hepimizin üstünde..." Hâlâ yeryüzünde olsa da, ahrete kavuşmuş olsa da onun ruhu Tanrı'nın yanında rahat edecektir, dedim.

Bilmiyorum, bu sadece bana özgü bir acayiplik mi ama ölü odasında beklerken, yanımda yas tutup ağlayan bir kimse yoksa içimde mutluluk duymamam pek ender mümkün olur. O odada ne dünyanın, ne de cehennemin bozamayacağı bir huzur bulur, sonsuz, gölgesiz ahretin, ölülerin girdiği sonsuzluğun güvenliğini duyarım. Burada hayat sonsuz, aşk sınırsız, mutluluk tamdır. O gün de, Catherine'in hayırlı kurtuluşuna son derece üzülen Edgar Linton'ın aşkında bile pek çok bencillik bulunduğunu fark ettim.

İnsan bir de Catherine'in sürdüğü kendi başına buyruk,

sabırsız yaşamdan sonra nihayet huzura kavuşmayı hak edip etmediğini de düşünebilir elbette. Evet, insan soğukkanlılıkla düşünürse bundan kuşkulanabilir ama onun ölüsü karşısında dururken değil. Bir kere ölü görünüşüyle, huzura erdiğini, bir zamanlar içinde taşıdığı ruhun da aynı huzura kavuştuğunu belli etmekteydi.

— Siz bu gibi kişilerin öbür dünyada mutluluğa kavuştuklarına inanır mısınız efendim? Doğrusu bunu öğrenebilmek için çok şeyler verirdim.

Ellen Dean'in bana dine aykırı gibi görünen bu sorusuna cevap vermedim. O devam etti:

— Catherine Linton'ın hayatını incelersek, korkarım ki onun mutluluğa kavuştuğunu düşünmeye hakkımız olmayacak. Neyse, biz onu yaratana bırakacağız.

Bey uyuyor gibiydi, ben de güneş doğduktan biraz sonra odadan dışarıya, temiz havaya çıktım. Hizmetçiler, benim uzun süren nöbetçiliğimin bıraktığı uyuşukluğu gidermek için dışarıya çıktığımı sanmışlardı. Halbuki asıl niyetim Bay Heathcliff'i görmekti. Bütün gece karaçamların altında kalmışsa Grange'deki patırtıyı fark etmemiş demekti ama Gimmerton'a gönderilen habercinin atının nal seslerini işitmiş olabilirdi. Evin yakınına gelmişse, ışıkların yanıp sönmesinden, dış kapıların durmadan açılıp kapanmasından içeride işlerin iyi gitmediğini de anlamış olabilirdi.

Onu bulmayı hem istiyor, hem de korkuyordum. O müthiş haberin verilmesi gerektiğini biliyor, bu işi bir an önce yapıp kurtulmak istiyordum ama nasıl yapacağımı da bilemiyordum.

Oradaydı... Koruluğun birkaç metre içinde, yaşlı bir dişbudak ağacına dayanmış, duruyordu. Başı açıktı, tomurcuklu dallarından damlayan çiğlerle saçları sırılsıklam ıslanmış,

başından aşağı sular süzülüyordu. Uzun bir süre bu halde kalmış olduğunu anladım, çünkü bir çift ardıçkuşu, onun varlığını hiç önemsemeden, ileri - geri gidip geliyor, yuva yapmaya çalışıyordu, Heathcliff'e de bir ağaç kütüğüymüş gibi aldırış etmiyorlardı. Ben yaklaşınca kuşlar havalanıp kaçtılar. Heathcliff de gözlerini yerden kaldırıp konuştu:

— Öldü, dedi. Bunu öğrenmek için senin gelmeni beklemedim. Çek mendilini, karşımda burnunu çekip durma. Allah hepinizi kahretsin! Hiç birinizin gözyaşlarına onun ihtiyacı yok...

Ben hanım için olduğu kadar onun için de ağlıyordum. Bazen başkalarına karşı da kendilerine karşı da duygusuz olan kişilere de acırız. Daha yüzüne bakar bakmaz, felaketi anlamış olduğunu fark etmiştim. Gözlerini yere dikip dudaklarını kıpırdattığı için de budalaca bir düşünceye kapılarak, onun kalbinin yumuşadığını, dua ettiğini sanmıştım.

Hıçkırıklarımı tutup yanaklarımı kurularken:

— Evet, öldü dedim. Cennete gitmiştir inşallah. Bizler de belki akıllanıp kötü yollarımızdan ayrılır, doğru yola gireriz de ona cennette kavuşuruz.

Heathcliff, dudağını büker gibi yaptı:

— O daha önceden aklını başına almıştı, öyle mi? Bir kutsal varlık gibi mi öldü? Haydi gel bana olayın gerçek hikâyesini anlat. Nasıl?

Catherine'in adını söyleyecekti ama buna dili varmadı, dudaklarını sıktı. İçindeki acıyı sessiz sessiz yatıştırmaya çalışıyor, bu arada derdine ortak olmak isteyişimi meydan okuyan, yırtıcı bakışlarıyla önlüyordu.

— Nasıl öldü? diye sözlerini tamamladı.

Çok dayanıklı bir adam olmasına rağmen sırtını daya-

yabileceği bir ağacın bulunmasına sevinmişti. Geçirdiği savaştan sonra da, kendini tutmak istemesine rağmen bütün vücudu parmaklarının uçlarına kadar tir tir titriyordu. Zavallı! diye düşündüm. Senin de insan kardeşlerin gibi kalbin, sinirlerin var. Bunları ne diye gizlemeye çabalıyorsun? Senin gururun Tanrı'nın gözlerini kör edemez ya. Ne diye Tanrı'yı sana aman dedirtmeye zorlayacak derecede kızdırıp kışkırtıyorsun?

— Bir kuzu gibi sessizce öldü, dedim. Bir çocuğun uykusundan uyanıp yeniden dalması gibi içini çekti, sonra gerindi. Beş dakika sonra kalbinde bir küçük atış daha duydum hepsi bu kadar.

— Peki, benim adımı hiç anmadı mı?

Bunu duraklayarak, sanki bu sorunun duymaya dayanamayacağı bazı gerçekleri ortaya çıkarmasından korkuyormuş gibi sordu.

— Bir daha kendine gelemedi. Siz yanından ayrıldıktan sonra hiç kimseyi tanıyamaz olmuştu, dedim. Yüzünde tatlı bir gülümseyişle yatıyor. En son düşünceleri de eski güzel günler üzerineydi. Hayatı tatlı bir rüya ile sona erdi. İnşallah öbür dünyada da öyle güzel güzel uyanır.

Heathcliff, insana korku veren bir heyecan nöbeti içinde, ayağını yere vurdu:

— İnşallah işkence içinde uyanır! diye müthiş bir öfkeyle bağırdı. Sonuna kadar yalan söyledi. Nerede o? Orada, yani cennette değil. Yok, olmuş da değil... Nerede öyleyse? Benim çektiklerimi hiç umursamadığını söylemiştin. Benim de bir tek duam var. Dilim ağzımda dönemez hale gelinceye kadar bunu tekrarlayacağım: Catherine Earnshaw, ben yaşadıkça sen de rahat yüzü görme! Seni ben öldürmüşüm, öyle söyledin. Sen de peşimi bırakma. Öldürülenler öldü-

renlerinin peşini bırakmazlar. Ben hayaletlerin yeryüzünde dolaştıklarını biliyorum. Her zaman benim yanımda ol. Dilediğin kılığa gir, çıldırt beni... Yalnız, seni bir türlü bulamadığım dehlizde beni bırakma. Ah Allah'ım, anlatılmayacak bir şey bu... Ben hayatım olmadan yaşayamam. Ruhum olmadan yaşayamam...

Başını ağacın budaklı gövdesine vurdu. Sonra gözlerini yukarı kaldırarak, bir insan gibi değil de bıçaklarla, oklarla yaralanıp can çekişen vahşi bir hayvan gibi uluyordu. Ağacın orasında, burasında birçok kan lekesi gözüme ilişti. Elleri de, alnı da kanlanmıştı. Benim gördüğüm bu manzara o gece daha önce olanların bir tekrarından başka bir şey değildi. Doğrusu, bu bende pek acıma duygusu uyandırmadı, tersine ürküttü. Yalnız, yine de onu bu halde bırakmaya gönlüm razı olmadı ama o kendisini seyrettiğimi fark edecek kadar aklını başına toplayınca, gök gürültüsünü andıran bir sesle, bana gitmemi emretti, ben de dediğini yaptım. Benim yatıştırma, ya da avutma gücümün dışında kalacak derecede berbat bir haldeydi.

Catherine'in cenazesinin cuma günü kaldırılması kararlaştırılmıştı. O güne kadar da açık tabutu, çiçeklerle, kokulu yapraklarla süslenmiş olarak, büyük salonda duracaktı. Edgar, günlerini de, gecelerini de orada geçiriyordu. Uyku uyumadan bekçilik ediyordu. Benden başka kimsenin bilmediği bir şey varsa o da Heathcliff'in de gecelerini hiç dinlenmeden evin çevresinde geçirdiğiydi.

Onunla görüşmemiştim ama fırsat bulur bulmaz içeri girmeyi tasarladığını biliyordum. Derken, salı günü, karanlık bastıktan hemen biraz sonra, bey yorgunluktan bir iki saat odasında dinlenmek zorunda kalınca, gidip pencerelerden birini açtım. Gösterdiği bağlılığa dayanamadığımdan, taptığı kadının solgun hayaline son bir kez veda etmesi için

ona bir fırsat verecektim.

O da bu fırsatı kaçırmadı. Çok dikkatli hareket edip, içeride kısa bir süre kalarak, bundan yararlandı. Kendisini ele verecek en küçük bir gürültü bile çıkarmamıştı. Ölünün yüzünü örten tül oynamamış olsa, yerde gümüş tele sarılmış bir tutam sarı saç bulmasam, ben bile onun odaya girip çıktığını anlayamazdım. Sarı saç demetini gözden geçirince bunun Catherine'in boynundaki madalyondan çıkarılmış olduğunu anladım. Heathcliff, madalyonu açmış, içindekini atıp kendi siyah saçından bir tutam alarak oraya yerleştirmişti. Ben iki saçı da birbirine sararak, yeniden madalyonun içine koydum.

Hindley Earnshaw da kız kardeşinin cenaze törenine çağrılmıştı elbette ama bir özür dileme göndermediği gibi, törene de gelmedi. Bu yüzden cenazede sadece Edgar bulundu, geri kalanı ise hizmetçilerle kiracılardı. İsabella çağırılmamıştı.

Catherine'in mezarı ne Linton'ların kilise içindeki oymalı mezarıydı, ne de dışarıda, kendi akrabalarının mezarlarının yanında. Onu mezarlığın bir köşesinde, yeşil bir bayıra gömdüler. Burada duvar öylesine alçaktı ki öbür yanda bulunan fundalarla böğürtlenler duvarı aşıp mezarı hemen hemen iyice örtüverdiler. Şimdi kocası da aynı yerde yatıyor. Mezarları kaybolmasın diye her ikisinin de başuçlarında birer taş, ayakuçlarında da basit birer kurşuni kaya parçası var.

O cuma, bir aydan beri güzel giden havaların sona erdiği gün oldu. Akşam üzeri hava birdenbire bozdu. Rüzgâr, güneyden kuzeye döndü, önce yağmur, sonra sulu kar, en sonunda adamakıllı kar yağmaya başladı. Ertesi sabah, havayı gören bir kişi, üç haftadır günlerin yaz gibi gittiğine zor

inanırdı. Hatmi çiçekleriyle sarı çiğdemler kış rüzgârlarıyla sürüklenen karlar altında kalmışlardı. Tarlakuşları susmuşlardı. Erken yeşillenen ağaçların yeni yapraklarını soğuk karartmıştı.

O sabah hüzünlü, sıkıntılı bir gün başladı. Bey odasından çıkmadı. Ben de bomboş kalan salonu çocuk odası haline getirerek oraya yerleşmiştim. İşte orada durmadan ağlayan taş bebek gibi bir çocuğu dizlerimde sallayarak oturuyor, bir yandan da hâlâ uçuşan karların perdesiz pencerelerin kenarlarına yığılısını seyrediyordum. Birden, kapı açıldı, içeriye biri girdi. Hem soluk soluğaydı, hem de gülüyordu.

Bir an için öfkem şaşkınlığımdan baskın çıktı. Gelenin hizmetçilerden biri olduğunu düşünerek bağırdım:

— Sus bakayım! Burada böyle bir saçmalığa nasıl cesaret edebiliyorsun? Bay Edgar Linton duysa ne der?

Tanıdık bir ses:

— Özür dilerim, dedi. Yalnız, Edgar'ın yattığını biliyorum üstelik kendimi de tutamadım.

Bunları söyleyen kadın ocağa yaklaştı, bir eliyle böğrünü tutarak soluyordu. Biraz durduktan sonra:

— Uğultulu Tepeler'den buraya kadar koşarak geldim diye, anlatmaya başladı. Uçtuğum zamanlar da ayrı... Kaç kere düştüğümü de Allah bilir. Of, her tarafım sızlıyor! Hemen telaşlanma. Hele biraz kendime geleyim, her şeyi anlatacağım. Yalnız, sen bana bir iyilik yapmak istiyorsan, kalk, beni Gimmerton'a götürmeleri için arabayı hazırlamalarını emret. Hizmetçilerden birine de dolabımdan birkaç elbise getirmesini söyleyiver.

Bu gelen, İsabella Heathcliff'ti. Doğrusu, hiç de gülecek halde değildi. Omuzlarına dökülen saçları yağmurdan, kardan sırılsıklam olmuştu. Üzerinde durumundan çok yaşına

uyan, her zaman giydiği gündelik genç kız elbiselerinden biri vardı: Yakası açık, kısa kollu bir elbise. Başında da, boynunda da hiçbir şey yoktu. Elbise ince ipektendi, ıslanınca vücuduna iyice yapışmıştı. Ayaklarında da ince terlikler vardı. Bütün bunlara bir de oluk oluk kanamasını ancak soğuğun önlediği kulak altındaki derin yara, her yanı çizikler, sıyrıklar içinde kalmış bembeyaz bir yüz, yorgunluktan ayakta duramayacak kadar bitkin bir vücut ekleyin, o zaman kendisini dikkatle gözden geçirme fırsatını bulduğum an duyduğum korkunun derecesinin yersiz olmadığını anlayabilirsiniz.

— Aman küçük hanımcığım! diye bağırdım. Siz sırtınızda ne varsa hepsini çıkarıp kuru bir şeyler giymedikçe ben bir yere kıpırdamam. Bu gece Gimmerton'a da gidemeyeceğinize göre araba hazırlatmama gerek yok.

— Mutlaka gideceğim! dedi. Yürüyerek de olsa, arabayla da olsa gideceğim. Yalnız, sırtıma doğru dürüst bir şeyler giymeye bir diyeceğim yok. Ay! Bak boynumdan aşağı kan nasıl da akmaya başladı! Ateş yaptı bunu.

Verdiği emirler yerine getirilmedikçe kendine el sürdürmedi. Ancak araba hazırlandıktan, hizmetçi kız gerekli birkaç giyecek eşyasını bohçalamaya gittikten sonra yarasını sarmama, üzerindeki giyecekleri değiştirmeme izin verdi.

Benim işim bittikten, kendisi de ocağın başındaki koltuklardan birine oturup eline bir fincan çay aldıktan sonra:

— Bak Ellen, dedi. Şimdi otur karşıma zavallı Catherine'çiğin bebeğini de bir yere bırak, onu görmek istemiyorum. Buraya geldiğim zaman delice davranışıma bakıp da zavallı Catherine'e acımadığımı sanma. Ben de acı acı ağladım. Evet, benim ağlamam için herkesinkinden fazla neden

vardı. Hatırlarsan, onunla dargın ayrıldık, bundan dolayı da kendimi asla affetmeyeceğim. Ama ne olursa olsun, ötekinin de acısını paylaşmayacağım. Ah! O alçak canavar! Çabuk uzat bana şu ocak demirini. Bende ona ait olan son şey de şu. Parmağından yüzüğünü çıkarıp yere attı, çocukça bir öfkeyle vurdu. Onu parçalayacağım! Sonra da yakacağım. Yamru yumru olan yüzüğü aldı, korların arasına atıverdi. İşte! dedi. Beni bir daha eline geçirebilirse yüzüğün yenisini alır. Edgar'ı rahatsız etmek için beni aramak bahanesiyle buraya gelebilir. O düzenbaz kafasına bu fikir saplanır da gelir diye burada kalmaktan çekiniyorum. Zaten, Edgar da bana karşı iyi davranmadı, öyle değil mi? Ben de buraya gelip ondan yardım isteyerek başını daha fazla derde sokacak değilim. Ben buraya zorda kaldığım için sığındım ama yine de Edgar'ın ayak altında olmadığını öğrenmeseydim, mutfağa gider, orada biraz elimi, yüzümü yıkayıp ısınır, senden istediklerimi aldıktan sonra da o benim uğursuz düzenbaz zebaninin beni bulamayacağı bir yere giderdim. Ah! Görseydin, ne öfkeliydi! Beni bir ele geçirseydi... Ne yazık ki Hindley Earnshaw onunla boy ölçüşebilecek güçte değil. Hindley onu parçalayabilecek güçte olsaydı, geberdiğini görmeden bir yere kıpırdamazdım.

— Aman, bu kadar hızlı konuşma küçük hanım! diye sözünü kestim. Yüzüne sardığım mendili yerinden kaydırırsan yara yine kanamaya başlar. Çayını iç, rahat bir nefes al, bir de şu gülmeyi bırak. Bu çatının altında gülmenin yeri yok. Hele senin durumunda olan biri için...

— Kaçınılmaz bir gerçek bu, dedi. Şu çocuğu bir dinlesene durmadan viyaklıyor. Hiç olmazsa şunu bir saatliğine benden uzaklaştır, sesini işitmeyeyim. Daha fazla da kalacak değilim.

Çanı şıngırdatıp, bebeği gelen hizmetçi kıza verdim.

Sonra da ona dönerek, Uğultulu Tepeler'den niçin böyle alelacele kaçtığını sordum. Bizimle kalmayı istemediğine göre nereye gitmek niyetinde olduğunu anlamak istedim.

— Burada kalmam gerekirdi, kalmak da isterim dedi. Böylece hem Edgar'ı avutur, hem de bebeğe bakardım. Sonra, Grange benim asıl yuvam sayılır. Fakat sana söyledim ya, o beni burada rahat bırakmaz. Benim kendime gelip neşelendiğimi görmekten hoşlanır mı sanıyorsun? Bizim burada sakin sakin yaşadığımızı düşünüp de rahatımızı kaçırmadan edebilir mi hiç? Artık benim sesimi duymaya, yüzümü görmeye bile katlanamayacak kadar benden nefret ettiğini bildiğim için rahatım. Ben yanına gittiğim zamanlar, yüzü buruşuyor, bir nefret ifadesi beliriyor. Bu biraz benim de kendisine karşı aynı duyguyu beslediğimi bilmesinden, biraz da başından beri taşıdığı kinden ileri geliyor. Bu nefret öylesine güçlü ki, kaçabilirsem, benim uğruma İngiltere'nin altını üstüne getirmeye kalkmaz sanırım. Bundan dolayı, çok uzağa gitmem gerekiyor. İlk zamanlarda beni öldürmesini isterdim, bundan vazgeçtim. Kendisini öldürürse daha iyi olur. Ona karşı beslediğim sevgiyi zamanla öldürdü, ben de rahata kavuştum. Fakat yine de onu nasıl sevdiğimi hatırlayabiliyorum, hatta günün birinde yine onu sevebileceğimi bile az da olsa düşünebiliyorum. Yo, hayır, hayır! Benim için deli divane bile olsaydı o düzenbaz ruhu yine bir yerden mutlaka kendini gösterirdi.

Catherine de, Heathcliff'i o kadar iyi tanıdığı halde onu öylesine sevebildiğine göre, doğrusu, pek ters görüşlüymüş. Canavar! Acaba onun hem bu dünyadan, hem de benim aklımdan çıkıp gittiğini görebilecek miyim?

— Sus, sus! O da insan dedim. Biraz daha insaflı ol. Yeryüzünde ondan kötüleri de var.

— O insan değil diye direndi. Benden acıma beklemeye de hakkı yok. Ben de ona kalbimi verdim, aldı parça parça edip öldürdü, sonra da gerisin geriye fırlattı. İnsanlar kalpleriyle duyarlar Ellen. O benim kalbimi mahvettiğine göre, onun hakkında bir duygu beslememe imkân yok. Ölünceye kadar inlese, Catherine için kanlı gözyaşları da dökse ona acımam. Hayır, asla acımam, asla!

Sözlerinin burasında İsabella ağlamaya başladı, sonra kirpiklerindeki yaşları silip sözlerine devam etti:

— Beni en sonunda kaçmaya zorlayan şeyin ne olduğunu sormuştum. Kaçmak zorunda kaldım, çünkü onun eziyet etme zevkini unutturacak derecede öfkelendirmeyi başarmıştım. Bir insanın sinirlerini kızgın bir maşayla teker teker çekmek, onu başından vurup yere sermekten çok daha fazla soğukkanlılık ister. Öyle bir hale gelmişti ki o pek böbürlendiği düzenbaz davranışlarını unutmuş, öldürücü işler yapmaya başlamıştı. Onu çileden çıkarabilmek bana zevk vermişti. Bu zevk de bende kendimi korumam gerektiği duygusunu uyandırmıştı onun için, ben de kaçtım. Yeniden eline düşersem, benden öcünü almak isteyecektir.

Biliyorsun, Hindley Earnshaw dün cenaze töreninde bulunmak zorundaydı. Bu yüzden, ayık kalmıştı, hem de adamakıllı ayık yani, sabahın altısında zil zurna sarhoş olup, öğlen on ikide sarhoş olarak uyanmamıştı. Bunun için pek sıkıntılı kalktı. Kiliseye değil, balaya bile gidecek durumda değildi. Bunların yerine, ocağın başına geçip oturdu, kadeh kadeh, cin, konyak yuvarladı.

Heathcliff adını söylerken bile ürperiyorum! geçen pazardan bu yana evde bir yabancı gibi olmuştu. Onu gökteki melekler mi, yoksa cehennemin dibindeki akrabaları mı doyurdu, bilmiyorum bir haftaya yakın bir süreden beri bi-

zimle yemek yememişti. Sabaha karşı eve geliyor, doğruca yukarıya odasına çıkıp kapısını kilitliyordu, herkes onunla konuşmak için can atıyormuş sanki. Orada bir Mctodist gibi devamlı dua ediyordu ama yalvarıp yakardığı put duygusuz tozlarla küllerdi. Tanrı'yı ise kara suratlı öz babasıyla karıştırması şaşılacak bir şeydi. Boğazı kuruyup sesi kısılana kadar bu tantanalı yakarışlar devam ediyor, sonra hemen çıkıyor, doğruca Garnge'e gidiyordu. Edgar'ın bir jandarma çağırıp onu hapse attırmamasına da şaştım. Bana gelince, Catherine'e çok üzülmekle beraber, o insanı alçaltıcı baskıdan kurtulduğum bu bir haftayı bayram saymamak elimde değildi.

Joseph'in bitmez tükenmez vaazlarını da ağlamadan dinleyebilecek kadar da kendimi toparlamıştım. Evin içinde de artık korkak bir hırsız gibi dolaşmıyordum. Joseph'in sözlerine ağlayacağıma belik ihtimal vermezsin ama o da Hareton da çekilir şeyler değildiler. Küçük beyle onun o şaşmaz destekleyicisi o mendebur morukla bir arada olmaktansa Hindley'le oturup onun ağza alınmaz laflarını dinlemek bana daha kolay geliyordu.

Heathcliff evde olduğu zamanlar, çoğunlukla, ya mutfağa sığınıp onlarla beraber olmak, ya da boş odalarda aç açına oturmak zorundaydım. O evde bulunmadığı zamanlar bu hafta hep öyle oldu ocağın başına bir masayla iskemle çekip oturuyor, Hindley Earnshaw kendi başına ne yaparsa yapsın ilgilenmiyordum. O da benim işlerime karışmıyordu. Zaten, kimse kızdırmadıkça, şimdi eskisinden daha sakin, daha somurtkan, daha üzgün ama daha az öfkeli. Joseph onun gerçekten değiştiğine emin olduğunu, Tanrı'nın onun yüreğine şöyle bir dokunduğunu, onun da sanki ateşe değmiş gibi kurtulduğunu söylüyor. Ben bu iyi değişikliğin işaretlerini göremiyorum ama neme gerek, bu be-

ni ilgilendirmiyor ki.

Dün akşam köşeme oturup gece yarısına kadar eski kitapları okudum. Dışarıda kar fırtınası devanı ederken, aklım hep mezarlıkta yeni açılmış mezara takılırken yukarı çıkmak içimden gelmiyordu. Önümdeki sayfadan başımı kaldırır kaldırmaz, hayalimde o hazin manzara canlanıveriyordu.

Hindley, başını eline dayamış, karşımda oturmaktaydı, belki o da aynı şeyleri düşünüyordu. Kendisini kaybetme derecesine gelmeden içmeyi bırakmıştı. İki, üç saatten beri de ne yerinden kıpırdamış, ne de ağzını açmıştı. Evin içinde de ara sıra pencereleri sarsan rüzgârın uğultusundan, kömürlerin çıtırtısından, ara sıra mumun fitilini keserken makasın çıkardığı şıngırtıdan başka bir ses yoktu. Hareton ile Joseph herhalde yataklarında derin uykuya dalmışlardı. Çok, çok acıklıydı... Okurken içimi çektim, sanki yeryüzünde zevk namına bir şey kalmamıştı, bir daha olacağı da yoktu. Bu acı sessizlik mutfak mandalının oynamasıyla bozuldu. Heathcliff gece nöbetinden her zamankinden erken dönmüştü, birdenbire patlayan fırtına neden olmuştu buna besbelli.

Dış kapı sürgülenmişti, onun öbür kapıdan girmek için evin etrafını dolaştığını duyduk. Ayağa kalktım, o andaki duygularımın dudaklarımdan dökülmesine de engel olamadım. Kapıya bakmakta olan Hindley de beni duyunca döndü, yüzüme baktı.

— Onu beş dakika dışarıda bekleteceğim! diye bağırdı. Sen itiraz etmezsen tabii.

— Etmem. Bana sorarsanız, bütün gece de dışarıda kalmasında mahzur yok, dedim. Evet, anahtarı kilide dokun, sürgüleri de sürün.

Misafiri gelmeden Hindley bu işi tamamladı, sonra geldi iskemlesini masamın öbür yanına çekti, üzerinden eğilerek gözlerimde kendi gözlerinden fışkıran nefrete benzer bir duygu aradı. Görünüşü de duyguları da bir caniyi andırdığı için bende pek o kadarını bulamadı. Yalnız, ona konuşma cesaretini verecek kadar bir şeyler bulmuştu.

— Senin de benim de şu dışarıdaki adamla görülecek bir hesabımız var, dedi. İkimiz de korkak olmasaydık, bu hesabı bitirmek için birleşebilirdik. Sen de ağabeyin kadar tabansız mısın? Hiçbir karşılıkta bulunmadan sonuna kadar boyun mu eğeceksin?

— Daha şimdiden çekecek halim kalmadı, dedim. Bana zarar vermeden yaptıklarının öcünü almak isterim. Fakat ihanet ile şiddet iki ucu da sivri mızraklar gibidir. Onları kullananları düşmanlarından beter yaralarlar.

Hindley:

— İhanet ve şiddet, sadece ihanetle şiddetin karşılığı olacak! diye bağırdı. Bayan Heathcliff, oturduğun yerden kımıldamayıp sesini çıkarmamandan başka bir şey istemiyorum senden. Şimdi söyle bana, bunu yapabilir misin? O düzenbazın son nefesini verdiğini görmek bana olduğu kadar sana da büyük zevk verecektir, buna eminim. Sen ondan önce davranmazsan, o senin ölümün olacak, benim de yok oluşum. Lanet olsun o Allah'ın belası hayduda! Daha şimdiden evin efendisiymiş gibi kapıyı vuruyor. Dilini tutacağına söz verirsen, saat çalmadan - şimdi bire üç var - sen de özgür bir kadın olacaksın.

Sana mektubumda anlattığım silahı koynundan çıkardı, mumu da söndürecekti ama ben hemen mumu aldım, onu da kolundan yakaladım.

— Dilimi tutmayacağım, dedim. Ona dokunmamaksı-

nız. Kapıyı açmayın, sesinizi de çıkarmayın.

Çılgın yaratık:

— Hayır, ben kararımı verdim, Tanrı'nın yardımıyla da bunu yerine getireceğim! diye bağırdı. Sen istemesen de sana bir iyilik yapacağım. Hareton'ın da hakkını koruyacağım. Önüme perde olmak için de kafanı yorma. Catherine gitti. Şu anda gırtlağımı kessem arkamdan bana acıyacak, ya da yaptıklarımdan utanacak bir kimsem kalmadı.

Onun yerine bir ayı olsa savaşabilirdim, bir deli olsa laf anlatmaya çalışabilirdim. Benim için yapılacak tek şey kalmıştı, o da pencerelerden birinin önüne gidip onun kurbanına kendisini bekleyen kaderi haber vermekti. Biraz da zafer kazanmış bir eda ile bağırdım:

— Bu gece gidip kendine sığınacak başka bir yer araşan iyi edersin! İçeri girmekte ısrar edecek olursan Bay Earnshaw seni vurmaya kararlı.

— Sen şu kapıyı açarsan iyi edersin. Sen... diye karşılık verdi, sözlerini tekrarlamak istemeyeceğim derecede kibar bir sözle bitirdi.

— Ben bu işe karışmam. İstersen gel içeri de vurul. Ben görevimi yaptım, dedim.

Sonra pencereyi kapadım, ocak başındaki yerime döndüm, çünkü onu tehdit eden tehlikeden endişe duyuyormuşum gibi görünecek kadar iyi yüzlü değildim.

Hindley Earnshaw o haydudu hâlâ sevdiğime yeminler ederek bana ağız dolusu küfür savurdu. Ben ise Heathcliff onu ıstıraptan kurtarsa ne iyi olur! diye düşünüyordum, bu düşüncelerim de vicdanımı hiç sızlatmıyordu. Yok, o Heathcliff'i layık olduğu yere gönderirse benim için çok iyi olacaktı. Ben bu düşüncelere dalmış otururken Heathcliff arkamdaki pencerenin camını bir yumrukta yere indirdi. Açı-

lan yerden de ateş püsküren kara suratı göründü. Pencerenin parmaklıkları onun omuzları geçecek kadar geniş olmadığı için kendimi emniyette hissederek, alaylı alaylı gülümsedim. Üstü, başı, saçları kardan bembeyaz olmuştu. Soğuktan, öfkeden gerilmiş dudaklarının açıkta bıraktıkları yamyam dişleri karanlıkta parıldıyordu. Joseph'in deyimiyle köpek gibi hırladı.

— İsabella, beni içeri al, yoksa pişman ederim!

— Ben cinayet işleyemem, diye cevap verdim. Hindley, elinde bıçakla, dolu bir silahla tetikte bekliyor.

— Beni mutfak kapısından içeri al, dedi.

— Benden önce Hindley oraya varır, dedim. Seninkisi de bir kar fırtınasına dayanamayacak kadar zayıf bir aşkmış yani! Yaz gecelerinde ay parıldadığı sürece yataklarımızda rahat rahat yattık ama kışın ilk fırtınası başlar başlamaz sen de sığınacak bir yer aramaya başladın. Heathcliff, ben senin yerinde olsam, gider onun mezarı üzerine boylu boyunca yatar, orada sadık bir köpek gibi ölürdüm. Artık dünya yaşanmaya değmez bir yer oldu, değil mi? Bende kesin olarak uyandırdığın düşünceye göre Catherine senin hayatının tek neşesiydi. Onu kaybettikten sonra yaşamayı nasıl düşünebildiğine şaşıyorum.

Hindley pencereye doğru koşarak:

— Orada, değil mi? diye bağırdı. Kolumu dışarı çıkarabilirsem onu vurabilirim.

Korkarım ki benim gerçekten kötü bir insan olduğumu düşüneceksin Ellen. Fakat henüz hikâyenin hepsini öğrenmedin onun için hüküm verme. Ben onunki de olsa, herhangi bir kimsenin yaşamına son verilmesine yardım edemem. Onun ölmesini dilemek, bu başka. Açıkça söyleyeceğim: Heathcliff, kendini Hindley'in silahına doğru atıp da elin-

den silahı kapınca, söylediğim alaycı sözlerin sonucundan korkmaya başladım.

Tabanca ateş almış, bıçak da geriye doğru fırlayarak sahibinin bileğine saplanmıştı.Heathcliff, bileği sıyırtarak bıçağı çektikten sonra, ucundan kan damlaya damlaya aldı cebine koydu. Sonra da bir taş aldı, iki pencere arasındaki bölmeyi kırdı, içeri daldı. Düşmanı ise dayanılmaz bir acı içinde, büyük damarlardan birinden fışkıran kanla yerde baygın yatıyordu. Haydut herif onu tekmeledi, üstüne çullanarak başını tutup döşemeye durmadan vurdu bu arada, bir eliyle de beni yakalamış, Joseph'i çağırmama engel oluyordu. İşini sonuna erdirmemek için insanüstü bir çaba göstermesi gerekiyordu. En sonunda, soluğu kesilince kendini tuttu, cansız gibi uzanan gövdeyi sürükleyerek kanepenin üstüne bıraktı.

Burada Hindley'in ceketinin kolunu kesti, yarayı hayvanca bir kabalıkla sardı. Bu arada, tekmelerden göstermiş olduğu çabayı, şimdi de tükürmekte, küfür savurmakta göstermişti. Ben ise serbest kaldığım için hemen koşup ihtiyar kâhyayı buldum. Alelacele anlattığım hikâyeyi zar zor kavradıktan sonra merdiven basamaklarını ikişer ikişer atlayarak, soluk soluğa aşağıya indi.

— Amanın! Şimdi n'idecez? N'idecez? diye söylenmeye başladı.

Heathcliff gürledi:

— Yapılacak şey şu: Senin bey delirdi. Bir ay daha yaşarsa onu tımarhaneye yerleştiririm. Ya sen beni nasıl dışarıda bıraktın dişsiz köpek? Orada homurdanıp durma, gel buraya, ona ben bakacak değilim. Şu kanları yıka; dikkat et, mumunu da çok yaklaştırma, çünkü herifin kanının yandan fazlası konyaktır.

Joseph, dehşet içinde, kollarını yukarıya kaldırdı, gözlerini açtı:

— Dimeh sen onu öldüreceğdin ha? Ben ömrümde bole şey görmedim, aha, valla da, billa da görmedim. Allah'tan dilerim ki...

Heathcliff, bir itişte onu kanların ortasına çökerttikten sonra önüne bir havlu fırlattı. Öbürü, kanları silecek yerde, ellerini çenesinin altına birleştirip beni güldüren acayip bir duaya başladı. Zaten hiçbir şeye şaşamayacak durumdaydım. Daha doğrusu, darağacı altında bile soğukkanlılıklarını kaybetmeyen suçlular gibi korkusuzdum.

İnsafsız herif:

— A! Seni unuttum! dedi. Bu işi sen yapacaksın. Diz çök şuraya. Onunla birlik olup bana karşı komplo kurarsın ha? Seni yılan, seni! Al bakalım, tam sana göre iş bu.

Dişlerim birbirine çarpıp takırdayıncaya kadar beni sarstıktan sonra Joseph'in yanına savurdu. O da istifini bozmadan duasını bitirdi, sonra doğruca Grange'e gideceğine yemin ederek ayağa kalktı.

— Ne de olsa Bay Linton hâkimdir. Bi' değel, elli garısı ölse gene de bu işlen ilgilenir, diyordu.

Oraya gitmekte öyle direniyordu ki Heathcliff olup bitenleri bir de benim etraflıca anlatmamı uygun buldu. Başıma dikilip kötü kötü bakmaya başlayınca ben de istemeye istemeye, sorduklarına cevap vererek, olayları anlatmaya koyuldum. İlk saldıranın Heathcliff olmadığına ihtiyarı inandırmak oldukça güçtü. Hele benim isteksiz cevap verişim bunu daha da güçleştirdi. Neyse ki, çok geçmeden, Hindley sağ olduğuna onu inandırabildi. Bunun üzerine, Joseph biraz naneruhu getirmek üzere koştu. İlâcın yardımıyla da efendisi, çok geçmeden, kendine geldi.

Heathcliff, baygınken ona yapılanları Hindley'in bilmediğine emin olduğu için, onun içkiden çılgına döndüğünü, kendisine karşı giriştiği o çirkin hareketin üzerinde daha fazla durmayacağını söyledi, hemen yatmasını tavsiye etti. Bu değerli tavsiyesini yaptıktan sonra da çıkıp gitmesine ben çok sevindim. Hindley, ocak başına boylu boyunca uzandı. Ben ise bu işi nasıl bu derece kolay atlattığıma şaşarak odama çıktım.

Bu sabah, öğleden yarım saat kadar önce aşağıya indiğim zaman Hindley, ölüm derecesinde hasta bir halde, ocağın başında oturuyordu. O zebanisi de hemen hemen onun kadar bitkin, rengi atmış bir halde, ocağa yaslanmış duruyordu. İkisinin de yemek yemeye niyetleri yok gibiydi. Masanın üstündeki yemeklerin hepsi soğuyuncaya kadar bekledikten sonra tek başıma yemeye başladım. Hiçbir şey beni iştahla yemekten alıkoyamadı; arada sırada sessiz duran oda arkadaşlarıma gözüm iliştikçe, içimde bir mutlulukla belirli bir üstünlük duyuyor, vicdanımın rahat olduğunu bilmek bana ayrıca zevk veriyordu. Yemeğimi bitirdikten sonra o güne kadar cesaret edemediğim bir rahatlık içinde ocağın başına yaklaştım, Hindley'in koltuğunu dolanıp yanında bir köşeye diz çöktüm.

Heathcliff benden yana hiç bakmıyordu. Ben, sanki adam taş kesilmiş de onu seyrediyormuşum gibi hiç çekinmeden yüzünü incelemeye koyuldum. Bir zamanlar tam bir erkek olduğuna inandığım, şimdi ise pek şeytani bulduğum alnı kara kara bulutlarla gölgelenmişti. Yılan bakışlı gözlerinin canlılığı uykusuzluktan sönmüştü, hatta belki de ağlamaktan, çünkü kirpikleri hâlâ ıslaktı. Dudakları o her zamanki alaycı kıvrılışlarını bırakmış, anlatılamaz bir kederle birbirine yapışmıştı. Karşımdaki başka biri olsaydı, onun bu üzüntüsünü görünce, yüzümü ellerimle örterdim; ama He-

athcliff'in bu halde olmasına sevinmiştim. Düşmüş bir düşmana hakaret etmek belki alçaldıktır ama elime geçen bu taşı gediğine koyma fırsatını kaçıramazdım. Yaptıklarının karşılığını ödemem ancak onun böyle zayıf zamanında mümkün olabilirdi.

Burada küçük hanımı susturdum:

— Yazık, yazık... Seni duyan da ömründe bir kere bile İncil'in kapağını açmadın sanacak, dedim. Tanrı düşmanlarını cezalandırmışsa bu kadarı sana yetmeli. Onun çektiği eziyete bir de seninkini eklemen hem alçaklık, hem de küstahlık olur.

İsabella:

— Genellikle, bu kadarı bana da yeterdi Ellen, dedi. Ama, kendi emeğim geçmedikçe Heathcliff'in uğrayacağı hangi felaket beni yeteri kadar memnun edebilir? Benim yüzümden acı çeksin, kendisi de benim yüzümden acı çektiğini bilsin de ıstırabı daha az olsun, ziyanı yok. Ah, bana o kadar çok azap çektirdi ki! Onu yalnız bir şartla affedebilirim; bu da, göze göz, dişe diş, yaptıklarının öcünü almak, bana çektirdiği her acıyı aynen ona da çektirmek, onu benim seviyeme indirmekle mümkün olabilir. Acı çektirmeye önce o başladığına göre yine önce onun özür dilemesi gerekir. İşte ancak ondan sonra biraz insaflı davranabilirim Ellen. Yalnız, benim öcümü alabilmem imkânsız. Bu yüzden, onu affedemem.

Hindley su istedi, kalkıp bir bardak su verdim, nasıl olduğunu sordum.

— Dilediğim kadar hasta değilim, dedi. Yalnız, kolumun acısı bir yana, sanki bir cüceler ordusuyla savaşmışım gibi her tarafım sızlıyor.

— Ona ne şüphe! dedim. Catherine kendisi sağ oldukça

size bir zarar gelemeyeceğini söyleyerek övünmezdi. Bazı kimselerin onu gücendirmemek için size kötülük yapmaktan çekineceklerini ima etmişti. Allah'tan ki ölüler mezarlarından çıkamıyorlar; yoksa dün gece Catherine çok çirkin bir manzara seyretmiş olacaktı. Yaralanıp berelenmediniz mi? Göğsünüz, omuzlarınız yara içinde değil mi?

— Bilmem ki, dedi. Sonra, ama sen ne demek istiyorsun? Baygınken beni dövmek cüretinde mi bulundu yoksa? diye sordu.

— Üzerinize çullandı, tekmeledi, sonra da sizi yere çarptı, diye fısıldadım. Sizi dişleriyle didik didik etmek için ağzı sulanmıştı. Zaten, onun yarısı insan; o da, pekiyi cinsten değil.

Hindley Earnshaw da benim gibi ortak düşmanımızın yüzüne baktı. O ise kendi kaygılarına gömülmüş, çevresinde olup bitenlerden habersizdi. Orada durdukça, düşüncelerinin kararlığını yüzündeki çizgiler daha çok meydana çıkarıyorlardı.

Sabırsız Hindley, kalkmak için kıvranarak:

— Ah Tanrım! diye inledi, son nefesimde onu boğazlayacak kadar kuvvete sahip olabilsem, cehenneme bile sevinçle giderdim. Didişecek kadar kuvveti olmadığını anlayınca yeniden çöktü.

Ben yüksek sesle:

— Bir tanenizi öldürmüş olması yeter! diye bağırdım. Bay Heathcliff olmasaydı, kız kardeşiniz hâlâ yaşayacaktı, bunu Grange'dekilerin hepsi biliyor. Hem, onun nefretini kazanmak sevgisini kazanmaktan iyidir. Ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyorum. O gelmeden Catherine'in ne kadar mutlu olduğunu hatırladığım için de o güne lanet edeceğim geliyor.

Heathcliff, sözleri söyleyen kişinin ruh halinden çok, söylenenlerin doğruluğunu fark etmiş olacak ki dikkati uyanmıştı, çünkü gözlerinden durmadan akan yaşlar küllerin içine damlıyor, boğulurcasına göğüs geçiriyordu.

Ona dikkatle baktım, küçük görürcesine güldüm. Cehennemin bulutlu pencereleri bir an bana doğru şimşekler yağdırdı. Ama bu pencerelerden her zaman bakan düzenbaz, gözyaşlarının içinde öylesine boğulmuş, silikleşmişti ki, yeniden gülmekten çekinmedim.

— Kalk oradan, defol! Gözüm görmesin! diye bağırdı.

Daha doğrusu sesi pek zor duyulabildiği için bu sözleri söylediğini tahmin ettim.

— Affedersin ama dedim, Catherine'i ben de severdim. Ağabeyinin de bakıma ihtiyacı var; Catherine'in hatırı için ben ona bakacağım. O öldükten sonra ben Hindley'de hep kız kardeşini görüyorum. Hindley'in gözleri de onunkilerin aynı; yalnız, sen onları oyup çıkarmaya çalışmasaydın, böylesine karartıp kızartıp şişirmeseydin, bir de...

— Seni ayaklarımın altında ezmeden defol, sersem! diye bağırdı, yerinden kalkmak için davrandı, ben de davrandım.

— Bir de... diye, hemen sıvışmaya hazır bir durumda, devam ettim, zavallı Catherine'cik sana güvenip de o iğrenç, komik Heathcliff adını taşımayı kabul etseydi çok geçmeden o da aynı duruma düşerdi. Çünkü o senin iğrenç hallerin karşısında sessiz duramayacaktı, nefretini, tiksintisini mutlaka açığa vuracaktı.

İkimizin arasında Hindley'le kanepenin arkalığı vardı. Onun için beni yakalamaya kalkışacak yerde, masadan bir ekmek bıçağı kapıp başıma fırlattı. Bıçak kulağımın arkasına isabet edince sözlerim de yarıda kaldı. Bıçağı çektikten

sonra kapıya koştum; fakat çıkmadan öyle bir söz söyledim ki bu sözler onda bıçağının bende açtığı yaradan daha derin bir yara açmıştır. Son gördüğüm manzara, bana doğru deli gibi saldırırken, ev sahibinin onu yakalayıp, ikisinin birbirlerine kenetlenmiş halde, ocağa düşüşleri oldu.

Mutfaktan kaçarken Joseph'e hemen efendisinin yanına koşmasını söyledim. Bir sandalyenin arkalığına yeni doğmuş köpek yavrularını asmaya çalışan Hareton'a çarpıp yere düşürdüm. Sonra da, cehennemden kurtulmuş bir ruhun mutluluğu içinde, yokuş aşağıya, sendeleye sıçraya, uçar gibi koştum, dönemeçli yolu bırakıp doğruca kırlara yöneldim, bayırları aşıp bataklıkları geçerek Grange'in yol gösteren ışığına doğru geldim. Uğultulu Tepeler'de bir tek gece kalmaktansa, sonsuza kadar cehennemin dibinde yaşamaya razıyım.

İsabella sustu. Çayından bir yudum aldı; sonra, kalktı, şapkasını giydirmemi, getirdiğim şalı örtmemi söyledi.

Bir saat daha kalması için yalvarmalarıma kulak asmadan, bir sandalyenin üstüne çıktı, Edgar ile Catherine'in portrelerini öptü, bana da aynı şekilde veda ettikten sonra hanıma tekrar kavuştuğu için sevinçten durmadan havlayan Fanny ile birlikte arabaya bindi. Buralara bir daha dönmemek üzere gitmişti. Fakat işler biraz daha yoluna girdikten sonra efendimle sık sık mektuplaşmaya başladı.

Yanılmıyorsam, yeni evi Londra yakınlarında, güneydeydi; kaçtıktan birkaç hafta sonra bir oğlan çocuk doğurmuştu. Çocuk, Linton adıyla vaftiz edildi. İsabella'nın yazdığına göre, doğuştan hastalıklı, zayıf bir çocuktu.

Bir gün köyde Bay Heathcliff benimle karşılaşınca hanımın nerede oturduğunu sordu. Söylemedim.

— Nerede olursa olsun önemi yok, dedi. Yalnız ağabe-

yinin yanına gelmeye kalkışmamasını, İsabella'yı kendisi beslemek zorunda kalsa bile ağabeyinin yanında kalmasına razı olamayacağını söyledi.

Gerçi, ben ona hanımı hakkında hiç bilgi vermemiştim ama o başka hizmetçilerden İsabella'nın oturduğu yeri de, çocuğu olduğunu da öğrenmişti. Fakat yine de gidip onu rahatsız etmedi. İsabella kocasının bu davranışı için onun kendisine beslediği nefrete şükretmeliydi.

Heathcliff beni hemen her görüşünde çocuğu soruyordu. Adını öğrenince de acı acı gülümseyerek:

— Çocuktan da nefret etmemi istiyorlar, değil mi? diye sordu.

— Çocuktan haberinizin olmasını bile istediklerini sanmıyorum, dedim.

— Ama istediğim zaman çocuğu alacağım. Bunu iyi bilsinler, dedi.

Neyse ki İsabella, çocuğunun elinden alındığı günü görmeden, yani Catherine'in toprağa verilmesinden aşağı yukarı on üç yıl kadar sonra, Linton on iki yaşlarındayken öldü.

İsabella'nın o beklenmedik ziyaretinin ertesi günü efendimle konuşmaya fırsat bulamadım; kimseyle konuşmak istemiyordu, bir şey konuşacak halde de değildi. Onu söyleyeceklerimi dinlemeye razı edince de kız kardeşinin kocasını bırakıp gitmiş olmasına sevindiğini gördüm. O yumuşak huyundan beklenmeyen bir şiddetle Heathcliff'ten nefret ediyordu; hem de öylesine derin, öylesine alıngan bir şekilde ki, onunla karşılaşabileceği, hatta adını duyabileceği yerlere bile gitmekten çekiniyordu. Buna bir de üzüntüsü eklenince bir keşişten farkı kalmamıştı. Yargıçlık görevini bırakıp, kiliseye bile gitmez oldu, köye hiçbir zaman uğramıyor, bütün ömrünü bahçesiyle çiftliğinin sınırları arasında geçi-

riyordu. Yalnız, ara sıra kırlara çıkarak, ya akşamları, ya da sabahları erkenden, ortalıkta başkaları gezinmeye başlamadan, karısının mezarını ziyaret ediyordu.

Ama uzun bir süre bu derece mutsuz yaşayamayacak derecede iyi kalpliydi. Catherine'in ruhunun onu hükmü altına alması için dua edemezdi. Zaman ona tevekkül, herkesin bildiği neşeden daha tatlı bir keder vermişti. Karısının hatırasını ateşli, şefkatli bir sevgiyle anıyor, onun girdiğine hiç şüphe etmediği o mutlu dünyaya kavuşmayı umuyordu. Üstelik dünya ile ilgili avuntu kaynakları da vardı. İlk günlerde, gidenin kendi yerine bıraktığı o cılız yaratığa karşı hiç ilgi göstermediğini söylemiştim. Bu soğukluk nisan ayında karların erimesi gibi kolayca çabucak eriyip kayboldu, minik yaratık bir iki kelime söylemesini, bir iki adım atmasını öğrenmeden babasının kalbine egemenlik kurarcasına yerleşiverdi.

Çocuğun adı Catherine'di ama o nasıl başlangıçta Catherine'in adının kısaltılmışını kullanmamışsa, çocuğunun da adını tam olarak kullanmadı. Belki de Heathcliff Catherine'in adını kısaltarak söylemeyi âdet edindiği için o karısının adını tam olarak kullanmıştı. Şimdi de küçük kız hep Cathy idi; böylece, babası onu annesinden hem ayırıyor, hem de ona bağlıyordu. Çocuğuna bağlılığı da onun kendisinin bir parçası olmasından değil de Catherine'in bir parçası olmasından kaynaklanıyordu.

Bay Edgar Linton ile Hindley Earnshaw arasında karşılaştırma yapar, birbirine benzer olaylar karşısında ikisinin de davranışlarının bu derece ayrı oluşuna tatmin edici nedenler bulmaya çalışırdım. İkisi de karılarına düşkün kocalardı, ikisi de çocuklarına bağlıydılar. İyi, ya da kötü yönde aynı yolu tutmamalarına bir türlü akıl erdiremiyordum. Yalnız, içimden de şöyle düşünüyordum: Karşıdan daha

güçlü görünen Hindley ne yazık ki daha kötü, daha zayıf çıktı. Gemisi karaya oturunca kaptan görevini bıraktı; tayfa da, gemiyi kurtarmaya çalışacak yerde, baş kaldırıp birbirlerine girdiler, böylece, talihsiz gemileri için de bir kurtuluş ümidi kalmadı. Edgar Linton ise tersine, sadık, inanç dolu bir ruha sahip olduğunu ispat etti: Tanrı'ya güveni vardı, Tanrı onu huzura kavuşturdu. Biri ümitle beklemesini bilmiş, öteki ümitsizliğe kapılmıştı; ikisi de kaderlerini seçtiler, ikisi de buna katlanmak zorunda kaldı.

Fakat benim olup bitenlerden çıkardığım ahlak dersini dinlemek istemezsiniz herhalde, Bay Lockwood, çünkü siz de bu olaylar hakkında benim vardığım gibi bir hükme varabilirsiniz. Hiç olmazsa bunu yapabileceğinizi düşünürsünüz ki bu da aynı kapıya çıkar.

Hindley Earnshaw'nuh sonu tahmin edildiği gibi oldu: Kız kardeşinin hemen arkasından gitti. Aralarında altı ay, ya var, ya yoktur. Biz, Grange'dekiler onun ölümünden önceki günleri nasıl geçirdiğini, ne durumda olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik. Benim bildiklerim de cenazenin hazırlanmasına yardım etmek için gittiğim zaman öğrendiklerimden ibarettir.

Olayı beye haber vermek için Bay Kenneth geldi. Bir sabah, erkenden, kötü haber alacağımı sezip heyecanlanmama olanak olmayan bir saatte, atıyla avluya girdi.

— E, Nelly dedi, şimdi yas tutma sırası senle bana geldi. Bu defa bizi bırakan kim, düşünebiliyor musun?

Heyecanla:

— Kim? diye sordum.

Atından inip dizgini kapı yanındaki halkaya bağladıktan sonra:

— Tahmin et bakalım, dedi. Hem de, önlüğünün ucunu

gözüne doğru kaldır, çünkü ona ihtiyacın olacağına eminim.

— Sakın Bay Heathcliff olmasın? diye bağırdım.

Doktor:

— Ne? Onun için de gözyaşı döker miydin? diye sordu. Hayır, Heathcliff dayanıklı bir delikanlı; hele bugün daha da gençleşmiş görünüyor. Onu az önce gördüm. Dünyada sevdiği tek kişiyi kaybettiğinden beri oldukça semirmiş.

Sabırsızlanarak:

— Öyleyse, ölen kim Bay Kenneth? diye sordum.

— Hindley Earnshaw, dedi. Senin eski dostun Hindley Earnshaw. Benim de günahkâr dedikoducum. Uzun zamandır işi bana göre fazla azıtmıştı. İşte... Ben sana gözlerinin sulanacağını söylememiş miydim? Ama üzülme... Tam kendine yakışır şekilde, yani bir lord gibi zil zurna sarhoş öldü... Zavallı çocukcağız! Ben de üzgünüm. İnsan eski bir dostunu kaybedince üzülmeden edemiyor. Oysa akla hayale sığmaz her türlü kötülük onda vardı, kendisine yaptıklarıma karşı da oldukça kötülük etmiştir. Daha yirmi yedi yaşına da yeni basmıştı galiba; yani tam senin yaşındaydı; ikinizin aynı yılda doğduğuna kim inanabilir?

Bu haber beni, Catherine Linton'ın ölümünden daha çok sarsmıştı, bunu itiraf etmeliyim. Eski anılar gönlümde dolanmaya başlamıştı çünkü. Kenneth'i kendisini beyin yanına götürecek başka bir hizmetçi bulmasını söyledikten sonra, kapı önüne oturdum, yakın bir akrabam ölmüş gibi ağlamaya başladım.

Acaba eceliyle mi öldü? diye de düşünmekten kendimi alamıyordum. Ne yaptımsa, bu düşüncenin verdiği sıkıntı devam etti. Bu, öylesine can sıkan, inatçı bir düşünceydi ki ondan kurtulmak için Uğultulu Tepeler'e gidip ölene karşı

yapılacak son görevleri yapmak istedim. Edgar Linton izin vermek istemiyordu ama ben ölünün yanında bir tek dostunun bile bulunmadığını söyleyerek acı acı yalvardım. Üstelik eski beyimin aynı zamanda sütkardeşim olması dolayısıyla benden hizmet beklemeye en az onun kadar hak kazandığını söyledim. Ayrıca, Hareton'ın, şu yavrucuğun beyin hanımının yeğeni olduğunu, daha yakın bir akraba bulunmadığına göre de kendisinin onun sorumluluğunu üstüne alması gerektiğini anlattım. Kalan malların durumunu öğrenmek, kaynının işleriyle ilgilenmek de ona düşüyordu.

O günlerde Edgar Linton böyle işlerle uğraşacak halde değildi. Onun için, bana da avukatıyla konuşmamı söyledi; en sonunda gitmeme de izin verdi. Onun avukatı aynı zamanda Hindley Earnshaw'nun da avukatıydı. Köye gidip avukata benimle gelmesini söyledim. Adam başını salladı, Heathcliff'i kendi haline bırakmanın doğru olacağını, işin aslı meydana çıkarılınca, Hareton'ın bir dilenciden farkının kalmayacağını belirtti.

— Onun babası borç içinde öldü, dedi. Malların hepsi ipotekli. Vârisin yapabileceği en iyi iş alacaklının kalbinde kendisine karşı bir ilgi uyandırmaya bakmaktır. Alacaklı ancak bundan sonra ona acımayı düşünebilir.

Uğultulu Tepeler'e varınca, her şeyin gerektiği şekilde yapılmasını sağlamak için geldiğimi söyledim. Yeteri kadar sıkışık durumda olan Joseph de benim geldiğimi görünce sevindi. Bay Heathcliff ise benim istendiğimi pek sanmadığını, fakat istersem kalıp cenaze işleriyle ilgilenebileceğimi söyledi.

— Doğrusunu istersen, bu sersemin cesedini törensiz mörensiz yol kavşağına gömüvermeli diyordu. Dün akşam üzeri yanından on dakika ayrılmıştım, bu süre içinde evin

iki kapısını da içeriden sürgüleyivermiş, gece de kendini öldürmek için sabaha kadar içmiş olacak. Onun bu sabah beygir gibi horuldadığını duyunca kapıyı kırıp içeri girdik. Kanepenin üzerine boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Derisini yüzsen uyanamazdı. Ben de Kenneth'i çağırttım, geldi ama o zamana kadar da bu adam leş olmuştu. Ölmüş, soğumuş, kaskatı kesilmişti; onun için de, ortalığı velveleye vermeye gerek kalmadığını sen de kabul edersin.

Yaşlı kâhya da onun bu sözlerini doğruladı ama şöyle de mırıldandı:

— Ah, geşge dohtoru çağırmaya gendi gideydi. Ben beğe ondan çoh daha eyi bahardım. Ben gettiğimde beğ daha ne ölmüştü, ne de bi'şey...

Ben cenaze töreninin gerektiği şekilde ağırbaşlı bir tören olması için ısrar ettim. Bay Heathcliff, töreni nasıl istersem öyle düzenleyebileceğimi, yalnız bu iş için harcanacak bütün paranın kendi cebinden çıkacağını unutmamamı söylemişti.

Duygusuz, umursamaz bir tavır takınmıştı, ne üzgündü, ne de sevinçli; yalnız, güç bir işin başarı ile sona erdirilmesine sevinmiş görünüyordu. Bir kere gözlerinde sevince benzer bir şeyin parıldadığını fark ettim. Bu da tabutu götürenler kapıdan çıkarlarken olmuştu. Yaşlı bir adammış gibi görünmek ikiyüzlülüğünü de esirgemedi, Hareton'la birlikte tabutun arkasından yürümeden önce çocuğu masanın üzerine çıkardı, garip bir tavırla şöyle mırıldandı:

— Sen artık benim oldun güzel çocuk. Bakalım aynı rüzgârın karşısında yeni bir ağaç da öbürü gibi eğri büğrümü olur, göreceğiz.

Hiçbir şeyden haberi olmayan çocuk bu konuşmadan pek hoşlanmıştı; Heathcliff'in sakallarıyla oynayıp yanağını

okşadı. Ben sözlerin anlamını kavradığım için sert sert şöyle dedim:

— Bu çocuk benimle birlikte Thrushcross Grange'e gidecek, efendim. Yeryüzünde sizin olmayan biri varsa o da bu çocuktur.

— Edgar Linton da böyle mi diyor? diye sordu.

— Elbette, bana çocuğu alıp dönmemi emretti, dedim.

Alçak herif:

— Pekâlâ, şimdi bu konu üzerinde tartışmayalım, dedi. Fakat ben de bir çocuk yetiştirmekte şansımı denemek istiyorum. Efendine söyle, bu çocuğu almaya kalkarsa ben de onun yerine kendi çocuğumu getirmek zorunda kalırım. Hareton'ı kolay kolay vereceğimi söylemek istemiyorum ama öbürünü mutlaka getirtirim. Bunu ona söylemeyi sakın unutma!

Bu sözler ellerimizi bağlamaya yetmişti. Eve dönünce bunları kısaca anlattım. Zaten başından beri bu işe pek ilgi göstermemiş olan Edgar Linton işe karışmaktan bir daha söz etmedi. İsteseydi de elinden bir şey gelir miydi, bilmiyorum.

Uğultulu Tepeler'deki misafir şimdi oranın sahibi olmuştu; hem de, resmen sahibi. İşi sıkı tutmuş, Bay Eamshaw'nun kumara olan düşkünlüğü uğruna harcamak için para bulmak üzere varını yoğunu kendisine ipotek ettiğine avukatı inandırmış, avukat da Bay Linton'a bunu ispat etmişti.

Böylece, buraların beyi Hareton olacakken, babasının can düşmanının eline bakacak durma düşmüştü. Şimdi kendi evinde bir yanaşma gibi yaşamakta, hem de yanaşmaların aldıkları ücretten de yoksun olarak... Ne bir dostu var, ne de uğradığı haksızlıktan haberi; bunun için de, kaybetti-

ğini geri alması olanaksız.

Ellen Dean:

— O sıkıntılı günlerden sonra gelen on iki yıl hayatımın en mutlu devresidir diye anlatmaya devam etti. Bu süre içinde en büyük üzüntülerim küçük Cathy'nin zengin, fakir bütün çocukların yakalandıkları cinsten geçirdiği hastalıklar oldu. Bunların dışında, ilk altı ayından sonra bebek bir çam fidanı gibi gelişti. Catherine Linton'ın tozları üzerindeki fundalar ikinci kez tomurcuklanmadan, yürümeye, hatta kendine göre konuşmaya da başladı.

Kasvetli bir eve güneş getiren pek şeker, cana yakın bir yaratıktı. Yüzü gerçekten çok güzeldi. Earnshaw'ların güzel kara gözlerini, Linton'ların da beyaz tenini, ince çizgilerini, sarı kıvırcık saçlarını almıştı. Canlı, ateşli bir yaradılıştaydı ama kaba değildi. Çok duygulu, sevmeye hazır kalbi ilgi duyduklarına karşı aşırı derecede şefkat göstermesine neden oluyordu. Onun böylesine çok sevip bağlanışı bana annesini hatırlatıyordu ama yine de annesine benzemiyordu; çünkü istediği zaman bir güvercin gibi yumuşak başlı olabiliyordu. Çok tatlı sesi, düşünceli sözleri vardı. Öfkesi hiçbir zaman çileden çıkacak dereceye varmazdı, sevgisi de hiçbir zaman çılgınca değil, derin, şefkatli bir sevgiydi.

Yalnız, şunu da belirtmek gerekir: Bu güzel huylarını gölgeleyen kusurları da vardı. Şımarıklığa eğilimi olması bunlardan biriydi. Sonra, yumuşak huylu olsun, hırçın olsun, üzerlerine düşülen bütün çocuklarda görülen inatçılık onda da vardı. Hizmetçilerden biri kazara canını sıkacak olsa, hemen: "Babama söylerim!" derdi. Babası biraz çıkışacak olsa, daha doğrusu, biraz sert bakacak olsa, kızın yüreğini parçalayacak bir şey oldu sanırdınız; ama, ben babasının ona bir tek sert söz söylediğini sanmıyorum. Onun eğitimi-

ni tamamen üzerine almış, bunu kendine eğlence edinmişti. Neyse, kız da meraklı, zekiydi; hem çabucak, hem de istekle öğreniyor, babasının emeklerini boşa çıkarmıyordu.

On üç yaşına gelinceye kadar, yalnız başına bahçe duvarının öbür yanına gitmemişti. Pek ender, Edgar Linton onu alıp birkaç kilometre öteye gezmeye götürürdü ama başka kimseye emanet edemezdi. Gimmerton kız için adı olup kendi olmayan hayali bir yerdi. Evinden başka yanına yaklaştığı, ya da içine girdiği tek bina kiliseydi. Onun Uğultulu Tepeler'in de, Bay Heathcliff'in de varlığından haberi yoktu. Tam anlamıyla dört duvar arasında yaşıyordu ama yine tam anlamıyla mutluydu. Yalnız, bazen odasının penceresinden etrafı seyrederken şöyle sorardı:

— Ellen, ben şu tepelere ne zaman çıkabileceğim? Acaba tepelerin öbür yanında ne var, merak ediyorum. Deniz mi?

— Hayır Cathy, derdim. Yine tepeler var, tıpkı bunlar gibi.

— Peki, altlarında durup bakınca bu altın kayalar nasıl görünüyor?

Penistone Kayalıkları'nın dimdik göğe yükselişleri onun dikkatini çekmişti. Hele bütün kırlar gölgelerle kaplıyken, bu kayalarla tepe sırtlarında güneşin parlaması onun garibine gitmişti. Kıza, onların sadece üst üste yığılmış taş olduklarını, aralarında bodur ağaçlara bile yetecek kadar toprak bulunmadığını anlattım.

— Buralarda çoktan akşam olduğu halde, onlar niye hâlâ ışık içinde görünüyor? diye sordu.

— Onlar bizden çok daha yüksekteler de ondan, dedim. Sen onlara tırmanamazsın, çok yüksek, diktirler. Kışın, don buradan önce orada başlar.

Sevinçle:

— Ya, demek sen oralara tırmanabildin! diye haykırdı. Öyleyse, ben de büyüyüp kadın olunca oraya giderim. Babam hiç gitti mi Ellen?

Telaşla:

— Bunu baban da söyleyecektir ya küçük hanım, dedim. Oraya gitmek zahmetine katlanmaya değmez. Onunla birlikte dolaştığınız kırlar çok daha güzeldir, hele Thrushcross koruluğu, dünyanın en şirin yeridir.

— Ama ben o koruluğu gezdim, biliyorum, kayaları bilmiyorum diye kendi kendine mırıldandı. Şu en yüksek noktadan çevremi seyretmek de çok hoş olur. Bir gün benim küçük midillim Minny beni oraya götürür.

Hizmetçi kızlardan birinin Perili Mağara'dan bahsetmesi onun kafasını bu tasarıyı gerçekleştirme isteğiyle doldurdu. Kız da babasını bu konuda sıkıştırdı. O da küçük hanıma daha büyüyünce bu geziyi yapabileceğini söyledi. Fakat Cathy yaşını aylarla ölçüyordu, Penistone Kayalıkları'na gidecek kadar büyüdüm mü? Sözleri dilinden hiç düşmüyordu. Oranın yolu Uğultulu Tepeler'in yakınından geçer. Edgar'ın ise oralardan geçmeye hiç gönlü yoktu. Bundan dolayı, kız hep şu cevabı alıyordu:

— Hayır, yavrum, hayır, daha o kadar olmadın. İsabella Heathcliff'in kocasını bırakıp gittikten sonra on iki yıldan fazla yaşadığını söylemiştim. Zaten onun ailesinden olanların hepsi narin insanlardı. İsabella da, Edgar da bu çevre halkından çoğunlukla fark edilen gürbüzlükten yoksundular. İsabella'nın son hastalığının ne olduğunu kesinlikle bilemiyorum ama hepsi aynı hastalıktan öldüler sanırım. Bu bir çeşit hummaydı. Başlangıçta ağır ağır ilerleyen, tedavisi olmayan, sonuna doğru ömrü çarçabuk bitiriveren bir hum-

ma ağabeyine dört aydan beri kendisini pekiyi hissetmeyişinin sonunun ne olabileceğini yazmış, mümkünse kendisini ziyarete gelmesini, oğlu Linton'ı kendi eliyle ona teslim etmek istediğini, düzene konacak bir sürü işinin bulunduğunu, ağabeyi ile vedalaşmak arzusunda olduğunu bildirmişti. Ayrıca, Linton nasıl kendisinin yanında kalmışsa, bundan sonra da dayısının yanında kalabileceğini umuyordu. Babasının çocuğu okutup büyütme külfetine katlanmayacağına emindi.

Efendim kardeşinin bu isteğini yerine getirmek konusunda bir an bile tereddüt etmedi. Başka zamanlarda evinden çıkmayı bile istemediği halde, bu mektup üzerine uçar gibi gitti. Giderken de Catherine'i benim uyanıklığıma emanet etti, o yokken kızın benimle bile bahçeden dışarı çıkmamasını tembihledi. Kızın yalnız başına gidebileceği aklına bile gelmemişti.

Bey üç hafta evden uzak kaldı. Emanetim ilk iki, üç günü kütüphanenin bir köşesine çekilip oturdu. Üzüntüden ne okuyacak, ne de oynayacak hali vardı. Böyle uslu uslu otururken bana hemen hemen hiç yük olmamıştı; fakat bu devrenin arkasından sabırsızlık, bıkkınlık, yorgunluk belirtileri baş gösterdi. Ben onu eğlendirmek için aşağı yukarı koşacak yaşta olmadığım gibi, işlerim de pek çoktu. Bu yüzden, kızın kendi kendini oyalayabilmesi için bir usul buldum. Onu bazen yaya, bazen de midillisiyle Grange'in sınırları içinde dolaşmaya çıkarıyor, döndüğü zaman da kimi gerçek, kimi hayal ürünü olan maceralarını sabırla dinliyordum.

Yaz başında havalar çok güzeldi; o da bu gezintilerden o kadar hoşlanıyordu ki çoğu kez sabah kahvaltısından ikindi çayına kadar dışarıda kalmaya bakıyordu. Akşamları da o inanılmaz hikâyelerini anlatarak vakit geçiriyordu. Onun sınırlardan dışarı çıkması ihtimalinden korkmuyor-

dum, çünkü bahçe kapılarının hepsi genellikle kilitli oluyordu, zaten kapılar artlarına katlar açık da dursalar tek başına dışarı çıkmayı pek düşünebileceğine ihtimal vermiyordum.

Ne yazık ki güvenim boşa çıktı. Bir sabah saat sekizde Catherine bana geldi, o gün kendisinin kervanıyla çölü geçmeye hazırlanan bir Arap tüccar olduğunu söyledi, bir atla hayvanlarına yetecek kadar da boy yolluk hazırlamamı istedi. Hayvanları bir atla üç deveymiş. Onun üç deve dediği, iri bir tazı ile iki küçük köpekti.

Çeşitli yiyecekler hazırlayıp bir sepete doldurdum, sepeti de eyerin bir yanına astım. Başında onu temmuz güneşinden koruyacak geniş kenarlı, tüllü şapkası ile bir peri kızı sevinci içinde atına atladı. Dörtnala gitmemesini, eve erken dönmesi için verdiğim öğütleri de alaycı kahkahalarla keserek atını sürdü gitti.

Yaramaz çocuk, ikindi çayında ortalıkta görünmedi. Yolculardan yalnız birisi, yaşlı koca köpek, hem yaşlı, hem de rahatına düşkün olduğu için geri dönmüştü. Cathy de, atı da, öbür iki köpek de hiç görünürlerde yoktu. O yana, bu yana adamlar saldım, sonra da dayanamayıp kendim aramaya çıktım. Grange'in sınırındaki fidanlıkta çalışan bir çiftçi vardı. Ona bizim küçük hanımı görüp görmediğini sordum.

— Onu sabahtan gördüm, dedi. Bana bir kestane dalı kestirdi, sonra da atını çitin nah şu alçak yerinden atlattığı gibi dörtnala uzaklaştı.

Bunu duyunca neye döndüğümü tahmin edersiniz. Aklıma ilk gelen şey, onun Penistone Kayaları'na gittiği oldu. Adamın tamir etmeye çalıştığı aralıktan yola çıktım, içimden de bari başına bir şey gelmemiş olsa diyordum. Kira toplamaya çıkmış tahsildar gibi kilometrelerce yol aldım.

Derken, dönemeçten Uğultulu Tepeler göründü ama uzak, yakın, hiçbir yerde Catherine'in izi yoktu.

Kayalar Bay Heathcliff'in evinden iki buçuk kilometre kadar ötededir, yani Grange'den beş kilometre uzakta. Bundan dolayı, Cathy'yi bulamadan karanlık bastırırsa diye korkmaya başladım. Ya kayalara tırmanırken ayağı kayıp düştüyse diye meraklanıyordum. Ya öldüyse, ya kemiklerini kırmışsa ben ne yaparım?

Kuşkum gerçekten bana üzüntü veriyordu. Onun için, çiftlik evine telaşlı telaşlı yürürken, köpeklerden Charlie'nin kulağından kanlar akarak, başı şişmiş, pencerelerden birinin altında yattığını görünce bayağı sevindim. Bahçe kapısını açıp evin kapısına koştum, açmaları için olanca gücümle vurmaya başladım. Eskiden Gimmerton'da oturan tanıdığım bir kadın açtı. Bay Earnshaw'nun ölümünden beri burada hizmetçilik yapıyordu.

— A! dedi. Besbelli küçük hanımını aramaya çıkmışsın. Korkma... O burada emniyette. Gelenin bey olmadığına sevindim.

Ben, hızlı yürümekten, korkudan soluk soluğaydım.

— Demek bey evde yok, öyle mi? dedim.

— Yok. O da, Joseph de burada değil. Bir iki saatten önce de dönmezler. Buyur, içeri gir de biraz dinlen.

İçeri girdim. Bir de ne göreyim! Benim zavallı kuzucuğum annesinin çocukken oturduğu sandalyeye kurulmuş, öne, arkaya sallanıp durmuyor mu? Şapkasını duvara asmış, sanki evindeymiş gibi gülüyor, Hareton'la gevezelik ediyordu. On sekiz yaşında güçlü kuvvetli bir delikanlı olan Hareton onu merakla, biraz da şaşkınlıkla seyrediyordu. Kızın durmadan söylediği sözlerden, sorduğu sorulardan da pek bir şey anlamadığı belliydi.

Sevincimi yapmacık bir öfkeyle saklamaya çalışarak:

— Aferin küçük hanım, dedim. Baban gelinceye kadar sana bir daha gezinti mezinti yok. Seni gidi yaramaz kız, seni! Bir daha kapının eşiğinden dışarı adımını attırmayacağım.

Yerinden fırlayarak koştu, sevinçle yanıma geldi:

— A! Ellen diye bağırdı. Bu akşam sana anlatacak öyle güzel bir hikâyem var ki! İşte beni buldun ya... Sen hiç ömründe buraya gelmiş miydin?

— Çabuk şapkanı giy, doğru eve gidiyoruz, dedim. Doğrusu, beni çok üzdün, Cathy. Çok kötü bir iş yaptın, üstelik.

Somurtmanın, ağlamanın hiç faydası yok. Çektiğim üzüntüyü, seni bulmak için dört bir yanı aramamı bunlar bana unutturamaz, hele Bay Linton'ın seni evde tutmamı tembih edişi aklıma geldikçe. Senin böyle başını alıp gitmen çok kötü oldu. Bu da senin küçük bir kurnaz tilki olduğunu gösteriyor, bundan sonra sana kimse inanmaz.

— Ben ne yaptım ki? diye hıçkırdı. Sonra birden kendini toplayarak, babam bana hiçbir şey tembih etmedi, dedi. O beni azarlamaz. Zaten babam senin gibi öfkeli değildir.

— Haydi, haydi, bakalım! diye söylendim. Şu kurdeleyi bağlayalım. Yo, aksilik istemem! Aman, ne ayıp! On üç yaşındasın ama hâlâ küçük bir bebekten farkın yok.

Bu sözleri kızın şapkasını başından atıp benden uzağa, ocağın başına kaçmasından sonra söylemiştim.

Hizmetçi kadın da:

— Yo! diye mırıldandı. Bu güzel kızı böyle azarlama Bayan Dean. Onu biz alıkoyduk; yoksa sen merak edersin diye hemen dönüp gidecekti. Hareton onu götürmek istedi,

ben de bunu doğru buldum. Çünkü bu tepelerde yollar pek ıssız.

Hareton bu konuşmalar süresince elleri cebinde durmuştu. Benim ortaya çıkıp işleri karıştırmamdan pek hoşlanmadığı belliydi ama beceremememekten korktuğu için bir şey söyleyemiyordu.

Kadının araya girmesine hiç aldırış etmeden:

— Daha ne? Kadar bekleyeceğim? diye sordum. On dakikaya varmadan hava kararacak. Atın nerede küçük hanım? Köpeğin nerede? Elini çabuk tutmazsan seni bırakıp gideceğim, gerisini sen bilirsin artık.

— Atım avluda, dedi. Köpek de şurada kapalı duruyor. Onu da, Charlie'yi de ısırdılar. Sana bunların hepsini anlatacaktım ama öfken üstünde, onun için dinlemeyi hak etmedin.

Şapkasını aldım, yeniden başına geçirmek için ona yaklaştım. Kız, ev halkının kendisinden yana olduğunu sezdiği için odanın içinde koşmaya başladı. Ben de peşinden koşunca, fare gibi oradan oraya sıçrayarak, kanepe altlarından geçmeye, koltuk arkalarına saklanmaya başladı, beni çok zor duruma düşürdü.

Hareton ile kadın gülüyordu. Cathy de ev sahipleriyle birlikte gülmeye başladı, hatta daha da ileri gitti, o kadar ki ben dayanamayıp sonunda bağırdım:

— Ama Cathy, bu evin kime ait olduğunu bilsen hemen kaçıp gitmeye bakardın.

Cathy, Hareton'a dönerek:

— Bu ev senin babanın değil mi? diye sordu.

Delikanlı utanıp kızararak yere baktı:

— Hayır, dedi.

Kızın ona ısrarla bakmasına dayanamıyordu, halbuki onun gözleri Hareton'ınkilerin tıpkısıydı.

Cathy:

— Öyleyse ev kimin? Efendinin mi? diye sordu.

Delikanlı bu defa utançtan değil de başka duygularla daha da kızardı, bir küfür savurup yüzünü öbür yana çevirdi. Yaramaz kız bu defa bana döndü:

— Onun efendisi kim, söylesene? dedi. Benimle bizim ev, bizimkiler diye konuştu. Ben de onu ev sahibinin oğlu sandım. Bana hiç bayan demedi. Burada uşaklık ediyorsa böyle konuşması gerekirdi, öyle değil mi?

Hareton onun bu çocukça konuşmalarını duyunca bir fırtına bulutu gibi kapkara kesildi. Ben de kızı sessizce sarstıktan sonra şapkasını giydirip, yola çıkacak hale getirdim. Cathy tanımadığı akrabasına sanki Grange'deki yanaşma çocuklardan biriymiş gibi emretti:

— Haydi bakalım, atımı getir. İstersen benimle de gelebilirsin. Bataklıktaki o hayalet avcı ortaya çıktığı zaman onu görmek istiyorum. Sonra, senin dediğin o Huriler'in ne iş yaptıklarını da bana anlatırsın. Ama, haydi çabuk ol! Ne var yine? Atımı getir diyorum sana!

Çocuk:

— Seni cehenneme yollar, yine uşağın olmam! diye homurdandı.

Catherine şaşkın şaşkın sordu:

— Beni nereye yolluyorsun?

— Cehennemin dibine, şımarık cadı!

Ben araya girdim:

— İşte ne biçim insanlarla arkadaşlık etmeye çalıştığını gördün mü Cathy? dedim. Doğrusu, bunlar tam genç bir

hanımın yanında söylenecek sözler ya! Tanrı aşkına onunla laf ebeliğine girişme. Haydi yürü, biz Minny'yi kendimiz bulalım da buradan çıkıp gidelim.

Kız, şaşkınlıktan gözleri iri iri açılmış:

— Peki ama Ellen, o benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edebiliyor? dedi. Benim söylediklerimi yapması gerekmez mi? Ah seni haydut, seni! Söylediklerini babama anlatacağım. Bak o zaman göreceksin.

Hareton bu tehditten korkmuşa benzemiyordu. Onun için de kızın öfkeden gözlerine yaşlar hücum etti. Hizmetçi kadına dönerek:

— Midilliyi sen getir! dedi. Köpeğimi de hemen serbest bırak.

Kadın:

— Daha yumuşak olun küçük hanım, dedi. Terbiyeli olmakla bir şey kaybetmezsiniz. Gerçi Bay Hareton, beyin oğlu değil ama sizin akrabanızdır. Üstelik ben de size saygı göstermek için tutulmadım.

Cathy, karşısındakini küçümsercesine güldü:

— O mu benim akrabam?

— Elbette ya!

Cathy, büyük bir üzüntü içinde:

— Aman Ellen, ne olursun, bunlara böyle şeyler söyletme, dedi. Babam halamın oğlunu getirmek için Londra'ya gitti. Benim akrabam kibar bir beyin oğludur. Bu nasıl benim...

Sustu, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Böyle bir soytarıyla akraba çıkmanın düşüncesi bile onu alt üst etmişti.

— Sus bakayım, sus diye fısıldadım. İnsanların birçok, hem de ailesinin çeşitli kollarından, akrabası olabilir Cathy.

Hiç akraban olmaması daha kötü ya! Ama, akrabalar hoşa gitmeyecek, kötü insanlarsa onlarla konuşmak şart değildir.

— Ama, bu değil... Bu, benim akrabam değil.

Bu konunun üzerinde düşündükçe üzüntüsü artıyordu. Bu düşünceden kurtulmak için kendini kucağıma attı.

Gizli kalması gereken bazı gerçekleri ortaklaşa açıkladıkları için küçük hanıma da, hizmetçi kadına da çok kızmıştım. Kız, babasının yakında döneceğini de söylemişti. Bunu da elbette Heathcliff'e duyuracaklardı. Babası gelir gelmez de Cathy'nin ilk işi bu kaba saba akrabası hakkında ondan bilgi almak olacaktı.

Hareton'ın çiftlik yanaşması yerine konmaktan duyduğu kızgınlık geçmiş, kızın üzgün halinin etkisi altında kalıp ona acımıştı. Atı kapının önüne getirdikten sonra, köpek kulübesinden de bir paytak köpek yavrusu getirip onu kızın eline tutuşturdu, sonra da kötü bir şey kastetmediğini söyleyerek susmasını rica etti. Cathy sızlanmayı bırakıp dehşet, korku içinde Hareton'ı süzdü, sonra yeniden ağlamaya başladı.

Bu zavallı çocuktan hoşlanmayışına gülümsemekten kendimi alamadım. Hareton, güçlü kuvvetli, sağlam bir delikanlıydı ama çiftlikteki günlük işlerine uygun bir şekilde, kırlarda tavşanların, çeşitli av hayvanlarının peşinde koşanlardan farksız giyinmişti. Ben yine de onun babasından çok daha yüksek, daha üstün bir insan olduğuna inanmıştım. Güzel şeyler bazen çalılar arasında kaybolur. Bunlar orada uygun şartlar altında iyi ürün verebilecek kıymetli toprağın bulunduğuna işarettir. Heathcliff de ona maddi anlamda eziyet etmiyordu besbelli, çünkü oğlan gözü pek görünüşüyle insanda böyle bir istek uyandırmıyordu. Heathcliff'in ölçülerine göre çocuğun bu cinsten eziyet etme isteğini

uyandıracak derecede korkak, ürkek bir hali yoktu. Heathcliff kötülüğünü oğlanı kaba saba bir havyan gibi yetiştirerek gösteriyor olmalıydı. Ona okuma yazma öğretmemişlerdi. Heathcliff'e zarar vermeyen yolsuzluklarına kimse karşı koymamıştı. Doğru yola doğru bir tek adım atması sağlanmamış, kötülüklerin önüne hiçbir yasak konmamıştı.

Duyduğuma göre de çocuğun bu duruma gelmesinde Joseph'in dar kafalılığıyla adam kayırıcılığının payı büyüktü. Onu eski ailenin başkanı saydığı için şımartıyordu. Eskiden Catherine Earnshaw ile Heathcliff'in yaramazlıklarıyla beyin sabrını taşırıp içkiye alışmasına neden olduklarını nasıl iddia ettiyse şimdi de Hareton'ın kötülüklerinin bütün yükünü mallarına konan kişiye yüklemeye çalışıyordu.

Çocuk küfretse de, çok kötü davransa da onu düzeltmiyordu. Besbelli Joseph de onun kötüden kötüye gidişinden zevk alıyordu. Çocuğun mahvolmasına, ruhunun gelişmeden ihmale uğramasına göz yumuyor, bütün bu suçların hesabını da Heathcliff'in vermesi gerektiğini düşünüyordu. Onun ellerine Hareton'ın kanı bulaşacaktı. İşte bu düşünce ona büyük huzur veriyordu. Joseph, çocuğa adıyla, ailesiyle övünmesini öğretmişti. Cesaret edebilse onunla Uğultulu Tepeler'in şimdiki sahibinin arasına nefret de sokabilirdi ama buranın sahibinden hurafelerden korktuğu kadar korkmuyordu. Bu yüzden de, Heathcliff'e karşı beslediği gerçek duyguları ancak mırıltı halinde, içten söylenmeler halinde açığa vurabiliyordu.

Bunları anlatmakla, Uğultulu Tepeler'de bulunanların o günlerdeki yaşayışlarını yakından bildiğimi göstermeye çalıştığımı sanmayın. Ben çok az şey görebildiğim için bildiklerim yalnız kulağıma çalınan söylentilere dayanıyor. Köylüler Bay Heathcliff'in kiracılarına karşı çok cimri, zalim, sert davrandığını söylüyorlardı. Fakat evin içi, bir kadının

idaresine girdikten sonra, yeniden o eski günlerdeki rahat görünüşüne kavuşmuştu. Hindley'in zamanındaki o gürültülü, patırtılı içki âlemleri de artık yoktu. Bey, iyi ya da kötü herhangi bir kimseyle dostluk kuramayacak kadar üzgün, içine kapanıktı. Bugün de hâlâ öyledir.

Ben şimdi bunları anlatırken asıl hikâyem olduğu yerde kaldı. Cathy, barışması için verilen köpek yavrusunu kabul etmeyip kendi köpekleri Charlie ile Phenix'i istedi. Hayvanlar, başları öne sarkmış, topallaya topallaya geldiler. Hepimiz üzüntülü bir halde evin yolunu tuttuk.

Küçük hanımdan bütün günü nasıl geçirdiğini öğrenemedim. Yalnız, o günkü gerçek niyetinin Penistone Kayalıkları'na gitmek olduğunu anladım, ben de zaten böyle olduğunu tahmin etmiştim. Çiftlik evinin bahçe kapısına kadar herhangi bir olağanüstü durumla karşılaşmadan gelmişlerdi. Bu sırada Hareton da, arkasında birkaç köpekle, evden dışarıya çıkmaktaymış. Oğlanın köpekleri Cathy'nin kafilesine saldırıvermiş. Hayvanlar sahipleri ayırıncaya kadar, bir güzel dalaşmışlar. Bu olay da sahiplerin tanışmalarını sağlamış. Catherine Hareton'a kim olduğunu, nereye gitmeyi tasarladığını anlatmış, delikanlıdan kendisine yol göstermesini rica etmiş, onu zorla kandırmış.

Hareton ona Periler Mağarası'nın sırlarını, buna benzer daha yirmiye yakın yerin sırrını açıklamış. Gelgelelim, Cathy'nin gördüğü ilgi çekici şeyleri bana anlatmak zahmetine kimse katlanmamıştı. Yalnız, benim anladığıma göre, Catherine rehberinden pek hoşlanmış, bu duyguları da ona uşak gibi davrandığı için delikanlının kalbinin kırılmasına, Heathcliff'in hizmetçisinin ona akraba lafını etmesine kadar sürdü.

Ayrıca, delikanlının sözleri de enikonu ciğerlerine işle-

mişti. Grange'de her zaman şekerim, sevgilim, kraliçem, meleğim gibi sözleri duymaya alışkın olan bir kişinin böyle bir yabancının hakaretine uğraması inanılacak şey değildi. Kızcağız, bunun sebebini de anlayamıyordu. Bu üzüntüsünden babasına bahsetmeyeceğine dair ondan söz alıncaya kadar canım çıktı.

Ona babasının Uğultulu Tepeler'de oturanların yaşayışlarını nasıl kınadığını, kızının oraya gittiğini öğrenirse ne kadar üzüleceğini anlatmaya çalıştım. Ama, asıl emirlerini yerine getirmediğimi öğrenince bana çok kızıp beni evden uzaklaştırmayı düşünmesinin mümkün olduğunu da söyledim. İşte Cathy buna dayanamadı; söz verdi, benim hatırım için de sözünü tuttu. Zaten o çok tatlı bir kızdı.

Çevresi siyah çizgili bir mektup, beyin geleceği günü haber vermişti. İsabella ölmüştü, onun için bey kızına yas elbiseleri hazırlamamı, küçük yeğenine bir odayla giyecek sağlamamı istiyordu. Catherine babasını karşılama sevinciyle çılgına dönmüştü. Daha hiç görmediği hâlâ oğlunun özelliklerini sayıp döküyordu.

Onların dönecekleri gün geldi çattı. Kız sabahın erken saatlerinden beri ufak tefek işleri için emirler vermekle meşguldü. Şimdi ise yeni siyah elbisesini giymişti. Zavallı yavrucak. Halasının ölümüne pek üzülmemişti. Yalnız, gelenleri uzaktan karşılamak için başımın etini yemiş, sonunda beni de kendisiyle birlikte yola çıkmaya razı etmişti. Ağaçların gölgelediği yosunlu, tümsekli topraklarda ilerlerken durmadan çene çalıyordu:

— Linton benden altı ay küçükmüş. Bana oyun arkadaşı olacak, ne iyi! İsabella halam babama oğlunun saçlarından bir tutam göndermişti. Rengi benimkinden daha açık, daha sarıydı. Benim saçlarımdan yumuşak, onlar kadar gü-

zeldi. Bu bir tutam saçı küçük bir cam kutuda saklıyorum. Bu saçların sahibini görebilmenin ne hoş bir şey olacağım da pek çok düşünmüşümdür. Oh, çok mutluyum! Babacığım, sevgili babacığım! Haydi, Ellen, koşalım, gel koşalım!

Ben ağır ağır bahçe kapısına varıncaya kadar kız birçok kez önden koşup gitti, geri geldi. Sonra patikanın kenarındaki çimenli bayıra oturarak sabırla beklemeye çalıştı ama olanaksız! Bir dakika bile yerinde duramıyordu.

— Ne kadar da geciktiler! diye bağırdı. Hah, işte yoldan tozların kalktığını görüyorum. Geliyorlar! Yo, değillermiş. Peki, ama ne zaman gelecekler? Biraz daha ileriye gidemez miyiz? Sadece yarım kilometre. Yarım kilometrecik diyorum Ellen. Ne olursun, peki de. Şu kayın ağaçlarının bulunduğu dönemece kadar gidelim.

Kesin bir ifadeyle teklifi geri çevirdim. En sonunda posta arabasının görünmesiyle kuşku içinde bekleyişi sona erdi. Pencereden bakan babasının yüzünü görür görmez bir çığlık koparıp kollarını açtı. Bey de kızı kadar heyecanlı bir halde, arabadan indi. Orada kendilerinden başkalarının da bulunduğunu hatırlayıncaya kadar aradan oldukça zaman geçti.

Onlar birbirlerini kucaklarlarken ben de Linton'ı görmek için arabadan içeri bir göz attım. Sanki kara kış ortasındaymışız gibi kürklü bir paltoya sarılmış, arabanın bir köşesinde uyuyordu. Solgun, narin yapılı, kız gibi bir çocuktu. Beyle de birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki onları gören çocuğu beyin kardeşi sanabilirdi. Yalnız, çocukta hastalıklı, hırçın bir hal vardı ki bu hal Edgar Linton'da hiç görülmemişti.

Bey, benim içeri baktığımı fark etti. Tokalaştıktan sonra kapıyı kapayıp onu rahat bırakmamı istedi, çünkü yolculuk

çocuğu çok yormuştu. Cathy de bir kere görmek için can atıyordu ama babası kendisiyle gelmesini söyledi. Ben hizmetçileri hazırlamak için önden koşarken onlar da bahçe yolundan yan yana, ağır ağır yürüdüler.

Evin önündeki merdivenlerin birinci basamağına gelince durdular. Bay Linton kızına:

— Bak yavrum, dedi. Halanın oğlu senin kadar sağlam, neşeli bir çocuk değil. Unutma ki annesini de yeni kaybetti. Onun için hemen seninle birlikte koşup oynamasını bekleme. Bir de onu fazla konuşturup yorma. Hiç olmazsa onu bu akşam kendi haline bırak, emi?

Catherine:

— Peki baba, dedi. Yalnız, onu görmek istiyorum. Geldiğinden beri bir kere bile başını uzatıp dışarıya bakmadı.

Araba durdu. Uyuyan çocuğu dayısı kucağına alıp dışarı çıkardı.

— İşte, halanın oğlu Linton'ı sana tanıştırayım, Cathy diyerek, iki çocuğun küçük ellerini birleştirdi. Dayının kızı daha şimdiden seni çok seviyor Linton. Sakın bu gece ağlayıp onu da üzmeyesin. Şimdi neşelenmeye çalış. Yolculuk bitti, şimdi de dinlenip dilediğin gibi eğlenmekten başka yapacak işin kalmadı.

Çocuk, Catherine'in selamından huylanmış gibi:

— Öyleyse bırakın gidip yatayım, dedi.

Gözlerinden boşanan yaşları silmek için ellerini gözlerine götürdü.

Ben onu içeri sokarak:

— Haydi bakalım ağlama. Senin gibi uslu bir çocuğa yakışmıyor, dedim. Hem dayının kızını da ağlatacaksın sonra. Senin için ne kadar üzüldüğünü görmüyor musun?

Halasının oğluna mı üzülmüştü, pek bilemiyorum ama kız da oğlan kadar üzgün bir halde babasının yanına geldi. Üçü birlikte eve girdiler, doğruca çay masasının hazırlandığı kütüphaneye geçtiler.

Ben Linton'ın şapkası ile pelerinini aldıktan sonra onu masanın başındaki sandalyelerden birine oturttum. Çocuk daha oturur oturmaz yeniden ağlamaya başladı. Bey niçin ağladığını sorunca da:

— Ben sandalye üstünde oturamam, dedi.

Dayısı:

— Öyleyse, kanepeye git. Ellen sana çay getirir, diye sabırla söylendi.

Beyin yol boyunca bu sinirli, hastalıklı emanetten çok çektiğine hiç şüphem kalmamıştı. Linton ayaklarını sürüye sürüye yavaşça kanepeye gidip uzandı. Cathy de çayını eline alıp kanepenin yanına bir iskemle çekti. Önce hiç konuşmadı ama bu çok uzun süremezdi, çünkü o küçük oğlanla can ciğer olmayı bir kez aklına koymuştu. Onun buklelerini okşayıp yanaklarını öpmeye, sanki bebekmiş gibi çayını fincan tabağına boşaltıp içirmeye çalıştı. Çocuğun zaten bebekten bir farkı olmadığı için bu pek hoşuna gitti. Gözlerini kuruladı, hafifçe gülümsedi.

Bey, onları bir iki dakika seyrettikten sonra:

— Düzelecek, burada çok daha iyi olacak, dedi. Ama onu yanımızda tutabilirsek elbette Kendi yaşında bir çocukla arkadaşlık etmek çok geçmeden çocuğu canlandıracak, güçlü olmayı isteye isteye de gerçekten güçlenecek.

Ben de içimden: "Yanımızda tutabilirsek," diye düşündüm. Yüreğime bir sıkıntı düştü. Çocuğu yanımızda tutabilme umudu oldukça zayıftı. Sonra da bu zayıf çocuğun Uğultulu Tepeler'de babasıyla Hareton arasında nasıl yaşa-

yabileceğini merak ettim. Ona oyun arkadaşlığı etmeyi, hocalık yapmayı nasıl başaracaklardı?

Kuşkularımızın yersiz olmadığı tahminimizden de çabuk meydana çıktı. Çay bittikten sonra çocukları yukarı çıkarmış, Linton'ı uyutmuştum. Linton uyumadan beni bırakmamıştı. Aşağıya inip taşlıktaki masada bay Edgar Linton'ın yatak odası için şamdan hazırlarken mutfaktan bir hizmetçi kız geldi, Bay Heathcliff'in uşağı Joseph'in kapıda olduğunu, beyle görüşmek istediğini söyledi.

Ben içimde gittikçe artan bir korkuyla:

— Ne istiyorsa önce bana söylesin, dedim. Bu saatte insan rahatsız edilir mi, hele uzun bir yolculuktan sonra? Beyin onu kabul edeceğini sanmıyorum.

Ben bunları söylerken, Joseph de mutfaktan içeri girmiş, taşlığa çıkmıştı. Pazar elbiselerini giymiş, en sofu, en ekşi suratını takınmıştı. Bir elinde şapkasını, öbür elinde de bastonunu tutuyordu. Ayaklarını paspasa silmek için ilerledi.

Soğuk soğuk:

— İyi akşamlar Joseph, dedim. Bu gece seni hangi rüzgâr attı buraya?

Beni hiç umursamazcasına yana iterek:

—Bay Linton'la gonuşacağam, dedi.

— Bay Linton yatmak üzere. Söyleyeceğin şey çok önemli değilse, seni şimdi kabul edebileceğini de hiç sanmıyorum. İyisi mi sen şimdi şuraya otur da derdini bana anlat.

— Hangi oda onun? diye sordu, gözlerini de kapalı kapıların üzerinde gezdiriyordu.

Benim aracılığımı kabul etmeyeceğini anlayınca istemeye istemeye kütüphaneye çıktım, bu zamansız ziyaretçiden beyi haberdar ettim. Ertesi günden önce onunla konuşulma-

ması gerektiğini de hatırlattım. Ama Bay Linton'ın bana misafiri oyalama yetkisini vermesine meydan kalmadı, çünkü Joseph de hemen arkamdan gelmiş, masanın bir ucuna dikilmişti. Ellerini bastonunun topuzu üzerinde birleştirip, sözlerinin kabul edilmeyeceğini önceden biliyormuş gibi yüksek perdeden konuşmaya başlamıştı:

— Heathcliff çocuğunu almam için beni yolladı. Ben onsuz bi'yere gedemem.

Edgar Linton bir saniye kadar sesini çıkarmadı. Yüzünü son derece büyük bir hüzün kaplamıştı. Hiç şüphesiz çocuk için de üzülüyordu ama İsabella'nın oğlu için beslediği umutları, duyduğu kaygıları, sonra onu kendisine emanet ettiğini hatırlayınca üzüntüsü daha da artmış, çocuğun gitmesini nasıl önleyebileceğini araştırmaya koyulmuştu. Hiçbir çıkar yol yoktu. Onu elinden bırakmak istemediğini açığa vurursa karşısındakini daha çok kışkırtmış olacaktı. Boyun eğmekten başka çare kalmıyordu. Ama çocuğu uykusundan da kaldırmayacaktı.

Soğukkanlılığını elden bırakmamaya çalışarak:

— Bay Heathcliff'e söyle, oğlu yarın Uğultulu Tepeler'e gelecek, dedi. Şimdi uyuyor, üstelik o kadar yola gidemeyecek kadar da yorgun. Ona şunu da söyle: Çocuğun annesi oğlunun benim yanımda kalmasını istemişti. Şimdilik sağlık durumu da pekiyi değil.

Joseph, sopasını hızla yere vurduktan sonra kararlı bir ifadeyle:

— Yo, yo! Ben onu bunu bilmem, dedi. Heathcliff ne anasına, ne de sağa gulak asar, anlıyon mu? O oğlanı isteyo', ben de onu götürece'm. İşte, hepciği o gadan!

Edgar Linton kesin olarak:

— Onu bu gece götüremezsin, dedi. Çabuk aşağıya git,

ne söylediysem efendine anlat. Haydi bakalım, yallah! Ellen, sen ona yolu göster.

Bey, bunları diyerek öfkeli ihtiyarı kolundan tuttu, odadan dışarı çıkarıp kapıyı kapadı.

Joseph, ağır ağır uzaklaşırken:

— Pekâlâ, öyle olsun! diye bağırdı. Yarın zabah gendi gelince onu dışarı at da görelim bahalım... Gücün yeterse!

Edgar Linton, savrulan tehdidin gerçekleştirilmesini önlemek için bana çocuğu erkenden alıp Catherine'in atıyla götürmemi tembih etti.

— Bundan sonra çocuğun kaderi üzerinde iyi ya da kötü bir etkimiz olamayacağına göre onun nereye gittiğini kızıma söylemeyeceksin, dedi. Catherine bundan sonra onunla dostluk kuramaz. Onun için de halasının oğlunun yakın bir yerde bulunduğunu bilmemesi daha hayırlı. Bakarsın üzülür, Uğultulu Tepeler'e gitmek ister. Ona sadece birdenbire babasının oğlanı çağırttığını, Linton'ın da bizim yanımızdan ayrılmak zorunda kaldığını anlatıver.

Linton sabahın beşinde yataktan kalkmayı hiç istemiyordu, hele yeniden yola çıkacağını duyunca da iyice şaşırdı. Ben kendisinin bir süre kalmak üzere babası Heathcliff'in yanına gideceğini, babasının onu çok özlediği için yol yorgunluğunun geçmesini beklemeye dayanamadığını söyleyerek işi biraz yumuşattım.

Çocuk garip bir şaşkınlık içinde:

— Babam mı? diye bağırdı. Annem benim de bir babamın olduğunu hiç söylememişti. Nerede yaşıyor? Ben dayımın yanında kalsam daha iyi

— Baban Grange'den biraz ötede oturuyor, dedim. Hemen şu tepelerin ötesinde. Öyle, uzakta değil. İyileşince ora-

dan buraya yürüyerek gelebilirsin. Evine gidip babanı görebileceğine de sevinmen gerekir. Babanı da anneni sevdiğin gibi sevmelisin. O zaman baban da seni sever.

Linton:

— İyi ama onun adını daha önce niçin hiç duymadım? diye sordu. Niçin annemle babam başkaları gibi birlikte oturmadılar?

— Babanın kuzeyde işi vardı, diye anlattım. Annenin sağlık durumu ise onu güneyde oturmaya zorluyordu.

Çocuk:

— Öyleyse annem niçin bana babamdan hiç bahsetmedi? diye direndi. Dayımdan sık sık bahsederdi. Ben onu sevmesini çok daha önceden öğrendim. Ben babamı nasıl seveceğim? Onu hiç tanımıyorum ki...

— Bütün çocuklar annelerini, babalarını severler, dedim. Annen, belki de sana sık sık babandan bahsederse, onun yanına gitmek istersin diye korkusundan böyle davranmıştır. Hadi biz elimizi çabuk tutalım. Böyle güzel günde erkenden ata binmek bir saat fazla uyumaktan çok daha faydalıdır.

— O kız da bizimle gelecek mi? diye sordu. Hani dün gördüğüm o küçük kız?

— Şimdi gelmeyecek.

— Ya dayım?

— Hayır. Yol arkadaşın ben olacağım.

Linton, başını yastığa bırakarak, derin düşünceye daldı. Biraz sonra da:

— Ben dayım olmadan gitmem. Beni nereye götüreceksin, ben ne bileyim! diye söylendi.

Babasıyla tanışmak istememesinin kötü bir şey olduğu-

nu ona anlatmaya çalıştım ama o yine de giyinmemekte inat edince beyi yatağından kaldırıp yardım istemek zorunda kaldım.

Zavallı yavrucak, ayrılığının kısa süreceği defalarca tekrarlandıktan sonra yatağından kalktı. Yol boyunca da Bay Edgar ile Cathy'nin de onu görmeye geleceğini söyleyerek, buna benzer birçok yalanla çocuğu oyaladım.

Funda kokulu temiz kır havası, parlak güneş ışınları, Minny'nin usul usul yol alışı çok geçmeden çocuğa üzüntüsünü unutturdu.

Yeni evine, içinde oturanlara dair çeşitli sorular sormaya başladı.

— Uğultulu Tepeler de Thrushcross Grange kadar güzel bir yer midir? diye sordu. Sonra dönüp son bir kez daha vadiye baktı. Hafif bir sis yükselmiş, mavi göğün eteklerinde ince bir bulut tabakası olmuştu.

— Orası buradaki gibi ağaçlar arasına gömülmemiştir. Burası kadar da büyük değildir ama orada çevrenin bütün güzelliğini seyredebilirsin, dedim. Havası da sana daha iyi gelir. Buradakinden daha temiz, daha kurudur. Başlangıçta belki de bina sana eski, biraz da karanlık görünecektir ama derli toplu bir evdir, buranın en iyi evinden sonra o gelir. Sonra, kırlarda da ne güzel gezeceksin! Hareton Earnshaw, yani Cathy'nin dayısının oğlu, senin de yakın akraban sayılır, sana buraların en güzel yerlerini gösterecektir. İyi havalarda, yanına güzel bir kitap alıp, yemyeşil bir çukuru kendine çalışma yeri yapabilirsin. Arada sırada dayın da senin yürüyüşlerine katılabilir. Çünkü o sık sık bu tepelere çıkıp dolaşmayı sever.

— Peki, babam nasıl? Dayım gibi genç, yakışıklı mı?

— Onun kadar genç ama... dedim. Onun saçları da göz-

leri de kara. Bu nedenle dayından daha sert görünür. Sonra, ondan daha uzun boylu, daha iyi yarıdır. Önceleri sana pek yumuşak, nazikçe davranmayacaktır ama ne yaparsın, böyle davranmak onun âdeti değildir. Fakat sen ona karşı açık yürekli, samimi davranmaya çalış. Seni de herhangi bir dayının sevebileceğinden çok daha fazla sevecektir elbette, çünkü ne de olsa sen onun öz oğlusun.

Linton, kendi kendine:

— Kara saç, kara göz, diye mırıldandı. Onu gözlerimin önüne getiremiyorum. Öyleyse, ben ona benzemiyorum demektir.

— Hayır pek benzemiyorsun, dedim. Yol arkadaşımın beyaz tenini, narin yapısını gözden geçirerek, bir zerresi bile benzemiyor diye düşündüm. İri yorgun bakışlı gözler, tıpkı annesinin gözleriydi. Yalnız bunlarda, hastalıklı bir öfkeyle tutuştukları anların dışında annesinin bakışlarındaki pırıl pırıl canlılıktan eser yoktu.

Linton:

— Babamın beni de, annemi de görmeye hiç gelmemesi ne garip! diye mırıldandı. O beni hiç görmüş mü? Görmüşse bile ben bebekken görmüştür. Ben onunla ilgili bir tek şey bile hatırlamıyorum.

— Ama Linton diye atıldım, üç yüz kilometre az bir yol mu? On yıllık bir süre ise sana çok uzun gelir ama büyükler hiç de öyle düşünmezler. Her yıl yazın Bay Heathcliff'in size gelmek isteyip de çeşitli aksilikler yüzünden bunu yapamamış olması da mümkün. Şimdi ise artık çok geç. Onu bu konudaki sorularla sıkma, boş yere onu üzersin.

Yolun geri kalan kısmı boyunca, çiftlik evinin bahçe kapısı önüne gelinceye kadar çocuk kendi düşüncelerine daldı. Kapının önüne varınca yüzünden duygularını okumaya

çalıştım. Evin oymalı cephesini, dar pencerelerini, karmakarışık asmaları, eğri büğrü köknarları büyük bir dikkatle gözden geçirdi, sonra başını salladı. Yeni yuvasının dış görünüşünden hiç hoşlanmadığı belliydi. Fakat şikâyet faslını biraz daha geriye atacak kadar da akıllıydı. Belki evin içi dışını unutturur diye düşünmüştü.

O atından inmeden ben gidip kapıyı açtım. Saat altı buçuktu. Ev halkı kahvaltıdan yeni kalkmıştı. Hizmetçi masanın üzerini toplayıp temizlemekle meşguldü. Joseph, efendisinin yanında durmuş, topal bir atla ilgili bir hikâyeyi anlatıyordu. Hareton da tarlaya gitmeye hazırlanıyordu.

Bay Heathcliff beni görünce:

— Merhaba Nelly! diye bağırdı. Ben de malımı almak için oraya kendim gitmem gerekecek diye korkuyordum. Onu getirdin değil mi? Hele bir görelim bakalım ne işe yarar?

Kalkıp uzun adımlarla kapıya kadar gitti. Hareton'la Joseph de merakla onun arkasından gittiler. Zavallı Linton'cık bu üç surata korkuyla baktı.

Joseph, çocuğu dikkatle gözden geçirdikten sonra:

— Beğim, bu herifçioğlu seni gandırıyo' galiba dedi. Çocukcağızları değiş tokuş etmiş. Size gizini yollamış.

Heathcliff, oğlunu şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hale getiren bakışlarla gözden geçirdikten sonra, hakaret dolu bir kahkaha kopardı:

— Aman Tanrım! Bu ne güzellik böyle! Ne sevimli, cana yakın bir mahlûk! Bunu salyangozla, ekşimiş sütle beslemişler galiba, öyle değil mi Nelly? Tanrı benim belamı versin ki bu çocuk umduğumdan daha da beter çıktı. Tanrı biliyor ya olmayacak hayallere de kapılmamıştım.

Titreyen şaşkın çocuğa attan inip içeri girmesini söyledim. Babasının sözlerini iyice anlayamamıştı. O sözlerin kendisine söylendiğine, hatta bu korkunç alaycı adamın kendi babası olduğuna bile emin değildi. Gittikçe artan bir titremeyle bana sımsıkı sarıldı, Bay Heathcliff'in yerine oturup da "Buraya gel!" demesi üzerine, yüzünü omzuma saklayıp ağlamaya başladı.

Heathcliff kolunu uzatıp çocuğu tuttu, sert bir hareketle kendine çekti. Dizlerinin arasına sıkıştırdı, çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı.

— Bu saçmalıkları bırak artık! dedi. Sana canını acıtacak bir şey yapacak değiliz Linton. Adın bu değil mi? Sen tam ananın oğlusun. Sende benim payım hiç yok mu yaygaracı piliç?

Çocuğun şapkasını çıkarıp sarı buklelerini geriye itti, sıska kollarını, küçücük parmaklarını yokladı. Bu sırada Linton da ağlamayı bırakmış, iri mavi gözlerini kendisini süzen adama dikmişti.

Heathcliff, çocuğun bacaklarının da aynı derece sıska olduğunu anladıktan sonra:

— Sen beni tanıyor musun? diye sordu.

Linton korkulu gözlerle bakarak:

— Hayır, dedi.

— Ama adımı duymuşsundur?

Çocuk yine:

— Hayır, dedi.

— Hayır mı? Annenin sende bana karşı bir saygı uyandırmaması ne ayıp! Öyleyse, ben sana söyleyeyim, sen benim oğlumsun. Annen de babanın nasıl bir insan olduğunu anlatmamakla adilik etmiş. Şimdi suratını buruşturup, kıza-

rıp bozarmayı bırak. Hoş, böylesine bütün kanının beyaz olmadığı anlaşılıyor ama yine de kızarmak istemez. Haydi bakayım, uslu bir çocuk ol da seninle bozuşmayalım. Nelly yorgunsan oturabilirsin; yok, değilsen hemen evine dön. Burada duyduklarını, gördüklerini de Grange'deki o adi herife anlatmadan edemezsin. Sen buralarda dolandıkça bu iş halledilemeyecek.

— Eh dedim, çocuğu hoş tutarsınız sanırım Bay Heathcliff, yoksa çok yaşamaz. Sonra unutmayın ki şu koskoca dünyada görüp görebileceğiniz tek yakınınız bu çocuk.

Heathcliff gülerek:

— Ona karşı çok iyi davranacağım, dedi. Sen hiç merak etme. Yalnız, ona benden başka kimse iyilik etmemeli. Çünkü onun sadece beni sevmesini istiyorum. Onun sevgisini başkalarıyla paylaşmak istemem. İşte iyiliğimin başlangıcı olarak Joseph, oğlana biraz kahvaltı getir. Hareton, cehennem zebanisi, sen de işinin başına dön. Ötekiler dışarı çıktıktan sonra Heathcliff bana döndü. Evet Nelly, kanunen sizin oranın sahibidir. Oğlumun vârisi olacağıma iyice emin olmadan onun ölmesini istemem. Zaten çocuk benim. Onların bütün mallarına tam anlamıyla sahip olmasını, onların çocuklarını kendi babalarının topraklarında ücretle çalıştırdığını görmek istiyorum. İşte sırf bu düşünceyle şu köpek yavrusuna katlanacağım. Yoksa ondan tiksiniyorum, bende uyandırdığı hatıralar yüzünden nefret ediyorum. Fakat bu kadar ilgi de yeter: Benim yanımda güvenlikte olacak, tıpkı senin beyinin kendi çocuğuna baktığı gibi burada da ona iyi bakılacak. Yukarı katta kendisine güzel bir oda hazırlattım. Ayrıca bir de öğretmen tuttum, haftada üç kez çocuğa öğrenmek istediklerinin hepsini öğretmek için yirmi beş kilometrelik yoldan gelecek. Hareton'a da ona itaat etmesini tembihledim. Kısacası, onu çevresindekilerden üstün, hep-

sinin efendisi olarak yetiştirmek için gereken her şeyi yaptım. Yalnız, onun pek çelimsiz olması, bu kadar zahmete katlanmaya değecek durumda bulunmaması da beni hayal kırıklığına uğrattı. Dünyada bir tek dileğim, oğlumun koltuklarımı kabartacak bir kimse olmasıydı. Bu, durmadan sızlanan süt benizli zavallı yaratık ise düşündüklerimin tam tersi

Heathcliff bunları söylerken, Joseph de bir kâse sütlü yulaf lapası getirip Linton'ın önüne koymuştu. Çocuk bu çirkin bulamaca bir göz attıktan sonra onu yiyemeyeceğini söyledi. Yaşlı uşağın da oğlan hakkında efendisi gibi düşündüğünü anladım.

Ama Heathcliff, adamlarından oğluna saygı göstermelerini istediği için düşüncelerini saklamak zorundaydı.

— Yiyemeyecek misin? diye Linton'ın yüzüne bakıp söylediklerinin duyulmaması için sesini alçaltarak sordu. Ama Bay Hareton bundan başga heç bişey yimezdi. Ona eyi gelen yimeh sağa da eyi gelir. Bağa sorarsan, ben bö'le dirim.

Linton öfkelenerek:

— Yemeyeceğim işte! dedi. Kaldırın bunu!

Joseph, kâseyi kızgınlıkla çocuğun önünden çekip aldı, bize getirdi.

— Alla'sen söyleyin, şu yimehte ne mındarlıh vaki... diyerek kâseyi Heathcliff'e uzatıverdi.

Heathcliff:

— Yemeğe ne olmuş? diye sordu.

Joseph:

— Aha şu çocuhçağız va' ya, hani şu çıtgırıldım nanamolla, işte o yiyemezmiş bu yimeği. Ama ona hak vi'meli.

Anası garı da onun gibiydi. Yiyeceği ekmeğin bile mısırını bize ehtirmezdi, güya pis olurmuş.

Efendisi kızgın kızgın:

— Benim yanımda annesinin adını ağzına alma! dedi. Sen ona yiyebileceği bir şey getir, yeter. Bu her zaman ne yer Nelly?

Kaynamış süt, ya da çay vermelerini tavsiye ettim. Kâhya kadına bunları hazırlaması için emir verildi. Babanın bencilliği yüzünden oğlanın rahat edebileceğini düşünüyordum. Adam oğlunun dayanıksız olduğunu, hoş tutulması gerektiğini anlamıştı. Ondaki bu değişikliği Bay Edgar'a anlatırsam içi rahat ederdi besbelli.

Oralarda daha fazla oyalanmama neden kalmadığı için Linton ona yaklaşan dost bir çoban köpeğiyle oyalanırken, görünmeden dışarı sıvıştım. Meğer o tetikteymiş, daha ben kapıyı kapar kapamaz bir yaygara koparıp haykırmaya başladı:

— Beni bırakma! Ben burada kalmayacağım. Burada kalmayacağım!

Derken, kapının mandalı kalktı ama tekrar indi. Onun dışarı çıkmasına meydan vermemişlerdi. Ata bindim ve yola koyuldum; böylece, kısa süren muhafızlığım da sona erdi.

O gün küçük Cathy de bizi oldukça üzdü. Yataktan büyük bir sevinç içinde kalkıp Linton'ın yanına gitmek istedi. Onun evden gittiğini duyunca da öylesine gözyaşı dökmeye, yas tutmaya başladı ki Edgar da çocuğu yanına alıp oğlanın yakında döneceğini söyleyerek onu susturmaya çalışmak zorunda kaldı. Bey sözlerine onu geri alabilirsem şartını da ekledi ama buna olanak yoktu elbette.

Babasının bu sözleri kızı pek yatıştıramadıysa da zaman etkisini gösterdi. Gerçi arada sırada aklına geldikçe, babası-

na Linton'ın ne zaman döneceğini soruyordu ama hafızasında çocuğun hayali o kadar zayıflamıştı ki, yeniden görse belki tanıyamazdı.

İş için Gimmerton'a gittikçe Uğultulu Tepeler'in kâhya kadınına rastlıyor, ona küçük beyin ne halde olduğunu soruyordum, çünkü çocukcağız bizim Catherine gibi herkesten uzak yaşıyor, hiçbir yerde görünmüyordu. Kadının sözlerinden anladığıma göre çocuğun sağlık durumu yine kötü gidiyormuş, çevresinde bulunanları da bıktırıyormuş. Bay Heathcliff de duygularını gizlemeye çalışıyormuş ama çocuktan eskisinden daha fazla nefret ediyormuş. Sesini duymak bile istemiyor, onunla aynı odada oturmaktan bile kaçınıyormuş. İkisi oldukça seyrek konuşuyormuş. Linton derslerine çalışıp akşamları da salon dedikleri küçük bölmede vakit geçiriyormuş. Durmadan vücudu ağrıdığı, öksürdüğü, soğuk algınlığından da şikâyet ettiği için çoğu zaman bütün gününü yatakta geçiriyormuş.

Kâhya kadın:

— Ben böylesine ödlek bir yaratık görmedim, diye ekledi. Kendi canına da öyle düşkün ki! Hele akşamları pencereleri biraz daha geç saate kadar açık bıraksam, kıyameti koparır. Bir nefesçik gece havası onu öldürür mü sanki! Yaz ortasında bile ocağın yakılmasını istiyor. Joseph'in tütünü zehirmiş. Durmadan şeker, tatlı, şekerleme ister. Süt istemesi hiç bitmiyor. Hep süt, süt, süt! Kışın biz gebersek de onun umurunda olmaz. Kürklü pelerinine sarınıp ocağın başındaki koltuğuna kurulur, kızarmış ekmekle bir tas su, ya da yudumlamak için başka cins bir içecek alır. Hareton sırf acıdığı için onu eğlendirmeye kalksa, çok sürmez biri ağlar, öbürü küfreder, böylece ayrılırlar. Hareton kaba sabadır ama kötü yaradılışlı bir çocuk değildir doğrusu. Bana sorarsan, Linton kendi oğlu olmasa, bey onu Hareton'ın bayıltın-

caya kadar pataklamasından hoşlanırdı bile. Bir de çocuğun canına bu derece düşkün olduğunu bilse onu mutlaka kolundan tutup kapı dışarı eder. Adamın bundan haberi yok, çünkü oturma odasına girmek hiç âdeti değildir. Hem de öfkenin karşılığının ziyan olacağını bildiğinden bu tehlikeyi göze alamadığı için odaya uğramıyor. Linton onun yanına gidip mızmızlanmaya başlarsa, çocuğu doğruca yukarıya yolluyor.

Bu anlatılanlardan ben şunu öğrenmiştim ki küçük Heathcliff, doğuştan huysuz, doğuştan bencil değilse bile sırf kendisine karşı ilgi gösteren bulunmadığı için bu huyları edinmişti. Bu yüzden ona acımamak elimden gelmiyor, Keşke yanımızda kalsaydı! diye de düşünüyordum ama doğrusu çocuğa duyduğum ilgi de yavaş yavaş kaybolmuştu. Yalnız, Bay Edgar beni çocuk hakkında bilgi edinmeye teşvik ediyordu. Öyle sanıyorum ki, çocuğu aklından çıkaramıyor, onu görebilmek için bazı tehlikelere katlanmayı da göze alıyordu. Bir keresinde kâhya kadına çocuğun ara sıra kasabaya inip inmediğini sormamı istedi. Kadın, çocuğun iki kere atla, o da babasıyla birlikte kasabaya geldiğini, her defasında da eve döndükten sonra üç - dört gün hasta yattığını söyledi.

Yanılmıyorsam bu kadın, oğlan geldikten iki yıl sonra oradan ayrıldı, yerine de benim tanımadığım birini aldılar; bu kadın hâlâ da orada çalışıyor.

Cathy on altı yaşına basıncaya kadar Grange'de günler eskisi gibi güzel geçti. Küçük hanımın doğam günlerinde eğlence düzenlemiyorduk, çünkü o gün aynı zamanda hanımımın da ölüm günüydü. Babası her yıl o günü tek başına kütüphanede geçirir, hava kararırken Gimmerton mezarlığına kadar yürür, çoğu zaman da ancak gece yarısından sonra gelirdi. Bu yüzden, Catherine kendi olanaklarıyla eğ-

lenmek zorunda kalırdı.

O yıl martın yirmisi güzel bir bahar günüydü. Babası kütüphaneye çekilince küçük hanımım, dışarı çıkmak üzere giyinmiş, aşağıya indi. Benimle birlikte kırlarda gezmek için izin istediğini, babasının da çok uzaklara gitmemek, bir saat içinde dönmek şartıyla izin verdiğini söyledi.

— Onun için, elini çabuk tut Ellen! diye bağırdı. Ben nereye gitmek istediğimi biliyorum. Doğruca, av kuşlarının sürü halinde geldikleri yere gideceğiz. Bakalım yuvalarını yapmışlar mı, yapmamışlar mı, onu anlamak istiyorum.

— Epey uzak olsa gerek, dedim. Çünkü bu kuşlar düzlüğün kıyılarına yuva yapmazlar.

— Yo, uzak değil. Babamla iyice yakınlarına gittim.

Şapkamı giydim, bu meselenin üzerinde daha fazla düşünmeden çıktım. Küçük hanım önümden yürüyor, ara sıra yanıma dönüyor, sonra yine önden gidiyordu. Tıpkı bir tazı yavrusu gibiydi. Baştan, çevremizde ötüşen tarlakuşlarını dinlemek, güneşin tatlı sıcağını duymak, o sevimli yavruyu, bebeğimi, altın sarısı bukleleri rüzgârda uçuşa uçuşa, yaban gülü yaprağı gibi lekesiz yanakları parıldayarak, gözlerinde bulutsuz bir sevinçle koşarken seyretmek pek hoşuma gitmişti. O günlerde küçük hanım pek mutlu küçük bir yaratık olmuştu, bir melekti sanki. Ne yazık ki, hayatından memnun olamadı.

— E, senin av kuşların nerede kaldı Cathy? dedim. Grange sınırını çoktan geçtik. Artık kuşların bulunduğu yere varmamız gerekirdi.

Benim bunu her soruşumda Cathy:

— Biraz daha ileride, biraz daha ileride Ellen, diyordu. Şu bayırı tırman, şu kıyıyı geç, sen öbür yana varmadan ben kuşları havalandırmış olurum.

O kadar çok yamaç, o kadar çok kıyı vardı ki, en sonunda yorulmaya başladım, geriye dönmemiz gerektiğini söyledim.

Benden ileride gittiği için sesimi duyurayım diye, bağırmak zorunda kaldım; o, ya beni duymadı, ya da duymazlıktan geldi, sıçraya sıçraya yoluna devam etti. Ben de onun peşinden gitmek zorunda kaldım. Derken bir çukurlukta gözden kayboldu. Onu yeniden görebildiğim zaman ise Uğultulu Tepeler'e kendi evinden üç kilometre daha yakındaydı. Önüne çıkan iki kişinin onu durdurduğunu fark ettim. Bunlardan birinin Bay Heathcliff olduğuna emindim.

Cathy, keklik yuvalarını dağıtırken ya da hiç olmazsa ararken yakalanmıştı. Tepeler, Heathcliff'in malıydı, onun için kaçamak avcıya çıkışıyordu. Ben zorlukla onların yanına vardığım zaman Cathy, ellerini sözlerinin doğruluğunu ispat etmek için ileri uzatarak:

— Ne bir tanesini aldım, ne de gördüm diyordu. Ben zaten alacak değildim. Babam burada onların sürüyle bulunduğunu söylemişti de yumurtalarını görmek istedim.

Heathcliff, kötü niyetli bir gülümseyişle bana bakıp karşısındakini tanıdığını, ona karşı da iyi düşünceler beslemediğini belirttikten sonra babanın kim olduğunu sordu.

Cathy de:

— Thrushcross Grange Çiftliği'nin sahibi Bay Linton dedi. Beni tanımadınız sanırım; yoksa benimle o şekilde konuşmazdınız.

Heathcliff alaylı alaylı:

— Babanın çok değer verilen, çok saygı gösteren bir kimse olduğunu sanıyorsun, öyle mi? diye sordu.

Catherine de bu sözleri söyleyen adama merakla baka-

rak:

— Peki siz kimsiniz? Şu adamı da daha önce görmüştüm. Sizin oğlunuz mu? dedi.

Kızın gösterdiği öbür adam Hareton'dı. Aradan geçen iki yıl onu daha irileştirmiş, daha kuvvetlendirmişti. Eskisi gibi pısırık, kaba görünüyordu.

— Cathy diye araya girdim, evden çıkalı bir saat değil, neredeyse üç saat olacak. Hemen geri dönmeliyiz.

Heathcliff beni yana iterek:

— Hayır, o adam benim oğlum değil! dedi. Fakat benim bir oğlum var, hem sen onu daha önce gördün. Gerçi dadın acele ediyor ama ikiniz de biraz dinlenseniz iyi olur. Şu funda yığınını dönüp evime gelmez misin? Dinlendikten sonra eve dönmek daha kolay olur. Hem orada çok iyi karşılanacaksınız.

Catherine'e her ne pahasına olursa olsun eve gitmemesi gerektiğini fısıldadım. Olacak şey değildi bu.

Catherine yüksek sesle:

— Niçin? diye sordu. Ben koşmaktan yoruldum. Yerler ıslak. Buraya oturamam. Haydi, gidelim Ellen. Hem oğlunu da önceden gördüğümü söylüyor. Bence yanılıyor ama galiba nerede oturduğunu biliyorum. Penistone Kayaları'ndan dönüşte girdiğim çiftlik evinde olacak. Öyle değil mi?

— Evet, orada oturuyorum. Haydi Nelly, sen de dilini tut. Bizleri görmek kız için bir yenilik olacak. Hareton, sen küçük hanımla önden yürü. Sen de benimle geleceksin Nelly.

Heathcliff'in yakaladığı kolumu kurtarmaya çalışarak:

— Hayır, o böyle bir yere gidemez! diye bağırdım ama Catherine, son hızla koşarak uzaklaşmış, neredeyse evin

önüne varmıştı. Ona yolu göstermekle görevlendirilen delikanlı ise bunu yapmak istemediği için yoldan ayrılıp gözden kaybolmuştu.

— Bay Heathcliff, dedim. Bunu iyi niyetle yapmadığınızı siz de biliyorsunuz. Kız, orada Linton'ı görecek. Eve döner dönmez de her şey anlatılacak, bütün kabahat de benim üzerime yüklenecek.

Heathcliff:

— Onun Linton'ı görmesini istiyorum, dedi. Şu son günlerde biraz daha iyileşti. Her zaman da böyle görülecek halde olmaz ha! Kızı da bu ziyareti sır olarak saklamaya çabucak razı ederiz. Bu işin neresinde kötülük var?

— Kötü yanı şu: Babası kızının sizin eve girmesine benim neden olduğumu öğrenirse bana kızar. Sonra, kızı böyle davranmaya kışkırtmanızda da mutlaka kötü bir niyet olduğunu sanıyorum.

— Niyetim gayet dürüst. Bunu sana hiç çekinmeden en ince noktalarına varıncaya kadar açıklayacağım. İki kardeş çocuğunun birbirine âşık olup evlenmeleri ihtimalini düşünüyorum. Senin beyine karşı da cömertçe davranıyorum yani. Onun yumurcağının ileride eline bir şey geçmesi ihtimali yok; ama kız benim dediklerimi yaparsa, Linton'la birlikte mirasa ortak olacak.

— Linton ölürse zaten onun hayatı güven altında değil, o zaman tek vâris Catherine olacak.

— Hayır, olamaz! dedi. Vasiyetnamede böyle bir kayıt yok. Linton'ın malı bana kalacak ama ben ileride çıkabilecek anlaşmazlıkları önlemek için bu birleşmeyi istiyorum, isteğimi de gerçekleştirmeye kararlıyım.

— Ben de Catherine'in bir daha benimle birlikte evinize yaklaşmamasını sağlamaya kararlıyım, dedim.

Bahçe kapısına yaklaşmıştık; Catherine bizi orada bekliyordu. Bay Heathcliff bana susmamı söyledi, sonra bahçe yolunda önümüze geçerek, evin kapısını açmak üzere, hızlı hızlı yürüdü. Bizim küçük hanım da, sanki onun ne biçim insan olduğunu anlamak istiyormuş gibi durmadan yüzüne bakıyordu. Öbürü ise kızla göz göze geldikçe gülümsüyor, onunla konuşurken sesini yumuşatıyordu. Ben de, budala gibi annesinin hatırası adamın kıza bir kötülük yapmak istemesine engel olur diye düşünüyordum.

Linton, ocak başında ayakta duruyordu. Kırlarda gezmekten yeni dönmüş olsa gerekti, çünkü kasketi daha başındaydı, kendisine kuru pabuç getirsin diye Joseph'i çağırmıştı. On altısına basmasına daha birkaç ay vardı ama boyu yaşına göre pek uzundu. Yüz hatları hâlâ güzeldi. Gözleri de, teni de benim aklımda kaldığından çok daha parlaktı. Yalnız bu, daha çok temiz kır havasının, hayat veren güneşin getirdiği geçici bir zindelikti.

Heathcliff, Cathy'ye dönerek:

— Şimdi, bil bakalım, kim bu oğlan? dedi. Onu tanıyabildin mi?

Kız şüpheli şüpheli önce birine, sonra ötekine bakarak:

— Oğlunuz mu? diye sordu.

— Evet, evet ama iyice bak, onu ilk defa mı görüyorsun? Düşün. Vah vah, hafızan da zayıf! Linton, sen dayının kızını, hani gidip görmek için durmadan bizi sıkıştırdığın kızı hatırladın mı?

Cathy bu adı duyar duymaz sevinçle haykırdı:

— Ne! Linton mı? O küçük Linton mı bu? Benden daha uzun Sen sahiden Linton mısın?

Delikanlı yaklaşıp kendini tanıttı. Kız onu hararetle öp-

tü, zamanın ikisini de ne kadar çok değiştirdiğine şaşarak birbirlerine baktılar. Catherine, tam boyunu bulmuştu. Vücudu hem dolgundu, hem de düzgündü. Çelik gibi kıvraktı, her yanından sağlık, neşe fışkırıyordu. Linton'ın ise hareketleri pek ağırdı, vücudu da pek çelimsizdi ama onun da davranışlarında öyle bir zarafet vardı ki bütün bu kusurlarını örtüp, sevimsiz olmasını önlüyordu. İkisi birbirine bir sürü iltifat ettikten sonra, kız Bay Heathcliff'in yanına gitti. Heathcliff, kapının önünde durmuş dikkatini hem içeriye, hem de dışarıya vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama aslında niyeti dışarıya bakmak değil, içeridekileri gözden geçirmekti.

Cathy, Heathcliff'i selamlamak için ayaklarının ucunda yükselerek:

— Demek siz benim eniştem oluyorsunuz ha? dedi. Baştan bana çıkıştığınız halde sizden hoşlanmıştım. Niçin Linton'la birlikte Grange'e gelmiyorsunuz? Bunca yıl yakın komşu olduğumuz halde bizi hiç görmeyisiniz doğrusu çok garip. Peki, niçin gelmediniz?

Heathcliff:

— Sen doğmadan önce bir iki kere oraya geldim dedi. Dur, hay Allah layığını versin! Fazla öpücüğün varsa, onları Linton'a sakla. Bana vermekle onları boşuna harcamış olursun.

Kız bu defa da bana koştu, boynuma sarıldı, şapur şupur beni öpmeye başladı:

— Ah, yaramaz Ellen! İnsafsız Ellen! diye söylendi. Bir de beni içeri girmekten alıkoymaya çalışıyordun ha? Bundan böyle her sabah buraya kadar yürüyeceğim. Buraya gelebilir miyim enişte? Ara sıra babamı da getirebilir miyim? Bizi görmek sizi sevindirmez mi?

Enişte bu iki muhtemel ziyaretçiyi istemediği anlaşılmasın diye suratını asmamaya çalışarak:

— Elbette dedi. Ama dur bak, diyerek küçük hanımdan yana döndü. Aklıma gelmişken söylemem daha doğru olacak. Bay Linton bana düşmandır; zamanında aramızda Hıristiyanlara yakışmayacak derecede şiddetli bir kavga oldu. Bundan dolayı, sen ona buraya geldiğini söylersen, bir daha gelmeni kesin olarak yasaklar. Halanın oğlunu görmek istemiyorsan buraya geldiğini ağzından kaçırabilirsin. Yok, istiyorsan buraya geldiğini kimseye söylememelisin. Catherine'in neşesi adamakıllı kaçmıştı.

— Niçin kavga ettiniz? diye sordu.

Heathcliff:

— Beni çok fakir bulduğu için kız kardeşiyle evlenmemi istemiyordu, dedi. Onunla evlenince de çok üzüldü. Gururu da zedelenmişti. Bunu hiçbir zaman unutamaz elbette.

Küçük hanım:

— Ama bu yanlış! dedi. Bir gün bunu kendisine de söyleyeceğim. Linton'la benim sizin kavganızla alakamız yok. Öyleyse, ben buraya gelmem, o Grange'e gelsin.

Linton:

— Orası benim için çok uzak, diye mırıldandı. Altı kilometre yol yürümek beni öldürür. Yok, sen buraya gel Bayan Catherine. Her sabah değil, arada bir, yani haftada bir iki kere gelsen olur.

Babası, yüzünde acı bir küçümseyişle, oğlundan yana baktı.

— Korkarım ki bütün emeklerim boşa gidecek Nelly, dedi. Bu hanım evladının deyişiyle Bayan Catherine onun gerçek değerini anlayacak, bir tekme vuracak. Hareton ol-

saydı... Biliyor musun, bütün o aşağılığına rağmen, bazen günde yirmi kere Hareton'a gıpta ediyorum. Bu çocuk başkası olsaydı severdim. Hareton için de kızın onu sevmek tehlikesi yok bence. Ama benim miskin kendini toparlayıp harekete geçmezse ben onun yerine Hareton'ı öne sürerim. Bizim hesabımıza göre oğlan on sekizini zor bulacak. Aman, gebersin şu ruhsuz herif! Ayaklarını kurulamaya öyle dalmış ki kıza bakmıyor bile. Linton!..

Çocuk:

— Efendim baba? diye cevap verdi.

— Buralarda dayının kızına göstermek isteyeceğin bir şeyler yok mu? Bir tavşan, ya da bir sansar yuvası filan! Pabuçlarını değiştirmeden onu bahçeye çıkar, ahıra götür de atını göster.

Linton, yine kıpırdamak istemediğini belirtecek şekilde Cathy'ye:

— Burada kalmayı tercih etmez miydiniz? diye sordu.

Cathy ise yerinden kalkmaya pek hevesli bir halde meraklı meraklı kapıya bakarak:

— Bilmem ki... dedi.

Linton yerinden kalkmadı, biraz daha büzülerek ocağa yaklaştı. Heathcliff kalktı, mutfağa gitti, oradan da avluya çıktı, Hareton'a seslendi. Hareton cevap verdi. Biraz sonra ikisi birlikte içeri girdiler. Saçlarının ıslaklığından, yanaklarının parıldamasından oğlanın yıkanmış olduğu anlaşılıyordu.

Cathy, hizmetçi kadının sözlerini hatırlayarak:

— Bari size sorayım, enişte dedi. Bu benim akrabam olmuyor, değil mi?

— Akrabam. Annenin yeğeni. Ondan hoşlanmadın mı?

Catherine tuhaflaşmıştı.

Saygısız küçük yaratık, parmaklarının üstünde yükselmiş, Heathcliff'in kulağına bir şey fısıldamıştı. Heathcliff güldü. Hareton'ın ise suratı asıldı. Küçümsenmeye karşı çok alıngan olduğu belliydi, aşağılık durumunun da farkında olduğu muhakkaktı. Yalnız, efendisi ya da velisi, bağırarak ona her şeyi unutturdu:

— Sen gözdemiz olacaksın Hareton. Kız senin için diyor ki. Neydi o? Neyse, pek hoşuna gidecek bir şeydi. Haydi, bakalım, al kızı da çiftliği gezdir. Kibar bir efendi gibi davranmayı da sakın unutma. Kötü kelimeler kullanma. Küçük hanım sana bakmayınca gözlerini ona dikme. O sana bakarken de yüzünü saklamaya kalkışma. Konuşurken kelimelerini tane tane söyle, ellerini de ceplerine sokma. Haydi, yallah! Kızı elinden geldiği kadar güzel eğlendir.

Gençler pencerenin önünden geçerlerken onları seyretti. Hareton Earnshaw başını kızdan öteye çevirmişti.

Bir yabancı, daha doğrusu bir ressam ilgisiyle çevresini inceliyor gibi bir hali vardı. Catherine ise ona sinsi sinsi, pek hayranlık ifade etmeyen bir tavırla baktı. Sonra çevresindeki şeylerden kendisine eğlence çıkarmaya koyuldu. Neşeli neşeli giderken aradaki sessizliği bozmak için de bir şarkı mırıldanıyordu.

Heathcliff:

— Ben oğlanın dilini bağladım, dedi. Gezinti süresince ağzından bir tek hece bile çıkmaz. Nelly sen bu yaştayken benim nasıl olduğumu hatırlarsın. Yo, ondan biraz daha küçüklük halimi hatırlarsın. Ben hiç bu kadar salak mıydım? Joseph'in dediği gibi dilimi yutmuş muydum?

— Daha da beterdiniz! dedim. Çünkü bir de somurtkanlığınız vardı.

Heathcliff, düşüncelerini yüksek sesle açığa vurdu:

— Ondan memnunum, dedi. Beklediklerimin hepsi oldu. Doğuştan budala olsaydı, bunun yarısı kadar sevinemezdim. Ama o hiç de budala değil. Onun duygularını da çok iyi anlıyorum, çünkü bir zamanlar ben de aynı şeyleri duymuştum. Mesela şu anda onun neler hissettiğini çok iyi biliyorum. Ama bunlar ileride çekeceklerinin daha başlangıcı. Kabalık, cehalet çamurundan hiçbir zaman kurtulamayacak. Ben onu babası olacak o alçağın beni düşürdüğü halin çok daha beterine, daha aşağısına düşüreceğim, çünkü o, hayvan gibi oluşundan da gurur duyuyor. Ona hayvanlık dışında kalan her şeyi budalalık, zayıflık diye hor görmeyi öğrettim. Oğlunu bu haliyle görseydi, Hindley'in koltukları kabarmaz mıydı? Tıpkı kendi oğluma baktıkça benim koltuklarımın kabarması gibi. Yalnız, arada bir fark var. Biri kaldırım taşı yerine konulan altın külçesi, öbürü ise gümüş yerine geçsin diye cilalanıp parlatılmış teneke. Benimkinin değerli bir yanı yok ama ben o zavallıyı elimden geldiği kadar hale, yola sokacağım. Onun oğlununsa çok üstün nitelikleri vardı, şimdi hepsi yok oldu, hatta daha da beter hale getirildi.

Benim üzülecek bir şeyim yok; ama, o olsa herkesten çok üzülürdü. İşin en güzel yanı da Hareton'ın bana inanılmayacak derecede düşkün olması. Bu konuda Hindley'i alt ettiğimi kabul edersin. Gebermiş olan o alçak mezarından kalkıp oğluna yaptığım kötülükler için bana çatmaya kalksa, adı geçen evladın, yeryüzündeki tek gerçek dostuna dil uzattı diye babasını yeniden mezara sokmaya çalışmasını seyretmek zevkini tadardım.

Heathcliff bu düşünce üzerine hain hain güldü. Onun benden cevap beklemediğini anladığım için ağzımı açmadım. Bu sırada neler konuştuğumuzu duyamayacak kadar

bizden uzakta oturan genç dostumuzda da tedirgin olduğunu gösteren belirtiler görülmeye başlamıştı. Kim bilir, belki de birazcık yorulmak uğruna Catherine'in yanında bulunmak zevkinden yoksun kaldığına pişmandı. Babası da onun üzgün üzgün pencereye baktığını, sonra da elini kararsızca kasketine götürdüğünü fark etmişti.

Yapmacık bir coşkunlukla:

— Haydi fırla, koca tembel! dedi. Koş onların peşlerinden. Tam köşede, arı kovanlarının yanındalar.

Linton bütün gücünü toparlayıp ocağın başından ayrıldı. Pencere açıktı. O dışarı çıkarken, ben Cathy'nin yabani arkadaşına kapı üstündeki yazının ne olduğunu sorduğunu duydum.

Hareton başını yukarı kaldırıp şaşkın şaşkın baktı, sonra tam bir soytarı gibi başını kaşıdı.

— Ne bileyim, Allah'ın belası bir yazı işte! Ben okuyamıyorum.

— Okuyamıyor musun? Ama ben okurum. İngilizce yazılmış. Ben asıl bu yazının niçin yazıldığını öğrenmek istiyorum.

Linton, kıkır kıkır bir güldü. Bu, belki de ömründe duyduğu ilk neşe belirtisiydi. Dayısının kızına dönerek:

— Onun okuması, yazması da yoktur, dedi. Yeryüzünde böyle bir ahmağın bulunabileceği hiç aklına gelir miydi?

Cathy ciddi ciddi:

— Acaba olabileceği kadar olmuş mu, yoksa biraz bön mü? diye sordu. Yani kafadan sakat mı? Ona iki soru sordum, ikisinde de öyle aptal aptal yüzüme baktı, galiba ne dediğimi bile anlamadı. Ben de onu anlamıyorum ya.

Linton yine güldü, o sırada pek de anlayışı kıtmış gibi

görünmeyen Hareton'a alaylı alaylı baktı.

— Ortada tembellikten başka bir kusur yok, öyle değil mi Hareton Earnshaw? dedi. Dayımın kızı seni budala sanıyor. İşte bu da senin deyiminle dayımın kızı seni budala sanıyor. İşte bu da senin deyiminle gitap ohumayı horgörmenin sonucu. Onun kaba Yorkshire aksanını fark ettin mi Catherine?

Hareton her günkü arkadaşına hemen cevap vermeye pek hevesli görünerek homurdandı:

— Okumak dediğin ne halta yarar ki?

Tartışmayı daha da uzatacaktı ama iki küçük kahkahalarla gülmeye başladılar. Bizim küçük hanım onun tuhaf konuşmalarını bir eğlence haline getirebileceğini keşfedince pek keyiflenmişti.

Linton yine kıkır kıkır bir güldü:

— Senin kullandığın halt kelimesi ne işe yarar? Babam sana kötü kelimeleri ağzına almamanı söylemişti, sen ise onlarsız ağzını açamıyorsun. Şimdi kibar bir bey gibi davranmaya çalış bakalım. Haydi! Öfkeden içi kaynayan kaba oğlan: Oğlandan çok kıza benzemeseydin seni şimdi yere sererdim, canlı cenaze! diye söylendi.

Yüzü hem öfkeden, hem de utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde, çıkıp gitti. Hakarete uğradığını da biliyordu ama buna nasıl cevap vereceğini kestiremiyordu.

Benim gibi Heathcliff de konuşmaları duymuştu. Hareton'ın gittiğini görünce gülümsedi ama hemen arkasından kapı önünde gevezelik etmekte olan düşüncesiz çifte ve öfkeli öfkeli bir baktı. Hareton'ın kusurlarından, beceriksizliklerinden söz ederken diriliveren oğlan olup bitenleri anlatmaya koyulmuştu. Kız da bu şekilde konuşmanın kötü bir şey olduğunu düşünmeden, şımarıkça, onun haksız sözle-

rini zevkle dinliyordu. Linton'a acıyacak yerde ondan soğumaya başlamıştım, babasına da onu adam yerine koymadığı için hak veriyordum.

Cathy'yi daha önce oradan ayıramadığım için ikindiye kadar kaldık. Neyse ki bey odasından hiç çıkmamış, bizim uzun süreli yokluğumuzun farkına varmamıştı.

Eve gelirken kıza, geride bıraktığımız insanların karakterleri hakkında bilgi vermek için oldukça uğraştım ama o bir kere benim bu inanlara garez olduğumu aklına koymuştu.

— Ah sen de babamdan yana çıkıyorsun Ellen! diye bağırdı. Taraf tuttuğunu biliyorum. Öyle olmasa, bunca yıl Linton'ın çok uzaklarda yaşadığını söyleyip beni kandırmaya çalışmazdın. Gerçekten çok kızdım ama o kadar da memnunum ki kızgınlığımı gösteremiyorum. Yalnız, enişteme dil uzatmayacaksın. Unutma, o benim enişte mdir, onunla kavga ettiği için de babama kızacağım.

Ben ona hatasını anlatmaya çalışmaktan vazgeçinceye kadar durup dinlenmeden bu tarzda konuştu.

Uğultulu Tepeler'e gittiğini o gece anlatmadı, çünkü babasını göremedi. Ertesi gün ise her şey açıklandı. Bu benim için çok kötü olmuştu ama yine de üzgün değildim, çünkü kızı çekip çevirmeyi, tehlikeleri haber vermeyi babasının benden daha iyi yapabileceğini düşünüyordum. Gelgeldim, Bay Linton kızına Uğultulu Tepeler'e gitmemesi, oradakilerle ilişki kurmaması için pek sudan sebepler ileri sürmüş, pek ürkek davranmıştı. Catherine ise kendisine konulan yasaklar için daima sağlam nedenler ileri sürülmesini isterdi.

Sabah selamlaşmasından sonra Catherine:

— Baba! diye bağırdı. Dün sabah kırlarda gezerken kime rastladım, bil bakalım! Ah, baba! Buna sen sebep oldun!

Yaptığın işin doğru olmadığını biliyorsun değil mi? Ben şeyi gördüm... Ama dinle, ben sizin sırrınızı, Ellen'in yalanını nasıl öğrendiğimi anlatayım. Ellen de sizden yanaydı, ben boyuna uğradığım umut kırıklıklarına rağmen yine de Linton'ın geleceğini umarken o bana sözde acır gibi davranırdı.

Yaptığı gezintiyle sonra olanları açıkça anlattı. Bey de, ara sıra bana öfkeli öfkeli bakmakla birlikte, o hikâyesini bitirinceye kadar ağzını açmadı. Sonra kızını yanına çekti. Linton'ın yakında oturduğunu ondan niçin gizlediğini öğrenip öğrenmediğini sordu. Kız bunu kendisinin zararsız bir zevkten alıkonması olarak mı görüyordu yoksa?

Catherine:

— Sen Bay Heathcliff'ten nefret ettiğin için yaptın bunu, dedi.

— Öyleyse, kendi duygulanma seninkilerden çok önem verdiğime inanıyorum, öyle mi Cathy? Hayır, Bay Heathcliff'ten nefret ettiğim için değil, o benden nefret ettiği için seni oraya yollamak istemiyorum. O öyle şeytan ruhlu bir adamdır ki nefret ettiği kimselere kötülük yapmaktan, eline en küçük bir fırsat geçince mahvetmekten zevk alır. Onunla karşılaşmadan Linton'la dostluk kuramayacağım biliyordum. Benim yüzümden Heathcliff'in senden de nefret edeceği belliydi. İşte, başka bir şey için değil, sırf senin iyiliğin için Linton'ı bir daha görmeyesin diye tedbir aldım. Bunları büyüdüğün zaman sana bir bir anlatacaktım. Şimdi de bunu yapmakta geciktiğim için üzgünüm.

Catherine, babasının sözlerine aklı yatmamış gibi:

— Fakat Bay Heathcliff çok kibar davrandı baba, dedi. Birbirimizi görmemize de ses çıkarmadı. Evine istediğim zaman gidebileceğimi, yalnız ikiniz kavgalı olduğunuz için bundan size bahsetmemem gerektiğini söyledi. Kendisinin

İsabella halamla evlenmesini bir türlü bağışlamamışsın. Bağışlamayacaksın da besbelli. Bence hatalı olan sensin. O hiç olmazsa bizim, yani Linton'la benim arkadaş olmamızı istiyor. Sen istemiyorsun.

Bey, kızının enişte si hakkında söylenenlere pek inanmadığını fark edince, onun İsabella'ya yaptıklarını, Uğultulu Tepeleri nasıl ele geçirdiğini kısaca anlattı. Bu konu üzerine uzun uzadıya konuşmaya da tahammülü yoktu. Bundan pek seyrek söz ettiği halde eski düşmanına karşı duyduğu nefret, tiksinti, karısının öldüğü günden bu yana hiç azalmamıştı. O olmasaydı karın belki daha yaşayacaktı düşüncesi kafasından silinmiyordu. Onun gözünde Heathcliff bir katildi.

Cathy'ye gelince, arada bir düşüncesizlik, ya da kızgınlık yüzünden işlediği küçük suçlar, söz dinlememeler, eziyetler, insafsızlıklar dışında, kötülük nedir bilmezdi. Bu yüzden de yıllar yılı kin besleyebilen, vicdanında sızı duymadan çizdiği öç planını adım adım izleyebilen bir ruhun korkunçluğu karşısında şaşırmış kalmıştı. İnsan yaradılışının o güne kadar hiç bilmediği, aklına getirmediği bu yeni yönü onu öylesine etkisi altında bırakmış, öylesine şaşırmıştı ki Bay Edgar bu konu üzerinde daha fazla durmanın doğru olamayacağına inanmıştı, sadece şu sözleri ekledi:

— İşte, yavrum, onun evinden, ailesinden uzak durmanı niçin istediğimi artık biliyorsun. Şimdi eski işlerine, eğlencelerine dön, onları da bir daha aklına getirme.

Catherine, babasını öptükten sonra, her zamanki gibi birkaç saat sakin sakin derslerine çalıştı, daha sonra da babasıyla çiftliği dolaştı. Böylece, o gün de eski günler gibi geçti.

Yalnız, akşam kız odasına çekilip de ben de onun so-

yunmasına yardım etmek için yanına gittiğim zaman, onu yatağın yanına diz çökmüş, ağlar buldum.

— A, şu budalaya bak! diye bağırdım. Gerçekten kederlenmenin ne olduğunu bilseydin bir küçük itiraz yüzünden böylesine gözyaşı dökmeye utanırdın. Sen kederin ne olduğunu bilmiyorsun Catherine. Bir an için babanın da, benim de öldüğümü, dünyada yapayalnız kaldığını düşün. O zaman ne yapacaksın? Şimdiki durumla o felaketi karşılaştır, yenilerini arayacak yerde eskiden beri sahip olduğun dostların için Tanrı'ya şükret.

— Ben kendim için ağlamıyorum ki Ellen. Ona üzülüyorum. Yarın beni göreceğini sanıyor... Beni bekleyecek, bekleyecek, ben de gidemeyeceğim.

— Saçmalama, dedim. Senin onu düşündüğün kadar onun da seni düşündüğünü mü sanıyorsun? Hem Hareton'la arkadaşlık edemez mi? Ömründe iki kez o da, bir iki saat için gördüğü bir akrabasından uzak kaldığına üzülen bir kişi yüz kişi arasından ancak bir iki tane çıkar. Linton durumu anlayacak, seni daha fazla düşünmek zahmetine katlanmayacaktır.

Catherine ayağa kalkarak:

— Ona bir mektup yazıp niçin gidemediğimi bildiremez miyim? diye sordu. Kendisine söz verdiğim şu kitapları da gönderemez miyim? Onun kitapları benimkiler kadar güzel değil. Hem, ona benim okuduklarımın ne kadar güzel, ilgi çekici olduklarını anlatınca bu kitapları okumaya da pek heveslenmişti. Gönderemez miyim Ellen?

Ben kararlı bir halde:

— Hayır, olmaz, olmaz dedim. Sonra o da sana yazar, böylece işin sonu bir türlü gelmez. Hayır, Catherine, arkadaşlığınız tamamen kesilmeli. Baban öyle istiyor, ben de bu

isteğin yerine gelmesine dikkat edeceğim.

Yalvaran bir sesle:

— Ama bir küçük mektuptan ne çıkar? diye söylendi.

— Sus! diye sözünü kestim. Yine küçük mektuplardan başlamayalım. Haydi, gir yatağına!

Bana ters ters baktı, hem öylesine ters baktı ki ben de önce onu iyi geceler dilemek için öpmedim. Canım sıkılmış bir halde üstünü örttüm, kapısını kapayıp dışarı çıktım. Sonra, yarı yolda pişman olup yavaşça geri döndüm. Bir de ne göreyim! Küçük hanım, masanın başına oturmuş, önünde boş bir kâğıt, elinde bir kalem. Beni görünce hemen kalemi saklamaya kalktı.

— Mektubu yazsan bile gönderecek kimse bulamazsın, dedim. İşte zaten lambayı da söndürüyorum.

Alevin üzerine lambanın şişesini geçirerek ışığı söndürmeye çalışırken elime bir tokat yedim, "Aksi kadın!" diye de azar işittim. Onu yine yalnız bıraktım, o da her zamankinden daha öfkeli bir tavırla kapısını sürgüledi.

Mektup tamamlanmış, kasabadan gelen bir sütçünün eliyle gideceği yere ulaştırılmıştı ama ben bunu aradan bir hayli zaman geçtikten sonra öğrenebildim. Haftalar geçmiş, Cathy de eski haline dönmüştü. Ancak, tek başına bir köşeye çekilmekten şaşılacak derecede fazla hoşlanmaya başlamıştı. Kitap okurken yanına gidersem birdenbire irkiliyor, kitabın üzerine iyicene eğiliyor, besbelli ne okuduğunu bana göstermek istemiyordu. Ben kitabın yaprakları arasından ucu görünen kâğıtları fark etmiştim.

Kız ayrıca sabahları da erkenden aşağıya inip mutfakta sanki bir şeyin gelmesini bekliyormuş gibi gezinmeyi de âdet edinmişti. Kütüphanedeki çekmeli dolabın bir gözü de onundu. Bu çekmecenin önünde saatlerce kalıyor, anahtarı-

nı da üzerinden almaya dikkat ediyordu.

Bir gün çekmecesini karıştırırken gözüme çarptı. Eskiden orada duran oyuncakların, incik boncuklar yerini katlanmış kâğıtlar almıştı. Hem meraklanmış, hem de şüphelenmiştim. Onun için bir akşam baba, kız yukarı çıktıktan sonra Catherine'in gizli hazinelerine bir göz atmayı kararlaştırdım. Anahtarlarımın arasından çekmecenin kilidine uyanını arayıp buldum. Çekmeceyi açtıktan sonra içindekilerin hepsini önlüğüme boşalttım, boş zamanlarımda rahatça gözden geçirebilmek için kendi odama götürdüm.

Gerçi öteden beri şüpheleniyordum ama bunların bir yığın mektup olduklarını görünce şaşırdım. Kızın hemen her gün yazdığı mektuplara Linton Heathcliff'in gönderdiği cevaplardı. İlk mektuplar çekingen bir ifadeyle yazılmışlardı, kısacıktılar ama gitgide uzun aşk mektupları haline geliyordu. Yazarının yaşına göre saçma sapan, beceriksizce yazılmış şeylerdi; yalnız mektupların orasında, burasında öyle cümleler vardı ki bunların böyle işlerde daha tecrübeli başka bir kaynaktan alındığı belliydi. Mektuplardan bazılarının bir ateşlilik, yavanlık karışımı halinde oluşu özellikle dikkatimi çekti. Güçlü bir duyguyla başlıyor, bir okul çocuğunun hayalinde yaşattığı sevgiliye yazabileceği bir sürü yapmacık sözlerle sona eriyordu. Bu mektuplar Cathy'yi tatmin ediyor muydu bilmiyorum ama bence metelik etmezlerdi. Gerekli gördüğüm kadarını gözden geçirdikten sonra hepsini bir mendile bağlayıp bir kenara kaldırdım, boş çekmeceyi de kapayıp kilitledim.

Bizim küçük hanım, her zamanki gibi sabahleyin erkenden aşağıya indi, mutfağa gitti. Onun kapıya gittiğini, sonra bir küçük çocuğun geldiğini gördüm. Bizim süt işlerine bakan kız bu çocuğun güğümünü doldururken Catherine oğlanın cebine bir şey sokuşturdu, oradan bir şey çıkardı.

Bahçeden dolaşıp küçük haberciyi beklemeye başladım. Çocuk, emaneti korumak için kahramanca savaştı. İkimiz boğuşurken sütleri döküldü ama ben aşk mektubunu ele geçirmeyi başardım, oğlana da hemen eve gitmezse sonunun kötü olacağı tehdidini savurduktan sonra, duvarın altında durup Cathy'nin ateşli satırlarını gözden geçirmeye başladım. Onun mektubu halasının oğlununkinden daha sade, daha güzeldi; çok sevimli, aynı zamanda çok saçma bir mektuptu.

Başımı sallayarak, dalgın dalgın eve döndüm. Hava yağışlı olduğu için Cathy bahçede aylak aylak dolaşarak oyalanamayacaktı. Onun için sabah derslerini bitirir bitirmez çekmecesiyle oyalanmak istedi. Babası masa başında kitap okuyordu. Ben de mahsustan perdelerden birinin püsküllerini diker gibi yapıyordum ama bir gözüm de kızdaydı.

Yuvasını cıvıl cıvıl yavrularla dolu bırakıp da bomboş bulan bir ana kuşun acı feryatları bu kızın bir "Aaa!" deyişi kadar çaresizlik ifade edemezdi. Son zamanlardaki mutlu görünüşü de bir anda kayboluvermişti. Bay Linton başını kaldırdı:

— Ne oldu yavrum? Bir yerini mi incittin? diye sordu.

Babasının sesiyle duruşundan, defineyi bulanın o olmadığını Cathy açıkça anlamıştı.

— Hayır baba! diye boğuk bir sesle mırıldandı. Ellen, Ellen! Yukarı gelsene! Kendimi iyi hissetmiyorum.

Çağrısına uyarak onun peşinden dışarı çıktım. Odasında yalnız kalınca Cathy yere diz çöktü:

— Ah, Ellen! Onları sen aldın! diye söze başladı. Ne olur, ver onları bana! Babama da sakın söyleme! Ona söylemedin değil mi? Evet, çok yaramazlık ettim ama bir daha yapmam!

Çok ciddi bir tavırla, ayağa kalkmasını söyledim.

— Maşallah Catherine! diye bağırdım. Sen işi bayağı ilerletmişsin. Bari birazcık utansan. Boş vakitlerinde bu bir yığın süprüntüyle uğraşıyorsun demek? Her biri basılmaya değecek kadar güzel doğrusu! Peki, ben bunları önüne serdiğim zaman baban ne diyecek, tahmin edebiliyor musun? Henüz ona göstermedim ama senin gülünç sırlarını saklayacağımı düşünmen de boş. Aman, ne ayıp! Böyle saçma şeyleri yazmaya da sen başlamışsındır, çünkü onun mektup yazmayı bile akıl edemeyeceğine eminim.

Cathy, yüreğini paralarcasına hıçkırarak:

— Ben başlamadım! Ben başlamadım! diye haykırdı. Onu sevebileceğimi bir kere bile düşünmemiştim. Ta ki...

Kelimeleri mümkün olduğu kadar tiksindiğimi belli edercesine telâmız ederek:

— şık mı oldun? dedim. Böyle bir şey hiç duyulmuş, görülmüş müdür? Yılda bir kez buğdayımızı almaya gelen değirmenciye vuruldum desen daha iyi. Pek güzel bir aşk bu doğrusu! Linton'ı da ömründe ancak iki kere gördün; yani, ikişerden dörder saat. İşte, bebekçe saçmalıkların burada. Ben onları alıp doğru kütüphane gidiyorum. Bakalım baban bu aşka ne diyecek?

Kıymetli evrakını kapmak için yerinden fırladı ama ben elimi havaya kaldırdım. O zaman da mektupları babasına göstermeyeyim de ne istersem yapayım, hatta yakayım diye yalvarmaya başladı. Ben de aslında bu işin geçici bir genç kızlık hevesi olduğunu bildiğim için azarlamak kadar gülmek de istiyordum. En sonunda biraz yumuşayarak sordum:

— Bunları yakmayı kabul edersem, bir daha mektuplaşmayacağına, kitap, saç buklesi, yüzük, oyuncak gibi şeyler

göndermeyeceğine, gelenleri de kabul etmeyeceğine söz veriyor musun?

Catherine'in gururu utancından üstün gelmişti:

— Biz birbirimize oyuncak göndermeyiz, dedi.

— Öyleyse, başka şeyler de göndermek yok küçük hanım! Söz vermezsen ben gidiyorum.

Kız, beni eteğimden yakaladı:

— Söz veriyorum Ellen! diye bağırdı. At onları ateşe, haydi, at, at!

Ben ocağın demiriyle ateşte yer açmaya başlayınca bu kadar büyük fedakârlığa dayanamayacağını anladı. Hiç olmazsa bir iki tanesini bırakmam için acı acı yalvardı.

— Bir iki tanecik Ellen! Linton'dan hatıra olarak saklamak için...

Mendilin düğümünü çözdüm, mektupları bir köşesinden ateşe dökmeye başladım. Alevler kıvrıla kıvrıla bacaya doğru yükseliyorlardı. Kız, parmaklarının yanması pahasına elini ateşe daldırıp yarısı yanmış birkaç kâğıdı aldı:

— Hiç olmazsa bir tanesini alacağım, zalim, alçak! diye bağırdı.

Ben geri kalanları mendile sardım.

— Pekâlâ, öyle olsun. Ben de birkaçını babana göstermek için saklayacağım dedim, kapıya doğru ilerledim.

Kararmış kâğıt parçalarını ateşe attı, bana da işi bitirmem için işaret etti. Külleri karıştırdım, üstüne de bir kova kömür boşalttım. O da hiç sesini çıkarmadan, çok kırgın bir halde, odasına çekildi. Ben de beye küçük hanımın bulantısının hemen hemen geçtiğini, yalnız biraz yatıp dinlenmesini tavsiye ettiğimi söylemek için aşağıya indim.

Küçük hanım yemek yemedi ama ikindi çayında ortaya

çıktı. Benzi solmuştu, gözleri kıpkırmızıydı; yalnız, şaşılacak kadar sakin görünüyordu.

Ertesi sabah gelen mektuba ben şu karşılığı gönderdim:

— Bay Heathcliff'in bundan sonra Bayan Linton'a mektup göndermemesi rica olunur, çünkü kendisi bundan sonra hiçbir mektubu kabul etmeyecektir.

O günden sonra da küçük çocuk cepleri boş gelmeye başladı.

Yaz sona ermiş, sonbaharın ilk günlerine gelmiştik. Michael Yortusu da geçmişti ama o yıl hasat biraz gecikmişti. Tarlalarımızın bir kısmı hâlâ biçilmemişti. Bay Linton'la kızı sık sık orakçıların arasında dolaşmaya çıkıyorlardı. Son ekin demetlerinin taşındığı gün ise alaca karanlığa kadar dışarıda kaldılar. Akşamüzerleri hava hem rutubetli, hem de soğuk olduğu için bey adamakıllı üşütmüştü. Derken, soğuk algınlığı ciğerlerine indi. Bu yüzden de bütün kış boyunca hiç evden dışarı çıkamadı.

Küçük aşk macerasından korkutularak vazgeçmek zorunda kalan zavallı Cathy'cik de o günden beri gitgide kederli, sessiz olmaya başlamıştı. Babası onun daha az okuyup daha çok hareket etmesi gerektiğinde ısrar ediyordu. Artık kız babasının arkadaşlığından yoksundu; ben de onun bıraktığı boşluğu elimden geldiği kadar doldurmayı kendime görev edindim. Doğrusu bu işi pek başaramıyordum; çünkü bir sürü ev işi arasında zaman bulup da onun peşinde dolaşmaya ancak bir iki saat ayırabiliyordum. Üstelik benim arkadaşlığım da babasınınki kadar istenen, aranan bir arkadaşlık değildi.

Ekim ayında, ya da kasımın başlarında serin, yağışlı bir öğle üzeriydi.

— Çimenliklerle patikalar üzerinde ıslak sonbahar yap-

rakları uçuşuyordu, soğuk mavi gökyüzünün bir kısmını batıdan hızla gelen yağmur yüklü kara bulutlar kaplamaktaydı. Küçük hanımıma gezintiden vazgeçmesini, çünkü neredeyse yağmurun boşanacağını söyledim; dinlemedi. Ben de istemeye istemeye sırtıma bir pelerin geçirdim, şemsiyemi de alarak bahçenin öbür ucuna kadar arkadaşlık etmek üzere onunla birlikte çıktım. Neşesiz zamanlarında yaptığı ciddi gezintilerden biriydi. Babasının rahatsızlığı daha arttığı için de neşeli olması mümkün değildi. Bey, kendini her günkünden kötü hissettiğini söylememişti ama gittikçe artan sessizliğinden, yüzündeki kederli ifadeden ikimiz de durumu anlamıştık.

Kız, kederli kederli yürüyordu. Ne koşuyor, ne de sıçrıyordu. Oysa soğuk rüzgâr onu hızla koşmaya zorlayabilirdi. Elini sık sık yanağına götürüp bir şeyler sildiğini de gözümün ucuyla görmekteydim.

Çevreme bakınıp onun dikkatini çekip oyalayacak bir şeyler aradım. Yolun bir yanı dik bir yamaç olarak yükseliyordu. Üzerindeki fındık ağaçlarıyla bodur meşeler yarı yarıya açıkta olan kökleriyle yere zor tutunuyor, neredeyse devrilecek gibi duruyorlardı. Toprak meşe ağaçları için uygun gelmeyecek kadar yumuşaktı, kimisi pek şiddetli rüzgâra dayanamayıp yan yatmıştı. Yazın, Catherine bu ağaçlara tırmanıp yerden beş, altı metre yükseklikte sallanmaya bayılırdı. Ben de onun bu gözü pekliğinden, çocukça neşesinden pek hoşlanırdım ama onu her böyle görüşümde de âdet yerini bulsun diye azarlardım. Bunu yere inmesini gerektirecek kadar da ileriye götürmemeye bakardım. Öğle yemeğinden ikindi vaktine kadar, rüzgârla sallanan beşiğinde yatar, eski şarkıları -çoğu benden duyduğu ninnileri - söyleyerek, ya da yakın komşusu sayılan kuşların yavrularını besleyişlerini, onlara uçmayı öğretişlerini yarı kapalı

gözlerle seyrederek, yarı düşünceye dalıp yarı hayal kurarak, kelimelerle anlatılamayacak derecede büyük bir mutluluk içinde, öylece dururdu. Eğri büğrü bir ağacın kökleri arasındaki kuytu kovuğu göstererek:

— Şuraya bak küçük hanım, dedim. Kış daha buraya gelmemiş. İleride küçük bir çiçek var. Temmuz ayında bu çayırlıkları leylak rengi bir sisle örten çan çiçeklerinden kalan son gonca olsa gerek. Babana göstermek için oraya çıkıp da çiçeği koparmak istemez misin?

Cathy, topraklı yuvasında titreyen yalnız kalmış goncaya uzun zaman baktıktan sonra:

— Hayır, ona dokunmayacağım dedi. Yalnız, çok üzgün bir hali var, değil mi Ellen?

— Evet, dedim. Senin kadar aç, güçsüz. Yanaklarında kan kalmamış. Haydi, el ele tutuşalım da koşalım. Öylesine güçsüzsün ki senden geride kalmayacağımı söyleyebilirim.

Kız, yine: "Hayır" dedikten sonra ağar ağır yürümeye başladı. Arada bir duruyor, bir parça yosun, bir tutam sarı ot, ya da kuru yapraklar arasında dimdik duran bir turuncu mantar önünde hayale dalıyordu. İkide bir de başını öbür yana çevirip elini yüzüne götürüyordu.

Ona yaklaşıp, kolumu omzuna doladım:

— Catherine yavrum, niçin ağlıyorsun? diye sordum. Baban üşüttü diye ağlaman gereksiz. Hastalığının daha kötü bir şey olmamasına şükretmelisin.

Gözyaşlarını artık tutamadı. Hıçkırıklarla kesik kesik soluk alıyordu.

— Ah, daha da kötüsü olacak! dedi. Babam da, sen de beni yalnız bırakıp gidince ben ne yapacağım? Senin sözlerin kulaklarımdan hiç gitmiyor Ellen. Babamla sen ölünce

hayat ne kadar değişecek, dünya ne berbat bir yer olacak!

— Senin bizden önce ölmeyeceğin ne malûm? dedim. Durup dururken böyle kötü şeyler düşünmek hiç doğru değil. İnşallah hepimiz daha uzun yıllar yaşarız. Bey daha genç, ben sağlıklıyım, daha kırk yaşındayım. Annem seksen yaşına kadar yaşadı, son günlerine kadar da dinç bir kadındı. Babanın da altmışına kadar bize bağışlandığını düşün. Bu da onun önünde senin yaşadığından daha çok yıllar bulunduğunu gösterir küçük hanım. Hem, yirmi yıl sonraki bir felaket için şimdiden yas tutmak da delilik olmaz mı?

Daha inandırıcı bir avunma umarak bana baktı.

— Ama İsabella halam babamdan küçüktü, dedi.

— İsabella halana bakacak ne sen vardın, ne de ben. O, bey kadar mutlu değildi. Onun kendisini hayata bağlayacak pek bir şeyi de yoktu. Senin şimdi yapacağın şey, babana iyi bakmak, neşeli görünerek onu da neşelendirmektir. Asıl önemlisi, onu hiçbir konuda üzmemektir, bunu unutma.

Cathy. Seni üzmek istemem ama babanın mezara girmesine sevinecek bir adamın oğluyla budalaca bir sevgi bağı kurmaya kalkacak kadar asi, düşüncesiz olursan, babanın istediği bir ayrılık yüzünden üzüntü çektiğini belli edersen onun zamansız ölümüne yol açabilirsin.

— Beni yeryüzünde babamın hastalığından başka üzen bir şey yok, dedi. Babam kadar hiçbir şeyi sevmiyorum. Aklım başımda olduğu sürece de onu üzecek ne bir söz söyleyeceğim, ne de böyle bir davranışta bulunacağım. Onu kendimden çok seviyorum Ellen. Bunu da şundan anlıyorum: Her gece Tanrı'ya beni ondan sonraya bırakması için yalvarıyorum. Çünkü benim arkamdan o üzülecek yerde onun arkasından benim üzülmem daha doğru. Bu da benim onu kendimden çok sevdiğimi gösterir.

— Bunlar güzel sözler, dedim. Ama sözlerini davranışlarınla da ispat etmelisin. Baban iyileştikten sonra da korku anında verilen kararları unutmamalısın.

Konuşurken, yola açılan bir kapıya varmıştık. Cathy yeniden canlanmıştı, duvarın üstüne çıkıp oturdu. Yoldan yana sarkıp gölge yapan yabani ağaçların üst dallarında kırmızı birkaç meyve kalmıştı. Aşağı dallardaki meyveler kaybolmuştu ama üsttekilere ancak kuşlar dokunabilirdi. Bir de şimdi Cathy'nin bulunduğu yerden onlara dokunmak mümkündü.

Kız, meyveleri koparmak için uzanırken şapkası düştü. Kapı da kilitli olduğu için duvardan aşağıya kayarak öbür yana inip alayım mı? diye sordu. Düşmemek için çok dikkatli davranmasını söyledim, o da hemen gözden kayboldu.

Yalnız, geri tırmanmak o kadar kolay değildi. Taşlar yumuşacıktı, araları da çimento sıvalıydı. Gül dallarıyla böğürtlenler de tırmanmak için tutunulacak gibi değildi. Ben budala gibi bunları aklıma getirmemiştim.

— Ellen, gidip anahtarı almak zorundasın! diye bağırdı. Yoksa benim kapıcı kulübesine kadar koşmam gerekiyor, çünkü duvarı bu yandan aşmama imkân yok.

— Sen olduğun yerde dur, dedim. Anahtar destem cebimde, belki kapıyı açabilirim. Açamazsam, gider getiririm.

Ben anahtarların büyücek olanlarını birbiri arkasından denerken, Cathy de kapının önünde hoplaya, zıplaya vakit geçiriyordu. Son anahtarı da kilide sokmuş, hiçbirinin kapıyı açamayacağını anlamıştım. Oradan kıpırdamamasını bir daha söyledikten sonra hızlı hızlı eve gitmek üzereydim ki yaklaşan bir gürültü beni durdurdu. Bu, bir atın nal sesleriydi. Cathy'nin hoplayıp zıplamaları da durmuştu. Bir dakika sonra at da durdu.

— Kim o? diye fısıldadım.

Kız da, kaygıyla:

— Ellen, şu kapıyı açabilseydin çok iyi olurdu dedi.

Derinden gelen bir ses (atlının sesi):

— O! Cathy! diye bağırdı. Seni gördüğüme doğrusu sevindim. Hemen içeri girmeye kalkışma, çünkü senden sorup öğreneceklerim var.

Catherine:

— Ben sizinle konuşamam Bay Heathcliff, diye cevap verdi. Babam kötü bir insan olduğunuzu söylüyor, siz de hem ondan, hem benden nefret ediyormuşsunuz. Ellen de aynı şeyi söylüyor.

Heathcliff:

— Bunun benim soracaklarımla ilgisi yok, dedi. Gerçekten, Heathcliff'ti gelen. Oğlumdan da nefret etmiyorum ya. Benim soracaklarım da onunla ilgili. Evet, yüzün ne kadar kızarsa yeri var. Bundan iki, üç ay önce, Linton'a mektup yazmıyor muydun? Aşk oyunları ha!.. İkiniz de kırbaçlanmayı hak ettiniz. Hele sen daha büyük olduğun, ondan daha duygusuz göründüğün için kırbaçlanmayı iyice hak ettin. Mektuplarının hepsi bende, şimdi bana terslik edecek olursan hepsini babana gönderirim. Anlaşılan, sen eğlenceden bıktığın için bu işi bıraktın, değil mi? Evet, bıraktın ama Linton'ı da bir keder uçurumuna atıverdin. Duyguları içtendi. Gerçekten âşıktı. Benim yaşadığım ne kadar doğruysa onun da senin için öldüğü o kadar doğru. Dönekliğin yüzünden yüreği paramparça oldu. Bunu söz gelişi söylemedim, gerçekten durum öyle. Altı hafta Hareton onu alaylarıyla deli ettiği halde, benim de korkutarak onu bu budalalığından vazgeçirmeye uğraşmama rağmen, her geçen gün durumu biraz daha kötüleşti. Sen onu kurtaramazsan yaz

gelmeden toprak altına girecek.

Ben içeriden seslendim:

— Bu zavallı yavrucağa nasıl böyle yalan söyleyebiliyorsunuz? Tanrı aşkı için gidin buradan! Böyle adi bir sahtekârlığı bile bile nasıl yapıyorsunuz? Cathy, ben kapının kilidini taşla kıracağım. Sen bu alçakça uydurmalara sakın inanma. Bir insanın yabancı birinin aşkı uğruna ölmesinin mümkün olmadığını sen de bilirsin.

Foyası meydana çıkan haydut:

— Kapı ardından dinleyenlerin bulunduğunu bilmiyordum, dedi. Sayın Bayan Dean, seni severim ama bu ikiyüzlülüğün hoşuma gitmiyor. Asıl sen şu zavallı yavrucaktan benim nefret ettiğimi nasıl utanmadan uydurabiliyorsun? Onu dehşete düşürüp kapımın eşiğine bile yaklaştırmamak için o korkunç masalları nereden uyduruyorsun? Catherine Linton sadece adın bile içimi ısıtıyor. Benim güzel kızım, ben bu hafta hiç evde olmayacağım, istersen oraya git, doğru mu söylüyorum, kendi gözlerinle gör. Sen iyi bir kızsın, gidersin. Babanı benim yerime, kendini de Linton'ın yerine koy bakalım. Sonra, babanın o sevgiliye gidip seni avutması için yalvardığını, sevgilinin ise yerinden bile kıpırdamadığını düşün, sırf budalalık uğruna aynı hataya düşme. Bütün kutsal bildiklerim üzerine yemin ederim ki Linton mezarına yaklaşıyor, onu senden başka da hiç kimse kurtaramaz.

Kilit kırıldı, ben de dışarı çıktım.

Heathcliff bana dikkatle bakarak:

— Yemin ederim ki Linton ölüyor, dedi. Üzüntü, hayal kırıklığı da ölümünü hızlandırıyor. Nelly onun gitmesine izin vermezsen kendin git de gör. Ben gelecek hafta bugüne kadar eve dönmeyeceğim. Ben yokken senin beyin de kızı-

nın gidip halasının oğlunu görmesine ses çıkarmaz sanırım.

Cathy'yi kolundan tutup biraz da zorlayarak içeri çektim.

— Gir içeri! dedim.

Kız, orada durmuş, adamın içindeki fesatlığı dışarı vurmayacak derecede katı ifadeli yüzüne üzgün üzgün bakıyordu.

Heathcliff de atını sürüp yaklaştı, eğilerek:

— Catherine dedi, doğrusunu istersen ben de Linton'a karşı sabırlı olamıyorum. Hareton'la Joseph'in benim kadar da sabırları yok. Çocuğun haşin ellerde bulunduğunu itiraf etmek zorundayım. Sevgiye olduğu kadar şefkate de muhtaç. Senin bir tek güzel sözün ona en güzel ilaçtan daha iyi gelecektir. Bayan Dean'in insafsız laflarına aldırma. İyi kalpli ol, onu görmeye çalış. Gece, gündüz senin hayalini kuruyor, senin ondan nefret etmediğine kendisini bir türlü inandıramıyoruz, çünkü ne mektup yazıyorsun, ne de arayıp soruyorsun.

Kapıyı kapadım, kilidin yerini tutsun diye de arkasına bir taş yuvarladım. Şemsiyeyi açıp kızı da altına çektim, çünkü yağmur hışırdayan dallardan aşağıya süzülmeye başlamıştı. Sanki fazla oyalanmamamızı ihtar ediyor gibiydi.

Eve giderken, telaştan, Heathcliff'le az önceki karşılaşmamız hakkında hiç konuşmadık. Yalnız, ben Catherine'in yüreğinin şimdi bulutlanıp iki kat karardığını fark etmiştim. Yüzü öyle kederliydi ki, sanki bu yüz onun değilmiş gibi bir his uyandırıyordu. İşittiklerinin her hecesine inandığı anlaşılıyordu.

Biz eve girmeden önce bey de dinlenmeye çekilmişti. Cathy, babasına nasıl olduğunu sormak için yavaşça odasının kapısını açtı ama bey uyuyormuş, dönüp geldi, kendi-

siyle kütüphanede oturmamı istedi. Çaylarımızı içtik, sonra halının üzerine uzandı. Bana da hiç konuşmamamı, çünkü çok yorgun olduğunu söyledi.

Ben de, bir kitap aldım, okur gibi yaptım. Benim kitaba daldığımı fark eder etmez yine sessiz sessiz ağlamaya başladı. Sanki tek oyalanma aracı ağlamaktı. Ben de onu bir süre eğlencesiyle baş başa bıraktım. Sonra, sanki kızın da benimle aynı düşüncede olduğundan eminmişim gibi, Bay Heathcliff'in oğlu hakkında söylediği sözlerle alay etmeye başladım. Ne yazık ki ben onun anlattıklarının bıraktığı etkiyi ortadan kaldırabilecek kadar bu işin ustası değildim.

— Sen haklı olabilirsin Ellen dedi. Ama gerçeği öğreninceye kadar ben rahat edemeyeceğim. Mektup yazmamakta benim kabahatimin olmadığını da Linton'a söylemeliyim. Benim hiçbir zaman değişmeyeceğime de onu inandırmam gerekiyor.

Onun bu budalaca saflığı karşısında öfkenin, itirazın ne kıymeti olabilirdi? O gece birbirimizden dargın ayrıldık. Yalnız, ertesi gün, inatçı küçük hanımın atının yanında, Uğultulu Tepeler'in yolunu tuttum. Onun üzüntüsüne, solup sararmış yüzüne, ağlamaktan şişmiş gözlerine dayanamamıştım. Üstelik, belki de Linton bizi karşılayışıyla hikâyenin gerçekle ne derece az ilgisi bulunduğunu gösterir diye zayıf bir ümide de kapılmıştım.

Yağmurlu gece yerini sisli bir sabaha bırakmıştı. Yarı kırağılı, yarı çisentili bir sabahtı. Yamaçlardan şırıldayarak inen sular, geçici derecikler halinde yolumuzun üzerinden akıyordu. Ayaklarım iyice ıslanmıştı. Hem kızgın, hem de üzüntülüydüm. Tam bu can sıkıcı işlere uygun bir ruh hali içindeydim.

Bay Heathcliff'in gerçekten orada olup olmadığını anla-

mak için çiftlik evine mutfak kapısından girdik, çünkü ben onun sözlerine hiç güvenmem. Joseph, gürül gürül yanan ateşin karşısında sanki cennetteymiş gibi tek başına oturuyordu. Yanındaki masada, bir litre bira ile kocaman yulaf çörekleri vardı. Kara, küçük piposu da ağzındaydı.

Catherine ısınmak için ocağın başına koştu. Ben de beyin evde olup olmadığını sordum.

Bu soru o kadar uzun bir süre cevapsız kaldı ki ihtiyar adamın sağır olduğunu sanıp daha yüksek sesle bir daha sordum.

— Yohtu-u-u-ur-r-r... diye hırladı, daha doğrusu, genzinden bağırdı. Yo-o-oh dedüh ya! Heç vahit gaybetmeden sincik geldü'nüz yere dönün.

Ben: "Joseph!" derken içeriden de hırçın bir ses duyuldu:

— Joseph! Seni kaç kere çağıracağım! Ocakta bir iki kırmızı kordan başka bir şey kalmadı. Joseph, hemen şimdi buraya gel, çabuk!

Piponun hararetle puflatılması, gözlerin ocağın ızgarasına çakılıp kalması uşağın bu çağırışa kulak asmayacağını gösteriyordu. Kâhya kadınla Hareton görünürlerde yoktu. Biri iş için dışarı gönderilmiş, öteki ise belki de kendi işine dalmıştı. Linton'ın sesini tanıyınca içeri girdik.

Çocuk bizi ihmalci uşağı sanarak:

— İnşallah bir kuytuda açlıktan geberirsin! diye söylendi.

Hatasını anlayınca da hemen sustu. Cathy ona doğru koştu.

Linton, yığılıp oturduğu koltuktan başını uzatarak:

— Siz misiniz Bayan Catherine, dedi. Hayır, beni öpme-

yin, soluk alamıyorum. Babam geleceğinizi söylemişti... diye konuşmasına devam etti. Genç kız da suçlu suçlu duruyordu. Lütfen kapıyı kapar mısın? Sen açık bırakmışsın, bu iğrenç yaratıklar da ocağa kömür getirmiyorlar. Çok da soğuk.

Külleri karıştırdım, gidip bir kova dolusu kömür getirdim. Hasta çocuk kül içinde kalmış olmaktan şikâyet etti. Durmadan öksürüyordu. Ateşi vardı mutlaka, hastaydı. Onun için cevap verip huysuzluğunu yüzüne vurmadım.

Oğlanın çatık kaşları düzelince Catherine:

— E, Linton diye mırıldandı, nasıl, beni gördüğüne sevindin mi? Sana bir iyiliğim dokunabilir mi?

— Niçin daha önceden gelmedin? Mektup yazacağına gelmeliydin. O uzun mektupları yazmak beni müthiş yoruyordu. Seninle konuşmak çok daha iyi olurdu. Şimdi ise ne konuşmaya, ne de başka şeye dayanabiliyorum. Acaba şu Zillah da nerede? Bana baktı. Mutfağa gidip bakar mısın?

Öbür hizmetime karşılık bir teşekkür bile almamıştım. Onun uğruna oraya, buraya koşturmaya da niyetim olmadığı için orada Joseph'ten başka kimse yok dedim. Başını öbür yana çevirerek öfkeyle bağırdı:

— Ben su istiyorum. Babam gittiğinden beri Zillah da durmadan Gimmerton'a iniyor. Çekilecek şey değil bu! Her gün de buraya inmek zorundayım. Ben yukarıdayken sesimi hiç duymamaya karar vermişler.

Catherine'in bu sevimli sözlerini dizginlemek gerektiğini düşünerek Linton'a:

— Babanız sizinle ilgileniyor mu Bay Heathcliff? diye sordum.

— İlgilenmek mi? Neyse, hiç olmazsa onları bana iyi

bakmaya zorluyor. Allah'ın belaları! Bu kaba saba Hareton bile benimle alay ediyor, biliyor musun Bayan Catherine? Ondan nefret ediyorum. Gerçekte, hepsinden nefret ediyorum. Hepsi de iğrenç yaratıklar!

Cathy su aramaya koyuldu. Camlı dolapta bir sürahi buldu, bir bardağı doldurup getirdi. Oğlan, masanın üzerinde duran şaraptan da bir kaşık alıp suya eklemesini istedi. Birkaç yudum içtikten sonra biraz daha huzur buldu, kıza çok iyi bir insan olduğunu söyledi. Öbürü de, oğlanın yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini görünce sevinerek sordu:

— Beni gördüğüne de sevindin mi?

— Evet, sevindim. Senin sesin gibi bir sesi duymak benim için bir değişiklik oluyor. Ama gelmediğin için de çok kızmıştım. Babam ise kabahatin bende olduğuna yemin ediyordu. Miskinin, değersizin biri olduğumu yüzüme vuruyor. Onun söylediğine bakılırsa, beni de adam saymıyormuşsun. Kendisi benim yerimde bulunsaymış, şimdiye kadar Grange'in sahibi olurmuşum. Ama sen beni küçük görmüyorsun değil mi bayan?

Küçük hanımım onun lafını kesti:

— Bana Catherine, ya da sadece Cathy dersen daha çok memnun olurum. Seni küçük görmek mi? Hayır babamdan, Ellen'den sonra bu dünyada en çok seni seviyorum. Ama Bay Heathcliff'ten hoşlanmıyorum. O döndükten sonra da buraya gelmeye cesaret edemem. Gittiği yerde çok kalacak mı?

Linton:

— Çok kalmayacak, dedi. Yalnız av mevsimi geldiği için sık sık kırlara çıkıyor. O yokken sen de gelip benimle bir iki saat geçirebilirsin. Geliver... Ne olur, geleceğini söyle. Sa-

na huysuzluk etmem. Beni sinirlendirmiyorsun. Her zaman da bana yardıma hazır olursun değil mi?

Catherine onun uzun yumuşak saçlarını okşayarak:

— Evet, dedi. Babamdan izin alabilsem, ömrümün yarısını senin yanında geçirirdim. Güzel Linton... Keşke benim kardeşim olsaydın.

Çocuk biraz daha neşelenerek:

— O zaman beni de baban kadar çok severdin değil mi? dedi. Ama, babam diyor ki, sen benim karım olursan beni ondan da çok severmişsin. Onun için karım ol, daha iyi.

Kız ciddi ciddi:

— Hayır, dedi. Hiç kimseyi babam kadar sevemem. Hem, bazen erkekler karılarından nefret ederler ama kız kardeşlerinden, erkek kardeşlerinden etmezler. Sen benim erkek kardeşim olsaydın, babam da beni sevdiği kadar seni severdi.

Linton erkeklerin karılarından nefret ettiklerini kabul etmiyordu. Cathy bunun böyle olduğunda ısrar etti, iddiasını da ispatlamak için oğlanın babasının kendi halasına karşı olan duygularım öne sürdü. Ben onun düşüncesizce konuşmalarına son vermeye çalıştım ama bütün bildiklerini sıralamadan da onu susturamadım. Bay Heathcliff çok öfkelenmişti. Cathy'nin bütün anlattıklarının yalan olduğunu söyledi.

Kız ters ters:

— Bana bunları babam söyledi, dedi. Babam yalan söylemez.

Linton:

— Benim babam sesinkini adam yerine koymuyor dedi. Korkak sersemin biri olduğunu söylüyor.

Catherine de:

— Senin baban da kötü bir adam, dedi. Onun sözlerini tekrarlamakla terbiyesizlik ediyorsun. İsabella halamı onu bırakıp kaçmak zorunda bıraktığına göre çok kötü bir adam olsa gerek.

Çocuk:

— Annem onu bırakıp kaçmış değil ki dedi. Bana zıt gitme!

Benim küçük hanım:

— Evet, halam babanı bırakıp gitmiş! diye bağırdı.

Linton.

— Pekâlâ, ben de sana bir şey söyleyeyim öyleyse, dedi. Senin annen de babandan nefret ederdi. Al bakalım şimdi!

Catherine konuşmaya devam edemeyecek kadar büyük bir öfkeye kapılmıştı. Yalnız "Aaa!" diye bağırabildi.

Linton:

— Annen, benim babamı severmiş, dedi.

Kız, soluk soluğa:

— Seni küçük yalancı, seni! diye söylendi. Şimdi senden nefret ediyorum!

Linton koltuğa gömüldü:

— Seviyordu işte, seviyordu işte! diye bağırdı, arkasında duran kızın telaşını görüp zevklenmek için de başını geriye itti.

— Sus Linton Heathcliff, dedi. Bu da babanın uydurduğu masallardan biri olsa gerek.

Linton:

— Hiç de değil! Hem sen dilini tut! diye cevap verdi. Seviyordu, seviyordu, Catherine, seviyordu işte!

Cathy, çileden çıkınca, koltuğu hızla itip oğlanın kolunun üzerine düşmesine neden oldu. Hemen arkasından da oğlanda boğucu bir öksürük başladı, kazandığı zaferi çabucak sona erdirdi. Öksürük o kadar uzun sürdü k, ben bile korktum. Cathy'ye gelince, o da işlediği kabahatten şaşırmış, tek kelime söylemeden hüngür hüngür ağlıyordu.

Öksürük nöbeti geçinceye kadar oğlanı tuttum. Sonra o beni itti, başını öne eğerek bir süre sessiz kaldı. Catherine de ağlamasını kesip karşı koltuğa oturdu. Dalgın dalgın ateşe bakmaya başladı.

Ben on dakika bekledikten sonra:

— Şimdi nasılsın, Bay Heathcliff? dedim.

Linton Heathcliff:

— Benim çektiğimi şu kızın da çekmesini isterdim, diye karşılık verdi. Hırçın, insafsız yaratık! Hareton bana hiç dokunmaz, ömründe bir kez bile bana vurmadı. Bugün daha da iyiydim. Şimdi ise...

Sesi bir hıçkırığın arasında kayboldu.

Cathy, yeniden ağlamamak için dudağını ısırarak: Ben sana vurmadım ki! diye kekeledi.

Oğlan, sanki büyük bir acı içindeymiş gibi, on beş dakika inleyip içini çekti. Bunu sırf Cathy'yi üzmek için yaptığı da belliydi, çünkü kızın hıçkırıklarını tutmaya çalıştığını gördükçe iniltisini artırıyordu.

Cathy, artık dayanamaz hale gelerek:

— Canını acıttığım için özür dilerim, dedi. Ama kendim bu kadarcık bir itmeyle incinmeyeceğim için sen de incinmezsin sandım. Canın çok acımadı değil mi Linton? Sana zararımın dokunduğunu düşüne düşüne gönderme beni. Cevap ver... Konuş benimle.

Oğlan:

— Seninle konuşamam diye mırıldandı. Benim o kadar çok canımı acıttın ki bütün gece boğula boğula öksürüp uyuyamayacağım. Ben ıstırap içindeyken sen rahat rahat uyuyacaksın. Benim yanımda ise kimse bulunmayacak. Böyle korkunç geceleri acaba sen olsan nasıl geçirirdin, merak ediyorum.

Oğlan bu defa da kendi acıklı haline üzülerek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

— Berbat geceler geçirmeye alışık olduğuna göre küçük hanım senin rahatını kaçıracak bir şey yapmamış demektir dedim. O hiç gelmeseydi sen yine aynı durumda olacaktın. Zaten bundan sonra da seni bir daha rahatsız edecek değil. Hem, belki biz hemen gidersek sen de daha sakinleşirsin.

Catherine büyük bir üzüntüyle ona doğru eğilerek:

— Gideyim mi? diye sordu. Sen gitmemi istiyor musun Linton?

Oğlan, huysuz huysuz geri çekilerek:

— Yaptıklarını artık değiştiremezsin, dedi. Ancak beni daha fazla üzüp ateşimi yükseltir, şimdikinden daha beter hale getirebilirsin.

Kız:

— Yani gideyim mi demek istiyorsun? diye sordu.

Oğlan:

— Hiç olmazsa beni rahat bırak, dedi. Senin konuşmana dayanamıyorum.

Kız oralarda oyalandı, benim çıkıp gitmemiz için yaptığım ısrarlara da uzun bir süre karşı koydu. Oğlanın ona ne baktığını, ne de konuştuğunu görünce, en sonunda kapıya doğru yöneldi, ben de peşinden gittim.

Bir çığlık duyup geri döndük. Linton koltuğundan kayıp ocak taşına düşmüş, çevresindekilere eziyet etmeye kararlı bir şımarık çocuk edepsizliğiyle kıvranıyor, bağırıyordu.

Ben onun niyetini halinden hemen anlayıvermiştim. Ona ayak uydurmak budalalık olurdu. Yalnız, Cathy benim gibi düşünmeyip, dehşet içinde geri döndü, yere diz çöktü, oğlanı yatıştırıncaya kadar ağladı, yalvardı, avutucu sözler söyledi. O da en sonunda yatıştı ama kızı üzmemek için değil, bağırmaktan soluğu kesildiği için.

— Divana yatırayım da istediği gibi debelensin, dedim. Onun başında beklemek için yolumuzdan geri kalamayız. İnşallah onu iyileştirecek insanın sen olmadığını anlamışsındır Cathy... Sağlık durumunun da seninle bir ilişkisinin bulunmadığını görüyorsundur sanırım. İşte, oldu, yerleşti. Haydi yürü... Saçmalıklarıyla ilgilenecek bir kimsenin bulunmadığını anlar anlamaz sesini kesip sakinleşir.

Kız, Linton'ın başının altına bir yastık yerleştirdi, ona biraz da su vermek istedi ama oğlan suyu geri çevirdi. Başını yastığın üzerinde sanki bir taşın, ya da kütüğün üstündeymiş gibi sıkıntılı sıkıntılı iki yana döndürüyordu. Cathy, yastığı daha güzel yerleştirmeye çalıştı.

Linton:

— Onunla rahat edemiyorum, dedi. Benim için yeteri kadar yüksek değil. Catherine, bir yastık daha getirip öbürünün üzerine koydu.

Can sıkıcı yaratık:

— Bu da çok yüksek oldu, diye mırıldandı.

Kız, üzgün bir halde:

— Öyleyse nasıl yerleştireyim? diye sordu.

Öbürü, divanın yanında diz çökmüş olan kıza tutunarak doğrulduktan sonra omzuna yaslandı.

— Ben, bu olmaz! dedim. Yastıkla yetinmek zorundasın Bay Heathcliff. Küçük hanım zaten seninle boşu boşuna epey zaman harcadı. Beş dakika daha kalamayız.

Cathy:

— Kalırız, kalırız, diye karşılık verdi. Şimdi yatıştı, sakinleşti. Ben geldim diye daha kötüleştiğini düşünürsem bu gece kendisinden çok üzüntü çekeceğimi anlamaya başladı galiba. Öyleyse bir daha gelmeye cesaret edemeyeceğimi de biliyordur. Şimdi, doğruyu söyle Linton; çünkü seni üzüp kırmışsam bir daha buraya gelmemeliyim.

— Beni iyileştirmek için gelmelisin. Gelmek zorundasın, çünkü beni üzdün. Hem de çok üzdün, biliyorsun. Sen geldiğin zaman şimdiki gibi hasta değildim. Öyle değil mi?

— Ama sen ağlayıp huysuzlanarak kendini hasta ettin, dedim.

Cathy de:

— Hepsine ben sebep olmadım, dedi. Neyse, bundan sonra arkadaş olacağız. Beni istiyorsun, arada bir görmek istiyorsun, öyle değil mi?

Oğlan sabırsızlanarak:

— İstediğini söyledim ya, dedi. Divana otur da dizine yaslanayım. Annem öğleden sonraları hep böyle yapardı. Hiç kıpırdamadan otur, hiç de konuşma. Şarkı söylemeyi biliyorsan bir şarkı söyleyebilirsin. Hani bana öğretmeye söz verdiğin şarkılardan birini söyle, ya da bir masal anlat. Bence uzun bir acıklı türkü daha iyi. Haydi başla...

Catherine hatırlayabildiklerinden en uzun türküyü okudu. Bu işten ikisi de pek hoşlanmışlardı. Linton birbiri

arkasından durmadan türkü istiyor, benim şiddetli itirazlarıma aldırmıyordu. Böylece türkü faslı saat on ikiye kadar sürdü. Derken, avluda Hareton'ın ayak seslerini duyduk. Öğle yemeği için gelmişti.

Catherine istemeye istemeye ayağa kalkarken, küçük Heathcliff onun eteğine sarıldı:

— Yarın gelecek misin Catherine? diye sordu.

Ben:

— Hayır, öbür gün de gelemez, dedim.

Kız eğilip onun kulağına fısıldarken başka türlü konuşmuş olmalı ki oğlanın yüzü güldü.

Evden çıkınca:

— Unutma, yarın gelemezsin küçük hanım, dedim. Aklından böyle bir şey geçirmiyorsun ya?

Kız gülümsedi.

— Ben işi sıkı tutacağım, dedim. Bir kere, o kilidi hemen tamir ettireceğim. Başka yerden de kaçamazsın zaten.

Cathy gülerek:

— Duvardan atlarım, dedi. Grange hapishane değil ki Ellen, sen de benim gardiyanım değilsin. Hem neredeyse on yedi yaşında olacağım. Ben kocaman bir kadınım. Sonra, Linton'a ben baksam, çabuk iyileşir, buna eminim. Biliyorsun, ben ondan daha büyüğüm, daha akıllıyım, daha az çocuksuyum, öyle değil mi? Ona biraz iltifat edersem benim sözümden dışarı çıkmaz. Huysuz olmadığı zamanlar sevimli bir küçük yavru... Onu öyle sever, öyle nazlı büyütürdüm ki! Birbirimize alıştıktan sonra da hiç kavga etmeyiz. Sen ondan hoşlanmıyor musun Ellen?

— Hoşlanmak mı? diye bağırdım. Bence, bu yaşa gelmiş çocukların en huysuzu, en hastalıklısı. Allah'tan, Bay He-

athcliff'in de söylediği gibi yirmi yaşını bulamayacak. Ben onun bahane bile bulacağından şüpheliyim ya. Devrilip gitmesi de ailesi için büyük bir kayıp olmayacak. Talihimiz varmış ki babası onu yanına aldı. Ne kadar özen görürse o kadar bencil, çekilmez bir insan olur. Onu kendine koca olarak seçmene hiç olanak olmamasından da memnunum Cathy.

Kız, bu sözlerim üzerine, suratını astı. Böyle uluorta Linton'ın ölümünden söz edişime gücenmişti.

Bir süre susup düşündükten sonra:

— O benden daha küçük, dedi. Benden daha çok yaşaması gerekir elbette. Yaşayacak da. Hiç olmazsa, benim kadar yaşamalı. Sağlık durumu da kuzeye ilk geldiği zamankinden farksız, buna eminim. Babam gibi onun da soğuk algınlığından başka bir şeyciği yok. Babamın iyileşeceğini söylüyorsun, o niçin iyileşmesin?

— Pekâlâ, pekâlâ! diye bağırdım. Zaten kendimizi üzdüğümüze değmez. Çünkü bak küçük hanım, şunu iyice aklına koy ki bir daha benimle, ya da bensiz Uğultulu Tepeler'e gitmeye kalkışırsan o dediğimi yaparım; yani babana durumu haber veririm. O izin vermedikçe, halanın oğluyla yeniden dost olamazsın.

Cathy, somurtarak:

— Ama olduk bile, dedi.

— Öyleyse devam etmeyecek, dedim.

— Görürüz bakalım! diye cevap verdikten sonra atını dörtnala sürdü, beni geride bırakıp kayboldu.

İkimiz de yemek saatinden önce eve vardık. Bey, bizim bahçede gezindiğimizi sandığı için bir şey sormadı. Ben içeri girer girmez ıslak çoraplarımla pabuçlarımı değiştirdim

ama Uğultulu Tepeler'de o kadar uzun zaman bu halde oturmam bana yapacağını yapmıştı. Ertesi sabah yataktan çıkamadığım gibi üç hafta da kendimi toparlayıp işlerimi yapamadım. O zamana kadar hiç böyle bir şey başıma gelmemişti. Tanrı'ya şükür, ondan sonra da gelmedi.

Küçük hanımım bir melek gibi davrandı, sık sık odama geldi, bana yalnızlığımı hissettirmeyip eğlendirmek için de elinden geleni yaptı. Çalışmaya alışmış hareketli bir insan için bir odada kapalı kalmak, gerçekten çok zordur. Bu durum benim de maneviyatımı bozmuştu. Ama doğrusu şikâyete de hakkım yoktu. Catherine babasının odasından çıkar çıkmaz benim başucuma geliyordu. Gününü ikimizin arasında pay ediyordu. Bir dakikacık olsun başka şeyle oyalanmıyordu. Yemeklerini, derslerini, oyununu ihmal ediyordu. Hastabakıcıların hastasına en düşkün olanı mutlaka oydu. Babasını o kadar çok sevdiği halde bana da zaman ayırdığına göre, çok yumuşak kalpli bir kız olsa gerekti. Bütün gününü babasıyla benim aramda bölüyordu dedim ama aslına bakılırsa bey erkenden uyuyordu. Benim de çoğunlukla saat altıdan sonra hiçbir şeye ihtiyacım olmuyordu. Böylece, akşamlar kıza kalıyordu.

Zavallı yavrucak, ikindi çayından sonra tek başına ne yapıyor diye hiç düşünemedim. Gerçi, yatmadan önce bana iyi geceler demek için uğradığı zamanlar yanaklarının al al, o ince uzun parmaklarının da pembe pembe oldukları pek gözümden kaçmamıştı ama ben bunların kırların soğuğunda at koşturmaktan ileri geldiğini düşünecek yerde, kütüphanedeki güldür güldür yanan ateşten sanıyordum.

Üç hafta süre den sonra odamdan çıkıp evin içinde dolaşmaya başlayabildim. Ayakta kaldığım ilk gece de, gözlerim iyi görmediği için, Catherine'den bana kitap okumasını rica ettim. Bey yatmış, biz kütüphanede yalnız kalmıştık. Kız kitap okumaya biraz isteksiz görünüyordu. Benim hoşlanacağım kitaplardan onun zevk almadığını düşünerek bu davranışını yadırgamadım, dilediği kitabı seçmekte serbest olduğunu söyledim.

Sevdiği kitaplardan birini seçti, bir saat kadar, ara vermeden okudu. Ondan sonra ise sorular birbirini kovalamaya başladı.

— Ellen, sen yorulmadın mı? Artık gidip yatsan daha iyi olmaz mı? Böyle geç saatlere kadar otururşan hastalanırsın.

Ben de:

— Hayır hayır şekerim, yorgun değilim, diyip duruyordum.

Benim yerimden kıpırdamayacağımı anlayınca, yaptığı işten bıktığım belirtmek için daha başka bir çareye başvurdu. Esneyip gerinmeye başladı. En sonunda:

— Ellen, ben yoruldum, dedi.

— Öyleyse kitabı bırak konuşalım, dedim.

Bu daha da kötüydü. Canı sıkıldı, içini çekti, saat sekize kadar da saatine baktı. Ovuşturula ovuşturula şişmiş gözlerinden anlıyordum ki üzerine basan ağırlıktan, uykusuzluktan bitkin bir hale gelmişti.

Ertesi akşam bana daha da sabırsızlanmış göründü. Üçüncü akşam ise benden kurtulmak için başının ağrıdığını bahane edip odasına çekildi. Davranışları garibime gitmişti. Böyle uzun bir süre tek başıma oturduktan sonra gidip da-

ha iyi olup olmadığını sormaya, yukarıda karanlıkta yatacağına gelip kanepeye uzanmasını söylemeye karar verdim.

Yukarıda da, aşağıda da Catherine'den eser yoktu. Hizmetçiler onu görmediklerini söylediler. Bay Edgar'ın kapısını dinledim, içeriden ses gelmiyordu. Kızın odasına döndüm, elimdeki mumu söndürüp pencerenin önüne oturdum.

Gökte ay pırıl pırıl parlıyordu. Yerler ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Bir ara onun hava almak için başını alıp bahçeye çıkmış olabileceğini düşündüm. Bahçe içindeki çit boyunca ilerleyen bir karaltı gözüme çarptı ama bu benim küçük hanımım değildi. Aydınlığa çıkınca, karaltının seyislerden biri olduğunu fark ettim. Adam orada uzun süre durup araba yolunu gözetledi, sonra sanki bir şey görmüş gibi adımlarını sıklaştırdı. Çok geçmeden de küçük hanımın atını yedeğine alarak geri döndü. İşte kız da oradaydı. Atından yeni inmiş, seyisin yanında yürüyordu.

Adam, hayvanı çimenlikten geçirerek gizlice ahıra soktu. Cathy de salonun penceresinden içeri girdi, benim onu beklediğim odaya yavaşça süzüldü. Kapıyı usulca açtı, karlı pabuçlarını çıkardı, şapkasını çözdü, orada kendisini gözetlediğimden habersiz, pelerinini çıkardı. O anda ben de ayağa kalkıp ortaya çıktım. Bu hiç beklemediği şey bir an için onu korkutmuştu. Ağzından anlaşılmaz bir söz çıktı, sonra olduğu yerde dondu kaldı. Son zamanlarda bana karşı yumuşak davrandığı için kızı paylamak içimden gelmedi, sakin bir şekilde konuştum:

— Küçük hanımcığım, bu saatte nereden geliyordun? Hem, niçin bir masal uydurup beni aldatmaya kalktın? Neredeydin? Haydi, söyle...

— Bahçenin öbür ucunda, diye kekeledi. Hem, ben ma-

sal da uydurmadım.

— Peki, başka yere gitmedin mi?

— Hayır, diye mırıldandı.

Üzgün üzgün:

— Ah, Catherine! dedim. Doğru olmayan bir iş yaptığını sen de biliyorsun, yoksa bana yalan söylemek ihtiyacını duymazdın. İşte, beni üzen de bu. Bana bile bile yalan söylediğini görmektense üç ay daha hasta yatmaya razıyım.

İleri atıldı, gözlerinden yaşlar boşanarak kollarını boynuma doladı.

— Ah, Ellen! Sen kızacaksın diye öyle korkuyordum ki! Kızmayacağına söz ver, gerçeği sana anlatacağım. Zaten saklamak da istemiyorum.

Pencere önündeki kanepeye yan yana oturduk. Sırrı ne olursa olsun onu azarlamayacağıma söz verdim. Sırrını aşağı yukarı tahmin etmiştim zaten.

— Ben Uğultulu Tepeler'e gittim Ellen. Sen hastalandığından beri de bir gün gitmezlik etmedim. Yalnız, sen odandan çıkmadan önce üç kere, çıktıktan sonra da iki kere aksadı bu iş. Her akşam atımı hazırlasın diye seyis Michael'ede kitaplar, resimler veriyordum. Ama unutma, onu da azarlamak yok! Saat altı buçukta Uğultulu Tepeler'de oluyordum; çoğunlukla da sekiz buçuğa kadar orada kalıyor, sonra dörtnala eve dönüyordum.

Kendimi eğlendirmek için gitmedim. Çoğu kez orada kaldığım sürece sıkıntıdan perişan oluyordum. Ara sıra, belki de hartada bir kere mutluluk duyuyordum. Başlangıçta, Linton'a verdiğim sözü tutmak için senden nasıl izin koparacağımı bilemiyordum. Ertesi gün gidip onu görmeye bir kere söz vermiştim. O sabah sen odandan çıkmayınca

ben de senden izin koparma derdinden kurtuldum. O gün öğleden sonra Michael bahçe kapısının kilidini yenilerken anahtarı elime geçirdim, ona halamın oğlunun çok hasta olduğu için Grange'e gelemediğini, beni kendi evine çağırdığını, yalnız babamın oraya gitmeme izin vermediğini anlattım. Sonra da onunla at meselesi üzerinde anlaşmaya vardık. Michael kitap okumasını seviyor; sonra, yakında da evlenip buradan gidecekmiş. Onun için kendisine kütüphaneden kitap getirirsem işlerime karışmayacağını söyledi. Ben ona kendi kitaplarımı verince daha da sevindi.

İkinci gidişimde Linton daha canlı görünüyordu. Zillah (onların kâhya kadını) bize odayı temizleyip ocağı bir güzel yaktıktan sonra Joseph'in bir dua toplantısında olduğunu, Hareton Eamshaw'nun da köpekleriyle çekip gittiğini, onun için istediğimiz gibi eğlenebileceğimizi söyledi. Hareton'ın bizim kırlarda sülün hırsızlığına gitmiş olduğunu sonradan öğrendim.

Kâhya kadın bana ılık şarapla çörek verdi, çok da iyi davrandı. Linton koltuğa oturmuştu, ben de ocak başındaki küçük sallanan iskemledeydim. Neşeli neşeli gülüyor, konuşuyorduk. Birbirimize anlatacak o kadar çok şey vardı ki! Yazın nereye gideceğimizi, neler yapacağımızı kararlaştırdık. Bunları anlatmama gerek yok, çünkü sen nasıl olsa hepsini çok saçma bulacaksın.

Yalnız, bir keresinde az kalsın kavga ediyorduk. Ona göre sıcak bir temmuz gününü en iyi bir şekilde geçirmek demek kırların ortasında, fundalık bir yamaçta sabahtan akşama kadar sırtüstü uzanıp çiçekler arasında vızıldayan arıları, cıvıl cıvıl öten tarlakuşlarını dinlemek, bulutsuz gökyüzünü, pırıl pırıl yanan güneşi seyretmek demekmiş. Ona göre bu, cennette rastlanan mutluluğun ta kendisiydi. Bana göre ise batı rüzgârı esip gökte beyaz bulut kümeleri uçu-

şurken hışırdayan yeşil bir ağacın dalları arasında sallanmaktı. Sonra, yalnız tarla kuşları değil, ardıçkuşları, karatavuklar, guguk kuşları dört bir yanda ötüşmeliydiler. Uzaktan kırların kuytuda kalan kısımları da görünmeli, daha ilerilerde ise korular, çağlayan dereler, rüzgâr önünde dalgalanan diz boyu otluklar bulunmalı, bütün dünya canlı, hareket halinde çılgınca bir neşe içinde olmalıydı. O sessizliğin heyecanı içinde her şeyin hareketsiz kalmasını istiyordu. Ben ise her şey sonsuz bir sevinç içinde pırıl pırıl parksın, oynasın istiyordum.

Ben ona cennetinin ancak yarı diri bir cennet olabileceğini söyledim. O da benimkinin sarhoş cenneti olacağını söyledi. Ben onun cennetinde uyuya kalacağımı anlattım. O da benimkinde soluk alamayacağını belirtti. Sinirlenmeye de başlamıştı. Neyse sonunda havalar düzelir düzelmez ikisini de denemeye karar verdik. Sonra da öpüşüp barıştık. Bir saat kadar kıpırdamadan oturduktan sonra o koca odanın halısız döşemesine baktım. Masayı kaldırırsak burada ne güzel oyunlar oynayabilirdik! Linton'a bize yardım etmesi için Zillah'yı çağırmasını söyledim. Odada körebe oynayacaktık. Zillah ebe olabilirdi. Biliyorsun, eskiden sen de yapardın bunu. Linton istemedi, bu oyunda zevkli bir taraf bulmadığını söylüyordu. Nasıl olduysa top oynamaya razı oldu. Dolapta, eski oyuncaklar arasında iki top bulduk. Burada fırıldaklar, topaçlar, küçük raketler vardı. Toplardan birinin üzerinde C, ötekinde ise H harfi yazılıydı. Ben üzerinde C bulunanı almak istedim, çünkü bu harfin Catherine kelimesinin baş harfi olduğunu biliyordum. H de Heathcliff olsa gerekti. Yalnız, bu topun içindeki kepek bir delikten dökülmeye başlayınca Linton onu beğenmedi.

Onu boyuna yeniyordum. Bu yüzden de yine sinirlenip öksürmeye başlamıştı. Gidip yerine oturdu. Neyse, o gece

eski neşeli haline kolayca dönebildi. Benim söylediğim iki - üç güzel şarkı bunlar senin şarkılarındı, Ellen çocuğun hoşuna gitmişti. Ayrılmak zamanı gelince ertesi akşam yine gelmem için yalvardı, ben de söz verdim. Atım da ben de hava gibi hafif, uçarcasına eve döndük. Sabaha kadar da Uğultulu Tepeler'le o tatlı sevgili halamın oğlunu düşündüm.

Ertesi gün üzüntülüydüm; çünkü bir kere, sen iyi değildin; ikincisi, isterdim ki babam durumu öğrenince benim yaptıklarımı beğensin. O akşam, çaydan sonra ay gökyüzünü şıkır şıkır aydınlattı. At üstünde giderken de kederim dağıldı. İçimden, mutlu bir gece daha geçireceğim, diyordum. Küçük sevimli Linton'ımın ne kadar çok sevineceğini düşündükçe de daha büyük bir sevinç duyuyorum.

Bahçelerini tırısla geçtim, tam arkaya döndüğüm sırada o Hareton Earnshaw denen adam karşıma çıktı, atın dizginini tuttu, ön kapıdan girmemi söyledi. Atın boynunu okşadı, "Çok hoş bir hayvan," dedi. Kendisiyle konuşmamı istiyormuş gibiydi. Ona sadece atımı rahat bırakmasını, yoksa hayvanın ona çifte atacağını söyledim.

O kaba konuşmasıyla: "Onun çiftesinden ne olacak!" dedi. "Acıtmaz bile."

Neredeyse atı çevirip bir denemeye niyetleniyordum ama o kapıyı açmaya gitti, sürgüyü kaldırırken de kapının üzerindeki yazılara baktı, ahmaklıkla beceriksizlik karışımı bir hava içinde: "Bayan Catherine... Aha, yukar'dagi yazıyı gayrı ohuyom," dedi.

— Aman, fevkalade! diye bağırdım. Oku da duyayım bari. Bakıyorum akıllanmaya başlamışsın.

Heceleye heceleye Hareton Earnshaw adını okuyabildi. Onun birdenbire durakladığını görünce: "Ya rakamlar?" di-

ye bağırdım. "Onları daha sökemedim," dedi. Onun bu başarısızlığına kahkahalarla gülerek: "Kalın kafalı sen de!" dedim. Ahmak oğlan ağzını yaya yaya sırıttı, gözlerinde öfke belirlemeye başlamıştı. Benim gülüşüme katılıp katılmamak konusunda bir karara varamadığı belliydi. Ben ciddiyetimi takınarak, şüphelerine son verdim. Çekilip gitmesini, çünkü onu değil, Linton'ı görmeye geldiğimi söyledim.

Ay ışığında, kızardığını fark ettim. Elini kapının mandalından çekti, gururu kırılmış bir insan tavrıyla sendeleyerek uzaklaştı. Adını okumayı başarmakla Linton kadar bilgili, görgülü olduğunu sanmıştı galiba. Onun fikrine katılmayışıma ise çok bozulmuştu.

— Çok rica ederim, yeter artık, Catherine'ciğim, diye kızın sözünü kestim. Seni azarlamak istemem ama oradaki davranışların hoşuma gitmedi. Linton Heathcliff gibi Hareton Earnshaw ile de kardeş çocukları olduğunuzu hatırlasaydın bu davranışının yakışık almadığını anlardın. Bir kere, onun Linton'a benzemek istemesi de övülmeye değer bir davranış. Hem, belki de okuyup yazma öğrenmeye kalkması hiç de gösteriş yapmak için değildir. Belli ki sen daha önce onu cehaletinden dolayı utandırmışsın. Bunu düzeltip seni sevindirmek istemiş de olabilir. Onun bu yarım kalan denemesiyle alay etmek terbiyesizliktir. Sen de onun gibi yetiştirilseydin onun gibi kaba saba olmayacak mıydın sanki? Çocukken o da senin kadar zeki, anlayışlıydı. O alçak Heathcliff'in haksızlık edip çocuğu bu hale getirmesine de doğrusu çok üzülüyorum. Cathy benim bu şekilde konuşmama şaşırmıştı:

— Peki Ellen, dedi. Şimdi bunun için de ağlamaya kalkışmazsın inşallah. Hem dur, okumayı beni sevindirmek için öğrenip öğrenmediğini, bu kaba herife karşı kibar davranmaya değer mi değmez mi, onu da şimdi öğreneceksin.

Ben içeri girdim. Linton divanda yatıyordu, beni görünce, "Hoş geldin," demek için biraz doğruldu.

— Catherine, bu akşam hastayım, sevgilim dedi. Sen konuş, ben dinleyeyim. Gel, yanıma otur. Sözünden dönmeyeceğini biliyordum, gitmeden önce de yine senden söz alacağım.

Hasta olduğu için canını sıkmamak gerektiğini biliyordum. Tatlı tatlı konuşmaya başladım. Hiçbir şey sormadım, onu herhangi bir şekilde tedirgin etmekten çekindim. Ona en güzel kitaplarımdan birkaçını götürmüştüm. İçlerinden bir tanesini biraz okumamı istedi. Tam başlamak üzereydim ki, Hareton Earnshaw birdenbire kapıyı açıp içeri girdi. Düşüne düşüne içini hırs bürümüş olsa gerekti. Doğruca üzerimize geldi. Linton'ı kolundan tuttuğu gibi divandan aşağıya fırlattı. Öfkeyle: "Kendi odana git!" dedi. Kızgınlıktan yüzü şişmiş gibiydi. "Bu kız da seni görmeye geldiyse onu da odana götür. Beni buradan çıkaramazsınız. Haydi, ikiniz de defolun!" diye bağırdı.

Bize küfretti. Linton'ı, cevap vermesine fırsat bırakmadan, sürükleyerek mutfağa götürdü. Ben onun peşinden giderken yumruklarını sıkmış bakıyordu. Beni de bir yumrukta yere sermek istiyor olmalıydı. Bir an için korktum, elimdeki kitabı düşürdüm. Kitabı arkamdan tekmeledikten sonra kapıyı kapattı. Ocağın yanında kulağıma haince bir çatlak kahkaha geldi. Dönüp bakınca Joseph'in kemikli ellerini ovuşturа ovuşturа güldüğünü gördüm.

— Ben onun sizi gapu dışarı edeceğini biliyo'dum dedi. Yahında buranın efendisi olacağını benim gadan o da biliyo'. Heh-heh-heh! İkinizi de ne gözel defetti!

İhtiyar adamın alaycı sözlerine aldırmayarak Linton'a:

— Şimdi nereye gideceğiz? diye sordum.

Linton bembeyaz olmuş, titriyordu. O zaman bana hiç de güzel görünmedi, Ellen.. A! Hayır, korkunç olmuştu... Zayıf yüzü, kocaman gözleri çılgın, âciz bir öfkeyle doluydu. Kapının tokmağını kavradı, iki yana salladı. Kapı içeriden kilitlenmişti.

— Beni içeri almazsan öldürürüm seni! Beni içeri almazsan öldürürüm seni! diye çığlığa benzer bir sesle bağırdı. Şeytan, şeytan! Seni öldüreceğim, öldüreceğim!

Joseph yine o çatlak sesiyle güldü:

— Aha, işte sincik tıpgısına bubası! diyordu. Hah, işte bubası! Zati hepiçiğimiz bubalarımızdan, analarımızdan bi'şeyler alırız. Sen heç gorkma, Hareton, heç gorkma. O sana bi'şeycik yapamaz.

Linton'ı elinden tutup oradan uzaklaştırmak istedim. Öyle müthiş bir çığlık kopardı ki şaşırdım, bir şey yapamadım. En sonunda ağlaması şiddetli bir öksürük nöbetine dönmüştü. Ağzından kan boşandı, oğlan yere devrildi.

Ben, dehşetten çılgına dönmüş bir halde, avluya koştum, avazım çıktığı kadar bağırarak Zillah'yı çağırdım. Kadın sesimi hemen duydu. Ahırın arkasında inekleri sağıyormuş, işini bırakıp koşa koşa, geldi ne oluyor diye sordu. Ona olanı biteni anlatacak halim kalmamıştı. Soluğum kesilmişti. Tutup içeri çektim, gözlerimle Linton'ı aradım. Meğer Hareton Earnshaw, neden olduğu kötülükleri gözden geçirmek için, çıkıp gelmiş; o sırada zavallıcığı yukarı taşımaktaydı. Zillah ile ben de onun arkasından yukarı çıktık. Hareton beni merdivenlerin son basamağında durdurdu, içeri girmememem gerektiğini, hemen eve dönmemin daha doğru olacağını söyledi. Ben de ona Linton'ı öldürdüğünü, içeri mutlaka gireceğimi avaz avaz bağırarak söyledim.

Joseph, kapıyı kilitledi. "Heç bole bi'şey" yapamayaca-

ğımı söyledi. "Yohsa sen de aha onun gibi gafayı bozmah mı istiyon?" diye sordu. Kâhya kadın yeniden ortaya çıkıncaya kadar ağladım. O bana Linton'ın çarçabuk iyileşeceğini, fakat şimdilik bu ağlamalara dayanamayacağını söyledi, beni yarı taşıyarak aşağıya indirdi.

O sırada saçımı, başımı yolacak haldeydim Ellen. Öyle ağladım ki gözlerim neredeyse kör olacaktı. Senin o çok sevdiğin eşkıya da karşımda durmuş, ikide bir: Şşş, şşş! diyerek susmamı emrediyor, suçun kendisinde olmadığını söylüyordu. Babama her şeyi anlatıp onu hapse attırdıktan sonra da astıracağımı söyledim, bunun üzerine o da ağlamaya başladı, korkakça gizlemek gözlemek için oradan uzaklaştı.

Ama, elinden hâlâ kurtulmuş sayılmazdım. Sonunda, oradan ayrılmaya zorlanıp da evden iki, üç yüz adım uzaklaşmıştım ki yol kenarındaki karanlıkta birdenbire karşıma çıkıverdi. Atı durdurup beni yakaladı.

— Bayan Catherine, doğrusu çok üzüldüm diye söze başladı. Ama sen... Şey edersen, çok kötü olur...

Belki de beni öldürür diye düşünerek kamçımı yüzüne indirdim. O korkunç küfürlerinden birini savurarak beni serbest bıraktı. Ben de aklım başımdan gitmiş bir halde, dörtnala eve geldim.

O gece sana iyi geceler dilemedim. Ertesi gün de Uğultulu Tepeler'e gitmedim. Halbuki gitmeyi o kadar çok istiyordum ki! Ama içimde garip bir heyecan vardı. Bazen Linton'ın ölüm haberini almaktan korkuyor, bazen da Hareton'la karşılaşmak düşüncesiyle ürperiyordum.

Üçüncü gün cesaretimi topladım. Artık beklemeye dayanamayacaktım, bir kere daha yola koyuldum. Saat beşte yaya olarak yola çıkmıştım, böylece kimseye görünmeden eve girip doğruca Linton'ın odasına çıkabileceğimi umuyor-

dum. Fakat köpekler benim yaklaştığımı fark edip havlamaya başladılar. Zillah beni karşılarken çocuğun gittikçe iyileştiğini söyledi, beni küçük, derli toplu, halı serili bir odaya götürdü. Çok şükür orada Linton'ı, bir divana uzanmış, benim kitaplarımdan birini okurken buldum. Yalnız, tam bir saat benimle ne konuştu, ne de yüzüme baktı Ellen. Öyle kötü bir huyu var ki! Sonra, beni asıl üzen şey de ağzını açar açmaz o gürültüye benim neden olduğumu, Hareton'ın bu işte bir suçunun bulunmadığını söyleyerek yalancılık etmesiydi.

Ağzımı açarsam çok kötü bir cevap vereceğimi düşünerek yerimden kalktım, odadan dışarı çıktım. Arkamdan hafifçe, "Catherine!" diye seslendi. Benden böyle bir tepki beklemiyordu. Geri de dönmedim. Ertesi gün de ikinci defa evde kaldığım gün oldu. O gün Linton'ı bir daha hiç görmemeye hemen hemen kesin olarak karar vermiş gibiydim.

Yalnız, ondan hiçbir haber almadan yatıp kalkmak öyle üzücü bir şeydi ki, kararım, tam olarak gerçekleştirmeye fırsat bulamadan, bozuluverdi. Önceden oraya bir kere bile gitmek doğru olmamıştı, şimdi ise gitmemek bana suçmuş gibi görünüyordu. Michael, atımı hazırlasın mı diye sormaya gelmişti. Hemen evet dedim. At beni tepelerin üstünden götürürken de bir görevi yerine getirdiğimi düşünmekteydim. Avluya girmek için pencerelerin önünden geçmek zorundaydım; geldiğimi saklamaya çalışmanın da artık bir faydası yoktu. Zillah benim salona doğru gittiğimi görünce: "Küçük bey içeride," dedi. Ben de oraya gittim. Hareton Earnshaw da içerideydi ama hemen çıkıp gitti. Linton, büyük koltuğa oturmuş, uyukluyordu. Ocağın önüne doğru yürüdükten sonra, söylediklerime kendim de yarı yarıya inanmış bir halde, ciddi ciddi konuşmaya başladım:

— Sen benden hoşlanmıyorsun, buraya sırf seni üzmek

için geldiğimi sanıyorsun, bunu da davranışlarınla belli ediyorsun. Onun için bu bizim son görüşmemiz olacak. Haydi, vedalaşalım. Bay Heathcliff'e de beni görmek istemediğini açıkça söyle de o da bu konuda daha fazla yalanlar uydurmaya kalkmasın.

O bunlara:

— Şapkanı çıkar da otur Catherine, diye cevap verdi. Sen benden o kadar mutlusun ki, elbette benden daha iyi bir insan olman gerekir. Zaten babam kusurlarımı yeteri kadar yüzüme vuruyor, her fırsatta bana değer vermediğini gösteriyor. Doğrusunu istersen, ben de onun dediği kadar değersiz olmadığıma pek emin değilim. İşte, bu yüzden de sık sık öfkelenip hırçınlaşıyorum, herkesten nefret ediyorum. Evet, ben değersizim, her zaman huysuz, kötü yaradılışlı bir insanım. İstiyorsan, benimle vedalaşabilirsin. Bu şekilde sıkıntıyı başından defetmiş olursun. Yalnız, bana bir iyilikte bulunmanı istiyorum Catherine. O da şu: Senin kadar tatlı, sevimli, iyi bir insan olabilseydim, senin kadar sağlıklı, mutlu olurdum. İyiliğinden dolayı sana karşı sonsuz bir sevgi duyuyorum. O kadar ki, senin sevgine layık bir insan olsaydım da seni böylesine derin bir aşkla sevemezdim. Yaradılışımı senden gizleyemedim, gizleyemem de. Bundan dolayı da üzülüyorum, pişmanım, ölünceye kadar da pişmanlık duyup üzüleceğim.

Onun doğruyu söylediğini hissetmiştim. Biraz sonra yine kavga çıkaracağını bildiğim halde onu affetmem gerektiğini düşünüyordum. Barıştık ama ben orada kaldığım kadar ikimiz de durmadan ağladık. Elbette hep üzüntüden ağlamadık ama Linton'ın bu kötü yaradılışına üzülmüştüm. Dostlarına hiçbir zaman rahat, huzur vermeyeceği gibi kendisi de rahata kavuşamayacak.

O akşamdan sonra hep onun küçük odasına gittim. Çünkü bir gün sonra babası da dönmüştü. Ancak üç defa o ilk geceki gibi neşeli vakit geçirdik, ilerisi için hayaller kurduk. Geri kalan akşamlar ise misafirliğim hep sıkıntılı, üzüntülü geçti. Ya bir bencillik yapıyor, ya da hastalanıyordu. Fakat ben onun huysuzluklarına da hastalıklarına da aldırmamayı öğrenmiştim.

Bay Heathcliff benimle karşılaşmaktan kaçınıyordu. Onu hemen hemen hiç görmedim. Yalnız, geçen pazar oraya her zamankinden biraz daha erken gittiğim için Bay Heathcliff'in bir gece önceki davranışlarından dolaya oğlunu acı acı azarladığını duydum. Kapıları dinlemedikçe olanları nasıl öğrendiğini aklım almadı. Linton gerçekten o akşam kötü davranmıştı ama benden başka kimseyi ilgilendirmezdi bu. Ben odaya girip düşüncemi söyleyerek Bay Heathcliff'in konferansını yarıda kestim. Buna kahkahalarla güldü, ben istedikten sonra ona göre havanın hoş olduğunu söyledi, çıkıp gitti. Ben de Linton'a bundan böyle kötü sözler söylerken sesini alçaltmasını tembih ettim.

İşte, Ellen, artık her şeyi öğrendin. Bundan sonra iki insana azap vermek istemezseniz benim Uğultulu Tepeler'e gitmemi önlemezsiniz. Ama babama bir şey söylemezsen, hiç kimsenin rahatı bozulmaz. Babama söylemeyeceksin, değil mi? Söylersen çok katı kalplilik etmiş olursun.

— Bu konu hakkında yarın karar vereceğim, Catherine dedim. Üzerinde biraz düşünmek gerekiyor. Onun için, seni şimdi dinlenmeye bırakıp gideceğim.

Bu işi yalnız düşünmekle kalmadım, beyle de konuştum. Kızın odasından doğruca babasının odasına gittim, Cathy'nin Linton'la konuştuklarının dışında, bütün hikâyeyi anlattım; yalnız, Hareton'dan da hiç söz etmedim.

Bay Edgar Linton bu işe bana belli ettiğinden daha çok üzülmüş, telaşlanmıştı. Ertesi sabah Catherine benim onu ele verdiğimi, o gizli görüşmelerinin de artık sona erdiğini öğrendi. Bu yasağın kaldırılması için boş yere ağladı, sızladı, Linton'a acıması için babasına yalvardı. Bütün bunlardan elde ettiği tek şey ise babasının, Linton'a bir mektup yazarak, istediği zaman Grange'e gelebileceğini bildirmesi oldu. Ancak, Linton'ın Catherine'i bir daha Uğultulu Tepeler'e beklemesinin gereksiz olduğunu da belirtmişti. Yalnız, yeğeninin karakterini, sağlık durumunu bilseydi belki bu kadarcık bir iyilikte bulunmayı bile kabul etmezdi.

Ellen Dean:

— Bütün bunlar geçen kış oldu, efendim diyordu. Yani, aradan ancak bir yıl geçti. Geçen kış, aradan ancak on iki ay geçtikten sonra aileye yabancı olan birini eğlendirmek için bunları anlatacağım aklıma bile gelmezdi. Ama sizin de bu aileye ne kadar zaman yabancı kalacağınızı kim bilebilir? Yalnız başınıza yaşamaktan memnun olmayacak kadar gençsiniz. Hem, Catherine Linton'ı görüp de onu sevmeyecek birinin bulunabileceğine de ihtimal veremiyorum. Gülümsüyorsunuz. Peki ama niçin ben ondan söz edince böyle canlanıp kulak kesiliyorsunuz? Sonra, neden onun resmini ocağın üstüne asmamı istediniz? Üstelik niçin...

— Dur, benim iyi kalpli dostum! diye bağırdım. Benim ona âşık olmam pekâlâ mümkün ama bakalım o beni sevebilecek mi? Ben buna hiç ihtimal vermediğim için kendimi boş hayallere kaptırıp rahatımı bozmak istemiyorum. Hem buralar benim yerim de değil. Ben hareketli bir dünyanın malıyım, onun kucağına dönmek zorundayım. Haydi, devam et. Catherine babasının emirlerine boyun eğiyor muydu?

Kâhya kadın:

— Eğiyordu diye, yeniden anlatmaya başladı:

O günlerde babası hâlâ en çok sevdiği insandı. Sonra, bey de öfkelenmeden konuştu. Canı kadar sevdiği hazinesini türlü tehlikeler, düşmanlar arasına bırakıp gitmek üzere olan bir kimsenin derin şefkatiyle konuştu. Kızının sonradan hatırlayacağı bu sözler, ona yol gösterme konusunda tek yardımcı olacaktı. Bey, iki - üç gün sonra, bana şöyle dedi:

— Yeğenimin mektup yazmasını ya da buraya uğramasını isterdim Ellen. Bana doğruyu söyle, onun hakkındaki fikrin nedir? İyiliğe yüz tuttu mu, büyüdükçe iyi bir insan olma umudu var mı?

— Oğlan çok narin yapılı efendim, dedim. Erkeklik çağına erişebileceğe de pek benzemiyor. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim: Babasına hiç benzemiyor. Bayan Catherine onunla evlenmek talihsizliğine uğrarsa, Linton bizim küçük hanımın sözünden dışarı çıkmayacaktır ama kız ona karşı budalaca düşkünlük gösterirse, durum değişir elbette. Neyse, onunla tanışıp kızınıza uygun olup olmadığına karar vermek için önünüzde bol zaman var. Ergenlik çağına gelmesine daha dört yıl var.

Edgar Linton içini çekti. Sonra pencerenin önüne gidip Gimmerton Kilisesi'ne doğru baktı. Sisli bir gündü ama soluk bir şubat güneşi ortalığı birazcık aydınlatmıştı. Avludaki iki köknar ağacını, seyrek seyrek dizilmiş mezar taşlarını fark edebiliyorduk.

Kendi kendine konuşur gibi:

— Yaklaşmakta olan şeyin bir an önce gelmesi için dua ettiğim çok olmuştur, dedi. Şimdi ise bundan çekinmeye,

korkmaya başladım. Şu vadiden aşağı bir damat olarak indiğim günün hatırası birkaç ay, hatta belki de birkaç hafta sonra aynı vadiden yukarı çıkarılıp o kuytu yalnızlığa bırakılma umudunun yanında oldukça sönük kalır diye düşünüyordum. Cathy'ciğimle çok mutluydum Ellen. Kış geceleri, yaz günleri boyunca yanımda canlı bir umuttu. Ama şu eski kilisenin gölgesinde, şu taşların arasında, annesinin çimenle kaplanmış mezarının yanına uzanıp benim de oraya girebilmek için sabırsızlandığım zamanlarda da o kadar mutluydum. Cathy için ne yapabilirim?

Onu nasıl yüzüstü bırakabilirim? Linton'ın Heathcliff'in oğlu olması umurumda bile değil. Kızıma benim yokluğumu unutturabileceğini bilsem, onu benim elimden almasına, Heathcliff'in emeline erişmiş olmasına, Tanrı'nın bana verdiği son avuntuyu da çalıp beni yenmiş olmasına da aldırmam. Ama ya Linton buna layık değilse? Babasının elinde dayanıksız bir aletse? İşte o zaman kızımı ona teslim edemem. Yavrumun o cıvıl cıvıl neşesini söndürmek çok acı bir şey ama ben yaşadığım sürece ona üzüntülü günler geçirtmek, ölürken de onu yalnız başına bırakmak zorundayım. Ah, yavrucuğum! Onu Tanrı'ya teslim edip kendimden önce toprağa vermeyi tercih ederim.

— Onu Tanrı'ya şimdiden emanet edin efendim, dedim. Tanrı geçinden versin ama kızınız sizi de kaybederse, ben, eyvallah, ölünceye kadar onun arkadaşı, rehberi olur, kendisini yalnız bırakmam. Catherine iyi bir kız. Onun isteyerek kötü yola sapacağını sanmıyorum. Görevlerini yapan insanlar eninde, sonunda mükâfatlandırılırlar.

İlkbahar ilerliyordu. Bizim bey kızıyla birlikte kır gezintilerine çıkmaya başlamışsa da bir türlü tam olarak güçlenememişti. Kızın toy aklınca, bu gezintiler babasının artık tamamıyla iyileştiğini gösteriyordu; hele yanaklarının al al ol-

duğunu, gözlerinin parladığını gördükçe iyileştiğine iyice inanıyordu.

Catherine'in on yedinci yaş gününde babası mezarlığa gitmedi, çünkü yağmur yağıyordu.

— Her halde bu akşam dışarı çıkmazsınız değil mi efendim? diye sordum.

— Hayır, bu yıl o işi biraz daha sonraya bırakacağım, dedi.

Linton'a yine bir mektup yazıp onu görmeyi çok istediğini söyledi. O hastalıklı yaratık insan içine çıkacak durumda olsaydı, babası da buna izin verirdi ama bu durumda babasından aldığı emre uyarak mektuba cevap gönderdi. Grange'e gelmesine babasının izin vermediğini, dayısının kendisini hatırlamak nezaketini göstermesine çok sevindiğini bildiriyor, gezintileri sırasında bir gün babasıyla karşılaşıp dayı ile yeğenin uzun zaman böyle birbirlerinden ayrı kalmalarını önlemek için bir ricada bulunmasını da istiyordu.

Mektubun bu bölümü basit bir ifadeyle yazılmıştı. Bu onun kendi ifadesiydi besbelli, çünkü Heathcliff oğlunun Catherine'le yeniden buluşabilmek için dokunaklı cümleler yazabileceğine emindi. Linton mektubunda: "Onu buraya göndermenizi rica etmiyorum," diyordu. "Ama babam size gelmemi yasakladı diye, siz de onun benim evime gelmesine izin vermediniz diye ben dayımın kızını hiç göremeyecek miyim? Ne olur, ara sıra gezintilerinizi Uğultulu Tepeler'in yakınlarına kadar uzatın da sizin yanınızda onunla birkaç kelime konuşmama izin verin. Bizi bu şekilde ayırmanızı haklı gösterecek bir şey de yapmadık. Sonra, bana kızmış değilsinizdir. Benden nefret etmeniz için bir neden yok. Sevgili dayıcığım, ne olur, yarın bana iki satırcık tatlı bir mektup gönderin. Thrushcross Grange'den başka istedi-

ğiniz herhangi bir yerde sizinle buluşmamı kabul ettiğinizi bildirin. Bir defa görüşürsek, babama çekmediğimi anlayacağınıza eminim. Zaten babam da onun oğlu olmaktan çok sizin yeğeniniz olduğumu söylüyor. Evet, ben Catherine'e layık olamayacak derecede kusurlu bir insanım ama o bunları hoş görüyor, siz de kızınızın hatırı için aynı şeyi yapmalısınız. Sağlık durumumu soruyorsunuz. Daha iyiceyim. Yalnız, her türlü umuttan yoksun, yalnızlığa mahkûm edilmiş olursam, ya da beni hiçbir zaman sevemeyen, sevemeyecek olan kişiler arasında yaşamak zorunda kalırsam nasıl neşelenip iyileşebilirim?"

Edgar çocuğa acıdıysa da, kızıyla birlikte dışarı çıkamayacağı için onun bu isteğini yerine getiremedi. Mektup yazıp oğlana belki yazın buluşabileceklerini, bu arada, fırsat buldukça kendisine mektup göndermeye devam etmesini bildirdi.

Çocuğun o aile içinde çok zor durumda olduğunu bildiği için elinden geldiği kadar ona öğüt vermeye, onu avutmaya çalıştı.

Linton da ona cevap yazdı. Kendi haline bırakılsa, mektuplarını yakınmalarla, sızlanmalarla doldurup her şeyi mahvederdi ama babası, onu sıkı sıkı göz hapsinde tutuyordu, bizim beyin yazdığı her satırı da okumakta ısrar ettiği de belliydi. Bu yüzden de çocuk kendi üzüntülerinden, sıkıntılarından söz edecek yerde, hep onu arkadaşından, sevgilisinden insafsızca ayırmaları üzerinde duruyordu. Ayrıca, gayet kibar bir ifadeyle Bay Linton'ın yakın bir gelecekte konuşmalarına izin vermesi gerektiğini, yoksa dayısının onu boş sözlerle bile bile aldattığına inanacağını da eklemişti.

Cathy de evde onun en hararetli savunucusuydu. Böylece, ikisi kendi aralarında beyin haftada bir benim gözü-

mün önünde, Grange'in yakınlarındaki çayırlarda buluşmalarına, atla, ya da yaya gezmelerine izin vermesini sağladılar. Haziran ayı geldiği halde, bey hâlâ günden güne erimekteydi. Üstelik kendisi her ne kadar yıllık gelirinin bir kısmını küçük hanım için bir kenara ayırıyorsa da kızın atalarından kalan evi kısa zamanda geri almasını, hiç olmazsa o eve yerleşmesini de çok istiyordu. Bu isteğinin gerekleşmesi için de tek yol kızını kendi vârisiyle, yani Linton'la evlendirmekti. Ama yeğeninin de kendisi gibi hızla çöktüğünden haberi yoktu. Daha doğrusu, bunu kimse bilmiyordu sanırım. Uğultulu Tepeler'e doktor uğramıyordu. Linton'ı da gören yoktu ki gelip durumunu bize haber versin. Ben bile oğlanın kırlarda atla gezmekten, yürüyüş yapmaktan söz ettiğini duydukça gerçekten iyileşmeye yüz tuttuğuna, kötümser tahminlerimde aldandığıma neredeyse inanmaya başlayacaktım.

Bir babanın ölmekte olan çocuğuna karşı Heathcliff'in yaptığını sonradan öğrendiğim kadar insafsızca, alçakça davranabileceğini elbette hayalimden bile geçirmezdim. Çocuğu gezmeye çıkmaya da meğer o zorlarmış. Oğlanın hızla ölüme gittiğini görünce o açgözlü, duygusuz planlarını gerçekleştirememek korkusu içinde telaşa düşüp isteğine kavuşma çabasını bir kat daha arttırmış.

Edgar, onların ısrarları karşısında istemeye istemeye buluşmalarına izin verdiği zaman, yazın da ilk günleri çoktan geçmişti. Catherine ile ben, halasının oğluyla ilk defa buluşmak üzere atla yola çıkmıştık. Kapalı, kasvetli bir gündü. Güneş yoktu ama gökyüzü parçalı bulutlarla kaplı olduğundan yağmur yağacağa da pek benzemiyordu. Buluşma yeri olarak, yol kavşağındaki taş direk kararlaştırılmıştı. Fakat oraya varınca, Linton'ın haberci olarak gönderdiği bir çoban çocuk bizi karşıladı.

— Göççük beğ, aha Uğultulu Tepeler'in şu yanında. Azıcıh öteye giderseniz çoh memnun olacağmış... dedi.

— Demek, küçük bey dayısının ilk şartını unutmuş, dedim. Bey bize Grange'in sınırlarından dışarı çıkmamamızı söylemişti, biz ise daha ilk adımda bu kuralı çiğniyoruz.

Yol arkadaşım:

— Eh, biz de onunla buluşur buluşmaz, atlarımızın başlarını bu yana çevirirız, gezinti de bizim eve doğru yapılır, dedi ama biz oğlanı kendi evinden ancak yarım kilometre uzakta bulunca, onun atının olmadığını gördük, kendi atlarımızı da otlamaya bırakmaz zorunda kaldık.

Linton, çimenlere uzanmış, yanına yaklaşmamızı bekliyordu. Biz onun bir iki adım yakınına gelinceye kadar da yerinden kıpırdamadı. Sonra da öyle bitkin bir halde yürüdü ki, yüzü de öyle solmuş, sararmıştı ki ben hemen bağırdım:

— Doğrusu, bu sabah sizde hiç de gezinti yapacak hal yok Bay Linton Heathcliff! dedim. Ne kadar da hasta görünüyorsunuz!

Catherine de onu üzüntü, şaşkınlık içinde seyrediyordu. Dudaklarına kadar gelen sevinçli çığlığı donup kalmış, yerini bir korku çığlığına bırakmıştı. Uzun süren bir ayrılıktan sonra yeniden buluşmalarından dolayı duyduğu sevinci anlatacak yerde, sağlık durumunun daha bozulup bozulmadığını sormak zorunda kalmıştı.

Öbürü, soluk soluğa titreyerek, "Hayır, daha iyiyim, daha iyiyim," dedi.

Tutunmadan ayakta duramayacakmış gibi kızın eline sımsıkı sarılmıştı, iri mavi gözleriyle de ürkek ürkek ona bakıyordu. Gözlerinin çevresindeki çukurluk, bitkin bakışlarına korkulu, yabani bir ifade vermekteydi. Catherine ısrarla:

— Ama, herhalde çok hastalanmış olacaksın, dedi. Seni son gördüğümden daha kötüsün. Daha zayıflamışsın...

Oğlan telaşla kızın sözünü kesti:

— Yoruldum, dedi. Hava da yürünecek hava değil ki, pek sıcak! Haydi, burada biraz dinlenelim. Sabahları da çoğunlukla hasta oluyorum. Babam çok hızlı büyüdüğüm için hastalandığımı söylüyor.

Cathy bu sözlerden pek tatmin olmamıştı, oturdu, Linton da onun yanına çöktü. Kız, neşeli görünmeye çalışarak:

— Burası senin cennetini andırıyor, dedi. Hatırlıyor musun, bir senin, bir de benim çok beğendiğimiz yerde en güzel şekilde iki gün geçirmeyi kararlaştırmıştık. Burası senin yerin sayılabilir. Yalnız, gökte bulutlar var. Ama bunlar o kadar yumuşak, o kadar hoş ki güneş ışığından çok daha güzel... Gelebilirsen, gelecek hafta da Grange korusuna gider, benim cennetimi bir deneriz.

Linton, kızın anlattığı şeyi hatırlamamışa benziyordu. Zaten hangi konuda olursa olsun, konuşmayı devam ettirmekte güçlük çekiyordu. Kızın ortaya attığı konulara karşı ilgisiz kaldığı, arkadaşını oyalamakta gösterdiği yetersizlik öylesine açıkça görülüyordu ki kız da hayal kırıklığına uğradığını gizleyemedi.

Linton'ın kişiliği de tavırları da baştan aşağı değişmişti. Okşamalarla sevgiye çevrilebilen huysuzluğun yerini ilgisiz, duygusuz bir bezginlik almıştı. Sırf ilgiyi kendi üzerine çekip okşanmak, sevilmek isteğiyle yaramazlık yapan çocuk havası kaybolmuş, hastalığı yüzünden kendi kabuğuna çekilen, her türlü avuntuya yüz çeviren, başkalarının iyi niyetli neşelerini kendisine hakaret sayan lanet bir insan olmuştu.

Oğlanın bizim yanımızda bulunmayı bir nimet değil,

bir ceza saydığını benim kadar Catherine de anlamış olacak ki, daha fazla düşünmeden, hemen eve dönmemizi teklif etti.

Bu teklif hiç umulmadık bir şekilde Linton'ı uyandırmış, garip bir tasaya kapılmasına yol açmıştı. Korkulu gözlerle Uğultulu Tepeler'e bakarak, hiç olmazsa yarım saatçik daha kalması için yalvarmaya başladı.

Cathy:

— İyi ama, dedi. Evinde buradakinden daha rahat edersin. Hem, bugün ben seni masallarımla, türkülerimle, gevezeliklerimle eğlendiremiyorum. Şu altı ay içinde benden daha akıllı olmuşsun. Beni oyalayan şeylerden de pek zevk almıyorsun. Yoksa seni neşelendirmek için seve seve kalırdım.

— Öyleyse biraz daha dinlenmek için kal. Sonra, benim iyi olmadığımı da düşünme, kimseye de böyle bir şey söyleme, Catherine. Beni bu hale havanın ağır, sıcak oluşu getirdi. Sonra, siz gelmeden önce de bir hayli yol yürüdüm, benim için aşırı sayılacak kadar çok dolaştım. Dayıma benim bir hayli iyileşmiş olduğumu söyle, olur mu?

Küçük hanım gerçekten tam tersine olan bu durum karşısında oğlanın ısrar etmesine şaşmıştı.

— Senin böyle söylediğini ona anlatırım Linton, dedi. Ama senin gerçekten öyle olduğunu söyleyemem.

Öbürü, kızın şaşkın bakışlarından gözlerini kaçırarak:

— Gelecek perşembe yine burada ol, diye devam etti. Dayıma da seni bıraktığı için teşekkür ettiğimi söylersin. Hem de, içten teşekkürlerimi. Sonra bir de... Evet, bir de, babamla karşılaşacak olursan, benim sessiz sessiz oturup budalaca davrandığımı hissettirme. Sonra, şimdi olduğun gibi üzüntülü, sıkıntılı da durma, yoksa çok kızar.

Cathy bu öfkenin kendisine karşı olacağını sanarak:

— Onun kızması bana vız gelir! diye bağırdı.

Halasının oğlu ise korkuyla ürpererek:

— Benim için öyle değil ama, dedi. Sakın onu bana karşı kışkırtmayasın, çünkü babam çok sert davranıyor.

— Sana karşı çok mu sert davranıyor küçük bey? diye sordum. Demek, hoşgörülü davranmaktan bıktı, gizli nefretini açığa vurmaya başladı ha?

Linton bana baktı ama sorduğuma cevap vermedi. Kız on dakika daha onun yanında oturup oğlanın başı öne düşerek uyuklayışını seyretti, yorgunluktan, ya da acıdan ileri gelen iniltileri dinledi; sonra, böğürtlen toplayarak oyalanmak istedi. Topladıklarını benimle paylaşıyordu ama oğlana hiç vermiyordu, çünkü kendisiyle fazla ilgilenmenin onu yormaktan, sıkmaktan başka bir işe yaramayacağını fark etmişti.

En sonunda kulağıma:

— Yarım saat oldu mu Ellen? diye fısıldadı. Ben daha fazla kalmamızın ne işe yarayacağını kestiremiyorum. Bu uyuyor, babam da geri dönmemizi ister.

— Ama onu böyle uyurken bırakmamalıyız, dedim.

Sabırlı ol, uyanıncaya kadar bekleyelim. Yola çıkmak için sabırsızlanıyordun ama zavallı Linton'cığa olan özlemin birdenbire kayboluverdi.

Catherine:

— Beni neden görmek istedi sanki? diye sordu. Eski günlerdeki en huysuz halleri bile şimdiki garip halinden daha hoşuma gidiyordu. Bu görüşme sanki yapmak zorunda bırakıldığı bir görev havasındaydı. Babasının azarlamasından korkuyor gibiydi. Ama Bay Heathcliff'in Linton'ı bu işi

yapmaya zorlamasındaki amacı ne olursa olsun, onu zevkten yoksun edeceğim. Linton'ın daha iyice olmasına seviniyorum ama bana karşı eskisinden daha az ilgi gösterdiği, daha kötü davrandığı için de üzülüyorum.

— Demek sence sağlık durumu daha iyi öyle mi? diye sordum.

— Evet, dedi. Çünkü biliyorsun, o eskiden beri kendini olduğundan çok hasta göstermeye meraklıdır. Babama söylememi istediği kadar iyi değildi belki ama eskisine göre daha iyi olduğu da kesin.

— İşte bu noktada benden ayrılıyorsun Cathy, dedim. Bana sorarsan eskisinden çok daha kötü durumda.

Tam bu sırada Linton, dehşet içinde silkinerek, uykusundan uyandı. Onu birilerinin çağırıp çağırmadığını sordu.

Catherine:

— Hayır, dedi. Fakat rüyanda seni çağırmışlarsa ona bir diyeceğim yok. Sabahleyin kırda nasıl böyle uyuyabiliyorsun şaşıyorum doğrusu.

Oğlan üstümüzdeki dik yamaca şöyle bir bakarak:

— Babamın sesini duyar gibi oldum. Kimsenin konuşmadığına emin misiniz? diye fısıldadı.

Dayısının kızı:

— Elbette eminiz, dedi. Yalnız, Ellen'le ben senin sağlık durumunu konuşuyorduk. Gerçekten, kıştaki görüşmemizden beri kendini daha güçlenmiş hissediyor musun Linton? Benim anladığım kadarıyla, güçlenmemiş bir şey var ortada: O da senin bana karşı duyduğun ilgi. Söyle, gerçekten, daha iyi misin?

Linton buna cevap verirken gözlerinden de yaşlar boşandı:

— Evet, evet, daha iyiyim.

Duyduğunu sandığı sesin etkisinden hâlâ kurtulamamış bir halde bakışları aşağı yukarı gezinip sesin sahibini aradı. Cathy, ayağa kalktı.

— Bugünlük bu kadar yeter, artık gitmemiz gerekiyor, dedi. Yalnız, şunu da açıkça söyleyeyim: Bugünkü buluşmamız beni hayal kırıklığına uğrattı. Bunu senden başkasına açıklayacak değilim ama Bay Heathcliff'ten korktuğum için değil ha.

Linton:

— Sus, Tanrı aşkına, sus! diye mırıldandı. Babam geliyor.

Catherine'in gitmesine engel olmak için koluna yapıştı. Kız bu haberi alır almaz telaşla kendini kurtardı, ıslıkla atını çağırdı, hayvan küçük bir köpek gibi koşup geldi.

Cathy, atına atlarken:

— Gelecek perşembe burada olacağım, dedi. Allahaısmarladık. Haydi, çabuk ol, Ellen.

Böylece Linton'ı orada bıraktık. Babasının yaklaşmakta olduğu inancına kendini öylesine kaptırmıştı ki bizim gittiğimizi fark etmedi bile.

Daha eve varmadan Catherine'in hoşnutsuzluğu hafiflemiş, yerini acımayla, pişmanlıkla karışık garip bir duygu almıştı. Buna, Linton'ın hem sağlığı, hem de evindeki gerçek durumu hakkında birtakım belirsiz kaygılar da eklenmekteydi. Aynı kaygıları ben de duyuyordum ama kıza, fazla bir şey söylememesini, ikinci buluşmadan sonra kesin kararımızı verebileceğimizi anlattım.

Bey buluşmamızda olup bitenleri öğrenmek istedi. Yeğeninin kendisine teşekkür ettiğini söyledik. Geri kalanını

da Cathy kısaca anlattı. Ben de onun sorularına şöyle sudan karşılıklar verdim, çünkü neyi saklamamız, neyi açıklamamız gerektiğini henüz tam olarak bilemiyordum.

Yedi gün gelip geçti. Her geçen gün Edgar Linton'ın artık hızla ilerleyen hastalığında da derin bir iz bırakmıştı. Daha önce ancak ayların meydana getirebildiği yıkıntıyı şimdi saatler yapabiliyordu.

Catherine'i kandırmaya çalışıyorduk ama onun ince ruhu kandırılmasına meydan bırakmıyordu. Korkunç ihtimalin yakında gerçekleşeceğini görüyor, gizli gizli hep bunu düşünüyordu.

Perşembe günü at gezintisinin lafını etmeye gönlü razı olmadı. Bunu onun yerine ben yaptım, onu dışarı çıkarma iznini aldım. Çünkü son günlerde bütün dünyası babasının ancak çok kısa süreler oturabildiği kütüphane ile yatak odasından ibaretti. Babasının başucundan, ya da yanından uzakta geçirmek zorunda kaldığı her saniyeyi lanetle anıyordu. Tasadan, üzüntüden beti benzi sararmıştı. Bey, onun gidip biraz hava almasından, değişik yerler, değişik yüzler görmesinden, o öldükten sonra tamamıyla yalnız kalmayacağını bilmekten dolayı mutluluk duyacağını söyledi.

Arada bir ağzından kaçırdığı sözlerden anladığıma göre beyin şöyle bir değişmez fikri vardı: Yeğeni dış görünüşüyle kendisine benzediğine göre huyu da benziyor olmalıydı. Bunun tersini düşünemezdi, çünkü Linton'ın mektupları onun kusurlu yaradılışı hakkında en küçük bir ipucu vermiyordu. Ben de hoş görülebilecek bir yufka yüreklilikle, bu hatayı düzeltmekten kaçınıyordum. Adamcağız gerçeği öğrense bile gerekli önlemleri almaya gücü yetmeyeceği gibi bunu yapmaya fırsat da bulamayacağına göre son anlarında onu tedirgin etmekten ne çıkar, diye düşünüyordum.

Gezintimizi öğleden sonraya bıraktık. Ağustosun altın sarısı günlerinden biriydi. Tepelerdeki havanın her nefesi öylesine hayat doluydu ki bunu içine çeken bir kişi, ölüm döşeğinde bile olsa, yeniden canlanırdı mutlaka.

Catherine'in yüzü de çevresindeki manzara gibiydi. Birbiri arkasından kısa aralıklarla bir güneşleniyor, bir gölgelerle kapanıyordu. Yalnız, gölgeler daha uzun kalıyor, gün ışığı ise çabucak geçiyordu. Tasalarını böyle geçici bir süre için unutması bile kızın küçücük yüreğini sızlatıyordu.

Linton'ı, bir hafta önceki yerde, bizi bekler bulduk. Küçük hanım sevinmişti, bana da orada çok az kalacağımıza göre kendisini at üstünde beklememin daha doğru olacağını söyledi. Fakat ben attan indim. Bana bırakılan emaneti bir dakika bile gözümün önünden uzaklaştırmak niyetinde olmadığım için bu teklifi kabul etmemiştim. Fundalarla kaplı yamacı birlikte tırmandık.

Bu defa küçük Heathcliff bizi daha canlı bir şekilde karşıladı. Yalnız, bu canlılık mutluluktan kaynaklanmıyordu, sevinç canlılığı da değildi; daha çok, korkudan kaynaklanıyor gibiydi.

Güçlükle, kesik kesik konuşarak:

— Geç oldu, dedi. Baban çok hasta değil mi? Ben gelmezsiniz sanmıştım.

Catherine, selamı sabahı unutup:

— Niçin daha açık konuşmuyorsun? diye bağırdı. Niçin hemen beni istemediğini söyleyivermiyorsun? Doğrusu, bu çok garip Linton, ikidir beni buraya özellikle getirtiyor, hem kendini, hem de beni üzüp kaygılandırmak istiyorsun. Üstelik böyle yapman için de bir neden yok.

Linton ürperdi, yarı yalvarır, yarı utanmış bir halde kıza yan gözle baktı. Kızda onun da anlaşılmaz davranışları-

na dayanmasını sağlayacak kadar sabır kalmamıştı.

— Babam çok hasta, dedi. Onun başucundan niçin ayrıldım sanki? Gelmemi istemediğin halde niçin bir not gönderip verdiğim sözü geri almamı bildirmedin? Haydi, açıkça söyle. Her şeyi anlatmanı istiyorum. Oynamak, oyalanmak benim aklımdan tamamen silindi artık. Hele senin nazını çekmeye hiç niyetim yok.

— Benim nazım mı? Neymiş bunlar bakalım? Tanrı aşkına böyle kızgın durma Catherine. Beni dilediğin kadar hor görebilirsin. Ben değersiz, korkak, alçak insanın biriyim. Benden ne kadar tiksinseler azdır. Ama ben senin öfkene bile layık olamayacak derecede adi bir yaratığım.

Catherine hırsla:

— Saçma! diye bağırdı. Budala, sersem çocuk! Bakın hele, sanki ona dokunacakmışım gibi nasıl da titriyor. Adam yerine konulmamaktan söz etmene hiç gerek yok Linton. Yanında buluna herkes seni hor görecektir zaten. Çekil karşımdan! Ben eve dönüyorum. Seni ocağın başından ayırıp buralara sürüklemek de bir çılgınlıktan, bir gösterişten başka bir şey değil. Peki, ne gösteriyoruz biz? Eteğimi bırak. Böyle ağlıyorsun, korkudan ödün patlamış gibi duruyorsun diye sana acısam bile senin bu acımayı nefretle karşılaman gerekir. Ellen, ona bu davranışlarının ne kadar çirkin olduğunu anlatıver. Kalk ayağa, kendini yerde sürünen, soyu tükenmiş bir sürüngen seviyesine indirme. Yapma bunu!

Linton, yaşlar boşanan ıstırap dolu yüzüyle, dermansız vücudunu yere bıraktı. Müthiş bir korkuyla vücuduna inme inmişti sanki.

— Ah! diye hıçkırdı. Buna dayanamayacağım. Catherine, Catherine! Ben üstelik hainin biriyim de; ama bunu sana anlatmaya cesaretim yok. Yalnız, beni bırakırsan, ölmüş bil.

Catherine'ciğim, hayatım senin elinde. Beni sevmediğini söylemiştin. Sevmiş olsaydın bundan sana bir zarar gelmezdi. Onun için gitmeyeceksin, değil mi? İyi yürekli, tatlı, uysal Catherine! Hem, belki razı da olursun. O da, seninle beraberken, ölmeme ses çıkarmaz.

Küçük hanımım, onun büyük acı içinde kıvrandığını fark ettiği için oğlanı yerden kaldırmaya çalıştı. Yaradılışındaki o eski şefkatlilik öfkesini tamamen yenmişti. Şimdi çok telaşlı ve tasalıydı.

— Neye razı olurum? diye sordu. Sizde kalmaya mı? Bana bu garip sözlerin ne demek olduğunu anlatırsan kalırım. Sen kendi sözlerini yalanlayıp beni de şaşırtıyorsun. Sakin ol, açık konuş, yüreğini ezen ağırlığın ne olduğunu açıklayıver. Bana kötülük etmezsin değil mi Linton? Herhangi bir düşmanın bana kötülük etmesine de elinden geldiği kadar engel olmaya çalışırsın değil mi? Kendi canını ilgilendiren meselelerde korkarsın, buna inanıyorum; ama en iyi arkadaşına ihanet edecek kadar da korkak sayılmazsın.

Oğlan, ince parmaklarını birbirine kenetleyerek, boğulur gibi konuştu:

— Ama babam beni tehdit etti. Ben de ondan korkuyorum. Ondan korkuyorum! Bunu anlatamam.

Catherine, karşısındakini değersiz gören bir tavırla:

— Sırrını kendine sakla, dedi. Ben korkak değilim. Sen kendini kurtarmaya bak. Ben korkmuyorum.

Kızın bu yüksek ruhluluğu oğlanın gözlerini yaşarttı. Kendisini tutan elleri hararetle öperken hüngür hüngür de ağlıyordu. Yalnız, yine de içindekileri anlatacak cesareti bulamıyordu. Ben de bu sırrın ne olabileceğini araştırıyordum ama oğlanın, ya da başkalarının uğruna Catherine'in acı çekmesine meydan bırakmamaya da kendi kendime karar

vermiştim.

Derken, çalıların arasından bir hışırtı duydum. Başımı kaldırınca Bay Heathcliff'in Uğultulu Tepeler'den bize doğru geldiğini gördüm. Linton'ın hıçkırıklarını duyacak kadar yakında olduğu halde onlardan tarafa bakmadı bile. Dünyada başka hiç kimseye yapmadığı bir şekilde, yalnız, samimiyetinden şüphelenmekten yine de kendimi alamadığım bir dostluk havası içinde beni selamladı.

— Seni evimin bu kadar yakınında görmek benim için ne büyük bir şey Nelly! Grange'de nasılsınız? Anlat bakalım, dedi. Sonra sesini alçaltarak: Söylentilere göre Edgar Linton ölüm döşeğindeymiş. Belki de hastalığını biraz büyütüyorlardır, öyle değil mi? diye sordu.

— Hayır, ne yazık ki doğru dedim. Bey gerçekten ölmek üzere. Bu hepimiz için acı bir şey ama kendisi için daha hayırlı olacak.

— Peki, daha ne kadar sürer bu dersin?

— Bilmiyorum, dedim.

Bakışlarını iki gence dikti. Onlar da bakışlarla oldukları yere mıhlanmış gibi hareketsiz duruyorlardı. Linton kıpırdayamaz, başını kaldıramaz haldeydi. Catherine de onun yüzünden kımıldayamıyordu.

Heathcliff:

— Bu oğlan beni alt etmeye karar vermiş gibi görünüyor, dedi. Dayısı biraz acele eder de ondan önce giderse, sevinirim. Hey, bu köpek yavrusu çoktan beri mi böyle? Ben ona sümüğünü çeke çeke ağlamanın ne demek olduğunu öğretmiştim. Catherine, Linton'ın yanındayken biraz canlanıyor mu bari?

— Canlanmak mı? Yo. Bir insan ancak bu derece yor-

gun, isteksiz görünebilir. Haline bakınca insan onun sevgilisiyle kırda, bayırda dolaşacağına yatağında yatıp doktor kontrolü altında bulunması gerektiğini düşünüyor.

Heathcliff:

— Bir iki gün sonra öyle olacak zaten, diye homurdandı. Yalnız, ondan önce, kalk bakalım, Linton... Yerlerde öyle sürünüp durma. Hemen kalk diyorum sana!

Linton, büyük bir korku içinde, yine felçli gibi olduğu yere yıkılmıştı. Babasının ona ters ters bakması neden olmuştu buna besbelli, çünkü ortada başka hiçbir neden yoktu. Babasının emrini yerine getirmek için bir iki kere davrandıysa da yarı yolda gücü kesildi, inleyerek yine yere serildi.

Bay Heathcliff gitti onu doğrultup sırtını yosun bağlamış bir tümseğe dayadı. Öfkesini de frenlemeye çalışarak:

— Kızmaya başlıyorum ha! diye söylendi. Şu miskin vücuduna söz geçiremezsen... Allah belanı versin! Çabuk, kalk ayağa!

Oğlan soluk soluğa:

— Kalkacağım, baba dedi. Ama beni birazcık olsun kendi halime bırak, yoksa bayılacağım. Senin istediğin gibi davrandım, buna eminim. Catherine de bana söyleyecektir ya. Ben... Ben... Neşeli olmaya gayret ettim. Ah, yanımdan ayrılma, Catherine! Bana elini ver.

Babası:

— Benim elimi tut, dedi. Kalk ayağa. Hah, şöyle... Kız da sana kolunu versin... Tamam... Şimdi ona bak. Onu böyle korkuttuğumu görünce sen de benim şeytanın ta kendisi olduğumu sanacaksın Catherine Linton. Lütfen zahmet edip onunla eve kadar yürüyüver, olur mu? Ben ona doku-

nursam ürpertiler geçiriyor.

Catherine:

— Linton, şekerim, diye fısıldadı. Ben Uğultulu Tepeler'e kadar gidemem. Babam bunu yasakladı... Ondan sana bir zarar gelmez ki, niçin bu kadar korkuyorsun anlamıyorum.

Oğlan:

— Ben bir daha asla o eve giremem, dedi. Sensiz o eve girmeyecekmişim.

Babası:

— Sus! diye bağırdı. Catherine'in itaatine saygı gösterelim. Nelly, sen oğlanı içeri sok, ben de hiç ihmal etmeden senin doktor çağırma konusundaki tavsiyeni yerine getireceğim.

— İyi edersiniz. Fakat ben hanımının yanında kalmalıyım. Oğlunuza bakmak benim işim değil.

Heathcliff:

— Çok katı yüreklisin! dedi. Bunu bilirim. Senin merhametini uyandırmak için bebeği çimdikleyip avaz avaz bağırttırmaya zorlayacaksın beni. Pekâlâ, haydi bakalım, benim yiğidim! Benimle eve dönmeye razı mısın?

Bir kere daha oğluna yaklaştı, o çelimsiz vücudu tutup götürmek istermiş gibi bir hareket yapınca, Linton geri çekildi, dayısının kızına sarıldı, ona kendisiyle birlikte gelmesi için yalvarmaya başladı. Bu yalvarmalara kulak asmamaya imkan yoktu.

Ben de, ne kadar olmaz dedimse de bunu önleyemedim. Zaten Cathy onu kendi isteğiyle nasıl bırakabilirdi ki? Oğlanı bu derece korkudan nedeni öğrenmemize olanak yoktu ama öyle bir dehşet içindeydi ki biraz daha ısrar edilirse çıldırması işten bile değildi.

Kapının eşiğine vardık. Catherine içeri girdi. Ben de kızın hasta çocuğu bir iskemleye oturtup geri dönmesini bekledim.

Bay Heathcliff beni arkamdan iterek:

— Evimde bulaşıcı hastalık yok, Nelly! diye bağırdı. Hem, bugün misafir sever olmayı da aklıma koydum. İzin ver de kapıyı kapayayım.

Kapıyı kapadı, üstelik kilitledi de. Telaşlanmıştım.

— Eve gitmeden burada çay içersiniz, dedi. Ben yalnızım. Hareton, birkaç öküzle, Lees'e gitti, Zillah ile Joseph de gezmeye gittiler. Gerçi ben yalnız yaşamaya alışkın bir adamım ama fırsat bulunca ilgi çekici kimselerle birlikte olmaktan hoşlanırım. Catherine, sen oğlanın yanına otur. Sana elimde olanı veriyorum. Bu hediye kabul edilmeye değer bir şey değil ama sana verecek başka şeyim de yok. Yani, vereceğim şey Linton'dır, demek istiyorum. Kız nasıl da hayretle bakıyor! Ne garip! Benden korkan her şeye karşı içimi vahşice duygular dolduruyor. Kanunların bu derece sıkı, zevklerin daha az ince olduğu bir ülkede doğsaydım, şu ikisini alır, ağır ağır parçalayarak, kendime akşam eğlencesi çıkarırdım. Derin bir soluk aldı, masaya bir yumruk vurdu, sonra kendi kendine küfretti. Allah belamı versin ki, onlardan nefret ediyorum! diye söylendi.

Cathy onun sözlerinin son kısmını duymamıştı.

— Ben sizden korkmuyorum! diye bağırdı. Heathcliff'e doğru bir adım attı, kara gözleri hırsla, heyecanla parlıyordu. Verin bana o anahtarı! dedi. Derhal verin! Açlıktan ölsem bile burada bir lokma yiyip, bir yudum içmem!

Anahtar, Heathcliff'in masa üzerinde duran elindeydi. Gözlerini kaldırıp kıza baktı. Onun bu cesur haline şaşmış gibi görünüyordu. Belki de bu ses, bu bakış ona kızın ben-

zediği kişiyi hatırlatmıştı.

Cathy birdenbire anahtarı yakaladı. Adamın gevşemiş parmaklarının arasından tam çekip alıyordu ki, onun bu hareketi Heathcliff'i geçmişin hayalinden uzaklaştırdı, çarçabuk kendini toparlayıverdi.

— Bana bak Catherine Linton! dedi. Uzak dur, yoksa seni bir yumrukta yere sererim. Bu da Bayan Dean'i çıldırtmaya yeter.

Kız bu ihtara aldırmadan, yeniden sıkılı yumruğa kaldırdı, anahtarı almaya çalıştı.

— Biz gideceğiz! diye direndi. Adamın demir gibi kıvrılmış parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Tırnaklarının bir işe yaramadığını görünce de keskin dişlerini kullanmaya başladı.

Heathcliff bana öyle bir bakış baktı ki bir an bile aralarına girmeye cesaret edemedim. Catherine de bütün dikkatini adamın parmaklarına vermişti, yüzünü görecek durumda değildi. Derken, adam birdenbire avucunu açıp anahtarı verdi ama kız onu sıkı sıkı tutmaya vakit bulamadan, boş kalan eliyle onu tuttuğu gibi dizlerinin üzerine çekti. Öbür eliyle de iki yanağına öyle şiddetli tokatlar indirdi ki her biri kızcağızı yere sermeye yeterdi. Bu hunharca hareket karşısında ben de deli gibi üzerine atıldım.

— Seni alçak seni! diye bağırmaya başladım ama göğsüme bir dokunması beni susturdu. Şişman olduğum için soluğum çabuk kesilir. Bir yandan bu, bir yandan da öfke beni serseme çevirdi, sendeleyerek geri çekildim. Boğulacağım, ya da damarlarımdan biri çatlayacak sandım.

Bu sahne iki dakikada sona ermişti. Catherine serbest kalınca, iki elini şakaklarına götürmüş, sanki kulaklarının yerlerinde durup durmadıklarına bakıyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Şaşkın bir halde masaya dayanmış olan zavallı

yavrucak korkudan da yaprak gibi titriyordu.

Rezil herif, yere düşen anahtarı almak için eğilirken:

— Görüyorsun ya, ben çocukları yola getirmesini çok iyi bilirim! dedi. Haydi, şimdi git, sana demin de söylediğim gibi, Linton'ın yanına otur, rahat rahat ağla. Yarın senin baban olacağım. Birkaç güne kadar da benden başka baban kalmayacak. Bol bol da dayak yiyeceksin. Çelimsiz olmadığın için buna dayanabilirsin. Gözlerinde o şeytan öfkesini bir daha görürsem her gün sana dayak tattırabilirim.

Cathy, Linton'ın yanına gidecek yerde, bana koştu, diz çöküp alev alev yanan yanaklarını kucağıma dayayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Halasının oğlu ise divanın bir köşesine fare gibi sinmişti, dayağı onun yerine başkası yedi diye için için seviniyor olmalıydı.

Heathcliff hepimizin bitkin halde olduğunu görünce, yerinden kalktı. Becerikli bir tavırla çayı kendi hazırladı. Fincanlarla tabaklar da zaten masanın üzerindeydi. Çayı boşaltıp bana da bir fincan uzattı.

— İç de öfkeni dağıt, dedi. Şu senin yaramaz şımarığınla benimkine de ver. Ben hazırladım ama zehirli değil. Ben sizin atları aramaya gidiyorum.

O gider gitmez ilk düşüncemiz bir çıkış yeri aramak oldu. Mutfak kapısını denedik, dışarıdan kilitlenmişti. Pencerelere baktık, Cathy'nin narin vücudunun bile geçemeyeceği derecede dardı.

İyicene hapsedilmiş olduğumuzu görünce:

— Bay Linton! diye bağırdım. Sen o rezil babanın ne yapmak istediğini biliyorsundur. Bunu hemen bize de anlat, yoksa o senin dayının kızına yaptığı gibi ben de senin kulaklarına tokatları yapıştıracağım.

Catherine de:

— Evet, Linton bunu söylemelisin, dedi. Ben senin iyiliğin için buraya geldim. Bu dediğimizi yapmazsan büyük nankörlük etmiş olursun.

Linton:

— Bana biraz çay verin, dedi. Ondan sonra anlatırım. Bayan Dean, sen yanımızdan uzaklaş. Başımda dikilip durman hoşuma gitmiyor. Aman Catherine, gözyaşların çayıma damlıyor. Ben bunu içmem. Bana başka çay verin.

Catherine başka bir fincanı ona doğru itti, yüzünü sildi. Bu küçük hainin kendi canı tehlikede olmadığı için böylesine rahat olması beni tiksindirmişti. Uğultulu Tepeler'e girer girmez kırdaki telaşlı, acılı hali geçmişti. Bundan da bizi kandırıp getiremezse başına binbir bela açılacağının ona söylenmiş olduğunu anladım. Eh, bunu da başardığına göre şimdilik kendisi için korkulacak bir şey yoktu.

Çayından birkaç yudum içtikten sonra:

— Babam bizim evlenmemizi istiyor, dedi. Senin babanın buna izin vermeyeceğini de biliyor. Bu arada, çok beklersek benim ölüvermemden de korkuyor. Onun için yarın sabah evleneceğiz. Siz geceyi burada geçireceksiniz. Onun dediğini yaparsanız, ertesi gün beni de alıp eve dönebileceksiniz.

— Seni de onunla götüreceğim ha, zavallı insan kurusu! diye bağırdım. Sen mi evleneceksin? Bu herif mutlaka çıldırmış. Ya da herkesi budala sanıyor. Böyle güzel bir genç kızın, böylesine sıhhatli, hayat dolu bir kızın senin gibi özürlü bir maymuna kendini bağlayabileceğini mi sanıyorsun? Değil Bayan Catherine Linton, seni kocalığa kabul edecek bir kimse çıkabilir mi hiç? O adice yalvarmalarınla, hilelerinle bizi buraya gelmeye zorladığın için de seni bir güzel

kırbaçlamalı. Öyle salak salak bakma! Şimdi seni o iğrenç ihanetin, ahmakça böbürlenmelerin için tutup olanca gücümle de tepelesem yeri var.

Onu şöyle birazcık iteklemedim değil. Fakat hemen öksürük nöbeti geldi; onun arkasından da her zamanki inleme, ağlama fasılları başladı.

Catherine de bana çıkıştı. Sonra ağır ağır çevresine göz gezdirerek:

— Bütün gece burada mı kalacağız! diye söylendi. Ellen, şu kapıyı ateşe verir yakarım da yine çıkar giderim.

Dediğini de hemen yapacaktı ama Linton yine kendi cancağızını düşünerek telaşla doğruldu. Çelimsiz kollarıyla kıza sarılıp ağlamaya başladı.

— Benimle evlenip kurtarmak istemez misin? Grange'e gelmemi istemiyor musun? Ah sevgili Catherine'im, sen zaten beni bırakıp gitmemelisin. Babama itaat etmelisin. Bunu yapmak zorundasın.

Kız:

— Ben kendi babama itaat etmek zorundayım, diye karşılık verdi. Hem onu böyle kuşku içinde beklemekten de kurtarmam gerekir. Bütün gece ha... Peki, babam ne düşünür? Zaten daha şimdiden meraklanmaya başlamıştır bile. Evden dışarı çıkmak için bir şeyleri ya kırarım, ya da yakarım... Kes sesini! Senin için bir tehlike yok. Fakat bana engel olmaya kalkarsan, Linton... Şunu bil ki ben babamı seni sevdiğimden çok severim.

Bay Heathcliff'in korkusundan oğlanın dili çözülmüştü. Catherine, neredeyse yumuşayacaktı ama yine de eve gitmesinin gerektiğinde inat etti. Oğlanın bencil ıstırabını yatıştırmaya çalışıp onunla anlaşmak da istiyordu. Onlar bu durumdayken zindancımız da yeniden içeri girdi.

— Sizin hayvanlar başlarını alıp gitmişler, dedi. Yine niye mızmızlanıyorsun Linton? Bu kız sana ne yaptı bakayım? Haydi, haydi, sus da doğru yatağına git. Onun sana şimdi çektirdiklerini bir iki ay içinde güçlü yumruklarınla ödeteceksin oğlum. Sen hep saf aşk yüzünden böyle sızlanıyorsun, değil mi? Dünyada başka hiçbir şey seni ilgilendirmiyordun. Korkma, kız sana varacak. Haydi, yatağa. Bu gece Zillah yok. Onun için kendi kendine soyunacaksın. Kes sesini! Bir kere kendi odana gittin mi ben senin yanına yaklaşmam,.korkma. Ha, şunu da söyleyeyim, bugün işini iyi becerdin sayılır. Geri kalanıyla ben ilgileneceğim.

Bunları söylerken, kapıyı açmış, oğlu geçsin diye bekliyordu. Oğlan da kapıdan çıkarken sahibinin birden tekme vurmasından korkan bir köpek gibi yan yana yürümüştü.

Kapı yeniden kilitlendi. Heathcliff, küçük hanımla benim sessiz sessiz önünde durduğumuz ocağa yaklaştı. Catherine, gözlerini kaldırıp ona baktı, sonra elini kaldırıp yanağına götürdü. Adamın yakınlığı onda acı bir heyecan uyandırmıştı. Onun yerinde kim olsa bu çocukça davranışı önemsemezdi ama Heathcliff kaşlarını çatarak homurdandı:

— Demek benden korkmuyorsun ha? Cesaretini de pek güzel gizliyorsun doğrusu. Pekâlâ, korkmuşa benziyorsun halbuki.

Kız:

— Şimdi korkuyorum, dedi. Çünkü burada kalırsam babam çok üzülecek. Onu üzmeye ben nasıl dayanabilirim! Hem de... Hem de... Bay Heathcliff, bırakın evime gideyim. Linton'la evleneceğime söz veriyorum. Babam da onunla evlenmemi ister. Zaten ben de onu seviyorum. Hem benim kendi isteğimle yapmayı düşündüğüm bir şeyi siz niçin zorla yaptırasınız!..

— Hele bir zorla yaptırmaya kalkışsın da görelim! diye bağırdım. Tanrı'ya şükür bu ülkenin kanunları var. Böyle kimselerin uğramadığı yerlerde bile kanun var. Öz oğlum olsa, gider yine ihbar ederim. Çünkü bu öyle bir suçtur ki din adamlarının bağışlamalarının dışında kalır.

Haydut herif:

— Sus bakalım! dedi. Çeneni şeytan çarpsın. Senin konuşmanı istemiyorum. Bayan Catherine Linton, babanın üzüleceğini düşünmek bana büyük bir zevk verir. Hatta daha da çok zevklenmek için bu gece uyumayacağım. Yirmi dört saat çatımın altında kalmamı sağlamak için bundan daha iyi bir neden bulamazdım. Linton'la evlenmeye söz **ver**mene gelince; bu sözünü yerine getirmen için ben gerekeni yapacağım, çünkü sözün yerine gelmeden buradan bir yere ayrılamayacaksın.

Catherine acı acı ağlayarak:

— Öyleyse Ellen'i eve gönderin, babama benim tehlikede olmadığımı söylesin dedi. Ya da beni hemen şimdi evlendirin. Zavallı babacığım! Ellen, bizim kaybolduğumuzu sanacak. Ne yapacağız şimdi?

Heathcliff:

— Hayır, hiç de öyle sanmaz, dedi. Kendisine bakmaktan usanıp biraz eğlenmek için kaçtığını düşünür. Hem babanın emirlerini hiçe sayarak kendi isteğinle evime girdiğini inkâr edebilir misin? Senin yaşında birinin eğlence araması da doğaldır. Hasta bir adama, hem de sadece baban olan bir hasta adama bakmaktan bıkman da doğal. Catherine, senin dünyaya geldiğin gün babanın da hayatının en mutlu devresi sona ermişti, bunu da unutma. Hatta dünyaya geldin diye sana lanetler de yağdırmıştır. O yağdırmadıysa bile ben yağdırdım. Şimdi de kendisi dünyayı bırakıp

giderken sana lanet okusun, ne çıkar! Onunla birlikte ben de okurum. Senden hoşlanmıyorum. Nasıl hoşlanabilirim ki! Ağla ağlayabildiğin kadar. Linton uğradığın daha başka kayıpları sana unutturamazsa tek eğlencen ağlamak olacak. Ama o ileri görüşlü baban, Linton'ın bunu yapabileceğini sanıyor. Doğrusu babanın öğütlerle, avuntularla dolu mektupları beni çok eğlendirdi. Son mektubunda da benim elmasımdan kendisinin elmasına iyi bakmasını, ona sahip olduktan sonra sevecen davranmasını istiyordu. İyi bak, sevecen davran ha!.. Bu tam bir babacan öğüt doğrusu. Aslında, Linton sadece kendine iyi bakar, sevecen davranır. Ama oğlum aynı zamanda küçük bir insafsızdır. Dişleri, tırnakları sökülmüş olmak şartıyla ona ne kadar kedi verirsen hepsine işkence yapmaya hazırdır. Evine döndüğün zaman dayısına oğlanın iyi kalpliliğine ait çok güzel hikâyeler anlatabileceğine emin olabilirsin.

— İşte bunu çok iyi yaptınız! dedim. Oğlunuzun yaradılışını anlatın, size ne kadar benzediğini gösterin. İşte o zaman Cathy o canavarla evlenmeden önce biraz düşünecektir.

Heathcliff:

— Artık oğlanın sevimli yönlerini açıklamakta hiçbir tehlike görmüyorum, dedi. Çünkü kız ya onu kocalığa kabul edecek, ya da burada seninle beraber efendin ölünceye kadar hapis kalacak. Kimsenin haberi olmadan ikinizi de burada hapis tutabilirim. Bundan şüphen varsa, onu sözünden geri dönmeye teşvik et de dene bakalım.

Catherine:

— Ben sözümden dönmeyeceğim, dedi. Daha sonra Thrushcross Grange'e dönebileceksem hemen bir saat içinde onunla evlenebilirim. Bay Heathcliff, siz zalim bir adam-

sınız ama herhalde bir canavar değilsinizdir. Sırf kötülük olsun diye de bütün mutluluğumu bir daha geri gelmeyecek şekilde mahvetmezsiniz. Babam kendisini isteye isteye bıraktığımı sanır da ben dönmeden önce ölürse, ondan sonra yaşamaya dayanabilir miyim sanıyorsunuz? Ağlamayı da bıraktım artık. Şimdi burada, diz çöküp ayaklarınıza kapanacağım, siz bana bakıncaya kadar yerimden kalkmayacağım, gözlerimi de gözlerinizden ayırmayacağım. Hayır, öbür tarafa dönmeyin. Ne olur, bakın! Sizi kızdıracak bir şey görmeyeceksiniz. Sizden nefret etmiyorum. Beni dövdünüz diye size kızmadım da. Siz hayatınızda hiç kimseyi sevmediniz mi enişte? Hiç mi? Ah, bir kere bana bakmalısınız. Öyle berbat haldeyim ki! Bana üzülmemek, acımamak elinizden gelmez.

Heathcliff, onu kabaca iterek:

— Çek o mendebur parmaklarını, yoksa tekmelerim seni! diye bağırdı. Bir yılan bana salsa daha iyi. Bana yaltaklanmayı da nereden akıl ettin? Senden iğreniyorum!

Omuzlarını silkti. Sanki vücudu nefretten ürperiyormuş gibi şöyle bir derin nefes aldı. Sonra yeniden yerine oturdu. Ben de ayağa kalkmış, ağzıma geleni söylemeye hazırlanmıştım ama daha ilk cümlenin ortasında ağzımdan bir tek hece daha çıkarsa bir odaya tek başıma kapatılacağım tehdidi üzerine susmak zorunda kaldım.

Karanlık basıyordu. Bahçe kapısından birtakım sesler geldi kulağımıza. Ev sahibi hemen telaşla dışarı fırladı. Onun aklı başındaydı ama bizimki değildi. İki - üç dakikalık bir konuşma oldu. Sonra o yine tek başına yanımıza döndü.

Ben Catherine'e:

— Geleni Hareton sanmıştım, dedim. Ah, onun gelme-

sini çok isterdim! Kim bilir, belki de bizden yana çıkardı.

Heathcliff benim sözlerimi duymuştu.

— Grange'den sizi aramaya üç hizmetçi göndermişler, dedi. Pencereyi açıp imdat diye bağırmalıydınız. Ama ben şu deli kızın bunu yapmadığı için sevindiğine eminim. Burada kalmak zorunda olmak onun hoşuna gidiyor.

Kaçırdığımız fırsatı öğrenince ikimiz de kendimizi tutamayarak ağlamaya başladık. O da saat dokuza kadar ağlamamıza ses çıkarmadı Sonra mutfaktan geçerek yukarı kata, Zillah'nın odasına gitmemizi söyledi. Kıza bu emre boyun eğmesini fısıldadım. Belki de orada pencereden bir kurtulma yolu bulabilirdik, ya da tavan arasındaki taraçadan çıkabilirdik. Ne yazık ki aşağıdakiler gibi bu pencere de çok dardı. Daha önce olduğu gibi burada da dışarıdan kilitlendiğimiz için taraçadan da çıkamadık.

İkimiz de yatmadık. Catherine pencerenin önüne yerleşmiş, bir an önce sabah olsun diye sabırsızlıkla bekliyordu. Biraz dinlenmesi için yalvarıp yakarmalarıma karşı da ancak içini çekti.

Ben de, sandalyelerden birine oturmuş, ileri geri sallanıyor, o güne kadar görevimde yaptığım ihmalkârlıklar yüzünden kendime kızıyordum. Nedense birdenbire çalıştığım yerin sahibinin uğradığı talihsizliklerin hepsinin hep benim suçum olduğu aklıma takılıverdi. Gerçek böyle değildi, farkındaydım ama o kasvetli gece bana öyle geldi, hatta Heathcliff'in bile benim kadar suçlu olmadığını düşünüyordum.

Saat yedide Heathcliff geldi, Catherine'in kalkıp kalkmadığını sordu. Kız hemen kapıya koşup seslendi:

— Evet, kalktım.

Heathcliff bunun üzerine kapıyı açıp onu dışarı çekti:

— Öyleyse, haydi dedi.

Ben de peşlerinden gitmek için ayağa kalktım ama o yine kapıyı kilitledi. Beni serbest bırakmasını istedim.

— Sabırlı ol azıcık, diye cevap verdi. Birazdan kahvaltını yukarı göndereceğim.

Öfke içinde kapıya vurdum, kilidi zorladım. Catherine benim niçin hâlâ kapalı tutulduğumu sordu. Sonra, o da bu duruma bir saat daha dayanmaya çalışmam gerektiğini söyledi, ikisi beraber uzaklaştılar. İki - üç saat bu duruma katlandım. En sonunda bir ayak sesi duydum ama Heathcliff'in ayak sesi değildi.

Bir ses:

— Size yiyecek bir şeyler getirdim, dedi. Kapıyı açın...

Hemen istenileni yaptım. Hareton bana bir gün yetecek kadar yiyecekle orada duruyordu. Tepsiyi elime tutuşturarak:

— Alın bunu, dedi.

— Bir dakikacık dursana, dedim.

— Yo! diye bağırıp geri çekildi. Biraz kalması için yalvarmama da kulak asmadan çekti gitti.

Orada bütün gün, bütün gece, bir gün daha, bir gece daha derken, beş gece, dört gün tek başıma kaldım. Sabahları bir kere uğrayan Hareton'dan da başka kimseyi göremedim. O da tam örnek bir gardiyandı. İnsaf, adalet duygularını kamçılamak için yaptığım her girişime karşı sağır, dilsiz, asık suratlıydı.

Beşinci günün sabahı, daha doğrusu öğle üzeri, değişik bir ayak sesi yaklaştı. Daha hafif, daha kısa adımlarla. Bu defa gelen odaya da girdi. Ziyaretçim, omuzlarına kızıl renkli bir şal atmış, başına da siyah ipekli başlığını geçirmiş-

ti. Bu Zillah'tı. Kolunda söğüt dallarından yapılmış bir sepet vardı.

— Ah, sevgili Bayan Dean'ciğim! diye bağırdı. Gimmerton'da sizin hakkınızda bir söylenti dolaşıyor. Hani ben bile, bey sizi bulup buraya getirdiğini söylemeseydi, seninle beraber küçük hanımın Blackhorse bataklığına saplandığınıza inanamayacaktım. Küçücük bir ada üzerinde kalmışsınızdır, öyle değil mi? O delikte ne kadar zaman kaldınız? Sizi bizim bey mi kurtardı Bayan Dean? Ama pek de zayıflamamışsın. Çok sıkıntı çekmediniz ya?

— Senin o beyin alçağın ta kendisi, diye atıldım. Ama yaptıklarının hesabını verecek! Böyle bir masal uydurmakla kendini kurtaramayacak. Her şey meydana çıkacak!

Zillah:

— Ne demek istiyorsun yani? diye sordu. Kasabada anlatılan hikâye onun uydurması değil ki... Yani sizin bataklıkta yolunuzu kaybetmeniz filan. Ben gelince Earnshaw'yu çağırdım. Ben gittikten sonra burada acayip şeyler olmuş, öyle mi küçük bey? diye sordum. Vah vah, o canlı, neşeli kızla Nelly Dean'e çok acıdım, dedim. Oğlan bana şaşkın şaşkın baktı. Ne demek istediğimi anlamadığını sanarak ona kasabada duyduklarımı anlattım. Bunları bey de dinliyordu. Kendi kendine hafifçe gülümseyerek: "Bataklığa saplanmış olsalar bile şimdi dışarıdalar," Zillah dedi. Nelly Dean şu anda senin odanda. Yukarı çıkınca ona kaçıp gitmesini söyleyebilirsin. İşte anahtar da burada bataklığın suyu biraz başına vurmuş da aklını oynatmış galiba. Bıraksaydım, o haliyle soluğu evinde alacaktı. Biraz aklını başına toplayıncaya kadar onu burada tutmayı doğru buldum. Gidebilecek halde ise kendisine söyle, doğru Grange'e gitsin, oradakilere küçük hanımın biraz sonra gelip babasının cenaze

törenine yetişeceğini söylesin, dedi.

— Bay Edgar öldü ha? dedim. Ah Zillah, Zillah!

Kâhya kadın:

— Yo yo, otur şuraya, benim iyi yürekli kadınım, diye cevap verdi. Daha hastalığın geçmemiş. Beyin ölmedi. Doktor Kenneth onun bir gün daha yaşayabileceğini söyledi, ben ona yolda rastlayıp sordum.

Artık kilit altında olmadığım için oturacak yerde, sokak kıyafetimi yakaladığım gibi aşağıya koştum. İçeri girince bana Catherine'den haber verebilecek birini araştırdım. İçerisi güneş içindeydi. Kapı ardına kadar açıktı ama görünürde kimsecikler yoktu. Hemen çıkıp gitsem mi, yoksa biraz daha kalıp hanımımı arasam mı diye bocalarken hafif bir öksürük dikkatimi ocak başına çekti. Linton, tek başına divanda yatıyordu. Elinde tuttuğu macun şekerini emiyor, bir yandan da acıklı bakışlarla beni süzüyordu.

— Catherine nerede? diye sertçe sordum.

Onu böyle yakalayınca korkutup doğruyu söyleteceğimi sanmıştım. O saf bir oğlan gibi şekerini emmeye devam etti.

— Kız gitti mi? diye sordum.

— Hayır, dedi. Yukarıda. Gitmeyecek... Biz onu bırakmayacağız.

— Bırakmayacaksınız demek, küçük budala! diye bağırdım. Bana hemen onun odasının hangisi olduğunu söyle, yoksa ben seni kuş gibi öttürmesini bilirim.

— Sen oraya gideyim dersen asıl babam seni öttürür, dedi. Catherine'e karşı yumuşak davranmayacakmışım, babam öyle söylüyor. O benim karımmış, beni bırakıp gitmek istemesi de çok ayıp olurmuş. Babam onun benden nefret

ettiğini söylüyor; benim ölmemi istiyormuş, böylece benim paramı alacağını umuyormuş. Fakat paramı alamayacak, evine de gidemeyecek. Hiçbir zaman! İstediği kadar ağlasın, hastalansın, gidemeyecek!

Yine eski işine döndü. Sanki uyuyacakmış gibi de gözlerini yummuştu.

— Bay Linton Heathcliff, dedim. Catherine'in geçen kış, hani onu sevdiğini söylediğin zaman, sana yapmış olduğu iyilikleri unuttun mu? Sana kitaplar getirmiş, şarkılar söylemişti. Kış demeden, fırtına demeden seni görmek için birçok kereler buraya gelmedi mi? Bir akşam gelemediği için bekleyip de hayal kırıklığına uğrayacaksın diye az mı gözyaşı dökmüştü! Sen de o günlerde kızın senden yüz kere daha iyi bir insan olduğunu, kendini ona layık görmediğini söylüyordun. Şimdi ise babanın ikinizden de nefret ettiğini bildiğin halde sözlerini dinliyorsun. Ona karşı babanla birleşiyorsun. Minnettarlığına diyecek yok, öyle değil mi?

Linton'ın ağzının bir köşesi çarpıldı, dudakları arasındaki şekeri eline aldı.

— Uğultulu Tepeler'e de senden nefret ettiği için mi geldi sanıyorsun? dedim. Düşün bir kere... Parana gelince, senin paraya sahip olup olmayacağını dahi bilmiyor. Hem sen onun hasta olduğunu söylüyorsun da, böyle yabancı bir evde, tek başına bırakıyorsun ha? Sen ki böyle ihmal edilmenin acısını pekiyi bilirsin. Bir zamanlar sen acı çekerken o da seninle birlikte üzülüyordu. Sen ise şimdi onun acı çekmesine üzülmüyorsun. İşte görüyorsun, yaşlı bir kadın, sadece bir hizmetçi olduğum halde, acı acı gözyaşı döküyorum. Sen ise kızı o kadar sever görünürken, ona tapman gerekirken bütün gözyaşlarını hep kendine saklıyor, orada rahat rahat yatıyorsun. Ah, sen ne kalpsiz, bencil oğlanın birisin!

Linton Heathcliff, kızgın kızgın cevap verdi:

— Ben onun yanında kalamam! Burada yalnız kalmayı ister miydim? Öyle ağlıyor ki dayanamıyorum. Babamı çağırırım dediğim halde susmuyor. Bir keresinde çağırdım da! Babam, susmazsa onun boğazını sıkacağını söyledi. O odadan çıkar çıkmaz, kız yine ağlamaya başladı. Bütün gece ağladı, inledi. Uyuyamıyorum diye feryadı bastığım halde susmadı.

Bu Allah'ın belası yaratık, dayısının kızının çektiği acıları anlayacak güçte değildi, bunu anladığım için:

— Bay Heathcliff burada yok mu? diye sordum.

— Avluda, dedi. Doktor Kenneth'le konuşuyor. Doktor, dayımın artık ölmek üzere olduğunu söyledi. Neyse, çok şükür! Buna sevindim, çünkü o öldükten sonra Grange'in sahibi ben olacağım. Catherine de oradan her zaman benim evim diye söz eder. Halbuki orası benim, onun değil. Babam ona ait olan her şeyin benim olduğunu söylüyor. Onun güzel kitaplarının hepsi benim. Onları bana vermeyi zaten teklif etmişti. Anahtarı alıp da onu dışarı çıkarabilirsem o güzel kuşları da atı da benim olacak. Ben kendisine bana verecek bir şeyi bulunmadığını, zaten hepsinin bana ait olduğunu söyledim. İşte o zaman ağlamaya başladı, boynundan küçük bir resim çıkardı. Bunu da almam gerektiğini söyledi. Bu, altın bir çerçeve içinde iki resimdi. Bir yanda annesinin, bir yanda da dayımın gençlik resimleri vardı. Bunlar dün oldu. Bu resimlerin de benim olduklarını söyledim, elinden almaya çalıştım. Huysuz yaratık bırakmadı, beni itti, canımı acıttı. Ben de çığlığı bastım, çünkü o ancak bundan korkuyor. Babamın geldiğini duyunca çerçeveyi ikiye ayırdı, bana annesinin resmini verdi, ötekini de saklamaya çalıştı. Babam: "Ne oluyor?" diye sorunca ben hepsini anlat-

tım. Babam bendeki resmi aldı. Ona da kendisindeki resmi vermesini emretti. Catherine vermedi. Babam da onu bir tokatta yere serdi, çerçeveyi aldı, zincirini kopardı, ayağının altında ezdi.

Linton'ı konuştırmak istediğim için:

— Catherine'in dayak yemesine sevindin mi bari? diye sordum.

— Gözlerimi kapadım, dedi. Babam bir köpeği, bir atı döverken bile gözlerimi kaparım, çünkü çok defa döver. Ama başlangıçta onun dayak yemesine biraz da sevinmiştim, çünkü Catherine beni itmekle bunu hak etmişti. Babam gittikten sonra Catherine beni pencerenin yanına çağırdı, yanağının içeriden yarılmış olduğunu gösterdi. Ağzının içi de kan doluydu. Ondan sonra, yerden resim parçalarını topladı, yüzü duvara dönük oturdu. Ondan beri de benimle hiç konuşmuyor. Bazen onun acıdan konuşmadığını da düşünüyorum. Böyle olduğunu düşünmek de hoşuma gitmiyor. Ama doğrusu, durmadan ağlamakla da iyi etmiyor. Öyle solgun, öyle yırtıcı bir hali var ki korkuyorum.

— İstersen anahtarı alabilir misin? diye sordum.

— Evet, yukarıdaysam alabilirim ama şimdi yukarıya çıkamam.

— Hangi odada anahtar? diye sordum.

— Yo! diye bağırdı. Onun nerede olduğunu sana söylemeyeceğim. Bu bizim sırrımız. Hiç kimse, hatta Hareton da, Zillah da bilmeyecek. İşte, görüyor musun, beni yordun... Git buradan, git buradan!

Yüzünü koluna dayadı, gözlerini kapadı. Bay Heathcliff'le karşılaşmadan çıkıp gitmenin daha doğru olacağını düşündüm. Hanımımı kurtarmak için Grange'den yardım getirecektim.

Eve vardığım zaman kapı yoldaşlarımın beni görmekten duydukları sevinç de şaşkınlık da çok büyük oldu. Hele küçük hanımın sağ olduğunu öğrenince bir ikisi koşup haberi Bay Edgar'a müjdelemek istediler ama bu işi kendim yapmak istediğimi söyledim. Onu şu birkaç gün içinde öyle değişmiş buldum ki! Uzanmış, ölümü bekleyen bir keder, bir teslimiyet örneği gibiydi. Çok da genç görünüyordu. Gerçek yaşı otuz dokuzdu ama en aşağı on yaş daha küçük gösteriyordu. Hep kızının adını mırıldandığına göre onu düşünüyor olmalıydı. Eline hafifçe dokunup; Catherine gelecek, efendiciğim diye fısıldadım. Kendisi sağ, sağlığı da yerinde. İnşallah bu gece buraya gelecek. Bu haberin uyandırdığı ilk tepki karşısında, elimde olmadan titredim. Yattığı yerden yarı yarıya doğruldu, merakla bakındı, sonra baygın bir halde yatağına düştü.

Bey biraz kendini toplar toplamaz, nasıl zorla Uğultulu Tepeler'e götürüldüğümüzü, orada nasıl hapsedildiğimizi anlattım. Heathcliff'in beni içeriye girmeye zorladığını söyledim ama bu pek de doğru değildi. Elimden geldiği kadar Linton'ı kötülememeye gayret ettim, babasının gaddarca davranışlarının da hepsini anlatmadım. Zaten dolup taşmakta olan kadehine yeni acılar katmak istemiyordum.

Bay Edgar, düşmanının niyetlerinden birinin de neyi var, neyi yoksa oğluna, daha doğrusu kendisine mal etmek olduğunu anlamıştı ama bunu yapmak için ölümünü neden beklemediğine de bir türlü akıl erdirememişti, çünkü kendisiyle yeğeninin aşağı yukarı aynı zamanda dünyadan ayrılabileceğinden habersizdi.

Neyse ki, bu durumda vasiyetnamesinin değişmesi gerektiğini kabul edebildi. Catherine'e ayırdığı serveti doğrudan doğruya ona bırakacak yerde, kızı yaşadıkça bir heyetin emrine bırakmaya karar verdi. Catherine bu heyetin yar-

dımıyla servetinden faydalanabilecekti. Ondan sonra da, çocukları olursa mirastan onlar da aynı şekilde faydalanacaklardı. Bu şekilde, Linton ölse bile Bay Edgar'ın malına Heathcliff sahip olamayacaktı.

Emri üzerine noteri çağırtmak için bir adam yolladım. Ayrıca, silahlı dört adamı da küçük hanımı gardiyanının elinden kurtarmaya gönderdim. Her iki iş için de gidenlerin dönüşü çok gecikti. Önce notere giden uşak geldi. O gittiği zaman noter Bay Green evinde yokmuş, iki saat onu beklemek zorunda kalmış. Noter eve gelince da kasabada bitirmesi gereken bir iki işi olduğunu ama gün doğmadan Thrushcross Grange'e geleceğini bildirmişti. Öbür dört adam da eve yalnız döndü. Catherine'in çok hasta, odasından dışarı çıkamayacak kadar hasta olduğunu, Heathcliff'in onlara kızı göstermediğini söylediler.

Sabahleyin bir alay adamla tepelere gidip, esiri sessiz sedasız teslim etmezlerse oraya saldırmak için planlar hazırladım. Her ne pahasına olursa olsun babası kızını görecek! diye durmadan kendi kendime yeminler ediyordum.

Neyse, Allah'tan oraya gitmeme, başımı derde sokmama gerek kalmadı. Saat üçte, bir güğüm su almak için aşağıya inmiştim. Güğüm elimde, taşlıktan geçerken, sokak kapısı hızlı hızlı vurulunca heyecanlandım. Sonra kendimi toparlayarak, noterdir dedim. Noter Green'den başkası olamaz. Kapıyı başkasına açtırmayı tasarlarken kapı bir daha vuruldu; bu defa pek hızlı vurulmamıştı ama ısrarlıydı. Güğümü merdiven başına bıraktım, adamı daha fazla bekletmemek için kapıya gittim.

Dışarısı hasat mevsiminin ay aydınlığıyla pırıl pırıldı. Gelen noter değildi. Benim o tatlı küçük hanımım hıçkırarak boynuma sarıldı.

— Ellen, Ellen, babam yaşıyor mu? diye sordu.

— Evet! diye bağırdım. Evet, meleğim, yaşıyor. Tanrı'ya şükürler olsun, sen de artık bizimlesin.

Soluk soluğa yukarıya, babasının odasına koşmak istedi ama ben onu biraz oturup dinlenmeye, bir iki yudum su içmeye zorladım, solgun yüzünü yıkatıp önlüğümle ova ova kuruladım, yanaklarına biraz renk geldi. Sonra da babasının odasına önce benim gidip haber vermemin daha doğru olacağını söyledim. Ayrıca, babasına Heathcliff'in oğluyla mutlu yaşayacağını söylemesini de tembih ettim. Şaşkın şaşkın baktı; sonra, niçin yalan söylemesini istediğimi anlayınca ağlayıp sızlanmayacağına söz verdi.

Baba kızın buluşmasını seyretmeye dayanamazdım. Bir çeyrek saat kadar kapının önünde durduktan sonra, çekine çekine içeri girdim ama yatağa yaklaşamadım. Neyse, buluşma oldukça sakin geçti. Catherine'in üzüntüsü babasının sevinci kadar sessizdi. Kız, görünüşte sakin bir halle babasına sarılmış, onu tutuyor, babası da sevinçten, heyecandan irileşmiş gözlerle ona bakıyordu.

Bey mutluluk içinde öldü, Bay Lockwood, evet, öyle öldü. Kızının yanaklarını öperken:

— Ben onun yanına gidiyorum, sen de bizim yanımıza geleceksin, sevgili yavrum diye mırıldandı. Ondan sonra da bir daha ne kımıldadı, ne de konuştu; nabzı durup, ruhu uçup gidinceye kadar o neşeli, canlı bakışlarını kızından ayırmadı. Öyle sakin, öyle kıvranmadan öldü ki, hiç kimse öldüğü anı tespit edemedi.

Catherine'in gözlerinde ya dökecek yaş kalmamıştı, ya da üzüntüsü gözlerinden yaşlar boşanmasına meydan vermeyecek kadar büyüktü. Olduğu yerde kuru gözlerle gün ağarıncaya kadar, hatta öğleye kadar oturdu. Ben onu ye-

rinden kalkıp biraz dinlenmeye zorlamasaydım, ölünün başı ucunda kim bilir ne kadar otıracaktı! Onu iyi ki kaldırmışım, çünkü yemek vakti noter, Uğultulu Tepeler'e uğrayıp talimat almış olarak bize geldi. Bu adam kendini Bay Heathcliff'e satmıştı, beyimin emirlerine uymayı geciktirmesi de bu yüzdendi.

Allah'tan ki kızı geldikten sonra bey dünya işleriyle ilgisini kesmişti, bir tedirginlik duyacak halde değildi. Bay Green evde herkese her şey hakkında emirler vermeye koyuldu. Benden başka ne kadar hizmetçi, uşak varsa hepsinin kovulacağını bildirdi; hatta aldığı yetkiye de dayanarak, neredeyse karısının yanına değil de kilise avlusundaki aile mezarlığına gömülmesini isteyecek kadar işi ileri vardıracaktı. Bereket ki ortada vasiyet vardı, ben de buna aykırı olan her harekete karşı bütün gücümle direniyordum. Cenaze töreni çabucak bitirildi. Catherine, yani şimdiki Bayan Linton Heathcliff, babasının ölüsü evden çıkarılıncaya kadar Grange'de kalmaya izin almıştı.

Bana anlattığına göre, onun üzüntülü hali karşısında Linton onu salıverme tehlikesini en sonunda göze almış. Daha önce Catherine benim gönderdiğim adamların Heathcliff'le tartışmalarını, Heathcliff'in onlara verdiği cevabı da duymuş. Bu onu adamakıllı ümitsizliğe düşürmüş. Ben ayrıldıktan hemen sonra yukarıdaki küçük odaya çıkan Linton'ı korkutarak, babası yukarı çıkmadan, anahtarı vermeye onu zorlamış. Oğlan kilidi açmış, sonra kapıyı kapamadan yeniden kilitlemek kurnazlığını göstermişti. Yatma saati gelince de Hareton'ın odasında yatmak için yalvarmaya başlamış. Bir kereye mahsus olmak üzere bu isteği kabul edilmiş.

Catherine, gün ağarmadan kaçmış. Köpekler huylanır da gürültü yaparlar diye, kapılardan çıkmaya cesaret edememiş, boş odaları dolaşıp pencereleri gözden geçirmiş.

Neyse, Allah'tan, annesinin odasına girmiş, bu odanın penceresinden kolayca çıkarak yakındaki köknar ağacının yardımıyla aşağıya inmiş. Suç ortağı ise aldığı bütün korkakça tedbirlere rağmen sonradan cezasını çekti.

Cenaze töreninden sonra akşamüstü küçük hanımımla birlikte kütüphanede oturmuş, üzgün üzgün, oldukça ümitsiz bir halde, uğradığımız kaybı düşünüyor, bir yandan da karanlık geleceğimiz üzerinde tahminler yürütmeye çalışıyorduk.

Biraz önce, ikimiz de düşünüp şu karara varmıştık: Catherine için şimdilik en iyi çıkar yol bir süre hiç olmazsa Linton yaşadığı kadar, Grange'de kalmasına izin alabilmekti. Linton'ın karısının yanına gelmesine izin verilecek, ben de onların yanında kâhya olarak kalacaktım. Bu, gerçekleşmesi umulamayacak kadar iyimser bir tasarıydı ama ben yine de umutluydum. Evime, işime, hepsinden önemlisi, sevgili küçük hanımıma yeniden kavuşmanın sevinciyle neşelenmeye bile başlamıştım. Tam bu sırada, kovulup da henüz evden gitmemiş olan hizmetçilerden biri telaşla içeri girdi, o şeytan suratlı Heathcliff'in avludan içeri girdiğini söyleyerek: Kapıyı yüzüne kapayıp sürgüleyeyim mi? diye sordu.

Böyle bir emri verecek kadar deli olsaydık bile bunu yapmaya vaktimiz yoktu. Heathcliff kapıyı vurmak, ya da geldiğini haber vermek zahmetine katlanmadı. Buranın sahibi olmanın verdiği yetkiye dayanarak, hiçbir şey söylemeden, dosdoğru içeri girdi. Bize durumu haber veren hizmetçinin sesini duyunca kütüphaneye doğru yürüdü. İçeri girdi. Hizmetçiye dışarı çıkmasını işaret ettikten sonra kapıyı kapadı.

On sekiz yıl önce bir misafir olarak alındığı odaydı bu. Pencereden aynı ayın aydınlığı içeri giriyor, dışarıda aynı

sonbahar manzarası görülüyordu. Henüz şamdanı yakmamıştık ama odanın içi, duvardaki portrelere varıncaya kadar, rahatça görülebiliyordu. Bayan Linton'ın şahane başı ile kocasının ince, asil yüzü de iyice görünüyordu. Heathcliff ocağa doğru ilerledi. Zaman onun da dış görünüşünde çok az değişiklik yapmıştı. İşte o yine aynı adamdı; esmer yüzü biraz daha soluk, biraz daha sakindi; vücudu da, belki bir iki kilo daha ağırdı, başka da bir değişiklik yoktu.

Catherine onu görür görmez ayağa kalkmış, dışarı fırlamak istemişti. Heathcliff kızı kolundan tutarak:

— Dur! dedi. Bundan sonra kaçmak yok. Zaten nereye gideceksin ki? Seni eve götürmeye geldim. İnşallah sadık bir gelin olursun, oğlumu da itaatsizliğe kışkırtmazsın. Onun bu işteki payını öğrenince onu nasıl cezalandıracağımı bilemedim. Öyle bir böcek ki, dokunsan ezilliverecek. Fakat yüzüne bakınca ağzının payını aldığını anlayacaksın. Evvelki gün akşamüstü onu aşağıya indirip bir koltuğa yerleştirdim, sonra da hiç dokunmadım. Hareton'ı da dışarı gönderdim. Oda bize kalmıştı. İki saat sonra onu yeniden yukarı götürsün diye Joseph'i çağırdım. O günden beri de beni görünce hortlakla karşılaşmış gibi oluyor. Sinirleri o kadar bozuk ki beni görmese bile hayalinde gördüğünü sanıyor. Hareton da onun geceleri uyanıp saatlerce bağırdığını söylüyor. Kendisini benden koruyasın diye seni yardıma çağırıyormuş. Kıymetli eşini sevsen de, sevmesen de gelmek zorundasın, çünkü o artık senin malın. Ben ona olan tüm görevlerimi sana devrediyorum.

Ben:

— Catherine'in burada kalmasına izin verseniz, diye yalvardım. Hem Linton da buraya gelse. İkisinden de nefret ettiğinize göre onları özleyecek değilsiniz herhalde. Orada

bulunmaları sadece sizin o bir eşi daha bulunmayan gönlünüzü sıkmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Heathcliff:

— Ben Grange'e kiracı arıyorum, dedi. Çocuklarımın da yanı başımda bulunmalarını isterim elbette. Hem, bu genç kadın da yediği ekmeği hak etmek için çalışmalıdır. Linton gittikten sonra ben onu lüks içinde, hiçbir işe el sürdürmeden besleyecek değilim. Haydi, elini çabuk tut da hazırlan, beni zor kullanmaya mecbur etme.

Catherine:

— Peki, dedi. Dünyada Linton'dan başka sevecek kimsem kalmadı. Onu benden, beni de ondan tiksindirmek için elinizden geleni yaptınız ama hiçbir zaman bizi birbirimizden nefret ettirmeyi başaramayacaksınız. Ben, ömrüm oldukça ona bir zarar vermenize engel olacağım, beni korkutmanıza da meydan vermeyeceğim.

Heathcliff buna:

— Sen de palavracı bir kahramansın! diye cevap verdi. Ama seni ona kötülük edecek kadar çok sevmiyorum ki. İşkence devam ettiği sürece bundan nasibini alacaksın. Seni ondan nefret ettirecek olan da ben değilim. Bunu, oğlanın o tatlı huyları sağlayacak. Senin kaçışın onun sana karşı müthiş bir kin beslemesini sağladı. Onun için senin bu kahramanca davranışına teşekkür bekleme. Benim kadar güçlü olsa sana neler yapacağını Zillah'ya anlatırken duydum. İstekli olmasına istekli. Gücün yerine geçecek başka bir şey bulması için güçsüzlük onun zekâsını bileyebilir.

Catherine:

— Onun kötü huylu olduğunu biliyorum, dedi. Ne de olsa sizin oğlunuz. Yalnız, çok şükür, ben de affedebilecek kadar iyi huyluyum. Onun beni sevdiğini de biliyorum, iş-

te bundan dolayı da onu seviyorum. Bay Heathcliff, sizi sevecek bir kimseniz yok. Bizi ne kadar üzerseniz üzün, zalim olmanızın çektiğiniz büyük üzüntüden ileri geldiğini biliyorum. Çok dertlisiniz değil mi? Şeytan gibi yalnız, onun kadar intikamcısınız. Sizi hiç kimse sevmiyor. Öldüğünüz zaman da arkanızdan hiç kimse ağlamayacak. Sizin yerinizde olmak istemem doğrusu.

Catherine, acı bir zafer havası içinde konuşuyordu. Arasına karışacağı ailenin havasını benimsemeye karar vermiş, düşmanlarının acı çekmelerinden zevk alıyormuş gibi bir hali vardı.

Kayınpederi:

— Orada bir dakika daha durursan asıl kendi yerinde olmak istemeyeceksin, dedi. Defol, cadı, git eşyanı topla! Catherine suratını asarak dışarı çıktı. O yokken ben de Heathcliff'e Zillah'nın yerine beni alması, onu da buraya göndermesi için yalvardım ama hiçbir şekilde buna razı olmadı. Bana susmamı söyledi, sonra da geldiğinden beri ilk defa çevresine şöyle bir göz gezdirdi, tablolara baktı. Bayan Linton'ın portresini inceledikten sonra:

— Bunu da eve götüreceğim, dedi. Ona ihtiyacım olduğu için değil... Birden, cama doğru döndü, gülümseyerek daha iyi bir kelime bulamadığım için gülümseyerek diyorum: Bak, dün ne yaptım sana anlatayım, dedi. Edgar Linton'ın mezarını kazmakta olan mezarcıya Cathy'nin tabutu üzerindeki toprağı kaldırttım, sonra da tabutun kapağını açtım. Onun yüzünü görünce de hep orada kalmak istediğimi düşündüm. Yüzü hâlâ bozulmamıştı... Mezarcı beni oradan uzaklaştırmak için oldukça uğraştı. Ölü hava alırsa yüzün değişeceğini söyledi, bunun üzerine ben de tabutun bir yanının çivilerini gevşettim, sonra toprakla örttüm. Tabutun

Edgar Linton'ın mezarından yana olan tahtasını değil... Lanet olsun ona! Keşke onun tabutu kurşunla kaplı olsaydı. Sonra, mezarcıya para verip ben oraya gömülünce tabutun o gevşettiğim yanını çıkarmasını, benim tabutumun da oraya bakan tarafını sökmesini tembih ettim, adamdan bunu yapacağına dair söz aldım. Böylece, Edgar Linton'ın zerreleri bize ulaştığı zaman biz birbirimize iyice karışmış olacağız.

— Çok büyük bir kötülük yapmışsınız Bay Heathcliff! diye bağırdım. Ölüleri tedirgin etmeye utanmıyor musunuz?

— Ben kimseyi tedirgin etmedim Nelly, dedi. Yalnız, benim içim biraz rahatladı. Üstelik oraya gömüldüğüm zaman da toprak altında kalacağımdan sizler daha emin olacaksınız. Catherine'i tedirgin etmek mi? Hayır! Tam on sekiz yıl gece gündüz o beni tedirgin etti. Hem de amansızca, dün geceye kadar da hiç aralık vermeden. Dün gece ise huzura kavuştum. Rüyamda kendimi sonsuz uykuya dalmış, kalbim durmuş, yanağım onunkine dayalı, buz gibi olmuş gördüm.

— Peki, ya o toprak haline gelseydi, ya da daha kötü bir şey olsaydı, o zaman rüyada ne görecektiniz?

— Elbette, onunla beraber çürüyüp gittiğimi, hem de daha büyük bir mutluluk duyarak, dedi. Ben böyle bir değişmeden korkar mıyım sanıyorsun? Ben tabutun kapağını açarken öyle bir değişiklikle karşılaşacağımı tahmin ediyordum ama oraya gidinceye kadar böyle bir şey olmayacağına da seviniyorum. Sonra, onun o bütün acılardan uzak sakin yüzünü iyice görmeseydim, içimdeki o garip duygular da yok olmayacaktı. Bu duygular bende garip bir şekilde başlamıştı. Biliyorsun, o öldüğü zaman deli gibiydim, bana

dönsün, ruhu bana dönsün diye gece gündüz dua ediyordum. Ben ruhlara çok inanırım. Onların aramızda yaşayabileceklerine, zaten aramızda dolaştıklarına da eminim. Onun gömüldüğü gün kar yağmaya başlamıştı. Akşamüstü mezarlığa gittim. Kış günlerinde olduğu gibi dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Çevrede kimsecikler yoktu. O budala kocasının bu geç saatte ininden çıkıp oralara gelebileceğini hiç düşünmüyordum. Ondan başka da kimsenin burada işi yoktu. Tek başıma olduğumu, onunla aramızda sadece iki metre derinliğinde bir toprak tabakasının bulunduğunu düşünerek kendi kendime: Onu bir daha kollarımın arasına alacağım. Vücudu soğuk gelirse, beni kuzey rüzgârının ürperttiğine, kımıldamıyorsa uykuda olduğuna inanacağım diyordum.

Mezar aletlerinin bulunduğu kulübeden bir kazma aldım, olanca gücümle mezarı kazmaya koyuldum. Derken, kazmanın ucu tabutun üzerini sıyırdı. Bu defa toprağı ellerimle eşelemeye başladım. Tabutun tahta kapağını çektikçe çivili yerlerinden gıcırdıyordu. Derken, tam istediğimi elde etmek üzere olduğum bir sırada, tepemde, mezarın başında bana doğru eğilmiş birinin içini çektiğini duydum. Kendi kendime: Ah, şunu bir açabilsem! diye mırıldandım. Ah, ikimizin üstünü toprakla örtebilselerdi! Kapağı daha büyük bir gayretle zorladım. Kulağımın dibinde bir iç çekme daha duydum. Hatta sulu karla karışık esen rüzgârın soğuğu yerine ılık bir nefes bile hissettim gibime geldi. Yakınımda canlı bir varlığın bulunmadığına emindim ama insan karanlıkta ilerlerken görmediği bir şeye yaklaştığını nasıl hissederse, ben de Cathy'nin orada olduğunu, yani toprağın altında değil de üzerinde olduğunu anlamıştım.

O anda içimi bir huzur kapladı. O acı veren işimi bıraktım, bir anda rahatlamıştım, anlatılamayacak kadar rahatla-

mıştım. O benim yanımdaydı; ben mezar örterken de yanımdaydı, eve kadar da benimle birlikte geldi. Sen istersen gül ama ben Cathy'yi orada göreceğime emindim. Onun yanımda olduğunu biliyordum, onunla konuşmaktan kendimi alamıyordum.

Uğultulu Tepeler'e varır varmaz kapıya koştum. Kapı sürgülenmişti. O Allah'ın belası Hindley Earnshaw ile karım beni içeri almamak için yapmışlardı bunu. Sonra, o herifi gebertinceye kadar tekmelemek için durduğumu, daha sonra da yukarıya, önce benim odaya, sonra Cathy'nin odasına koştuğumu hatırlıyorum. Onun yanımda olduğunu hissediyordum. Sabırsız sabırsız etrafıma bakındım. Onu neredeyse görecektim ama işte göremiyordum nedense. Onun özleminden, ettiğim duanın ateşinden kan ter içinde kalmıştım ama yine de göremedim. Hayattayken birçok defa yaptığı gibi bu defa da bana oyun oynamıştı. İşte o gün bugündür, bu işkenceyi bazen daha az, bazen daha çok çekiyordum. Tam bir cehennem azabıydı bu. Sinirlerim öyle bir gerilmişti ki çok sağlam olmasalardı gevşerler, Linton'ınkiler gibi işe yaramaz hale gelirlerdi.

Evde Hareton'la birlikte otururken, dışarı çıkınca Catherine'i görebileceğime inanıyordum. Kırda dolaşırken ise eve girince onu bulacağımı umuyordum. Evden uzağa gittiğim zamanlar da onun Uğultulu Tepeler'de bir köşeye gizlendiğini düşünerek bir an önce eve dönmeye bakıyordum. Onun odasında yatmak istesem oradan da kovulmuştum yatamazdım, çünkü gözlerimi kapar kapamaz, ya pencerenin dışında duruyor, ya odaya giriyor, ya da çocukken yaptığı gibi o güzel başını benim yastığıma koyuyordu. Onu görmek için gözlerimi açmam gerekiyordu. Böylece, bütün gece belki de yüz defa gözlerimi açıyor, sonra yeniden kapıyor, her defasında da hayal kırıklığına uğruyordum. Bu ba-

na müthiş azap veriyordu. Çoğu zaman yüksek sesle inliyordum. Öyle ki, o bunak hilebaz Joseph de hiç şüphesiz benim vicdan azabıyla kıvrandığımı sanıyordu.

Yalnız, artık onu gördüğüm için huzura kavuştum, yani birazcık... Ne garip bir öldürme şekliydi bu! Tam on sekiz yıl, beni boş bir umuttan öbürüne düşürerek aldatmakla, santim santim değil de milim milim doğramak gibi bir şey! Bay Heathcliff sustu, alnını kuruladı. Saçları terden ıslanıp alnına yapışmıştı. Gözlerini ocaktaki kızıl korlara dikmişti. Kaşları, çatılmamış, yukarı kalkmıştı. Bu hal yüzündeki korkunç ifadeyi yumuşatmış, onun yerine garip bir üzüntülü görünüş, bütün düşüncelerini bir tek nokta üzerinde toplayan bir görünüş vermişti. Pek benimle konuşur gibi anlatmadığı için susmayı tercih ettim. Zaten onun konuşmasından da hoşlanmıyordum.

Kısa bir süre sonra yeniden resme bakmaya koyuldu. Tabloyu duvardan aldı, daha iyi görebilmek için divana dayadı.

O bununla meşgulken, Catherine içeri girip atı eyerlenir eyerlenmez gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Heathcliff de bana:

— Bunu yarın gönderirsin, dedi. Sonra Catherine'e döndü: Atsız da gidebilirsin. Hava güzel. Üstelik Uğultulu Tepeler'de de senin ata ihtiyacın olmayacak. Gideceğin yere yayan gideceksin. Haydi, yürü bakalım!

Sevgili küçük hanımım:

— Allahaısmarladık Ellen, diye fısıldadı. Beni öperken dudakları buz gibiydi. Beni görmeye gel Ellen, unutma.

Hanımımın yeni babası da:

— Sakın böyle bir şey yapayım deme Bayan Dean, diye

söze karıştı. Seninle konuşmak istersem ben buraya gelirim. Evimde senin vıdı vıdılarını duymak istemiyorum.

Catherine'e önden yürümesini işaret etti. O da dönüp yüreğimi paralayan bir bakışla baktıktan sonra emre boyun eğdi.

Bahçeden gidişlerini pencereden seyrettim. Kız razı olmadığı halde Heathcliff onu zorla koluna taktı, uzun adımlarla ilerledi. Biraz sonra ağaçlıklı yola girdiler. Ağaçlar onların görünmelerine engel oldu.

Ben bir kere Uğultulu Tepeler'e gittim ama buradan ayrıldığından beri Catherine'i hiç görmedim. Onu görmeye gittiğim zaman Joseph, kapıyı biraz aralamış, içeri girmeme izin vermemişti. Bayan Linton Heathcliff'in işi olduğunu, beyin evde bulunmadığını söyledi. Zillah bana onların durumlarını biraz anlatmamış olsaydı öldüler mi, kaldılar mı, onu bile öğrenemeyecektim.

Konuşmasından anladığıma göre Zillah Catherine'i pek kibirli buluyor, ondan hoşlanmıyor. Küçük hanım eve ilk geldiği günlerde ondan yardım istemiş ama Bay Heathcliff, kâhya kadına kendi işiyle uğraşmasını, gelinin de başının çaresine bakmasını söylemiş. Zillah da, dar kafalı, bencil bir kadın olduğu için bu emre isteyerek uymuş. Catherine ise bu ihmalciliğe çocuk gibi üzülmüş. Sanki Zillah ona çok büyük bir kötülük yapmış gibi onu da düşmanları arasında saymaya başlamış.

Altı hafta kadar oluyor, yani siz gelmeden kısa bir süre önce Zillah ile kırda karşılaşmıştım, onunla uzun uzun konuştum. Kadın bana şunları anlattı:

— Bayan Linton Heathcliff'in Uğultulu Tepeler'e varır varmaz yaptığı ilk iş bana da Joseph'e de iyi geceler dilemeden yukarı koşmak oldu. Linton'ın odasına kapandı, sabaha

kadar da çıkmadı. Sonra beyle Hareton kahvaltıdayken aşağıya indi, tir tir titreyerek doktoru çağırıp çağıramayacaklarını sordu. Linton çok hastaymış.

Heathcliff:

— Hasta olduğunu biz de biliyoruz, dedi. Ama onun hayatının beş paralık kıymeti yok; onun için ben de ona metelik harcamam!

Hanım:

— İyi ama ben ne yapılacağını bilmiyorum. Hiç kimse yardım etmezse ölüp gidecek! dedi.

Bey de ona:

— Çık dışarı! diye bağırdı. Bir daha da onun lafını ettiğini duymayayım. Burada hiç kimse onun durumunu umursamıyor. Sen umursuyorsan hastabakıcılığını yaparsın; yok, umursamıyorsan, kapısını kilitle, onu kendi haline bırak, dedi.

Bunun üzerine genç hanım beni taciz etmeye başladı. Ben de o baş belasından çekeceğim kadarını zaten çektiğimi söyledim. İkimizin de görevleri ayrıydı. Onunkisi Linton'a bakmaktı. Bay Heathcliff bu işi küçük hanıma bırakmamı emretmişti.

İkisinin nasıl geçindiklerini bilemiyorum. Oğlan oldukça huysuzluk etmiş, gece gündüz inleyip sızlanmış, kadıncağızın dinlenmesine de az imkân vermiş olsa gerekti. Bunu zavallının soluk benzinden, kurşun gibi ağırlaşmış göz kapaklarından anlamak mümkündü. Arada bir mutfağa iniyor, şaşkın şaşkın bakınıyordu. Yardım istemek için kıvrandığı belliydi ama ben beye itaatsizlik edemezdim. Zaten ben onun emirlerine karşı gelmeye hiçbir zaman cesaret edemem Bayan Dean. Doktor Kenneth'in çağrılmamasının da doğru olmadığını düşünüyordum ama herhangi bir tavsiye-

de bulunmak ya da şikâyet etmek bana düşmezdi. Ben zaten böyle işlere karışmayı her zaman reddetmişimdir.

Bir iki defa, hepimiz yataklarımıza çekildikten sonra ben nasıl olmuşsa odamın kapısını açmış, onu merdiven başında ağlar bulmuştum. O zaman, ne olur, ne olmaz, dayanamaz da karışmaya kalkarım diye hemen kapıyı kapamıştım. Vallahi ona çok acıyordum ama biliyorsun, işimden de olmak istemem.

En sonunda bir gece, küçük hanım her şeyi göze alarak odama geldi, sözleriyle beni aklımı başımdan alacak derecede korkuttu.

— Bay Heathcliff'e söyle, oğlu ölüyor. Bu defa gerçekten ölmek üzere olduğuna eminim. Hemen kalk, çabuk git söyle ona! dedi. Bu sözleri söyler söylemez çıkıp gitti. Ben de bir çeyrek saat kadar, yattığım yerden kulak kabarttım. Tir tir titriyordum. Hiçbir ses yoktu. Ev sessizdi. Kendi kendime: Küçük hanım yanılıyor dedim. Nöbeti atlatmıştır. Kimseyi tedirgin etmeme gerek yok. Uyuyakalmışım. Acı bir çıngırak sesiyle uyandım. Evde bir tek çıngırak bırakılmıştı, bunu da Linton kullanıyordu. Bey de odama gelip olanları anlamamı, onlara bir daha çıngırağı kullanmamalarını söylememi istedi.

Catherine'in sözlerini beye tekrarladım. Kendine bir küfür savurdu, bir iki dakika sonra da, elinde yanık bir şamdanla, onların odasına gitti. Ben de onun arkasından gittim. Bayan Linton Heathcliff, ellerini dizlerinin üzerinde kilitlemiş, yatağın yanı başında oturuyordu. Kayınpederi yaklaştı, ışığını Linton'ın yüzüne tuttu, baktı, oğluna dokundu, sonra dönerek:

— E, Catherine, şimdi kendini nasıl hissediyorsun bakalım? diye sordu. Hanımın nutku tutulmuştu. Heathcliff tek-

rarladı: Söyle, nasılsın bakalım?

Hanım:

— O kurtuldu, ben de serbestim, dedi. Saklamayı başaramadığı bir öfkeyle: Kendimi çok iyi hissetmem gerekir ama... dedi. Ölüme karşı savaşırken beni öylesine uzun bir süre tek başıma bıraktınız ki ben artık sadece ölüm hissediyor, ölüm görüyorum. Benim de ölüden farkım kalmadı.

Doğrusu, öyle olmuşa da benziyordu. Ona biraz şarap verdim. Çanın gürültüsüne, ayak seslerimize uyanan Hareton'la Joseph de konuşmalarımızı dışarıdan duyarak içeri girdiler. Bana kalırsa Joseph oğlanın aradan çıkmış olmasına sevinmiş gibiydi. Hareton ise biraz üzgün görünüyordu ama Linton'ı düşünmekten çok Catherine'i seyretmeye dalmıştı. Bey ona hemen yatağına dönmesini söyledi. Onun yardımına ihtiyacımız yoktu. Bey sonradan Joseph'e ölüyü kendi odasına taşıttı, bana da odama dönmemi söyledi. Bayan Linton Heathcliff tek başına kalmıştı.

Sabahleyin de bey beni yollayıp kahvaltı için aşağıya inmesini istedi. Küçük hanım soyunmuştu, yeni yeni uykuya dalmak üzereydi. Bana da hasta olduğunu söyledi. Ben de buna hiç şaşmadım. Durumu Bay Heathcliff'e de bildirdim.

— Cenaze töreninin sonuna kadar bırak yatsın, dedi. Ara sıra uğrayıp bir şeye ihtiyacı var mı, yok mu soruver. Onun biraz düzeldiğini fark eder etmez de bana haber ver. Zillah'ya bakılırsa, Catherine on beş gün aşağıya inmemiş. Kadın günde iki defa onun yanına uğruyormuş. Onunla yakınlık kurmaya da çalışmış ama gittikçe artan bir yumuşak başlılıkla giriştiği denemelerin hepsi de boşa gitmiş.

Heathcliff de oğlunun vasiyetini göstermek için bir kere yukarı çıkmış. Linton kendi mallarını, karısından ona geçen mallarla birlikte nesi var, nesi yoksa hepsini babasına bıra-

kıyordu. Daha doğrusu, zavallı oğlancık, dayısının ölümünde, Catherine'in evden uzak kaldığı hafta içinde tehdit yoluyla, ya da kandırılarak böyle bir vasiyet hazırlamıştı. Yaşı küçük olduğu için topraklara zaten karışamazmış. Bay Heathcliff onların karısıyla kendisine düştüğünü ileri ürüyordu. Dostsuz, parasız kalan Catherine, bu işi kurcalayıp onu rahatsız edemezdi.

Zillah:

— Bu ziyaretin dışında hiç kimse onun kapısına yaklaşmadı, hiç kimse onu sormadı, diyordu. Aşağıya da ilk defa bir pazar günü öğleden sonra indi. Yemeğini odasına götürdüğüm zaman soğukta otırmaya artık dayanamayacağım! diye bağırmıştı. Ben de ona beyin Thrushcross Grange'e gideceğini, aşağı inmek için Hareton ile benden çekinmesine gerek olmadığını söyledim. Heathcliff'in atının nal sesleri kaybolur kaybolmaz, karalar giyinmiş, sarı buklelerini de bir Quaker gibi dümdüz ensesine toplamış olarak, aşağıya indi. Saçlarını tarayıp dağıtamamıştı.

Joseph'le ben pazar günleri çoğunlukla küçük kiliseye gideriz. (Burada Bayan Dean: Şimdi büyük kilise papazsız kaldığı için, Gimmerton'daki Metodist'lerin, ya da Baptist'lerin kilisesine küçük kilise diyorlar diye açıklamak gereğini duydu.) O Pazar Joseph kiliseye gitmişti ama ben evde kalmayı tercih ettim. Gençlerin yanında onlara göz kulak olan bir büyüğün bulunması her zaman iyidir. Hareton da, utangaç görünüşüne rağmen, pek de örnek bir insan sayılmaz. Kendisine halasının kızının aşağıya inmesi ihtimalinin bulunduğunu söyledim, genç hanımın kutsal pazar günü işe el sürülmesini istemediğini, o varken tüfek temizlemek gibi ufak tefek işlerini bir yana bırakması gerektiğini bildirdim. Hareton bunu duyunca yüzü kızardı. Gözlerini kirli ellerinin, elbisesinin üzerinde gezdirdi. Yağ şişesiyle barut

kutusu bir an içinde gözden kayboluverdi. Böylece onun küçük hanımla arkadaşlık etmeye niyetlendiğini anladım. Ona kendini beğendirmek de istiyordu besbelli. Beyin yanında cesaret edemediğim şekilde gülerek, isterse ona yardım edebileceğimi söyledim, şaşkın haliyle azıcık alay ettim. Bunun üzerine hemen suratı asıldı, küfretmeye başladı.

Zillah burada, davranışlarından hoşlanmadığımı anlayarak:

— Her neyse Bayan Dean, diye yeniden başladı, sen belki genç hanımını Hareton'a göre çok üstün buluyorsundur. Bunda da haklısındır ama ben de onun azıcık daha alçakgönüllü olmasını isterdim. Sonra, bütün o bilgisinin, inceliğinin kendisine ne yararı var? O da senin, benim gibi fakir, hatta belki daha bile fakir sayılır, çünkü sen biraz para biriktirebiliyorsundur, eh, ben de kendime göre bir şeyler yapabiliyorum.

Hareton, Zillah'nın ona yardım etmesine izin vermiş, Zillah da onu pohpohlayarak yüzünü güldürmüş. Kadının anlattığına göre böylece Hareton, Catherine'in ona vaktiyle yaptığı hakaretleri unutarak, küçük hanımı güler yüzle karşılamaya çalışmış. Kadın bundan sonrasını şöyle anlattı:

— Küçük hanım içeri bir buz parçası gibi soğuk, bir prenses gibi bumu havada girdi. Ben yerinden kalkıp oturduğum koltuğu ona verdim. O benim kibarlığıma burun kıvırdı. Hareton da kalktı, şöyle ateşe yakın olmak için divana oturmasını teklif etti. Soğuktan donmak üzere olduğundan da şüphe etmediğini söyledi.

Küçük hanım, kelimelerin üstüne basa basa, elinden geldiği kadar da öfkeli görünmeye çalışarak:

— Ben bir aydan beri, hatta belki daha uzun bir zamandan beri soğuktan donuyorum, dedi. Bir sandalye alıp iki-

mizden de uzak bir yere çekti, oturdu. İyice ısınıncaya kadar oturduktan sonra çevresine bakınmaya başladı. Dolaptaki kitapları görünce hemen onları almak için ayağa fırladı, ama kitaplar çok yüksekteydiler. Hareton, bir süre ona baktıktan sonra cesaretini toplayıp, yardıma gitti. Küçük hanım eteğini açtı, öbürü de eline gelen kitapları alıp onun eteğine attı.

Bu, oğlan için büyük bir şeydi. Hanımefendi ona teşekkür etmedi, ama o yine de, yardım etmesine izin verildiği için minnet duygularıyla doluydu. Küçük hanım kitapları gözden geçirirken o da arkasında ayakta durup seyretti. Arada bir de kitapta hoşuna giden resimleri göstermeye başladı. Öbürü kitabı sertçe oğlanın elinden çekip aldığı halde o buna hiç alınmadı, hatta biraz daha da geriye çekilerek kitap yerine onu seyretmekle de yetindi.

Küçük hanım kitap okumaya, ya da okunacak bir şeyler araştırmaya devam etti. Derken, delikanlının dikkati yavaş yavaş onun gür, ipek gibi bukleleri üzerinde toplanmaya başladı. Kızın yüzünü göremediği gibi kız da onu göremiyordu. Oğlan, belki de ne yaptığının farkında bile olmadan, bir çocuğun bir mum alevine uzanışı gibi, elini uzatıp bir bukleye sanki küçük bir kuşa dokunuyormuş gibi, büyük bir özenle dokunuverdi. Küçük hanım öyle bir dönüş döndü ki onu gören oğlanın ensesine bir bıçak sapladığını sanırdı.

— Çekil arkamdan! diye tiksinti dolu bir sesle bağırdı. Bana dokunmaya nasıl cesaret edebiliyorsun? Sana tahammülüm yok! Bir daha yanıma yaklaşmaya kalkışırsan yukarıya odama çıkarım.

Hareton aptal aptal geri çekildi, hiç sesini çıkarmadan divana oturdu. Küçük hanım da yarım saat daha ciltleri ka-

rıştırdı. En sonunda, Hareton kalkıp yanıma geldi.

— Bize kitap okumasını söyleyebilir misin Zillah? diye fısıldadı. Boş oturmaktan canım sıkıldı. Hem, sesini duymak hoşuma gidiyor. Onun sesini duymak isterim. Ama sakın benim istediğimi söyleme, kendin için iste.

Ben hemen:

— Bay Hareton bize kitap okumanızı istiyor, dedim. Bunu yaparsanız çok memnun olacakmış, minnettar kalacakmış.

Küçük hanımın kaşları çatıldı, başını kaldırarak:

— Bay Hareton dahil, hepiniz bilmiş olun ki, bana gösterdiğiniz ikiyüzlü yapmacık nezaketi sizlere iade ediyorum! dedi. Hepinizden iğreniyorum, hiç birinizle de bir tek kelime konuşmak istemiyorum. Bir tatlı söz için, hatta birinin yüzünü görmek için hayatımı vermeye razı olduğum günlerde hepiniz benden uzak durdunuz. Ama size sitem etmeyeceğim. Sizi eğlendirmek, ya da sohbetinizden zevk almak için değil, biraz ısınmak için buraya geldim. Hareton. Ben ne yapabilirdim ki? diye söze başladı. Beni nasıl suçlayabilirsiniz?

Küçük hanım:

— Ha, sen bu sözlere dahil değilsin, dedi. Zaten senden bir şey beklemek aklıma gelmemişti.

Onun bu aksiliği karşısında canlanan delikanlı:

— Ama ben kaç kere bir şeyler yapmak istedim, dedi.

Bay Heathcliff de:

Kızın bir yardıma ihtiyacı varsa ben yapıvereyim demiştim.

Hanım:

— Kes sesini! Senin bu kulak tırmalayıcı sesini duymak-

tansa dışarıda, ya da nerede olursa, donmaya çoktan razıyım! dedi.

Hareton da cehenneme bile gitse umurunda olmayacağına dair bir iki kelime mırıldandı. Sonra, tüfeğini askıdan indirerek, pazar temizliğini daha fazla ihmal etmedi. Artık yeteri kadar da rahat konuşuyordu.

Küçük hanım yeniden odasına çekilmeyi düşündüyse de soğuk iyice artmıştı; onun için, gururuna rağmen, sık sık aşağıya, bizim yanımıza inmeye başlamıştı. Ama ben de akıllanmıştım, iyilik edeyim derken kötülük görmemeye dikkat ediyordum. O günden beri ben de onun kadar sert davranıyorum. Aramızda da onu seven, biraz hoşlanan tek kişi yok. Zaten böyle bir şeyi hak etmiyor ki. En ufak bir şey söylesen, saygı maygı gözetmeden, karşılık veriyor. Bazen beyin bile sabrını taşırıyor, onu kendisini kırbaçlamak zorunda bırakıyor. Canı yandıkça da daha beter lanetleşiyor.

Zillah'nın bu anlattıklarını duyunca, işimi bırakıp, bir kulübe tutmayı, ne yapıp edip Catherine'i yanıma almayı da düşündüm. Yalnız, Bay Heathcliff için buna izin vermektense Hareton'ın ayrı bir evde oturmasını kabul etmek daha kolaydı. Bence bu durumda küçük hanım için yeniden evlenmesinden başka bir çıkar yol yok. Bu da, benim yapabileceğim bir iş değil elbet.

Ellen Dean'in hikâyesi burada sona erdi. Doktorun kehanetine aldırmadan, hızla iyileşiyorum. Daha ocağın ikinci haftasına da yeni girdiğimiz halde bir iki gün sonra ata atlayıp Uğultulu Tepeler'e gidebileceğimi sanıyorum. Mal sahibime, bundan sonraki altı ayı Londra'da geçireceğimi haber vereceğim. İsterse ekimden sonrası için buraya başka bir kiracı bulsun. Burada bir kış daha geçirmeye dünyada razı olamam.

Dün hava açık, sakindi ama soğuktu. Kararlaştırdığım gibi Uğultulu Tepeler'e gittim. Kâhya kadın da yazdığı küçük bir mektubu genç hanıma vermemi rica etmişti. Ben de onu kırmadım, çünkü bu iyi insan, teklifinde yadırganacak bir şey bulunduğunun farkında bile değildi.

Evin ön kapısı açıktı ama bahçe kapısı son gelişimde olduğu gibi sıkı sıkı kapalıydı. Kapıyı yumruklayarak, bahçede çalışmakta olan Hareton Earnshaw'yu çağırdım. Kapının zincirini çıkardı, ben de içeri girdim. Hareton, gerçekten görülmeye değecek kadar yakışıklı bir köy delikanlısıydı. Bu defa ona daha dikkatli baktım. Yalnız, o, nedense becerilerini elinden geldiği kadar az göstermeye çalışıyordu.

— Bay Heathcliff evde mi? diye sordum.

Evde olmadığını, öğle yemeğine geleceğini söyledi. Saat on birdi. İçeri girip onu bekleyebileceğimi söyleyince de elindeki çapayı hemen yere atıp benimle geldi. Bu, beyin yerini tutmak için değil, bir çoban köpeği gibi bekçilik yapmak içindi.

İçeriye girdik. Catherine oradaydı. Öğle yemeği için sebze ayıklayarak ev işlerine yardım ediyordu. Onu ilk gördüğüm günkünden daha asık yüzlü, daha neşesizdi. Başını kaldırıp bana bakmadı bile. En basit nezaket kurallarına dahi aldırmadan, önündeki işi yapmaya devam etti. Başımla verdiğim selama, günaydın deyişime bile cevap vermedi.

Kendi kendime:

— Ellen Dean'in beni inandırmak istediği kadar sıcakkanlı değil, diyordum. Evet, güzel olmasına güzel ama asla bir melek değil.

Hareton Earnshaw, kızgın kızgın, önündekileri alıp mutfağa götürmesini söyledi. O da işini bitirir bitirmez, önündekileri iterek: "Kendin kaldır!" dedi. Sonra pencerenin

önündeki iskemleye oturarak, kucağındaki şalgam kabuklarından kuşlar, hayvan şekilleri kesmeye başladı.

Ben de, sanki bahçeyi seyretmek istiyormuşum gibi yaparak, ona yaklaştım. Daha önceden kararlaştırdığım gibi Ellen Dean'in mektubunu, Hareton görmeden, kucağına atıverdim. O, yüksek sesle: "Bu da ne?" diye sorup kâğıdı eliyle itti.

Benim iyi niyetle yaptığım işi açığa vurmasına kızmıştım, mektubun benden olduğunu sanmasından da korkuyordum.

— Eski dostunuz, Grange'deki kâhya kadından bir mektup dedim.

Bu sözleri duyunca kâğıdı çarçabuk alıp saklayacaktı ama Hareton ondan daha atik davrandı, mektubu kaptığı gibi yeleğinin cebine koydu, bunu önce Bay Heathcliff'in okuması gerektiğini söyledi.

Bunun üzerine, Catherine de sesini çıkarmadan başını öbür yana çevirdi, sonra belli etmeden cebinden mendilini çıkarıp gözlerine götürdü. Dayısının oğlu da onun karşısında yumuşamamak için bir süre çaba gösterdiyse de biraz sonra mektubu cebinden çıkardı, son derece kaba bir hareketle genç kadına doğru fırlattı.

Catherine mektubu yakaladı, heyecanla okudu. Sonra bana insan, hayvan ayırt etmeden eski evinde oturanlar hakkında sorular sordu. Daha sonra da tepelere doğru bakarak kendi kendine mırıldandı:

— Atımla şu bayırdan aşağı inmek isterdim. Şu tepelere tırmanmak isterdim. Of, bıktım artık! Burada ahıra kapatılmış gibiyim Hareton.

Sonra güzel başını pencerenin pervazına dayadı, yarı esneyerek, yarı içini çekerek derin bir keder içine gömüldü.

Bizim kendisine baktığımızı fark etmediği gibi bunu umursamıyordu da.

Bir süre sesimi çıkmadan oturduktan sonra:

— Bayan Heathcliff, dedim. Sizi yakından tanıdığımın farkında değilsiniz galiba. Sizi o kadar iyi tanıyorum ki, gelip benimle konuşmamanız garibime gidiyor. Kâhya kadın hiç bıkıp usanmadan sizi anlatır, durmadan över. Dönüşte mektubu alıp hiçbir şey söylemediğinizden başka size ait, ya da sizden bir haber götüremezsem çok üzülecektir.

Bu sözlere şaşmış görünerek:

— Ellen sizden hoşlanıyor mu? diye sordu.

Hiç duraksamadan:

— Evet, hem de oldukça çok, dedim.

— Öyleyse, söyleyin ona, mektubuna cevap yazmak isterdim ama burada ne kalemim var, ne kâğıdım; hatta boş bir yaprağını yırtıp kullanacak bir kitabım bile yok.

— Hiç kitabınız yok mu? diye bağırdım. Burada kitapsız nasıl yaşadığınızı sorabilir miyim? Grange'de büyük kütüphaneden faydalanırken, yine de bazen sıkıntıdan patlayacak hale geliyorum. Kitaplarım olmasa ben çıldırırdım inanın!

Catherine de:

— Kitaplarım varken ben de hep okuyordum, dedi. Ama, Bay Heathcliff okumayı hiç sevmediği için kitaplarımı yok etmeyi aklına koymuş. Haftalardan beri bir tek kitabın yüzünü göremedim. Yalnız, birkaç kere Joseph'in din kitaplarını karıştırayım dedim, çok öfkelendi. Bir kere de, Hareton, senin odanda saklı bir yığın kitap elime geçti. Latince, Yunanca eserler, hikâye, şiir kitaplarıydı, yani hep eski arkadaşlar. Bunları buraya ben getirmiştim.

Saksağanlar nasıl sadece çalma zevkini tatmak için gümüş kaşıklar çalar giderse, sen de onları toplayıp götürdün. Onlar senin işine yaramazlar ki... Kim bilir, belki de senin işine yaramadıklarına göre başkaları da faydalanmasınlar diye onları saklamışsındır. Belki de kıskançlığın yüzünden Bay Heathcliff'i kışkırtıp beni hazinemden yoksun ettin. Ama, onların büyük bir kısmı beynime yazılmış, yüreğime işlenmiştir, bunları da söküp atamazsın ya!

Halasının kızı onun edebiyat hazinesini nasıl elde ettiğini açığa vurunca Hareton Earnshaw'nun yüzü utançtan kızardı. Kızın suçlamalarını kekeleyerek yalanlamaya çalıştı.

Ben de onu güç durumdan kurtarmak için:

— Bay Hareton bilgisini artırmak istiyor, dedim. Bilginizi de kıskanmıyor, gıpta ediyor olmalı. Birkaç yıla varmaz, tam bir bilgin kesilecektir.

Catherine:

— Bu arada benim de tam bir cahil seviyesine düşmemi istiyor, dedi. Evet, kendi kendine hecelemeye çalıştığını da ara sıra duyuyorum. Oldukça da yanlış yapıyor. Zor kelimeler için sözlüğü karıştırdığını, bunları okuyamadığın için de küfrettiğini duydum.

Genç adam cehaletinden dolayı alaya alınmasına hiç şüphesiz içerlemişti; sonra, bunu kapatmak için kendisi de güldü. Ben de buna yardım etmek istedim. Oğlanın, içinde büyütüldüğü karanlığı yarıp çıkmak için giriştiği ilk denemeler hakkında Ellen Dean'in anlattıklarını da hatırlamıştım.

— İyi ama Bayan Heathcliff, dedim. Hepimiz bir başlangıç devresi geçirmişizdir. İlk başlarda hepimiz bocalayıp sendelemişizdir. Öğretmenlerimiz de bize yardım etmeyip halimizle alay etselerdi, hâlâ bocalıyor, sendeliyor olurduk.

Genç kadın:

— Yo! dedi. Ben onun ilerlemesine engel olmak niyetinde değilim. Yalnız, benim olanı kendine mal etmeye onları budalaca hatalarla, yanlış yunluş okumalarla berbat etmeye de hakkı yok. Bu kitaplar, nesir olsun, şiir olsun, bazı hatıralar yüzünden benim için kutsal bir anlam taşımaktadırlar, onun ağzında maskara olmalarına hiçbir zaman göz yumamam. Üstelik sanki sırf kötülük olsun diye yapıyormuş gibi benim en sevdiğim parçaları seçip diline doluyor.

Hareton'ın göğsü bir dakika kadar sessiz sessiz indi kalktı. Yatıştırması hiç de kolay olmayan bir öfke, eziklik içinde kıvranıyordu.

Ben ayağa kalktım, onu bu güç durumunda seyrediyor gibi görünmemek için efendice bir düşünceyle kapıya doğru gittim, dışarısını seyrediyormuş gibi yaptım. O da ayağa kalktı, odadan çıktı ama biraz sonra elinde yarım düzine kadar kitapla döndü. Bunlar Catherine'in kucağına atarak bağırdı:

— Al bunları! Bunları dinlemek, okumak, hatta düşünmek bile istemiyorum artık!

Catherine de:

— Ben de artık bunları almam, diye cevap verdi. Onları gördükçe seni hatırlayacak, hepsinden nefret edeceğim.

İlk bakışta en çok okunduğu anlaşılan kitabı açtı, okumayı yeni öğrenen bir kişi gibi heceleye heceleye okumaya başladı. Sonra, kahkahalarla gülerek kitabı fırlattı attı. Derken:

— Bir de şunu dinleyin diye aynı şekilde eski bir türküyü okumaya başladı.

Ama delikanlının daha fazla işkenceye dayanacak hali

kalmamıştı. Esaslı bir şamarla genç kadının şımarık sesini kestiğini duydum. İçimden de delikanlıya hak vermeden edemedim. Küçük cadı dayısının oğlunun işlenmemiş hassas duygularını incitmek için elinden geleni yapmıştı. Delikanlı ise kendisine haksızca davrananın hesabını ancak yumrukla görebilirdi, başka bir yol bilmiyordu.

Daha sonra kitapları toparlayıp hepsini ateşe atıverdi. Yalnız, bir öfke uğruna bu kadar kıymetli şeyi mahvetmenin verdiği acı da yüzünden okunuyordu. Kitaplar yanarken, bunların ona verdiği zevki, kendisinde her gün biraz daha artan bir başarma mutluluğu kazandırdıklarını hatırlamaktaydı. Onu gizli gizli çalışmaya zorlayan nedenin de ne olduğunu tahmin ettim sanırım. Catherine karşısına çıkıncaya kadar günlük işleriyle meşgul olmaktan, kaba saba hayvanca eğlencelerden memnundu. Ama kızın kendisini küçümsemesinden duyduğu utançla, onun takdirini kazanmak umudu, delikanlıyı yükselmeye kışkırtan nedenler olmuştu. Ne yazık ki, yükselmek için harcadığı çaba, onu küçümsenmekten kurtarıp takdir kazanmasını sağlayacak yerde, tam tersini yapmıştı. Catherine, ezilen dudağını emip, öfkeli gözlerle alevleri seyrederek:

— Evet, senin gibi bir canavar da onlardan ancak bu şekilde faydalanabilir, dedi.

Öteki de öfkeyle cevap verdi:

— Sen tıt çeneni, şimdi!

Öfkesi konuşmasına engel olduğu için hızla kapıya doğru yürüdü, ben de kenara çekilip ona yol verdim. Daha taş merdivenlerden inemeden yukarı çıkmakta olan Bay Heathcliff ile karşılaştı. Adam, elini delikanlının omzuna koyduktan sonra sordu:

— Yine ne oldu, oğul?

Hareton, öfkesiyle, üzüntüsüyle baş başa kalabilmek için: "Hiç, hiç!" diyerek oradan aceleyle uzaklaştı. Heathcliff oğlanın arkasından bakıp içini çekti. Benim arkasında durduğumu bilmediği için: "Kendi planımı kendim bozarsam pek garip olur," diye mırıldandı. Fakat ne zaman yüzüne bakıp babasıyla benzerlik arasam onun yüzünde halasını buluyorum. Nasıl olur da bu derece benzeyebilir, anlayamıyorum. Yüzüne bakmaya bile adeta dayanamıyorum.

Gözlerini yere indirip dalgın dalgın içeri doğru yürüdü. Yüzünde o zamana kadar hiç fark etmediğim huzursuz, üzüntülü bir ifade vardı. Eskisine göre de vücutça daha zayıftı.

Gelini, pencereden onun geldiğini görünce, mutfağa kaçmıştı; onun için, ben yalnız kaldım.

Benim selamıma cevap olarak da: "Sizi yeniden dışarıda gördüğüme sevindim Bay Lockwood," dedi. Bu sevincim biraz da bencil bir duygudan ileri geliyor. Çünkü bu ıssız yerlerde sizin kaybınızı bana unutturacak birini bulmak zordur. Sizi buralara hangi rüzgârların attığını da defalarca düşünmüşümdür.

— Korkarım ki geçici bir heves, dedim. Aynı şekilde bir başka geçici heves de beni buradan uzaklaşmaya zorlayacak. Gelecek hafta Londra'ya dönmek üzere yola çıkacağım. Size de bir yıllığına kiraladığım Thrushcross Grange'i bu süre sonunda yeniden kiralamayacağımı bildirmeye geldim; hatta bundan böyle orada oturabileceğimi de sanmıyorum.

— Ya, demek öyle? Dünyadan silinip bir köşeye çekilmekten usandınız ha? Ama oturmayacağınız ayların kirasını bağışlamamı ricaya geldiyseniz, boşuna zahmet etmişsiniz. Ben kimsede alacağımı bırakmam.

Adamakıllı öfkelenmiştim.

— Ben böyle bir ricada bulunmaya gelmedim! diye bağırdım. İsterseniz hesabı hemen görelim.

Sonra, cebimden çek defterimi çıkardım. Heathcliff, soğukkanlılıkla:

— Yo, yo! dedi. Dönmeyecek olsanız bile nasıl olsa, giderken borçlarınızı kapatmaya yetecek kadar eşya bırakırsınız. Benim öyle pek acelem yok... Otırun da yemeği birlikte yiyelim. Ziyaretini sık sık tekrarlaması tehlikesi olmayan bir misafir çoğunlukla iyi karşılanır. Catherine, öteberiyi getir... Neredesin?

Catherine üstünde çatallar, bıçaklar bulunan bir tepsiyle göründü.

Heathcliff, ona ağzının köşesinden yavaşça:

— Sen yemeğini Joseph'le yiyebilirsin, dedi. O gidinceye kadar da mutfakta otur.

Genç kadın, kendisine verilen emirlere hemen boyun eğiyordu. Belki de adama karşı gelmeye niyetlenmiyordu bile. Böyle soytarı kılıklı, yalnız insanlarla bir arada yaşamaya alıştığı için daha yüksek tabakadan kimselerin değerini anlamaktan belki de acizdi.

Bir yanımda suratsız, sıkıcı Heathcliff, öbür yanımda bir tek kelime söylemeyen Hareton olduğu halde, neşesiz bir yemek yedikten sonra, erkenden ayrılmak istedim. Catherine'i son bir defa görüp Joseph'in canını sıkmak için arka kapıdan çıkabilirdim ama Hareton'a atımı ön kapıya getirmesi emredilmişti. Kendisi de kapıya kadar beni geçirdiği için ben bu isteğimi gerçekleştiremedim.

At üstünde yoldan aşağı inerken: "Bu evde ne sıkıcı bir ömür sürüyorlar!" dedim. Bayan Linton Heathcliff'le ikimiz, iyi yürekli dadısının dilediği gibi, birbirimize bağlanıp şehrin gürültülü havasına birlikte göç edebilseydik bu onun

için peri masallarının gerçekleşmesinden de daha şairane bir-şey olurdu.

Bu eylül, kuzeyde oturan bir arkadaşımın ekinlerini biçmeye davet edilmiştim. Yolda giderken kendimi birdenbire Gimmerton'ın yirmi kilometre yakınında buldum. Yol üstündeki hanlardan birinde seyis, atlanma kovayla su verirken, yeni biçilmiş yemyeşil yulaf yüklü bir arabayı görünce söylendi:

— Nah, işte bunun Gimmerton'dan geldiği belli. Bunlar hasadı herkesten üç hafta sonra bitirirler.

— Gimmerton mı? dedim. Orada geçirdiğim günlerin anılan silikleşmiş, bulanık birer hayal olmuştu. Ha, hatırladım. Buradan ne kadar tutar?

— Tepelerin üstünden yirmi kilometre kadar. Yol da kötüdür.

İçimde birdenbire gidip Thrushcross Grange'i görmek isteği uyandı. Daha öğlen yeni olmuştu, geceyi de bir handa geçireceğime kendi evimde geçiririm diye düşündüm. Hatta orada bir gün kalıp mal sahibiyle işlerimi yoluna koyar, oralara bir daha gelmek zahmetinden de kurtulabilirdim.

Bir süre dinlendikten sonra uşağıma köyün yolunu öğrenmesini söyledim. Hayvanlarımızı yorgunluktan bitkin bir hale getirerek üç saatte oraya varabildik.

Uşağı orada bırakarak, vadiden aşağı tek başıma inmeye başladım. Külrengi kilisenin rengi daha koyulaşmış, ıssız mezarlık daha da ıssızlaşmış gibiydi. Bir koyunun mezarların üzerindeki otları yediğini gördüm. Tatlı, sıcak bir hava vardı.

Yolculuk için belki çok sıcaktı ama yerin, göğün hoş manzarasını seyrederek zevk almama engel olmadı. Ağustosa daha yakın olsaydık, bu ıssız kırlarda bir ay geçirmek

isterdim. Kışın oradan daha kasvetli bir yer bulunmaz ama yazın da şu tepelerin arasına sıkışmış vadilerden, fundalarla kaplı dik yamaçlardan daha güzel bir manzara bulmak olanaksızdır.

Güneş batmadan Grange'e vardım, içeri girmek için kapıyı vurdum. Bacadan kıvrıla kıvrıla yükselen hafif mavi dumandan içerdekilerin arka odalara çekilmiş olduklarını, beni duymadıklarını anladım.

Avluya gittim. Kapının taraçasının altında dokuz, on yaşlarında bir kız çocuk, oturmuş, yün örüyordu. Yaşlı bir kadın da binek taşına dayanmış, dalgın dalgın sigarasını tüttürüyordu.

Kadına:

— Bayan Dean içerde mi? diye sordum.

— Bayan Dean mi dediniz? I-ıh... O bur'da oturmıyi gayri. Tepeler'de oturiy.

— Şimdi buranın işlerine sen mi bakıyorsun? diye sordum.

— Evet. N'idelim, eve biraz göz kulak oluveriyoruz işte...

— Ya. Ben buranın efendisi Bay Lockwood'um dedim.

— Acaba beni barındıracak bir iki odanız ar mı? Geceyi burada geçirmek istiyorum da.

— Bak 'ele! 'iç kimsenin senin geleceğinden 'abarı yoktu ki. İnsan 'iç bi' 'abar salmaz mı? Gızanlar, nidir bu başımıza gelenler!.. Evde 'iç oturulacak yer de yok. N'idek şimdi?

Sigarasını yere atıp telaşla içeri girdi, kız da onun peşinden gitti. Ben de içeri girdim, söylediklerinin doğru olduğunu gözlerimle gördüm. Üstelik, beklenmedik bir zamanda ortaya çıkmakla da kadının aklını başından almıştım.

Ona daha sakin olmasını söyledim. Çevreyi şöyle bir dolaşacaktım. Ben yokken o da oturma odasında yemek yiyebileceğim bir köşe ile uyuyabileceğim bir oda hazırlayabilirdi. Süpürmek, toz almak filan istemezdi, yalnız ocakları güzelce yakıp, kuru çarşaf çıkarması yeterdi.

Gerçi ocağa, ocak demiri yerine süpürgeyi daldırmıştı, daha başka da bir sürü aleti hep yanlış kullanıyordu ama iyi niyetle elinden geleni yapmaya çalıştığı da kesindi. Onun hamaratlığına güvenip, dönüşte dinlenebileceğim bir yer bulacağıma inanarak yola çıktım.

Bu geziyi yapmaktaki asıl amacım Uğultulu Tepeler'e gitmekti. Avludan çıktıktan sonra aklıma bir şey geldi, geri döndüm.

Kadına:

— Uğultulu Tepeler'de işler yolunda mı? diye sordum.

Sıcak kül dolu bir tası kucağında taşırken

— Elbette ya Sen bunu bilmiyor muydun? dedi.

Ona Bayan Dean'in Grange'den niçin ayrıldığını da sormak isterdim ama bu telaş içinde onu durdurmak olanaksızdı. Bunun için yeniden döndüm, dışarı çıktım. Arkamda batan güneşin ışıkları, önümde yükselen ayın yumuşak aydınlığı, biri gittikçe solarken, öbürü gittikçe parlarken, yavaş yavaş yürümeye başladım. Bahçeden çıkıp Bay Heathcliff'in evine doğru yola koyuldum.

Daha ev görünmeden, sona eren gün batı urukları boyunca donuk kehribar rengi bir aydınlıktan ibaret kalmıştı ama o şahane ayın aydınlığında yolumun üzerindeki taşları, çimen yapraklarını tek tek seçebiliyordum. Bahçe kapısının üzerinden atlamak şöyle dursun, kapıyı vurmama bile gerek kalmadan, şöyle bir iterek açıverdim.

İşte bu büyük bir ilerleme diye düşündüm. Derken burnumun yardımı ile bir başka değişikliği daha fark ettim:

— İri meyve ağaçları arasından inciçiçeği, şebboy kokuları gelmekteydi.

Kapılar da, panjurlar da açıktı ama bütün kömür bölgelerinde olduğu gibi ocakta verdiği göz zevki sıcaklığını unutturan kıpkırmızı bir ateş yanıyordu. Yalnız Uğultulu Tepeler'in evi öyle büyüktü ki ateşin sıcağından kaçmak isteyene gidecek bol bol yer vardı. Şimdi de öyle olmuş, evdekiler pencerelerden birinin önüne oturmuşlardı. Ben içeri girmeden onları görebildiğim gibi neler konuştuklarını da işitiyordum. Bulunduğum yerden onları her an artan bir merakla, gıpta ile seyredip dinledim.

Gümüş bir çıngırağın şıngırdayışı kadar tatlı bir ses:

— Bilakis diyordu. Bu üçüncü tekrarlayışını, kalın kafalı! Bir daha da tekrarlamayacağım. Aklını başına topla, yoksa kulağını çekerim!

Buna kalın, yumuşak bir ses cevap verdi:

— Peki, öyleyse şimdi düzgün okuduğum için bana bir öpücük ver.

— Hayır, önce başından sonuna kadar hatasız oku bakalım.

Konuşan erkek okumaya başladı. Bu, temiz giyinmiş bir delikanlıydı. Bir masanın başına oturmuş, önüne de bir kitap açmıştı. Yakışıklı yüzü sevinçten parlıyordu. Gözleri de sabırsız sabırsız önündeki kitaptan omzunu tutan beyaz ele kaymaktaydı. Elin sahibi ise onun bu şekilde dikkatini dağıttığını fark edince şakacıktan yanağına tokadı yapıştırıyordu.

Elin sahibi, delikanlının arkasında duruyordu. Arada

bir oğlanın hatalı okumasını düzeltmek için öne doğru eğildikçe altın şansı bukleleri oğlanın kumral saçlarına karışıyordu. Yüzüne gelince; iyi ki delikanlı bu yüzü göremiyordu, yoksa aklına dünyada ders girmezdi. Ben görüyordum. Zamanında bu muhteşem güzelliğe bakmak yerine daha başka şeyler yapabilecekken fırsatı kaçırmış olduğuma yanarak öfkeyle dudaklarımı ısırdım.

Ders sona ermişti. Öğrenci ufak tefek hatalar yapmıştı ama armağanını istemekte ısrar etti, en azından beş öpücük aldı. Kendisi de bunların karşılığını fazlasıyla verdi. Sonra kapıya doğru geldiler. Konuşmalarından, dışarıya çıkmak üzere olduklarını, kırlarda yürüyüş yapacaklarını anladım. Bu sırada şanssız varlığımı karşısına çıkarsam Hareton Earnshaw'nun kalbinde lanetleneceğimi, beni diliyle olmasa bile içinden cehennemin yedi kat dibine göndereceğini biliyordum. Bu yüzden, içim yanarak, süklüm püklüm, mutfağa sığınmak için arka tarafa sıvıştım.

Mutfak kapısı da sürgülü değildi. Kapının önünde, eski dostum Nelly Dean oturmuş, hem dikiş dikiyor, hem de türkü söylüyordu. Türküsü ikide bir içeriden gelen sert, geri fikirli, üstelik ahenksiz bir sesle kesilmekteydi.

Nelly'nin işitemediğim bir sözüne karşı bu kalın ses:

— Onların sabahtan ağşama dek birbirlerine sayıp sövmelerini dinlemeh, senin türkülerini dinlemehten daha evidir, diyordu. Ne zaman Gutsal Gitabı elime alıp ohumaya ga'ksam heç utanmadan, sıhhılmadan o şeytan işi ilahilerine, adamın tepesini attıran cadılıhlarına başlıyon. A-a-ah ah! Sen yoh musun, sen! Bi' de öbürü... İğinizin arasında oğlancağız da mafolacah. Zavallıcık! Onu da büyülediniz besbelli. Ey Ulu Tanrı, sen bunların cezasını vir! Çünküm bu dünyada ne hak var, ne de adaiat.

Şarkıyı söyleyen kadın:

— Doğru, doğru dedi. Yoksa bizler de çoktan alev alev yanan odunların üstüne oturtulurduk. Ama illallah be moruk herif! Otur da bir dindar gibi İncil'ini oku, benim işime de karışma. Bu türkü Peri Kızı Annie'nin Düjiinifdar. Güzel bir türkü, oyuna da çok uyar.

Bayan Dean türküye yeniden başlamak üzereyken ben içeri girdim. Hemen tanıdı, ayağa kalkıp bağırdı:

— İlahi, Bay Lockwood! Hiç böyle habersiz gelinir mi? Thrushcross Grange'in her yanı kapatıldı. Bize önceden haber vermeliydiniz.

— Orada kalacağım sürece rahat edebilmem için gerekeni yaptım, dedim. Yarın yine gideceğim. Ama sen buraya nasıl yerleştin? Onu anlatsana.

— Zillah ayrıldı. Bay Heathcliff de siz Londra'ya döndükten kısa bir zaman sonra, benim buraya gelmemi, siz dönünceye kadar da kalmamı istedi. Ama Tanrı aşkına içeri girin. Bu akşam Gimmerton'dan buraya yürüyerek mi geldiniz?

— Grange'den geliyorum, dedim. Onlar yatacağım yeri hazırlarlarken ben de beyinle hesabı kesmek istiyorum, çünkü bir daha iş arasında buna zaman bulabileceğimi sanmıyorum.

Nelly beni içeri sokarken:

— Ne hesabı? diye sordu. Bey şimdi burada yok, hemen de dönmeyecek.

— Kira hesabı.

— O zaman, işinizi Bayan Heathcliff'le, ya da benimle halledebilirsiniz. Henüz küçük hanım işlerini kendi başına halletmeyi öğrenemedi, ben ona akıl veriyorum. Başka kimse yok.

Ben şaşırmış göründüm.

— Ha, demek siz Heathcliff'in öldüğünü duymadınız? dedi.

Şaşkın şaşkın:

— Heathcliff öldü mü? diye bağırdım. Ne kadar oluyor öleli?

— Üç ay kadar oluyor. Ama önce oturun, şapkanızı alayım da ondan sonra hikâyeyi anlatırım size. Durun bakayım, sizin karnınız da açtır, öyle değil mi?

— Bir şey istemem. Evde yemek hazırlamalarını söyledim. Sen de otur bakayım. Onun öleceği hiç aklıma gelmezdi. Anlat bu iş nasıl oldu? Onların hemen dönmeyeceklerini söylemiştin. Gençleri mi kastettin?

— Evet... Her gece uzun uzun gezip geç kaldıkları için onları azarlıyorum ama beni dinlemiyorlar bile. Hiç olmazsa eski biramızdan bir - iki yudum için, iyi gelir. Yorgun görünüyorsunuz.

Daha ben İstemem demeye kalmadan bira getirmek için koştu. Joseph'in de şöyle söylendiğini duydum:

— Bu yaşta garının eve irkeh alması irezalet değel de nedir! Hem onlara beğin mahzeninden içgi de veriyo'. O bur'da olup da görseydi gim bilir ne gadan utanırdı!

Bayan Dean, cevap vermek için oyalanmadan bir dakikada geldi. Elinde yarım litrelik gümüş bir bardak vardı, içindekileri zevkle yudumlamaya başladım. Derken, kadın bana Heathcliff'in hikâyesini anlattı. Onun dediğine göre bu maceranın sona ermesi bir acayip olmuştu.

Siz gittikten on beş gün kadar sonra Uğultulu Tepeler'e çağrılmıştım, Catherine'in hatırı için seve seve geldim.

Onunla ilk karşılaşmamız beni hem çok üzdü, hem de

çok şaşırttı. Ayrıldığımızdan beri öyle değişmişti ki!.. Bay Heathcliff beni buraya getirtmesinin nedenlerini açıklamadı. Sadece, Catherine'i karşısında görmekten bıktığı için beni istediğini söyledi. Küçük salonu kendime oda yapacak, Catherine'i de yanımda tutacaktım. Catherine'i günde bir iki kez görmek zorunda kalması bile onu yeteri kadar sinirlendiriyormuş.

Bu yeni şekil Catherine'in de hoşuna gitmiş gibiydi. Ben de yavaş yavaş Grange'deyken onu oyalayan kitaplarla bir sürü şeyi aşırıp getirdim. Bir arada, oldukça rahat günler geçirebileceğimizi düşünerek kendimi avutuyordum.

Bu hayal uzun sürmedi. Başlangıçta durumundan memnun olan Catherine'in yine huzuru kaçmış, sıkılmaya başlamıştı. Bir kere, bahçeden dışarı çıkması yasaktı; onun için, bahar yaklaştıkça, o daracık yerde kapalı kalmak canını sıkıyordu. Sonra, evin işlerini yapabilmek için sık sık onu yalnız bırakmak zorunda kalıyordum. O da yalnızlıktan şikâyetçiydi. Tek başına rahat içinde oturmaktansa, mutfakta Joseph'le kavga etmeyi tercih ediyordu.

Ben de onların çekişmelerine aldırmıyordum. Fakat bazen bey evde yalnız kalmak isteyince Hareton da mutfağa gelmek zorunda kalıyordu. Önceleri delikanlı mutfağa girdiği zaman Catherine ya uzaklaşır, ya da sessiz sedasız bana yardım ederdi. Delikanlıyı da görmezlikten gelir, onunla tek kelime konuşmazdı. Hareton da suratı bir karış, hiç sesini çıkarmadan otururdu. Bir zaman sonra Catherine'in halleri değişti, delikanlıyı yalnız bırakamaz oldu. Onunla konuşuyor, budalalığı, tembelliği üzerine laflar söylüyor, akşamlarını böyle ocak başında ateşe baka baka uyuklayarak geçirişine şaştığını belirtiyordu.

Bir keresinde de:

— Ellen, tıpkı bir köpek gibi değil mi? Ya da bir araba beygiri, diye söylendi. İşini yapıyor, yemeğini yiyor, bıkmadan, usanmadan uyuyor. Kafasının içi kim bilir ne boş, ne karanlıktır! Sen hiç rüya görür müsün Hareton? Böyle bir huyun varsa neler görürsün? Ama sen benimle konuşamazsın değil mi?

Böyle dedikten sonra delikanlının yüzüne baktı. O ne ağzını açıp bir şey söyledi, ne de Catherine'e baktı.

Catherine:

— Belki de şu anda rüya görüyordur, diye üsteledi. Bizim köpek omzunu titretti, bak. Ona bir de sen sor Ellen.

— Uslu durmazsan Bay Hareton, beye seni yukarı göndermesini söyleyecektir, dedim.

Delikanlı sadece omzunu kısmakla kalmamış, aynı zamanda tehdit eder bir tavırla yumruklarını da sıkmıştı.

Catherine bir başka sefer de:

— Ben mutfaktayken Hareton'ın neden hiç konuşmadığını biliyorum, demişti. Onunla alay ederim diye korkuyor. Ellen sen ne dersin buna? Bir zamanlar kendi kendine okuma öğrenmeye kalkmıştı. Ben güldüm diye kitaplarını yaktı, çalışmaktan vazgeçti. Bu yaptığı budalalık değil mi yani?

— Seninkisi de şımarıklık değil mi? dedim. Haydi, cevap ver.

Catherine:

— Belki de şımarıklık ettim ama dedi, ben onun budalaca davranacağını nereden bilebilirdim? Hareton, sana şimdi bir kitap versem alır mısın? Bir kere deneyeceğim.

Okumakta olduğu kitabı oğlanın eline tutuşturdu. O da kitabı fırlatıp attıktan sonra bu saçmalıklardan vazgeçmezse boynunu kıracağını homurdana homurdana söyledi.

Küçük hanım:

— Neyse, ben kitabı şuraya koyuyorum, dedi. Masanın gözüne koyuyorum. Ben yatmaya gideceğim.

Oğlanın kitaba dokunup dokunmadığına dikkat etmemi kulağıma fısıldadı, odasına gitti. Delikanlı kitabın yanına bile yaklaşmamıştı. Sabahleyin bunu küçük hanıma söyleyince pek bozuldu. Delikanlının suratını asıp susmasına üzüldüğünü biliyordum. Onun kendi kendini yetiştirmesine engel olduğu için vicdan azabı çekiyor olmalıydı. Bu yaptıklarını tamir edebilmek için de bütün zekâsını kullanıyordu. Ben çamaşır ütülerken, ya da oturma odasında yapamadığım gündelik işlerle uğraşırken o da, eline güzel bir kitap alıp, yüksek sesle bana okurdu. Hareton da oradaysa en güzel yerinde okumayı keser, giderken kitabı da açık bırakmayı ihmal etmezdi. Bunu defalarca tekrarlamıştı ama oğlan da katır gibi inatçıydı hani. Küçük hanımın hazırladığı yemi yakalayacak yerde, yağışlı havalarda Joseph'le ocak başında pipo içmeyi tercih ederdi. Ocağın bir yanında o, öbür yanında öteki, birer makineden adam gibi dururlardı. Yaşlısı kendi deyimiyle "irezilce saçmalıhları" duymayacak kadar sağırdı. Genci ise bunları umursamıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapardı. Hava iyi olduğu akşamlar, delikanlı ava giderdi, o zaman Catherine de esner, içini çeker, beni kendisiyle konuşmaya zorlar, ben konuşmaya başlar başlamaz da ya avluya, ya da bahçeye kaçardı. Hiçbirini yapmazsa, son çare olarak ağlamaya başlar, yaşamaktan bıktığını söyler, hayatının amaçsızlığından şikâyet ederdi.

Gitgide insanlardan daha çok uzaklaşan Bay Heathcliff de Hareton Earnshaw'yu kendi odasından temelli uzaklaştırmış gibiydi. Delikanlı, mart ayının başlarında, geçirdiği bir kaza yüzünden bir süre mutfağa kapanmak zorunda

kalmıştı. Tepelerde kendi kendine dolaşırken, silahı geri tepmiş, kurşun kolunu delmiş, eve varıncaya kadar da hayli kan kaybetmişti. Sonunda da, eski gücünü toplayıncaya kadar, ocak başında sakin sakin oturmak zorunda kalmıştı.

Delikanlının orada bulunması Catherine'in de işine gelmişti; değilse bile, bu durum kızın yukarıdaki odasından her zamankinden daha çok nefret etmesine yol açtı. Bu yüzden, beni de hep aşağıda iş yapmaya zorluyordu ki kendisi de benimle birlikte oraya inebilsin.

Paskalya Bayramı'ndan sonraki pazartesi günü, Joseph birkaç hayvan alıp Gimmerton panayırına götürmüştü. Öğleden sonra ben mutfakta çamaşır yıkamakla meşguldüm. Hareton her zamanki gibi ocak başında asık suratla oturuyordu, benim küçük hanımım da parmağıyla pencerenin camına şekiller çizerek oyalanmaya çalışıyor, arada bir türküler mırıldanıyordu. Bazen oflayıp pufluyor, durmadan tütün içip gözlerini ocaktan ayırmayan Hareton'a sıkıntılı, sabırsız bakışlar fırlatıyordu.

Işığın önünden çekilmesini, bana gölge ettiğini söyleyince ocağın önüne gitti. Ne yaptığına pek dikkat edemiyordum ama şöyle dediğini duydum:

— Hareton, ben artık anladım ki, benim dayımın oğlu olmana seviniyorum. Bana karşı o kadar sert ve kaba davranmazsan...

Hareton cevap vermedi.

Catherine:

— Hareton, Hareton, Hareton, sana söylüyorum! dedi. Duyuyor musun?

Delikanlı inatçı bir sertlikle:

— Git işine be! diye bağırdı.

Öbürü yavaşça elini uzatıp delikanlının ağzından piposunu çekti.

— Ver şu pipoyu bana.

Hareton, piposunu onun elinden almayı başaramadan pipo parçalanmış, ateşe atılmıştı. Delikanlı bir küfür savurduktan sonra bir başka pipo aldı.

Catherine:

— Dur; önce beni dinlemek zorundasın! diye bağırdı. Bu bulutlar yüzümü yalarken ben konuşamıyorum.

Hareton yırtıcı bir sesle:

— Be Allah'ın kulu, cehennem ol! dedi. Beni de rahat bırak.

Kız:

— Hayır, bırakmayacağım! diye direndi. Seni benimle konuşturmak için ne yapmam gerektiğini bilemiyorum, sen de bunu anlamamaya kararlısın. Ben sana budala dediğim zaman kötü bir amaçla söylemedim ki. Seni küçümsemeyi de düşünmedim. Haydi gel, benimle biraz ilgilen. Hareton, sen benim dayımın oğlusun, benim de senin akraban olduğumu kabul ediver.

— Benim seninle, o pis kibrinle, o Allah'ın belası alaylarınla, oyunlarınla hiç işim yok. Bir daha sana yan gözle bakarsam vücudum da, ruhum da cehennemin dibini boylasın. Haydi, şimdi hemen, çek git buradan!

Catherine, kaşlarını çatıp dudaklarını ısırarak pencerenin önündeki sedire gitti. Gittikçe artan ağlama isteğini gidermek için bir acayip melodi mırıldanmaya başladı.

— Halanızın kızı yaptıklarına pişman olduğuna göre diyerek araya girdim, siz de onunla barışmalısınız Bay Hareton. Onunla arkadaşlık sizin için de iyi olur. Onun dostlu-

ğu sizi bambaşka bir insan yapabilir.

Delikanlı:

— Dostluk ha! diye bağırdı. Benden nefret edip dururken, beni pabuçlarının tozunu silmeye bile layık görmezken dostluk kurmak ha!.. Hayır, beni kral yapacağını bilsem, küçük hanımın gözüne gireceğim diye kendimi küçük düşürmeye razı olamam.

Cathy, derdini artık saklamayarak ağlamaya başladı.

— Senden nefret eden ben değilim, asıl sen benden nefret ediyorsun! Sen de benden Bay Heathcliff kadar, hatta belki daha da çok nefret ediyorsun!

Hareton:

— Sen Allah'ın belası yalancının birisin! diye söze başladı. Madem öyleydi, ben niçin belki yüz defa senin tarafını tutarak onu kızdırdım? Hem de benimle alay ettiğin, adam yerine koymadığın günlerde. Haydi, üstüme varmaya devam edersen, öbür tarafa gider, bana mutfakta rahat vermediğini söyleyiveririm.

Catherine gözlerini kurulayarak:

— Benim tarafımı tuttuğunu biliyordum, dedi. Üstelik o zamanlar çok dertliydim, herkese kızıyordum; ama, şimdi de sana teşekkür ediyorum. Beni bağışlaman için yalvarıyorum. Bundan başka ne yapabilirim?

Küçük hanım, yine ocak başına gidip, samimiyetle elini uzattı. Öbürü ise bir fırtına bulutu gibi karardı, yumruklarını inatla sıktı, gözlerini de yerden ayırmadı.

Catherine, bu inatçı davranışın hoşlanmamaktan değil de aksilikten ileri gelmiş olduğunu içgüdüsüyle anlamıştı belli ki, çünkü bir saniye kadar kararsız durduktan sonra eğildi, dayısının oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu.

Küçük yaramaz kız, benim onu gördüğümü fark etmemişti. Yine geri dönüp pencerenin önündeki yerine geçti, sakin sakin otırdu.

Ben azarlamak ister gibi başımı sallayınca yüzü kızararak:

— Peki, başka ne yapabilirdim Ellen? diye fısıldadı. Tokalaşmıyordu, yüzüme de bakmıyordu. Ondan hoşlandığımı, kendisiyle barışmak istediğimi göstermem gerekiyor.

Bu öpücük Haerton'ı kandırdı mı, bilmiyorum. Bir iki dakika yüzünü kimselere göstermemeye dikkat etti. Başını kaldırdığı zaman da nereye bakacağını bilemediği için oldukça şaşkındı.

Catherine güzel bir kitabı beyaz bir kâğıda sarmaktaydı. Bir kurdeleyle de bağladıktan sonra üstüne Bay Hareton Earnshaw diye yazdı. Benden kendisinin elçisi olmamı, hediyeyi sahibine vermemi istedi.

— Ona şunu da söyle: Kabul ederse yanına gidip kitabı doğru okumasına yardım ederim, dedi. Ama geri çevirirse ben de yukarı çıkacağım, bir daha da kendisini hiç sıkmayacağım.

Hanımımın meraklı bakışları önünde paketi götürdüm, söylediklerini tekrarladım. Hareton, elini açmak istememişti, ben de kitabı dizinin üstüne bırakıverdim. Yalnız, kitabı tutup atmadı. Ben yine kendi işime döndüm. Catherine de paketin hışırtısını duyuncaya kadar başını, kollarını masaya dayayıp öylece kaldı. Sonra, yerinden kalktı, dayısının oğlunun yanına oturdu. Delikanlı titriyordu. Yüzü de sevinçle parlıyordu. O kabalığı, aksiliği birden kaybolmuştu. Başlangıçta Catherine'in soran bakışlarına, mırıltılı yalvarmalarına karşı bir tek heceyi bile söyleyecek cesaret bulamadı.

Catherine:

— Ne olur, beni affettiğini söyle Hareton. O küçücük kelimeyi söylemekle beni öylesine mutlu edeceksin ki! diyordu.

Delikanlı anlaşılmaz bir şey mırıldandı. Catherine:

— Benimle dost olacak mısın? diye bir daha sordu.

Hareton:

— Hayır, sen ömrün boyunca benden utanırsın sonra. Beni daha iyi tanıdıkça da utancın artır. Ben de buna gelemem işte, dedi.

Catherine tatlı tatlı gülümseyerek onun yanına sokuldu:

— Demek benimle dost olmayacaksın, öyle mi? Ondan sonrasını duyamadım. Yalnız, başımı çevirip bakınca, kabul edilmiş olan kitabın üzerine eğilmiş öylesine pırıl pırıl, hayat dolu iki yüz gördüm ki anlaşmayı her iki tarafında kabul ettiğine şüphem kalmadı. Düşmanlar, bundan böyle dost kalmaya yemin etmişlerdi.

Gözden geçirdikleri eser, güzel resimlerle doluydu. Hem bu resimler, hem de ikisinin yan yana duruşları onları öylesine memnun etmişti ki Joseph eve gelinceye kadar yerlerinden kıpırdamadılar. Zavallı adamcağız, Catherine'in Hareton'la aynı kanepede oturup bir elini delikanlının omzuna dayamış olmasına pek şaşırdı. Hele delikanlının kıza bu derece yakın olmaya katlanması karşısında dili tutuldu. Bu durum zavallıya öylesine dokunmuştu ki o gece bu konu üzerinde bir tek kelime bile söyleyemedi. Duygularını sadece derin iç çekişleriyle açığa vurmakla yetindi. Sonra kocaman İncil'ini gayet ciddi bir tavırla masaya koydu. Cüzdanından o günkü alışverişinden gelen kirli paraları da kitabın üstüne yaydı. En sonunda Hareton'ı yerinden kaldırıp yanına çağırdı.

— Aha! Al bahayım şunları da efendine götür! dedi.

Hem de sen or'da gal. Ben gayrı gendi odama çıhacağım. Bura irkehlerin oturacahları bi' yer değel... Gidip gendimize bi' yer bulalım bari.

— Haydi, Catherine dedim, biz de gidelim. Benim ütüm bitti. Sen de hazır mısın?

Catherine İstemeye istemeye kalkarak:

— Daha saat sekiz bile olmadı, dedi. Hareton, ben bu kitabı ocak rafına bırakıyorum. Yarın başka kitaplar da getireceğim.

Joseph araya girdi:

— Nah buraya goduğun gitapların hepiciğini eve götüreceğim, bilmiş ol. Onları bi' daha görebilirsen, ben de bur'dayım! Gayrı ötesini geyfın bilir!

Cathy, kendi kütüphanesinden alınan her kitabın Joseph'inkinden alınacak bir kitaba bedel olacağı tehdidini savurdu. Hareton'ın yanından geçerken de gülümseyerek yukarı çıktı. Linton'ı görmeye ilk geldiği günler bir yana, bu çatı altında en sevinçli dakikalarını yaşıyordu diyebilirim.

Böylece, yakınlıkları, arada bir duraklamalara uğramakla birlikte hızla ilerledi. Hareton bir temenniyle vahşilikten kurtulamazdı. Benim küçük hanımım ise ne çevresindekileri hoş görmesini bilen bir filozoftu, ne de canlı bir sabır örneği... Ama ikisinin de kafası aynı noktada birleşiyordu. Biri seviyor, takdir etmek istiyor, öteki de sevilmek, takdir edilmek isteği duyuyordu. Onun için sonunda bu işi başardılar.

Görüyorsunuz ya, Bay Lockwood, Catherine'in kalbini kazanmak çok kolaydı. Yalnız, bunu denemediğinize şimdi memnunum. Dünyada en büyük dileğim, bu ikisinin birleşmesidir. Onların düğününde hiç kimseye gıpta etmeme gerek kalmayacak, çünkü o gün İngiltere'de benden daha mut-

lu bir kadın bulunmayacak.

O Pazartesinin ertesi sabahı Hareton Earnshaw, henüz günlük işlerini yapabilecek duruma gelmediği için evin içinde dolanıp duruyordu. Ben de emanetimi eskisi gibi yanı başımda tutamayacağımı anladım.

Catherine benden önce aşağıya inmiş, doğruca bahçeye çıkmış, dayısının oğlunun orada ufak tefek işlerle meşgul olduğunu görerek yanına gitmişti. Ben onları kahvaltıya çağırmak için yanlarına gittiğim zaman delikanlıyı kandırıp böğürtlenlerle, yabani otlarla kaplı geniş bir alanı temizlemeyi kararlaştırdıklarını gördüm. İkisi baş başa vermişler, buraya dikmek için Grange'den getirtecekleri fideleri kararlaştırıyorlardı.

Yarım saat içinde bitirilmiş olan temizleme işi beni dehşete düşürdü. Kuşüzümü fideleri Joseph'in gözbebekleriydiler, Catherine de bunların ortasına çiçekler ekmeyi kararlaştırmıştı.

— Eyvah! diye bağırdım. Bu iş anlaşılır anlaşılmaz beye anlatılacaktır. Bahçeyi izin almadan bu hale sokmanıza ne gibi bir neden göstereceksiniz? Bu iş öyle bir patırtıya yol açacak ki! Bakın, göreceksiniz... Bay Hareton sizde de hiç akıl yok mu? Bunun sözüne uyulur da böyle bir iş yapılır mı hiç?

Hareton Eamshaw şaşırarak:

— Ben bunların Joseph'e ait olduklarını bilmiyordum, dedi. Ona bu işi benim yaptığımı söylerim.

Yemeklerimizi hep Bay Heathcliff'le birlikte yiyorduk. Çay yapmak, yemek dağıtmak gibi işlerde ev hanımlığı bana düşüyordu. Onun için sofrada bulunmam şarttı. Catherine de çoğunlukla yanımda otururdu ama o gün Hareton'a sokulmuştu. Düşmanlığını göstermede olduğu gibi dostlu-

ğunu göstermede de cesur davranmaktan hoşlandığını anlamıştım.

Odaya girerken kulağına:

— Dayının oğluyla çok konuşma, onunla pek ilgilenmemeye dikkat et, diye fısıldadım. Yoksa Bay Heathcliff'in canını sıkıp ikinize de kızmasına neden olursun.

— Peki, dedi.

Ama bir dakika sonra delikanlının yanına kaymış, çorba tabağını çiçeklerle donatıyordu.

Hareton orada onunla konuşmaya cesaret edemedi; hatta bakmaya bile cesareti yoktu. Catherine ise muziplikler yapmaya devam ediyordu. Öyle ki delikanlı iki kere kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Ben kaşlarımı çattım, Catherine de aklı sofra arkadaşlarından başka şeylerle meşgul olan beye baktı. Bir an ciddileşir gibi oldu, Heathcliff'in yüzünü dikkatle inceledi. Sonra döndü, yeniden saçmalıklarına başladı. En sonunda Hareton da dayanamadı, boğuk bir kahkaha attı.

Bay Heathcliff irkildi. Gözleriyle çarçabuk yüzümüze baktı. Catherine'in o hoşlanmadığı biraz sinirli ama daima meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı.

Bay Heathcliff:

— Şükret ki uzağımdasın! diye bağırdı. O düşmanca bakışlarını yüzüme dikmeye nasıl cesaret edebiliyorsun? İndir onları aşağıya! Bir daha da varlığını bana hissettirmemeye çalış. Seni gülme hastalığından kurtardım sanıyordum.

Hareton:

— Gülen bendim, diye mırıldandı.

Bey:

— Ne diyorsun sen? diye sordu. Hareton, tabağına bak-

tı, itirafını tekrarlamadı. Bay Heathcliff, onu biraz süzdükten sonra, sessizce kahvaltısına, bu arada yanda bıraktığı düşüncelere döndü.

Kahvaltıyı bitirmek üzereydi. Gençler de, akıllılık edip, birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Onun için kahvaltı sırasında inşallah yeni bir aksilik çıkmaz diye düşünüyordum. Derken, Joseph kapıda beliriverdi. Titreyen dudaklarından, gözlerindeki öfkeli bakışlarından, kıymetli fidelerinin söküldüğünü haber aldığı anlaşılıyordu. Cathy ile dayısının oğlunu orada görüp bunu onların yaptıklarını da anlamış olmalıydı. Ağzı, geviş getiren ineklerinki gibi durmadan oynuyor, sözlerini anlaşılmaz bir halde yayvanlaştırıyordu.

Joseph:

— Gayri benim hesabımı görüvirin de ben burdan çekip gedeyim! diyordu. Altmış yıl acımdan ölsem gene bur'da hizmet itmeyi isterdim, emme, işte! Ne gadan gitabım va'sa hepiciğini tavan arasına taşıdım, yeter ki mutfah onlara galsın, benim gafam dinç olsun didim. Kendi ocağımı bırahmah da golay olmadı elbet emme, onsuz da yaparım diye düşündüm. Emme, nah işte şu va' ya. İşte bu! Beni bahçamdan etti beğ. Ben artıh bu gadamna dayanamam beğ. Sen onlarla başa ciharsın emme, ben gayrı uğraşamam. Ben alışıh da değelim. Benim gibi yaşlı bi' herifçioğlu yeni yeni yüklerin altına giremez beğ. Elime çekici alır, yollarda taş gıra gıra ekmeğimi gazanırım daha eyi.

Heathcliff, onun sözünü kesti:

— Sus, sen de, budala! Derdin nedir? Nelly ile kavga ettiysen ben araya girmem. Onun canı isterse seni kömürlüğe de kapayabilir, umurumda bile değil.

Joseph:

— Nelly'nin bu iş ilen bi' ilgisi yoh, dedi. Ben onun için

aha şu sırça pamağımı bilem uzatmam. Çünkü ciğeri beş para etmez, kötü huylu garının tekidir o. Tanrı'ya şükür, heç gimseleri de baştan çıharamaz, çünkü gözel değeldir, göz kırpmalarına gimse gulah asmaz. Asıl aha şu cehennemin ateşinde yanasıca irezil gari ya ya, o utanmaz hallarınlan bizim oğlanın gözünü öyle bi' boyadı ki, sorma getsin! Yo, yo! Yüreğim dayanmıyo' bu gadan acıya... Sen get bunca eyilihlerimin hepiciğini unut da guşüzümlerimi deşivi'.

Joseph bunları söyledikten sonra feryat figan ağlamaya başladı. Uğradığı haksızlığın acısana, Hareton'ın nankörlüğüne dayanamayıp çileden çıkmıştı.

Bay Heathcliff:

— Bu budala sarhoş mu nedir! diye söylendi. Hareton, bu adam senden mi şikâyet ediyor?

Hareton:

— Bir iki fide sokmuştum ama yerlerine yeniden dikeceğim, dedi.

Bey:

— Peki onları niye sokmuştun? diye sordu.

Catherine akıllı davranarak söze karıştı:

— Oraya biraz çiçek ekmek istiyoruz, dedi. Bu işte tek suçlu benim, çünkü fideleri köklemesini ona ben söyledim.

Kayınpederi çok şaşırmıştı:

— Bahçede bir çöpe bile dokunma yetkisini kim verdi sana? diye bağırdı. Sonra Hareton'a döndü: Ona itaat etmeni kim emretti sana?

Delikanlı susuyordu. Onun yerine Catherine cevap verdi:

— Benim bütün topraklarımı elimden aldıktan sonra süslemek istediğim birkaç karış toprağı benden esirgememelisiniz.

Heathcliff:

— Senin toprakların ha! diye bağırdı. Küstah yaratık! Senin hiçbir zaman toprağın olmadı ki.

Catherine onun öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık verip, bu arada, kahvaltısından kalan son lokma ekmeği de çiğnerken: "Bütün paralarımı da..." diyordu.

Bey:

— Kes sesini! diye haykırdı. Defol diyorum sana, defol!

Bizim cesur yaratık ise:

— Hareton'ın paralarıyla topraklanın da... diye devam etti. Artık ben Hareton'la arkadaş oldum. Sizin nasıl bir insan olduğunuzu anlatacağım ona.

Bey bir an şaşırır gibi oldu. Yüzü solmuştu, öldürücü bir nefretle dolu gözlerini küçük hanımdan bir saniye bile ayırmadan yerinden kalktı.

Catherine:

— Beni dövmeye kalkarsanız Hareton da sizi döver, dedi. Onun için, otursanız iyi edersiniz.

Heathcliff gürledi:

— Hareton seni şimdi odadan dışarı çıkarmazsa, ben onu bir yumrukta cehenneme gönderirim! Allah'ın belası cadı! Onu benim aleyhime kışkırtmaya kalkmayasın sakın!.. At şunu dışarı! İşitmedin mi? Onu mutfağa at!.. Bana bak, Ellen Dean, şunu bir daha karşıma çıkaracak olursan öldürürüm onu!

Hareton fısıldayarak, Catherine'i odadan dışarı çıkmak için kandırmaya çalıştı.

Heathcliff kudurmuş gibi:

— Sürüye sürüye at şunu odadan dışarı! diye bağırdı.

Hâlâ konuşuyor musun?

Verdiği emri kendisi yerine getirmek için ilerledi.

Catherine de:

— O artık senden emir almayacak, alçak adam! dedi. Hem de yakında senden benim kadar nefret edecek.

Delikanlı:

— Şşşt, sus, sus! diye çıkıştı. Ona böyle şeyler söylemeni istemem. Yeter artık!..

Catherine:

— Ama onun beni dövmesine engel olursun değil mi? diye bağırdı.

Hareton aceleyle:

— Yürü diye fısıldadı.

Çok geç kalmışlardı. Heathcliff kızı yakaladı. Hareton'a da:

— Sen çekil dedi. Lanetli cadı! Bu defa hiç dayanamayacağım bir sırada benim tepemi attırdı. Ama onu ömrünün sonuna kadar pişman ettireceğim.

Catherine'in saçlarını eline dolamıştı. Hareton kızın buklelerini kurtarmaya çalıştı. Bu seferlik bağışlaması, canını yakmaması için yalvarıyordu.

Heathcliff'in kara gözlerinde şimşekler çakıyordu, Catherine'i parça parça edecekti neredeyse. Ben tam cesaretimi toplamış, onu kurtarmak için harekete geçmeyi göze almıştım ki beyin parmakları birdenbire gevşedi. Saçlarını bırakıp kolundan tuttu. Büyük bir dikkatle kızın yüzüne baktı. Sonra, elleriyle gözlerini kapadı, kendini toplamak için olsa gerek, bir an durdu. Yapmacık bir soğukkanlılıkla Catherine'e döndü:

— Beni böyle hırslandırmaktan kaçınmalısın, dedi. Yoksa günün birinde seni öldürüvereceğim. Şimdi Bayan Dean'le git, yanından ayrılma, o küstah sözlerini de onun kulakları duysun sadece. Hareton Earnshaw'ya gelince; seni dinlediğini görürsem onu da ekmeğini başka yerlerde arasın diye kapı dışarı ederim. Senin sevgin onu sadece bir sürgün, bir dilenci yapabilir. Nelly, al şunu... Hepiniz çıkın gidin, beni yalnız bırakın.

Küçük hanımımı dışarı çıkardım. Kurtulduğuna o kadar sevinmişti ki karşı koymaya kalkışmadı. Öbürü de arkadan geldi. Bay Heathcliff yemek zamanına kadar odada yanız kaldı.

Ben Catherine'e yemeğini yukarı getirtmesini tavsiye etmiştim ama Bay Heathcliff sofrada onun boş kalan yerini görür görmez, çağırmaya beni yolladı. Sofrada, bey hiç birimizle konuşmadı, çok az yemek yedi, yemek biter bitmez de dışarı çıktı, akşama kadar gelmeyeceğini söyledi.

O yokken iki arkadaş aşağıda oturdular. Bu arada, Catherine kayınpederinin Hareton'ın babasına yaptıklarını anlatmaya çalışırken delikanlının da onu susturmaya çabaladığını duydum. Hareton, Heathcliff'i kötüleyici bir tek söz söyletmek istemiyordu. O şeytan bile olsa, Hareton beyin tarafını tutacaktı. Hatta Catherine de Heathcliff'e dil uzatmasın da kendisine eskisi gibi sayıp sövsün, buna bile razıydı.

Catherine buna kızmaya başlamıştı ama delikanlı:

— Ben senin baban hakkında kötü sözler söylemeye kalkışsam hoşuma gider mi? diyerek onu susturmasını bildi.

Catherine, beyin şerefini Hareton'ın kendi şerefi saydığını, ona hiçbir mantığın koparamayacağı sağlam bağlarla bağlı bulunduğunu anlamıştı. Bunlar, alışkanlık örsüyle dövülmüş demirlerdi. Bunları gevşetmeye kalkışmak biraz in-

safsızlık da olurdu.

Bundan dolayı, Catherine o günden sonra iyimser davrandı, Heathcliff'ten ne şikâyet etti, ne de ona olan nefretini açıklayıcı bir kelime söyledi. Hatta bir gün bana beyle Hareton'ın arasını açmak istediğinden dolayı pişmanlık duyduğunu da itiraf etti. Gerçekten de bir daha onun Hareton'ın yanındayken belalısı aleyhinde bir tek söz söylediğini duymadım.

Bu küçük anlaşmazlık da ortadan kalktıktan sonra yine dost oldular. Biri öğretmen, öteki öğrenci olarak, sürekli bir çalışma devresine girdiler. Ben de işlerimi bitirdikten sonra gidip onların yanına oturuyordum. Onları seyretmek bana öyle bir huzur veriyor, öyle hoşuma gidiyordu ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Biliyorsunuz, bir bakıma ikisi de benim çocuklarım sayılır. Biriyle eskiden beri iftihar etmekteydim. Şimdi öbürünün de benim için yeni bir iftihar kaynağı olacağına emindim. Delikanlı, dürüst, gayretli, zeki yaradılışı sayesinde, içinde büyüdüğü cehalet, adilik bulutlarından kolayca sıyrıldı. Catherine'in de içten gelen takdirleri onun çabasını körükledi.

Işıklanan kafası yüzünü de ışıklandırıyor, bir canlılık, bir asalet veriyordu. Genç hanımımı Peniston Kayalıkları macerasından sonra Uğultulu Tepeler'de bulduğum gün rastladığım Hareton'la şimdiki delikanlının aynı insan olduğuna da inanamıyordum.

Ben böyle hayran hayran onları seyrederken, onlar da hani harıl çalışırlarken alaca karanlık basmış, bey eve dönmüştü. Hiç haberimiz olmadan ön kapıdan girmiş, biz başlarımızı kaldırıp onu görmeden o üçümüzü bir güzel seyretmişti.

Bundan daha hoş, daha zararsız bir manzara olamaz, diye düşünüyordum. Onları azarlamak da çok ayıp olur doğrusu.

Ateşin kızıl alevleri onların güzel başlarını aydınlatıyor, bir çocuk hevesiyle capcanlı duran yüzlerini meydana çıkarıyordu. Evet, biri yirmi üç, öteki de on sekiz yaşındaydı ama duyacakları, öğrenecekleri o kadar çok şey vardı ki, ikisi de olgunluk çağının heyecansız ağırbaşlı düşüncelerinden öylesine uzaktılar ki, hâlâ çocuk sayılırlardı.

İkisi birden başlarını kaldırıp Heathcliff'i gördüler. Siz belki fark etmemişsinizdir ama ikisinin gözleri tıpkı birbirine benzer; bu gözler tıpkı Catherine Earnshaw'nun gözleridir. Zaten, bugün hayatta bulunan Catherine öbür Catherine'e ancak gözleri, alnının genişliği, bir de burun deliklerinin yüzüne gururlu bir ifade veren özel kıvrılışıyla benzer. Hareton'da ise benzeyiş daha çoktur. Bu her zaman için böyledir ama o anda en çok onun benzeyişi göze çarpıyordu. Çünkü Heathcliff'in duyguları tetikteydi, zihni de o kadar alışmadığı konularla uğraşmaktan adamakıllı uyanmıştı.

Bu benzeyiş, Bay Heathcliff'in süngüsünü düşürmüştü sanının. Önce öfkeli öfkeli ocağa doğru yürüdüyse de, delikanlıya bakar bakmaz, yüzündeki öfke siliniverdi. Daha doğrusu, şekil değiştirdi, çünkü hâlâ öfkenin izleri görülüyordu.

Oğlanın elinden kitabını aldı, açık duran sayfaya bir göz attı, sonra hiçbir şey söylemeden geri verdi. Yalnız, Catherine'e odadan dışarı çıkmasını işaret etti. Ben de arkasından kalkıp gitmek üzereydim ki, Heathcliff yerimden kıpırdamamamı söyledi.

Az önce gördüğü manzara üzerinde bir süre derin derin düşündükten sonra:

— Bu oldukça acıklı bir sonuç, değil mi? dedi. Benim korkunç tasarılarıma göre pek garip bir sona eriş bu... Ben iki evi yıkmak için kazmayı, küreği alayım, kendimi bir Herkül gibi işler başaracak güçte yetiştireyim de tam işler yoluna girdiği, elimin altına düştüğü sırada, içimde iki çatıdan birer kiremit alma isteğini bile bulamayayım. Olacak şey mi bu? Eski düşmanlarım beni yenemediler. Onların temsilcilerinden öcümü almanın tam sırası. Bunu yapabilirim de, hiç kimse de bana engel olamaz. Ama bütün bunlar neye yarar? Vurmak içimden gelmiyor. Kolumu kaldırmak zahmetine bile katlanmak istemiyorum. Duyan da benim bunca zaman yalnız yüksek ruhluluk göstermek için çalıştığımı sanacak. Hiç de öyle değil. Ben artık onları yok etmekten zevk almıyorum. Üstelik boş yere yakıp yıkmaya da üşeniyorum. Yakında garip bir değişiklikle karşılaşacağız Nelly. Ben şimdiden onun gölgesindeyim. Günlük hayata karşı öylesine az ilgi duyorum ki yemek, içmek bile çoğu zaman aklıma gelmiyor. Odadan çıkıp giden şu iki insandan başka hiçbir varlık benim için bir madde olarak mevcut değil. Onların varlığı ise bana işkence derecesinde acı veriyor. Catherine hakkında konuşmayacağım. Onu düşünmek bile istemiyorum. Yalnız, gerçekten onun göze görünmez olmasını isterdim. Onun varlığı bende kudurtan duygular uyandırıyor. Hareton da bende daha başka duygular uyandırıyor. Delirmiş görünmekten çekinmeseydim onun da yüzünü hiç görmek istemezdim. Heathcliff burada gülümsemeye çalıştı. Onun bende uyandırdığı, ya da gözlerimin önünde canlanmasına neden olduğu binlerce anıyla düşünceyi sana anlatmaya kalkışsam, delirdiğimi düşünürsün belki. Ama sana anlattıklarımdan kimseye bahsetmeyeceksin. Zihnimdekiler, öylesine uzun bir süredir orada kapanıp kaldılar ki, artık içimi dökmeden yapamayacağım.

Beş dakika önce, Hareton bana bir insan gibi değil de gençliğimin hayaleti gibi göründü. Zaten onu öyle türlü türlü şekillerde görüyorum ki onu bir insan gibi karşıma alıp konuşmam olanaksız. Bir kere, Catherine'e şaşılacak kadar benzemesi onu korkulacak derecede ötekine bağlıyor. Sen belki benim aklımı en çok kurcalayan şeyin bu benzerlik olduğunu da sanacaksın ama hiç de öyle değil. Zaten benim için Catherine'le ilgili olmayan bir şey var mı? Hangi şey onu bana hatırlatmıyor ki? Şu döşemeye baksam, taşların üzerinde onun yüzünü görüyorum. Her bulutta, her ağaçta o var... Geceleri havayı o dolduruyor, gündüzleri baktığım her şeyde onun hayalini görür gibi oluyorum. Sanki her yanımı onun hayali sarmış. Alelade erkek, kadın yüzleri, hatta kendi yüzüm bile bana onunkine benziyormuş gibi geliyor. Bütün dünya onun da bir zamanlar yaşadığını, benim onu kaybettiğimi gösteren korkunç anılarla dolu.

İşte Hareton'ın görünüşü de ölümsüz aşkımın, hakkımı almak için giriştiğim korkunç çabaların, alçaltılışımın, gururumun, mutluluğumun ıstırabımın hayali gibiydi.

Ama bütün bunları şimdi sana tekrarlamak bir delilik. Yalnız, daima tek başıma kalmaktan hoşlanmadığım halde, onun yanımda bulunmasının bana bir fayda sağlamadığını, hatta devamlı olarak çektiğim işkenceyi artırdığını, biraz da bu yüzden iki kardeş çocuğunun yaptıklarına göz yumduğumu açıklamak için bunları anlatıyorum. Bundan sonra artık onlarla ilgilenemem.

— Peki, ama değişiklik derken ne demek istediniz Bay Heathcliff? diye sordum.

Aklını kaçırmasından, ya da ölmesinden korkmadığını halde durumu beni telaşlandırmıştı. Gördüğüm kadar, çok kuvvetli, sağlıklıydı. Zaten, çocukluğundan beri, aklına

esince, karanlık işler üzerinde düşünmekten, garip hayallerle oyalanmaktan zevk alırdı. Taptığı ölmüş sevgilisi hakkında da belki bazı sabit fikirlere saplanmış olabilirdi. Ama bunların dışında aklı her bakımdan benimki kadar yerindeydi.

— Değişikliğin ne olduğunu ancak bu değişiklik gelince göreceğiz, dedi. Şimdilik sadece hissediyorum.

— Kendinizi hasta filan hissetmiyorsunuz ya? diye sordum.

— Hayır Nelly, bir şeyim yok.

— Öyleyse ölümden korkmuyorsunuz? dedim.

— Korkmak mı? diye cevap verdi. Ölümden korkmuyorum, yaklaştığını da hissetmiyorum, böyle bir umudum da yok. Niçin olsun? Bu sağlam vücudum, bu sakin yaşayışımla, hiçbir tehlikesi olmayan işlerimle, başımda bir tek siyah tel kalmayıncaya kadar yaşamam gerekir. Belli ki yaşayacağımda... Yalnız, ben bu duruma dayanamayacağım. Soluk almayı kendime daima hatırlatmam gerekiyor. Kalbime atmasını hatırlatmak zorundayım adeta. Düzleşmiş bir yayı yeniden bükmek gibi bir şey bu. En küçük bir hareketi bile, bir tek düşünce üzerine değil, kendimi zorlayarak yapmam gerekiyor. Bütün evreni saran o düşünceyle ilgili olmadıkça, canlı cansız herhangi bir şeye dikkatimi verebilmem için de kendimi hayli zorlamam gerekiyor. Bir tek dileğim var; bütün benliğim, bütün güçlerim bu bir tek dileğin yerine gelmesi için çırpınıyor. Bu dileğe kavuşmayı da öyle uzun bir süre, öylesine de üsteleyerek istedim ki sonunda buna mutlaka kavuşacağım. Hem de yakında olacak bu, çünkü bu dilek beni bunca zamandır yiyip bitirdi.

İtiraflarım beni rahata kavuşturmadı ama bazı akıl almaz davranışlarımın anlaşılmasına yardım edeceğini sanı-

yorum. Of, Tanrım, bu ne uzun bir savaş! Bitsin artık!

Kendi kendine iğrenç küfürler savurarak, odanın içinde bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Bu hali, vicdan azaplarını onu dünyadayken cehenneme soktuğuna Joseph gibi ben de inanmaya başlayıncaya kadar devam etti. Bunun nasıl sona ereceğini de pek merak ediyordum.

Daha önce içinden geçenleri çok seyrek anlattığı halde, ben onun görünüşünden şu halinin her zamanki hali olduğunu anlamıştım; bunu kendisi de açıklamıştı. Yoksa onun dış görünüşünden hiç kimse gerçeği anlayamazdı. Onu gördüğünüz zaman siz de anlayamadınız Bay Lockwood. Benim şu anlattığım günlerdeki hali de sizin gördüğünüz zamanki halinden farksızdı. Sadece, yalnızlığa belki biraz daha düşkün, konuşmayı daha az seven bir insan olmuştu.

O akşamdan sonra Bay Heathcliff birkaç gün sofrada bizimle olmaktan kaçındı. Yalnız, Hareton'la Cathy'ye de sofraya gelmemelerini resmen söyleyememişti. Duygularına böylesine boyun eğişi hoşuma gitmiyor, ortalıktan kaybolmayı tercih ediyordu. Zaten yirmi dört saatte, bir öğün yemek de ona yetiyordu.

Bir gece, ev halkı yattıktan sonra onun aşağıya inip ön kapıdan çıktığını duydum. Geri döndüğünü duymadım, nitekim sabahleyin de hâlâ dönmemişti.

Nisan ayındaydık. Havalar güzel gidiyordu. Nisan yağmurları ile güneş, çimenleri alabildiğine yeşertmişti. Güneye bakan duvarın dibindeki iki bodur elma ağacı da tepeden tırnağa çiçek açmıştı.

Kahvaltıdan sonra Catherine, bir iskemle alıp, evin arkasındaki köknar ağaçlarının altına oturarak işlerimi orada yapmam için ısrar etti. Geçirdiği kazadan sonra adamakıllı iyileşmiş olan Hareton'ı da, Joseph'in şikâyeti üzerine yeri

değiştirilip oraya aktarılmış olan küçük bahçeyle uğraşmaya kandırdı.

Ben rahatça oturmuş, çevreyi dolduran bahar kokularının, başımın üstündeki masmavi göğün tadını çıkarmaya çalışıyordum. Bu sırada, bahçe kapısının yanındaki duvar kenarlarına dikilmek üzere çuha çiçeklerini kökleyip getiren genç hanımım işini yarım bırakıp geri döndü, Bay Heathcliff'in geldiğini haber verdi.

Şaşırmış bir tavırla:

— Hem benimle de konuştu, diyordu.

Hareton:

— Ne dedi sana? diye sordu.

— Olanca hızımla defolmamı söyledi. Ama her zamanki halinden öylesine başkaydı ki, bir an durup yüzüne bakmaktan kendimi alamadım.

Hareton:

— Nasıldı? diye sordu.

— Ne bileyim! Neredeyse güler yüzlü, neşeliydi. Yok, hayır, öyle değil. Pek heyecanlıydı, deli gibiydi, pek de mutluydu.

Ben umursamaz bir tavır takınarak:

— Gece yürüyüşlerinden hoşlanıyor öyleyse, dedim.

Gerçekte ise en az Catherine kadar şaşırmıştım, kızın söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya can atıyordum. Çünkü beyin mutlu görünmesi her zaman rastlanan gündelik bir manzara değildi. Eve girmek için bir bahane uydurdum.

Heathcliff, açık kapının önünde duruyordu. Benzi sararmıştı, bütün vücudu titriyordu. Yalnız, gözlerinde öyle acayip sevinç pırıltıları vardı ki bunlar yüzünün ifadesini

tamamen değiştiriyordu.

— Biraz kahvaltı eder misiniz? dedim. Bütün gece dolaştığınıza göre acıkmışsınızdır.

Onun nerelere gittiğini öğrenmek istiyordum ama bunu doğrudan doğruya sormak da işime gelmiyordu.

Başını öteye çevirdi, sanki neşesinin nedenini araştırdığımı fark etmiş gibi kırgın bir sesle: Hayır, karnım aç değil dedi.

Kararsızdım. Ona biraz dostça öğüt vermenin doğru olup olmayacağını bilemiyordum.

— Yatakta olacak yerde dışarılarda dolaşmanız bence doğru değil, dedim. Hele bu rutubetli mevsimde hiç doğru değil. Soğuk almanız, ateşli bir hastalığa tutulmanız da pekâlâ mümkündür derim. Şimdi de pekiyi olmadığınız belli.

— Dayanamayacağım bir şey değil bu, diye cevap verdi. Hem de, seve seve dayanacağım bir şey, yeter ki sen beni rahat bırak. İçeri girip benim huzurumu kaçırma.

Sözünü dinledim. Yanından geçerken dikkat ettim, kedi gibi sık sık soluk alıyordu.

Kendi kendime, evet diye düşündüm, hastalanacağı muhakkak. Ama neler yaptığım da bir türlü anlayamadım.

O gün öğlen bizimle sofraya oturdu, tepeleme doldurduğum tabağı sanki son günlerde tuttuğu orucun acısını çıkarmak istiyormuş gibi elimden aldı.

Benim sabahki sözlerime cevap olarak da:

— Ne soğuk aldım, ne de ateşim var Nelly dedi. Hem, verdiğin yemeği de haklamaya hazır mı?

Bıçağını, çatalını aldı, tam yemeğe başlayacaktı ki birdenbire bütün iştahı kesilmiş gibi oldu. Çatalı, bıçağı masaya bıraktı, pencereye doğru heyecanla baktı, sonra kalkıp

dışarı çıktı.

Biz yemeğimizi bitirirken onun da bahçede aşağı yukarı gezindiğini gördük. Hareton gidip niçin yemek yemediğini sormak istediğini söyledi. Heathcliff'i gücendirecek bir şey yaptık sanıyordu.

Hareton sofraya döndüğü zaman Catherine:

— E, geliyor mu bari? diye sordu.

Öbürü,

— Hayır, dedi. Ama bize de kızmamış. Hiç görülmemiş derecede mutlu bir hali var. Yalnız, ben iki defa seslenerek onun sabrını taşırdım. Hemen senin yanına dönmemi söyledi. Senden başkasını arayıp sormama da şaştığını belirtti.

Ben, yemeği soğumasın diye tabağını ocağın kenarına koydum. Bir iki saat sonra, oda boşalınca geldi ama hiç de sakinleşmemişti. Kara kaşlarının altında yine o anormal... Evet, gerçekten anormal bir sevinç ifadesi vardı. Benzi yine sapsarıydı. Dişleri de arada bir gülümsemeye çalışmasıyla meydana çıkıyordu. Vücudu yine titriyordu ama bu titreme soğuktan, ya da bitkinlikten ileri gelen bir titreyiş değildi. Gergin bir telin titreşimi, titremekten çok müthiş bir ürpermeydi bu.

Nesi var diye sormam gerektiğini düşündüm. Bunu ben sormazsam başka kim sorabilirdi? Yüksek sesle konuştum:

— Bir yerden iyi bir haber mi aldınız Bay Heathcliff? Pek heyecanlı görünüyorsunuz da.

— Bana iyi haber nereden gelebilir? dedi. Açlıktan heyecanlıyım. Ama yemek yememem gerektiği anlaşılıyor.

— Yemeğiniz burada hazır dedim. Niçin almıyorsunuz?

Heathcliff telaşla mırıldandı:

— Şimdi canım istemiyor. Akşam yemeğine kadar sab-

rederim. Hem, Nelly, sana son bir defa daha rica ediyorum, şu Hareton'la öbürüne söyle, benim karşıma çıkmasınlar. Beni kimsenin rahatsız etmesini istemiyorum. Buranın da sadece bana kalmasını istiyorum.

— Bu uzaklaştırma hareketinin yeni bir nedeni var mı? diye sordum. Söyleyin bana Bay Heathcliff, niçin böyle acayipleştiniz? Dün gece neredeydiniz? Bunu sadece merak ettiğim için sormuyorum. Fakat...

Bir kahkaha atarak sözümü kesti:

— Sırf merak uğruna soruyorsun, dedi. Ama ben de cevabını vereceğim. Dün gece cehennemin eşiğindeydim. Bugün ise benim cennetimin tam karşısındayım. Gözlerimi ona dikmişim, orayla aramda bir mette mesafe var, yok... Haydi, şimdi gitsen iyi edersin. Gizli gizli gözetlemeye kalkışmazsan, seni korkutacak bir şey görmene, ya da duymana olanak yok.

Ocağın önünü süpürüp sofrayı kaldırdıktan sonra aklım daha beter karışmış bir halde, oradan ayrıldım. O gün bir daha evden dışarı çıkmadı, içeri girip onu rahatsız eden de olmadı. Tam saat sekizde, çağrılmadığım halde, elimde bir şamdanla, akşam yemeğini götürdüm.

Açık bir pencerenin kenarına dayanmıştı ama dışarıya bakmıyordu. Yüzü içerinin karanlığına dönüktü. Ateş geçmiş, küllenmişti. Odanın içi bulutlu akşamın rutubetli havasıyla dolmuştu. Ortalık da öylesine sessizdi ki, Gimmerton deresinin yalnız uğultusu değil, çakıl taşları üzerinden, aşamadığı iri kayalar arasından akarken çıkardığı şırıltılar bile duyuyordu.

Sönmüş ocağı görünce canımın sıkıldığını belli edecek şekilde homurdandım, pencereleri birbiri ardından kapamaya başladım. En sonunda onun önünde durduğu pence-

reye sıra geldi.

O yerinden kıpırdamadığı için biraz kendine getirmek üzere:

— Bu pencereyi de kapasam mı? diye sordum.

Ben konuşurken yüzüne ışık vurmuştu. Ah, Bay Lockwood, o yüzü gördüğüm an duyduğum dehşeti imkânı yok anlatamam. O çukura kaçmış kara gözler... O gülümseyiş, o ölü solgunluğu... Bana bu karaltı Bay Heathcliff değil de, bir hayaletmiş gibi geldi. Korku içinde, elimdeki mumu da duvara doğru eğmiştim, bu yüzden mum söndü, ben de zifiri karanlıkta kaldım.

O her zaman duymaya alıştığımız sesiyle:

— Kapa, dedi. İşte gördün mü yaptığın beceriksizliği? Mumu niçin dik tutmayıp eğik tuttun? Haydi, çabuk git başkasını getir.

Korkudan aptallaşmış bir halde dışarı koştum, Joseph'e:

— Bey kendisine ışık götürülmesini istiyor, dedim. Ateşi de yakacaksın.

Ben o sırada yeniden beyin yanına gitmeye cesaret edemiyordum. Joseph, ocaktan bir kürek ateş alıp gitti ama hemen, bir elinde kürek, öbür elinde yemek tepsisiyle geri geldi. Bay Heathcliff'in yatmaya gittiğini, sabaha kadar da yiyecek bir şey istemediğini söyledi.

Beyin merdivenleri çıktığını duyduk. Yalnız, kendi odasına değil de, daha önce anlattığım tahtayla çevrili yatağın bulunduğu odaya girdi. O odanın penceresi geniştir. Kendi kendime, beyin bize hissettirmeden yine gece gezintisine çıkmaya niyetlendiğini düşündüm.

Bu adam bir hortlak mı, yoksa vampir mi? diye aklımdan geçirdim. Böyle insan kılığına girmiş şeytanlar hakkın-

da birçok kitap okumuştum. Sonra, ona küçükken nasıl baktığımı, gözlerimin önünde büyüyüp koskoca bir delikanlı olduğunu, hemen bütün hayatını bildiğimi hatırladım. Böyle korkuya kapılmak da ne budalaca bir saçmalıktı!

Yalnız, uyuklamaya başladığım sırada, içimdeki şeytan: "Peki ama iyi yürekli bir adamın koltuğu altına sığındırdığı o kara, kuru çocuk nereden çıkmıştı?" diyordu. Yarı uyur, yarı uyanık, kendimden geçmiş bir haldeyken ona uygun bir baba bulmaya çalışıyordum. Uyanıkken düşündüklerimi teker teker aklımdan geçiriyor, bütün hayatını yeni baştan hatırlıyor, her hatırlayışta bir korkunç taraf buluyordum. En sonunda da, ölümü ile cenaze törenini hayalimde canlandırdım. Bundan da şu kadarı aklımda kaldı: Mezar taşını yazdırmak işi bana düşüyordu. Ne yapacağımı bilmez bir halde, büyük bir şaşkınlık içindeydim. Soyadı olmadığı gibi doğum tarihi de belli değildi. Mezarcıya da akıl danıştıktan sonra mezar taşına sadece Heathcliff yazdırmakla yetinmek zorunda kaldım. Bu rüya gerçek oldu. Mezarlığa giderseniz görürsünüz, mezar taşında sadece adı, bir de ölüm tarihi yazılıdır.

Şafak aklımı başıma getirdi. Kalktım, ortalık biraz ağarır ağarmaz, bahçeye gittim. Penceresinin altında ayak izleri kalmış mı diye bakacaktım. Hiçbir iz yoktu.

Her zamanki gibi ev halkının kahvaltısını hazırladım, Hareton'la Catherine'e bey aşağı inmeden kahvaltıyı bitirmelerini söyledim. Çükü bey geç kalkıyordu. Gençler kahvaltılarını dışarıda, ağaçların altında etmek istediler, ben de onlara küçük bir masa çıkardım.

İçeri girdiğim zaman Bay Heathcliff'i aşağıya inmiş buldum. Joseph'le ikisi bazı çiftlik işlerini konuşuyorlardı. Bey, bu konuşulan konuda inceden inceye, açık, kesin emirleri

verdi. Çabuk çabuk konuşuyor, devamlı olarak da başını iki yana çeviriyordu. Yüzünde yine o heyecanlı ifade vardı, hatta biraz daha da artmış gibiydi.

Joseph odadan çıktıktan sonra sofrada her zaman oturduğu yere geçti. Ben de önüne bir fincan kahve koydum. Fincanı önüne çekti, sonra kollarını masaya dayadı. Durmadan hareket eden gözlerini masanın belirli bir parçası üzerinde aşağı yukarı gezdiriyordu. Hem de öylesine içten bir ilgiyle bakıyordu ki, yarım dakika soluk almadığı bile oluyordu.

Eline bir dilim ekmek uzatarak:

— Haydi bakalım, dedim. Yiyin şunu; şunu da hazır sıcakken içiverin. Hemen hemen bir saatten beri önünüzde duruyor.

Beni fark etmedi ama yine de gülümsedi. Böyle gülümseyeceğine keşke dişlerini gıcırdatsaydı.

— Bay Heathcliff... Bey, Bey! diye bağırdım. Allah rızası için böyle hayalet görüyormuş gibi yapmayın!...

— Sen de Allah rızası için öyle bağırma! dedi. Çevrene bak bakalım yalnız mıyız?

— Elbette yalnızız, elbette dedim ama bundan ben de emin değilmişim gibi hissederek emrine uydum, çevreme bakındım.

Elini savurarak kahvaltı takımlarını itip yer açtı, sonra da daha rahat bakabilmek için öne doğru eğildi. O zaman, duvara bakmadığını anladım. Gözlerini birkaç adım ilerideki bir şeye diktiği ortadaydı. Bu şey her neyse, ona hem büyük bir zevk, hem de büyük bir acı veriyordu. Daha doğrusu aynı anda, yüzündeki acı ve mutlu ifade bunu gösteriyordu. Gördüğünü sandığı şey de bir yerde durmuyordu. Bakışlarını bir an olsun ayırmadan onu izliyor, benimle ko-

nuşurken bile onu izliyordu.

Kendisine uzun zamandır bir şey yemediğini, gereksiz yere hatırlatmaya çalıştım. Israrım üzerine bir şeye elini sürmeye kalkışsa, bir dilim ekmek almaya çalışsa, parmakları hedefe varmadan kıvrılıyor, amacını unutmuş gibi masanın üstünde kalıyordu. Ben de sabırla, oturmuş onu, bütün benliğiyle daldığı hayal dünyasından kurtarmaya çalışıyordum.

Sonunda canı sıkıldı, ayağa kalkarak, yemeklerini istediği zaman yemesine niçin olanak vermediğimi sordu. Bundan sonra, yemesini beklememe gerek olmadığını, masayı hazırladıktan sonra çekilebileceğimi söyledi. Sonra da evden çıktı, bahçe yolunu kullanarak kapıya doğru yavaş yavaş ilerleyip gözden kayboldu.

Saatler sıkıntı içerisinde geçti. Yine akşam oldu. Geç vakitlere kadar odama çekilmedim. Odama gittikten sonra da uyuyamadım. Bey gece yarısından sonra eve döndü, yatağına gitmek yerine alttaki odaya kapandı. Kulak verdim, yatağımda bir o yana, bir bu yana döndüm durdum. Sonunda, giyinip aşağıya indim. Zihnimde yüzlerce kötü düşünce varken uyumak çok güçtü.

Bay Heathcliff'in durmadan odayı adımladığını duyuyordum. Sık sık da iniltiye benzer bir iç çekişiyle sessizliği bozuyordu. Bazen de anlaşılması olanaksız sözler mırıldanıyordu. Aralarında anlayabildiğim tek söz Catherine'di. Bu adı her söyleyişinde, tutkulu bir aşk ya da büyük bir acı ifade eden bir söz ekliyordu. Ayrıca bunu, bir kişinin yanında söyleyebileceği gibi, alçak, içten, ruhunun derinliklerinden gelen bir sesle söylemekteydi.

Odaya, ansızın girmeye cesaretim yoktu, ama onu daldığı hayal dünyasından da kurtarmak istiyordum. Onun

için bir yandan mutfaktaki ocağı gürültülü bir şekilde karıştırmaya başladım, bir yandan da yanmış kömürleri kazıyordum. Onu, bu davranışım sandığımdan daha çabuk mutfağa çekti. Kapıyı hemen açıp seslendi:

— Nelly, buraya gel. Sabah oldu mu? Işığını yanında getir.

— Saat dörde geliyor, dedim. Yukarı götürmek üzere mum yakmak istediyseniz neden onu şu ateşle yakmadınız?

— Hayır, ben yukarı çıkmak istemiyorum. İçeri gir ve bana burada bir ateş yak. Odayı da düzgün bir hale getirmek için ne gerekiyorsa yap.

Bir iskemle ve körüğü alarak:

— Oraya kömür götürmeden önce ateşi canlandırmam gerekli, dedim.

Bu arada o da, odayı deli gibi adımlamaya devam etti. Aralıksız olarak, öylesine derin iç çekiyordu ki rahat nefes almasına fırsat kalmıyordu.

— Gün doğunca, Green'i çağırmak için adam göndereceğim, dedi. Bu gibi işleri düşünebilecek kadar aklım henüz başımdayken, halletmek istediğim bazı hukuki konular var. Henüz vasiyetimi de yazmadım. Mallarımı kime bırakacağıma da bir türlü karar veremiyorum. Mümkün olsa da hepsini yok etsem...

— Öyle demeyin Bay Heathcliff. Vasiyetinizi de hemen yazmayın. Çünkü yaptığınız haksızlıklardan dolayı pişmanlık hissedinceye kadar yaşayacaksınız. Ben sizin sinirlerinizin bozulacağını hiç beklemezdim ama bu aralar şaşılacak derecede işte bozuldular. Hem de buna daha çok siz neden oldunuz. Son üç günkü yaşam tarzınız bir devi bile yere serebilirdi. Ne olur bir şeyler yiyin, dinlenin biraz! Bunlara ne kadar çok ihtiyacınızın olduğunu anlamak için

aynaya bir defa bakmanız yeter. Avurtlarınız çökmüş, gözleriniz kan çanağına dönmüş durumdasınız, açlıktan ölmek, uykusuzluktan kör olmak üzere olan bir adama benzediniz.

— Yemek yememe, uyku uyumama konusunda, benim bir suçum yok, dedi. İnan bana, başka bir amaçla da yapmıyorum. Sırası gelince hem yiyeceğim, hem de uyuyacağım. Ama bu, denizde çırpınan birisine kıyıya bir kulaç kala, biraz dinlen demek kadar saçma bir şey. Önce kıyıya ulaşmalıyım, sonra da dinlenirim. Şimdi Green'i bir yana bırakalım. Yaptığım haksızlıklardan pişman olmaya gelince, ben hiç haksızlık yapmadım, hiç de pişmanlık duymuyorum. Bazen çok mutluyum, bazen de yeteri kadar değilim. Ruhumdaki mutluluk bedenimi öldürüyor ama kendini tatmin edemiyor.

— Mutlu musunuz beyefendi? diye bağırdım. Ne garip bir mutluluk bu! Söyleyeceklerimi kızmadan dinleyeceğinizi bilsem, size daha da mutlu olabileceğiniz bir iki öğüt verebilirdim.

— Neymiş onlar? diye sordu. Öğütlerini ver bakalım.

— Siz de farkındasınız Bay Heathcliff, dedim. Yaklaşık on üç yaşından bu yana, inançlı bir kişiye yakışmayan bencil bir hayat sürmektesiniz. Bu zaman diliminde, elinize bir defa olsun İncil'i almadınız. Kitabın içeriğini de unutmuş olmalısınız. Şimdi yeniden öğrenmek için de belki zamanınız kalmamıştır. Acaba, önemsiz olduğu için hangi mezhepten olursa olsun birini, bir papazı çağırsak da Kutsal Kitap'ın ilkelerinden ne derece uzaklaşmış olduğunuzu size ifade etse, ölmeden önce de bu davranışlarınızı değiştirmediğiniz takdirde, cennete gitmeye layık bir insan olamayacağınızı anlatsa, ne dersiniz?

— Sana kızmak yerine minnet duydum Nelly, dedi.

Çünkü bana, nasıl gömülmek istediğimi anımsattın. Ölünce beni akşamüstü kilise avlusundaki mezarlığa götürsünler. Hareton ve istersen sen de gelebilirsiniz. Mezarcının, iki tabutla ilgili emirlerimi yerine getirip getirmediğine dikkat edin. Hiçbir papazın gelmesine gerek yok. Mezarımın başında da bir şey söylenmesine gerek yok. Sana söylüyorum, ben neredeyse cennetime kavuşmak üzereyim. Benim gözümde başkalarının hiçbir değeri yok, hiçbirini de istemem.

Onun, bu derece umursamazlığı karşısında şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde sordum:

— Peki, oruç tutmakta inat ettiğiniz için öldünüz diye sizi kilise avlusundaki mezarlığa gömmek istemezler, buna ne buyuracaksınız?

— Bunu yapamazlar. Yaptıkları takdirde, benim tabutumu gizlice çıkarırsın. Bunu ihmal edersen, ölülerin tamamen yok olup gitmediklerini sen de görürsün, dedi.

Ev halkının ayaklandığını duyunca kendi odasına çekildi. Ben de rahat bir nefes aldım. Öğleden sonra, Joseph ve Hareton işlerinin başına gittiklerinde yine mutfağa geldi, yüzünde yabani bir ifadeyle, içeri girip oturmamı söyledi. Yanında birinin bulunmasını istiyordu.

O garip konuşmaları ve davranışlarının beni korkuttuğunu belirterek, bu teklifi reddettim. Kendisiyle yalnız kalmaya ne cesaretim, ne de isteğim olduğunu da söyledim.

Soğuk soğuk gülerek:

— Beni galiba bir canavar sanıyorsun, dedi. Düzenli bir çatı altında, bir arada bulunulamayacak kadar korkunç bir yaratık olmalıyım.

Sonra da onun geldiğini görünce, arkama saklanan Catherine'e döndü, alaycı bir gülüşle şöyle dedi:

— Sen gelmek ister misin yavru kuşum? Canını yakmam. Hayır... Sana kendimi şeytandan beter bir insan olarak tanıttım. Neyse ki, yanımda bulunmaktan kokmayan tek bir kişi var. Tanrım, o da öylesine acımasız ki! Allah belasını versin. Buna etten kemikten yapılmış hiçbir beden dayanamaz. Hatta benimki bile.

Artık kimseden yanında oturmasını istemedi. Ortalık kararınca da kendi odasına çekildi. Bütün gece hatta sabahın geç saatlerine kadar inlediğini, kendi kendine mırıldandığını işittik. Hareton yanına girmek istiyordu ama ben, gidip Doktor Kenneth'i çağırmasını söyledim.

Doktor gelince, içeri kabul edilmek için ricada bulunmak üzere kapıyı açmak istedim ama kilitliydi. Heathcliff hepimize lanet okudu. Kendisini iyi hissettiğini, onu rahat bırakmamızı söyledi. Bunun üzerine doktor da çıktı gitti.

O günün akşamı, hava çok yağışlıydı. Gün ağarıncaya kadar da durmadan yağdı. Her sabah yaptığım gibi evin çevresinde dolaşırken, beyin penceresinin ardına kadar açık olduğunu, yağmurun da içeri yağdığını gördüm.

Yatağında değildir, diye düşündüm. Yoksa bu sağanakta sırılsıklam olurdu. Ya kalkmış, ya da dışarı çıkmış olmalı. Daha fazla fikir yürütmek yerine çekinmeden gidip baktım.

Kapıya başka bir anahtar uydurarak içeri girdim. İçeride kimse olmadığı için yatağın kapaklarını açmak istedim. Kapakları açar açmaz içeri göz attım. Heathcliff oradaydı. Sırtüstü yatıyordu. Gözleri öylesine yırtıcı bakışlarla gözlerime dikilmişti ki birden irkildim, ama onun gülümsediğini de görür gibi oldum.

Onun öldüğüne bir türlü inanamıyordum. Yüzünden, boynundan yağmur suları akmaktaydı. Yatak çarşafları sırılsıklamdı, kendisi de hiç kımıldamıyordu. Açılıp

kapanan kapaklar, pencerenin alt pervazında duran bir elini sıkıştırmıştı. Yalnız, kesilen deriden kan çıkmıyordu. Parmaklarımı oraya dokundurunca hiç kuşkum kalmadı. Ölmüş, donmuş durumdaydı.

Pencere kapaklarının çengellerini geçirdim, uzun siyah saçlarını alnından geriye doğru taradım. Gözkapaklarını da kapamaya çalıştım. Başkaları görmeden, o ürkütücü, canlıymış gibi duran kibirli gözleri örtmek istiyordum.

Fakat kapanmıyordu... Ayrıca benim, bu çabalarımla alay ediyormuş gibiydiler. Sanki, yarı açık dudaklar da, keskin beyaz dişler de alay edercesine sırıtıyordu. Yeniden korkuya kapılarak Joseph'e seslendim. Joseph ayaklarını sürüyerek geldi, o da bir çığlık attı, ama ona elini bile sürmeyeceğini kesin bir ifadeyle belirtti.

— Onun ruhunu şeytanlar götürmüş. Bedenini de alıp götürsünler, bana ne! diyordu. Şu alçak herife bakın hele. Ölümle bile alay eder gibi sırıtıyor.

Yaşlı günahkâr, bunları söyledikten sonra onun taklidini yaparak güldü.

Yatağın etrafında hora tepecek sandım. Aniden kendini toplayarak diz çöktü, ellerini havaya kaldırdı, evin asıl beyinin ve hizmetkârlarının haklarını geri veren Tanrı'ya şükretti.

Bu dehşetli olay beni serseme çevirmişti. Elimde olmadan, hep eski günleri anımsıyordum, yüreğim acıyla burkuluyordu. Ama, büyük haksızlığa uğrayan zavallı Hareton, içimizde en çok üzülen kişiydi. Bütün gece, cenazenin başında oturup içten gelen derin bir üzüntüyle hüngür hüngür ağladı. Elini tuttu, herkesin bakmaya korktuğu o korkunç yüzü öptü. Çelik gibi sert de olsa, esasında güzel bir yürekten gelen derin bir kederle yas tuttu.

Bay Kenneth, beyin ne tür bir hastalıktan öldüğünü bir türlü bulup söyleyemedi. Ben de başımıza bir dert açılmasından korktuğum için onun dört gün boyunca ağzına tek lokma koymadığını gizlemiştim. Zaten bey de, bunu bilerek yapmadığına, o garip hastalığının buna neden olduğuna beni inandırmıştı.

Komşuların dedikodusuna hiç kulak asmadan, onu istediği şekilde gömdük. Cenaze töreninde Hareton, ben, mezarcı ve tabutu taşıyan altı kişiden başka kimse bulunmadı.

Altı kişi, tabutu mezara indirir indirmez çekip gittiler. Biz de mezarın üstü örtülünceye kadar bekledik. Yüzü gözü yaş içinde olan Hareton, yeşil çimenleri kara toprağın üstüne yerleştirdi.

Bugünlerde bu mezar da, çevresindekiler kadar yeşildir. İnşallah içindeki de, komşuları gibi rahat ve derin bir uykudadır. Ama köylülere sorarsanız, İncil üzerine yemin ederek onun hortladığını iddia ediyorlar. Hatta ona, kilise yakınlarındaki kırlarda, bu evin içinde rastladıklarını söyleyenler bile var. Uydurma laflar, diyeceksiniz. Bence de öyle. Yalnız, mutfakta ocak başında oturan yaşlı bir adam, onun öldüğü günden beri hangi gece yağmur yağsa, onların ikisini mutlaka yan yana gördüğünü söylüyor. Ayrıca, bir ay kadar önce benim de başımdan garip bir olay geçti:

Bir akşamüstü Grange'e gidiyordum. Fırtına kopma olasılığının olduğu karanlık bir akşamdı. Tam Uğultulu Tepeler'in dönemecine geldiğim sırada, küçük bir erkek çocukla karşılaştım. Önünde bir koyun ve iki kuzu vardı. Çocuk durmadan ağlıyordu. Hayvanlar uysal davranmadığı için onları götürmekte güçlük çekiyor sandım.

— Ne oldu delikanlı? diye sordum.

— Şu sivri kayanın dibinde Heathcliff ve bir kadın duruyor, diye hıçkırdı. Yanlarından geçmeye korkuyorum.

Ben bir şey göremedim ama ne çocuk, ne de koyunlar oraya doğru gitmek istedi. Onun için çocuğa, aşağıdaki yoldan gitmesini söyledim. Belki de kırlarda tek başına dolaşırken ailesinden, komşulardan duyduğu sözleri düşünerek hayal kurmuştu. Ama ne olursa olsun, artık ben de, dışarıda karanlıkta tek başıma dolaşmaktan hoşlanmıyorum. Bu korkunç evde de tek başıma kalmak istemiyorum. Elimde değil, ne yapayım... Doğrusu, buradan Grange'e taşındıkları gün çok mutlu olacağım.

— Demek Grange'e taşınacaklar, öyle mi?

Nelly Dean:

— Evet, evlenir evlenmez yani yılbaşında, dedi.

— O zaman burada kim oturacak?

— Elbette ki Joseph. Belki yanına da bir yanaşma alır, eve bekçilik ederler. Onlar da mutfakta oturacaklar, geri kalan odalar kapatılacak.

— Canı hayalet görmek isteyen olursa, gelip otursun diye mi?

Nelly başını sallayarak:

— Hayır Bay Lockwood, dedi. Ben ölülerin huzura kavuştuklarına inanıyorum. Hem ne olursa olsun, onlardan böyle alaycı bir şekilde söz edilmesini de istemem.

Tam o sırada, bahçe kapısı açıldı. Gezintiye çıkanlar dönüyorlardı.

Onların gelişlerini pencereden seyrederken:

— İşte bunların hiçbir şeyden korkuları yok, dedim. İkisi bir arada olduğu sürece, hem şeytana, hem ordularına meydan okurlar.

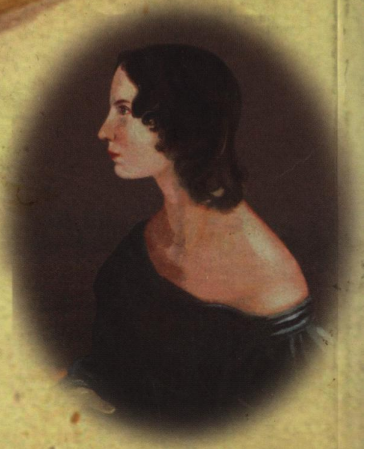
Catherine ve Hareton taş basamaklardan çıkarken, son bir defa aya bakmak için durdular. Daha doğrusu, ay ışığında birbirlerini görmek için durdular. Yine, onlara görünmeden kaybolma isteğini duydum. Beni unutmaması için Nelly Dean'in eline bir şeyler tutuşturdum. Ben de, kadının kabalığıma karşı koymasına, üzüntüsünü belirten sözlerine aldırmadan, diğerleri evin kapısını açarken, mutfak kapısından sıvıştım. Belki Joseph de, böyle davrandığım için benim kaba bir insan olduğumu düşünecekti ama ayaklarının dibine düşen bir altın paranın sesini duyunca, benim saygın bir insan olduğuma inandı.

Eve dönüşte, kiliseye de uğradığım için yol biraz uzadı. Kilise duvarlarının dibine yaklaşınca, son yedi ay içerisinde bile binanın oldukça yıpranmış olduğunu fark ettim. Pencerelerin birçoğunun camları kırılmış, boşluklar birer siyah oyuk gibi kalmıştı. Damın kaplamaları yer yer kaymıştı, sonbahar fırtınalarında da bütünüyle düşecekleri kesindi.

Üç mezar taşını aradım, yamacın kırlara bakan tarafında buldum. Ortadaki taş kül rengine dönmüş, yarısına kadar fundalarla örtülmüştü. Edgar Linton'ınki dibinden yukarı doğru yükselen çimenlerle, yosunlarla çevredekilere benzemeye başlamıştı. Heathcliff'inki ise henüz çırılçıplaktı.

Sakin gökyüzü altında, mezarların çevresinde şöyle bir dolaştım. Fundalar ve çan çiçekleri arasında uçuşan pervaneleri izledim. Çimenler arasında esen hafif rüzgârı dinledim. İnsan bu sakin yerde uyuyanların uykularında rahat edemediklerini nasıl düşünür? diye hayret ettim.

SON

EMILY BRONTE

Uğultulu Tepeler

Catherine ve Hareton taş basamaklardan çıkarken, son bir defa aya bakmak için durdular. Daha doğrusu, ay ışığında birbirlerini görmek için durdular. Yine, onlara görünmeden kaybolma isteğini duydum. Beni unutmaması için, Nelly Dean'in eline bir şeyler tutuşturdum. Ben de, kadının kabalığıma karşı koymasına, üzüntüsünü belirten sözlerine aldırmadan, diğerleri evin kapısını açarken, mutfak kapısından sıvıştım. Belki Joseph de, böyle davrandığım için benim kaba bir insan olduğumu düşünecekti, ama ayaklarının dibine düşen bir altın liranın sesini duyunca, benim saygın bir insan olduğuma inandı.

8 600010 432734